IAN McDONALD

LUNA: NAVE DE GHEAȚĂ

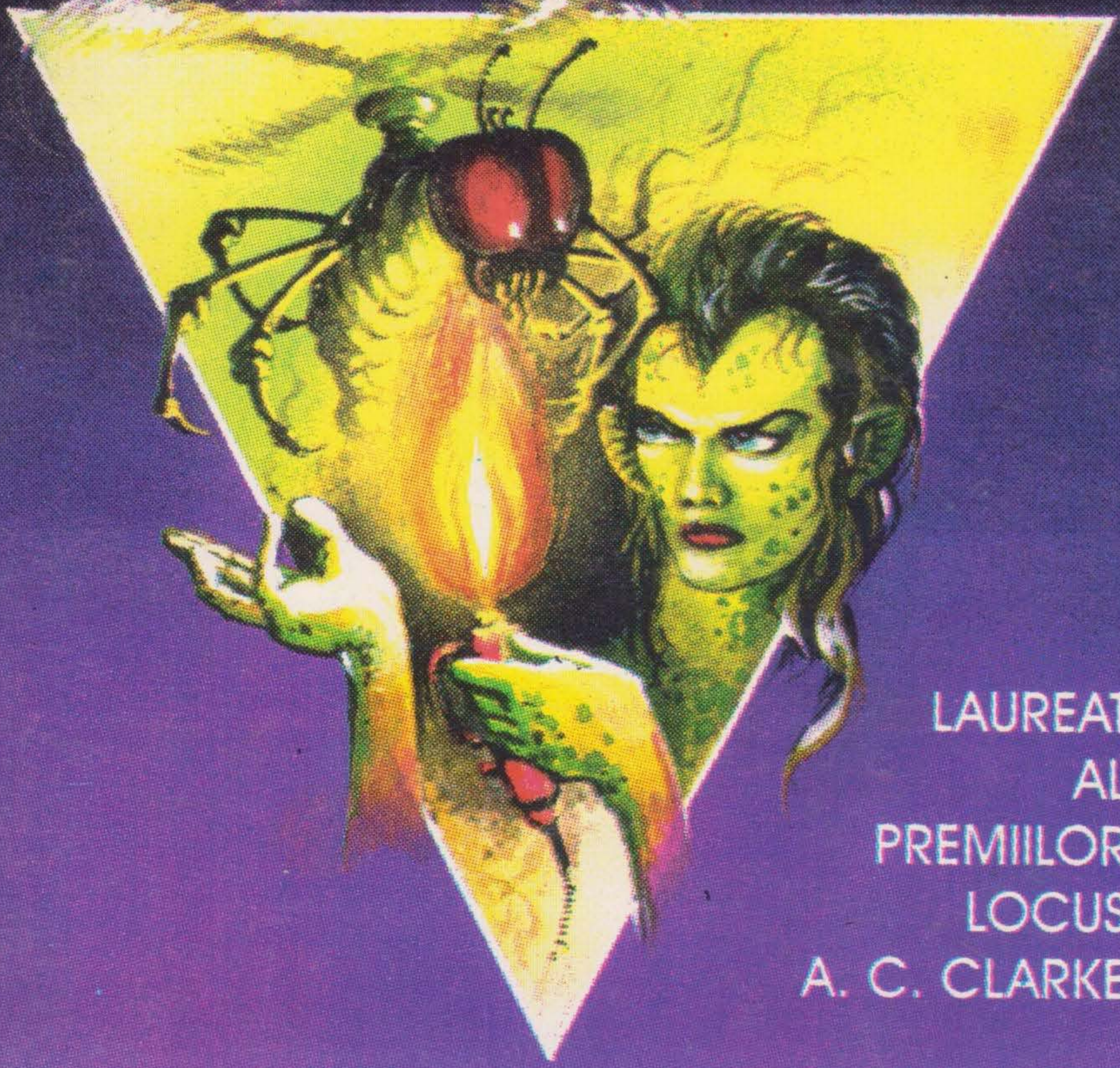

LAUREAT
AL
PREMIILOR
LOCUS
A. C. CLARKE

EDITURA PYGMALION
PLOIEȘTI

Ian McDONALD

INIMI, MÂINI, GLASURI

Traducerea din limba engleză:
CORINA MARIAN

EDITURA PYGMALION PLOIEȘTI
- 1995 -

COLECŢIA SCIENCE - FICTION CYBORG

IAN MCDONALD

INIMI, MÅINI, GLASURI

Patriciei,

pentru totdeauna.

Tim și Alice:

Steagurile erau acolo încă, dar noi nu.

PREFAŢĂ

"Pierdeam vremea prin gara principală din Belfast, când am găsit un număr din ***Extro*** *şi, citindu-l, mi-am zis, ca oricare alt autor înainte de a începe să scrie: «Pot să fac şi eu asta!», apoi: «Pot s-o fac chiar mai bine!» Am scris* ***Insula***[1] *şi am trimis-o. Asta a fost. Cu banii mi-am cumpărat douăsprezece corzi de chitară, pe care încă le mai am."*

Astfel şi-a început cariera Ian McDonald, irlandez născut în Ulster, unul dintre cei mai talentaţi scriitori din noul val britanic, adept fervent al soft science-fiction-ului căci, afirmă el într-un interviu acordat lui Tommy Ferguson la Universitatea Regală din Belfast, interviu din care am citit şi anterior: "Ce are de-a face studiul cosmosului şi al particulelor fizice cu viaţa de zi cu zi, fie ea cea de azi sau cea de mâine?" Şi pe bună dreptate, aş spune. Gadget-urile ştiinţifice, oricât de ingenioase sau de riguroase, nu pot salva o carte aflată sub nivelul estetic necesar acceptării ei ca literatură.

La scurt timp după debut, reuşeşte să publice o povestire, ***The Catherine Wheel****, în binecunoscuta revistă* ***Isaac Asimov's S.F. Magazine****, ceea ce marchează începutul unei epoci în care vinde proză scurtă, după un criteriu uşor de aplicat în occident, unde fiecare publicaţie de specialitate îşi are propria-i orientare, bine definită: scrie ce şi cum îi place şi trimite fiecare text acolo unde crede că se potriveşte.*

În 1988 îi apar, aproape concomitent, două cărţi: volumul de povestiri ***Empire Dreams*** *şi romanul* ***Desolation Road****. Prima, suferind cele mai bizare influenţe, de la pictura lui Van Gogh până la muzica lui David Bowie, şi având ca punct de plecare ideea că în ultimele două decenii forma culturală dominantă a fost remixul, colajul, reluarea unor teme şi modalităţi vechi, fără a le adăuga nimic esenţial, îşi doreşte o demascare a lipsei de originalitate, a depersonificării în arta contemporană. De altfel multe dintre povestiri nu sunt nici măcar conexe S.F.-ului, ceea ce bineînţeles că nu le scade valoarea.*

În ***Desolation Road*** *în schimb, profitând de revenirea modei Marte, tratează terraformarea planetei roşii, într-o manieră oarecum*

---

[1] Este vorba despre povestirea *Island of the Dead*.

asemănătoare celei folosite de Gabriel Garcia Marquez în celebrul său roman ***Un veac de singurătate****: întâmplări numeroase, desfăşurate pe o perioadă relativ lungă de timp, multe personaje, care nu apar continuu, ci doar atunci când destinele lor, banale, lipsite de spectaculozitate, intersectează firul principal al naraţiunii. Nu s-ar putea spune că lui Ian McDonald îi lipseşte suflul epic. În ceea ce priveşte subiectul, două au fost sursele principale, şi amândouă americane:* ***The Martian Chronicle****, Ray Bradbury şi* ***The Forever War****, Joe Haldeman.*

Out on Blue Six*, un roman S.F. clasic, în cel mai pozitiv sens al cuvântului, deşi s-a vrut bizar, este o alegorie a timpurilor noastre, în care apar la tot pasul referiri la contemporaneitate, de la arhitectura Belfastului până la albumele Genesis. Urmând ca esenţă linia trasată de* ***1984*** *şi* ***Brave New World*** *în literatură sau de* ***Brazil*** *în cinematografie, McDonald construieşte o utopie în care totul trebuie să-i facă fericiţi pe oameni, chiar dacă aceasta presupune violarea dreptului la intimitate. La angajare de pildă, aspiranţii sunt supuşi unui test psihologic, menit să dovedească dacă slujba îi va face sau nu fericiţi, iar fiecare cetăţean are datoria de a purta un minicomputer aflat pe post de conştiinţă-veşnic-trează, care îi îndrumă permanent acţiunile, astfel încât să nu înfăptuiască, nici măcar din greşeală, ceva ce ar putea să deranjeze un alt semen. Dealtfel romanul purta iniţial subtitlul* ***A Totalitarian Comedy****, o sintagmă adoptată de autor ca o trimitere la* ***Divina Comedie*** *a lui Dante. Mai trebuie remarcat, în treacăt, faptul că unele pasaje din* ***Out on Blue Six*** *pot fi catalogate ca aparţinând cyberpunk-ului sau chiar steampunk-ului.*

King of Morning, Queen of Day*, dezvoltat dintr-o povestire inclusă în* ***Empire Dreams****, continuă un soi de istorie secretă a Irlandei, începută cu volumul amintit şi continuată ulterior în* ***Hearts, Hands and Voices****. Romanul, întins pe mai multe generaţii, începând cu 1900 şi terminându-se în zilele noastre, vorbeşte despre nişte oameni (aleşi? damnaţi?) capabili să materializeze lumea ascunsă în subconştientul lor. Ei constituie veriga dintre Mygmus, tărâmul unde sălăşluiesc toate fiinţele mitologice şi simbolurile imaginate de oameni, şi realitatea cotidiană. Cele două lumi pot comunica între ele prin intermediul subconştientului, ca printr-o ecluză.*

În 1992 ii apare ***Hearts, Hands and Voices****, care îi va aduce notorietatea şi două premii:* ***Locus*** *şi* ***A.C. Clark****. Acţiunea romanului se petrece într-o lume numită simplu* ***The Land****, aparţinând deopotrivă realismului magic sud-american (din nou sud-americanii, dar ce să facem, după ce i-am citit niciunul dintre noi n-a mai rămas acelaşi) şi coşmarului, în care casele, vehiculele, străzile chiar, trăiesc, graţie biotehnologiei, iar viaţa continuă şi după moarte, prin conectarea creierelor într-o reţea informaţională (Visarea). Dar numai atmosfera este S.F., căci povestea Mathembei, adolescenta care rătăceşte prin*

cenuşa unui imperiu în căutarea familiei pierdute, dar şi a sinelui, a sensului existenţei, coincide cu povestea atâtor oameni, ba chiar, în ultimă instanţă, a noastră, a tuturor. Temă, se pare, obsesivă la irlandezi (să ne amintim doar de ***Ulisse*** *a lui James Joyce sau de piesele lui Beckett). Legătura cu Irlanda nu se opreşte însă doar la atât, ci este mult mai profundă, începând cu cele două comunităţi, Confesoare şi Proclamatoare, cu cuceritorii-de-peste-ape, care distrug tradiţiile şi cultura băştinaşilor prin impunerea limbii lor, cu Băieţii Fantomă, Războinicii Destinului şi* ***Prin Noi Înşine*** *(****Sinn Fein*** *în irlandeză), grupări naţionaliste care vor determina declanşarea războiului civil şi terminând cu Dumbrava Strămoşilor şi Arborele Primordial, elemente împrumutate cu siguranţă din mitologia celtică. Cu fiecare pagină citită asemănarea devine similitudine, iar senzaţia de deja-vu pune stăpânire şi pe cititorul cel mai neavizat, pentru că se poate spune, parafrazând un binecunoscut citat, că fiind foarte naţional, romanul lui Ian McDonald devine universal. Este suficient să ne amintim de tragediile din Iugoslavia, Israel, San Salvador, Liban şi din atâtea alte colţuri ale Pământului. Chiar autorul mărturiseşte într-un interviu că, scena refugiaţilor de pildă, i-a fost inspirată de exodul kurzilor.*

Uneori prea didactic, alteori alunecând spre patetism, Ian McDonald reuşeşte totuşi să zugrăvească o frescă vie a lumii de astăzi, văzută dintr-un unghi particular, din care prejudecăţile rigide, ignoranţa ridicată la rang de virtute, naţionalismul exacerbat până la xenofobie, intoleranţa deşănţată, violenţa gratuită, ne apar în toată hidoşenia lor. Iar în acest sens gândurile confesoarei Mathembe, în momentul în care ochii încep să i se deschidă, sunt concludente: «Era furioasă că fusese crescută în spiritul Confesorismului şi naţionalismului, fără să se fi întrebat vreodată de ce semnul egalităţii dintre cele două concepte era imuabil, aprioric acceptat, fără să fi înţeles ce însemnau de fapt cele două comunităţi dihotomice în care trăia. Confesorii erau naţionalişti, Proclamatorii imperialişti, pentru că aşa se stabilise. Nu exista nici o îndoială, nici un semn de întrebare şi nici nevoia de a înţelege.»

Răspunsul îl va da, mai târziu, Ghavra, poetul jangada politic Proclamator: «Proclamatorismul este o parte integrantă a acestei ţări. Ţara l-a acceptat aşa cum a acceptat totul şi l-a schimbat, i-a dat o formă particulară, l-a modelat în ceva`unic. [...] Ţara asta este a mea, aşa cum este şi a ta sau a Războinicilor Destinului sau a consilierilor din ***Prin Noi Înşine****. Este ţara mea şi o iubesc ca pe un tot. Nu părţi din ea, nu regiuni anume, nu pe bucăţi, Confesori şi Proclamatori.»*

O asemenea concluzie, pe mine personal mă duce cu gândul la o stare de fapt mult mai apropiată nouă, românilor, ca şi cea sugerată de diferenţa dintre atitudinile Mathembei şi bunicului ei faţă de limbaj: ea alege tăcerea absolută, în semn de protest faţă de o lume în care

cuvintele şi-au pierdut semnificaţia şi scopul, în timp ce bătrânul, un cap fără corp, ajuns în preajma Visării, vorbeşte într-una, de multe ori chiar în locul nepoatei. Nu vă sună cunoscut?

Finalul, un happy end cu iz hollywoodian, se subordonează idealurilor promovate, uneori cu vehemenţă, alteori dogmatic, în roman (toleranţa, dragostea, non violenţa), idealuri care amintesc oarecum de mişcarea hippy. Ian McDonald este categoric un moralist.

"Unele producţii S.F. există doar pentru a distra şi asta-i bine. Altele însă au o funcţie mai profundă. Păşind dincolo de realitatea cunoscută, ne luminează brutal vieţile, scoţând din întuneric colţurile cele mai ascunse, mult mai bine decât poate s-o facă mainstream-ul" scria David V. Barett în 1992 în ***New Statesman****.*

Şi ar mai fi multe de spus despre acest roman, de pildă că numele Confesorilor sunt est-africane, iar ale Proclamatorilor indiene sau că a concurat la premiul ***A.C. Clark*** *alături de* ***Doomsday Book*** *a lui Connie Willis, câştigătoare în 1993 a premiilor Hugo şi Nebula, aflată şi ea în planul editorial al editurii Pygmalion, dar mă opresc aici, invitându-vă să-l citiţi, fără prejudecăţi şi cu inimile deschise.*

Dănuţ Ivănescu
Ploieşti, iunie 1995

Zona urbană

Bunicul era arbore.

Tatăl creştea trucşi, în cincisprezece culori.

Mama ştia cântecul elipselor duble, glasul ei pătrunzând în sufletele făpturilor şi schimbându-le. *Împrejur mergem şi în cerc...*

În ziua intrării soldaţilor împăratului-de-dincolo-de-ape în zona urbană a Mathembei, o casă a fost cuprinsă de amoc. Zgomotul produs de carele blindate pe străzile din Chepsenyt o înfricoşase. Şi odată desfăcută în bucăţi, devenise un lucru lipsit de inteligenţă, uşor de înspăimântat. Una dintre maşinile mari, vopsită în culori ţipătoare, stătuse ascunsă la capătul străzii Cincisprezece, iar casa intrase în panică. Civili, soldaţi şi fragmente de casă asemănătoare unor centipede lungi, hexagonale sau unor roţi sau domuri în trepte de plastic moale sau unor concertine cu picioare, alergau de jur-împrejurul străzii, civilii străduindu-se să încercuiască fragmentele de casă, soldaţii încercând să-i înconjoare pe civili.

Familia Rajav dorea să-şi reasambleze casa până la lăsarea serii. Se părea însă că nu aveau să mai găsească nicicând toate elementele ei componente. Mathembe alungă o arătare semănând cu o uriaşă umbrelă mergătoare, care căuta să sară în ţarcul trucşilor. Acest lucru ar fi însemnat alarmarea tinerilor organici, ceea ce i-ar fi făcut să se ciocnească unii de alţii şi să se răstoarne cu roţile în sus.

Familia Rajav hotărî să se mute la periferia oraşului, acolo unde locuiau Proclamatorii. Douăsprezece generaţii trăiseră şi închiseseră ochii pe strada Cincisprezece, iar acum se vedeau obligaţi să-şi demonteze casa şi să-şi încarce lucrurile pe spinările a cincisprezece trucşi. Începură munca înainte ca marginea lumii să se fi pierdut sub soare. Mathembe era fascinată. Nu mai văzuse până în acel moment o casă desfăcută în bucăţi. Douăsprezece generaţii...şi acum plecau. Nu le păsa dacă bănuia cineva adevăratul motiv al mutării lor. Erau constrânşi să-şi abandoneze căminele. Domnul Rajav o striga în stradă, să-l audă toată lumea. Scrisori de ameninţare, însemnări obscene, tentative de a da foc caselor locuite de cetăţenii ce se supuneau legilor. Băieţii Fantomă. Ei se aflau în spatele acţiunii. Băieţii Fantomă... nişte bătăuşi, întreaga bandă. Golani.

Focul nu se întinsese prea mult.Un atentat cu bombe care lăsase pe ziduri urme negre, repede şterse. Nici măcar nu fusese nevoie ca poliţia din Timboroa să se deplaseze la faţa locului. Mathembe bănuia că

Hradu, fratele ei mai mic, nu era străin de atac. El şi Kajrec Rajav fuseseră nedespărţiţi, până când cuvântul lui Dumnezeu se făcuse auzit dinspre altar şi domnul Rajav îi interzisese să se mai amestece cu Confesorii idolatri.

Rajavii vor merge la cei asemeni lor. Nu vor mai sta nici o clipă în plus printre cei pe care îi consideraseră întotdeauna prieteni, tratându-i ca pe nişte vecini de treabă, iar aceştia, în tot acest timp, doriseră să-i vadă înlăturaţi, morţi şi casa în flăcări, printre cei ce urmăreau ca fiecare Proclamator să fie jupuit de viu şi ţintuit de propria-i poartă. Iar acum dădeau buzna, străduindu-se să încercuiască fragmentele de casă care fugeau, cuprinse de panică.

Carul blindat se întoarse. Roţile metalice scrâşnirâ asurzitor pe pavajul de ceramică. Coborî pe strada Cincisprezece. Domnul Rajav îi strigă să se întoarcă, să plece, dar maşina continua să înainteze, atât de masivă, încât marginile elastice ale străzii deabia puteau să-o cuprindă. Un soldat în uniforma neagră a împăratului-de-dincolo-de-ape ieşi pe jumătate din turelă, strigând ceva ce nimeni nu auzea, din cauza vociferărilor şi a huruitului motoarelor. Din păcate soldaţilor nu le place să fie ignoraţi. Îşi orientă deci mitraliera mare şi neagră în sus şi trase.Cinci, zece, douăzeci de focuri. La auzul tirului ce despica aerul, mulţimea tăcu şi rămase nemişcată. În timp ce oamenii îl ascultau pe soldat, bucăţile casei dezmembrate fugeau care-ncotro.

Împăratul-de-dincolo-de-ape poruncea ca toţi cetăţenii zonei urbane Chepsenyt, din prefectura Timboroa, să se prezinte în centrul oraşului. Fără deosebire.

Toţi cetăţenii?

Toţi, fără deosebire.

Soldatul era foarte tânăr. Avea părul spălăcit şi tenul deschis al oamenilor-de-dincolo-de-ape. Purta pletele prinse la spate, după moda militară, într-o clemă cu simbolul împăratului, o mână ţinând în palmă o inimă. Vorbea limba veche destul de corect pentru cineva neobişnuit din naştere cu ea, chiar dacă accentul-de-dincolo-de-ape îl făcea să se poticnească din când în când. Mâinile sprijinite pe mitraliera neagră şi greoaie i se păreau Mathembei prea tinere şi delicate pentru astfel de arme. Un sunet ascuţit, ca de tinichea, ieşea din turela deschisă. Domnul Rajav, mic de statură şi extrem de nervos, se postase în faţa botului metalic al transportorului blindat şi a soldatului cu mâinile palide, delicate.

- Sunt un Proclamator credincios, un supus loial al împăratului, şi desigur că nu vă referiţi şi la noi. Nu ne puteţi pune laolaltă, pe mine şi pe familia mea, cu cei a căror loialitate e îndoielnică.

Îşi umezi buzele cu o mişcare a limbii, de la stânga la dreapta. Când rostise "cei de loialitate îndoielnică" se uitase scrutător împrejur.

- Toţi cetăţenii! spuse comandantul blindatului într-o limbă veche destul de corectă.

Motoarele se puseră huruind în mişcare. Un fum negru ieşea din ţevile de eşapament. Transportorul coborî încet de-a lungul străzii Cincisprezece. Şenilele scârţâiau în mers, lăsând dâre groase, simetrice, pe caldarâmul de sticlă. Domnul Rajav, mititel şi foarte, foarte supărat, nu se clinti din faţa lui. Atât de supărat şi de mândru era, încât nu-şi dădu seama de ceea ce Mathembe deja înţelesese şi anume că blindatul nu se va opri. Zece metri, cinci metri, trei metri, apoi ceva se petrecu, de parcă bagheta magică a unuia dintre sfinţii Ykondé l-ar fi atins pe domnul Rajav. Acesta văzu în sfârşit în blindatul care înainta exact ceea ce şi era de fapt: un zid metalic cu neputinţă de oprit. Sări într-o parte, în timp ce vehiculul trecu razant pe lângă el. Soldaţii împăratului-de-dincolo-de-ape aflaţi înăuntru izbucniră în râs. Mathembe le auzi hohotele amestecându-se cu muzica de dans transmisă la radioul din interior. Domnul Rajav tremura, alb la faţă. Faptul că pentru soldaţii aceia loialitatea lui nu însemnase nimic îl şocase. Fragmentele de casă se rostogoleau pe strada Cincisprezece, îndreptându-se spre grădini şi orezării.

Mulţimea se strânsese lângă Copacul Primordial, Confesori şi Proclamatori deopotrivă. Arborele reprezenta inima, temelia zonei urbane Chepsenyt. Din el crescuse fiecare casă, grădină şi lan de orez, fiecare gândac şi bioglob, chiar şi caldarâmul de ceramică zgâriat de şenilele maşinilor de război ale împăratului-de-dincolo-de-ape. Fusese plantat cu nenumărate mii de ani ai viselor în urmă, când Valul Verde se abătuse asupra pământului sterp, iar alelii se răspândiseră pretutin- deni, acoperind toate prefecturile dintr-o dată, chemând pe numele de suflet şi pe numele de trup fiecare făptură şi luând-o apoi în stăpânire. Copacul Primordial se înălţa potrivit dimensiunii sale legendare (nu era în fond mare lucru de admirat la prima vedere, căci cu ochii credinţei trebuia privit), într-o piaţă întinsă, pavată cu sticlă şi înconjurată de dughene de mărunţişuri, pe jumătate în ruină şi aproape falimentare, şi de cafenele unde bătrânii jucau nesfârşitele lor partide de *fili* şi se îmbătau cu vin prost, care îi făcea brusc guralivi.

Cinci blindate erau parcate de jur-împrejurul pieţei. Un trux tânăr îşi freca botul de unul dintre ele, confundându-l probabil cu un digerator. Râzând, soldaţii alungară movilita albastră de carne sintetică, dar animalul se apropie din nou şi păru mulţumit când unul dintre ei îi dădu un baton de ciocolată. Odată adunaţi toţi oamenii, Confesori şi Proclamatori, un ofiţer îmbrăcat în echipamentul negru de luptă al armatei imperiale păşi în faţă. În spatele lui se afla un stâlp de metal, cu o bară transversală acoperită cu o husă în vârf. Când fu sigur, dar absolut sigur, că toţi ochii sunt aţintiţi asupra lui, ofiţerul în negru trase de un şnur. Pânza căzu la pământ.

Un strigăt se ridică din mijlocul mulţimii strânse în piaţa de sticlă. În vârful stâlpului, fixate pe un suport, tronau cinci capete. Păreau moarte de mult timp, capetele. Buzele putreziseră, lăsând la vedere gingiile. Ochii şi părul căzuseră, iar pielea se zbârcise. De mult moarte şi totuşi

în viață. Organicii se înfipseseră lacomi în gâtlejurile retezate, făcându-și acolo culcuș. În viață, deși moarte, și vorbeau. Iată ce spuseră capetele.

Spuseră că în semeția lor prostească și inutilă se ridicaseră împotriva cinstitului, dreptului și bunului guvern al împăratului-de-dincolo-de-ape. Că veșnicia nu va fi destul de lungă încât să poată cuprinde regretul lor de a fi îndrumat pe căi greșite tineri și tinere și de a-i fi incitat la revoltă împotriva veneratei persoane a împăratului. Că niciodată nu vor putea să se împace cu ideea vinovăției de a fi pricinuit moartea acelor tineri și tinere. Cereau iertare oamenilor din orașul Chepsenyt. Implorau îndurare împăratului. Dar mai presus de toate, cereau iertare celor pe care îi adunaseră atât de mișelește sub stindardul Războinicilor Destinului.

. Când capetele își încheiară discursul, ofițerul în negru le înfășură din nou în husă, iar soldații ambalară motoarele blindatelor și porniră pe străzile strâmte din Chepsenyt, pocnind din degete în ritmul muzicii ce se revărsa din turele.

- Dumnezeule, spuse tatăl Mathembei în timpul cinei. Între timp se lăsase întunericul, iar biogloburile atârnate în colțuri scăldau încăperea într-o lumină galbenă, rece. Dumnezeule, aproape că te fac să vrei să te alături Războinicilor Destinului. Chiar că da!

Mama Mathembei îi aruncă soțului o privire încruntată, atenționându-l să nu mai vorbească astfel de față cu Hradu. Caracterul influențabil al tinerilor îi determina pe mulți dintre ei să devină Războinici ai Destinului și s-o sfârșească sub forma unor capete înfipte într-o țeapă. Credulitatea și idealismul tinerilor...

- Și totuși, zise mama Mathembei, n-ar fi trebuit să facă așa ceva. Întreaga poveste cu capetele a fost inumană, barbară. Încearcă să ne convingă că modul de viață din imperiu este mai civilizat decât al nostru, tradițional, vechi de mii de ani și ne oferă capete înfipte în țepe. N-ar fi trebuit s-o facă. Sunt proști și răi, dar nu trebuiau să facă asta.

Pentru Hradu, care mesteca mecanic, privindu-i cu ochii măriți de uimire, discuția era o noutate: părinții săi vorbeau *ca niște răzvrătiți*.

- Ar fi fost de-ajuns să-i condamne la robie.Eventual pentru un timp mai îndelungat, poate pentru douăzeci sau cincizeci de ani, dar să nu facă așa ceva.

Mathembe îl lovi pe Hradu cu lingura peste mână. Băiatul era atât de prins de conversație, încât uitase să mai mestece, iar mâncarea îi cădea din gură. Mathembe își aminti că asistase odată la un act de ispășire publică desfășurat în Piața Copacului Primordial. Pe vremea aceea părinții o consideraseră prea mică pentru o asemenea priveliște (totul se întâmplase cu ani în urmă), dar ea se strecurase totuși în mulțime. Din partea autorităților participaseră procurorul orașului și judecătorul, care sosise din Timboroa cu un traix guvernamental. Era, fără îndoială, un eveniment destul de important.Vânzătorii ambulanți de ceai își

părăsiseră locurile obişnuite şi se învârteau pe lângă oamenii strânşi în piaţă, încăierându-se între ei pentru clienţi. La apariţia victimei şi a condamnatului se lăsase însă o tăcere adâncă. Cazul făcuse ceva vâlvă la vremea lui. Inculpatul, găsit vinovat de viol, fusese condamnat de către tribunalul din Timboroa la slujirea organică a victimei pe timp nelimitat, până când aceasta îl va fi iertat. Tatăl Mathembei şi-l amintea, mai ales că era de-o vârstă cu cei doi şi-i cunoştea. După cincisprezece ani, perioadă în care fusese sclavul femeii pe care o violase, după cinsprezece ani deci de trudă ca grădinar-organic pe plantaţiile şi câmpurile ei de orez, violatorul urma să fie iertat. Procurorul citise cu glas tare declaraţia de absolvire, iar femeia o confirmase. Apoi judecătorul se îndreptase către grădinarul-organic înalt, fusiform, tot numai picioare şi braţe, degete şi ochi şi făcuse ceva ce Mathembe nu putuse vedea prea bine, din cauza mulţimii care se împingea cât mai în faţă, ca să nu piardă spectacolul. Se străduise să-şi croiască drum printre trupurile înghesuite, printre gâturile întinse şi vocile care întrebau: *Ce se petrece, ce se întâmplă, vedeţi ceva?* Când reuşise să ajungă în faţă zărise un fel de ghemotoc păros, ca un cocon de mătase, înăuntrul căruia se mişca o formă întunecată, prea puţin omenească. Soarele traversase deja întreaga boltă cerească. Vânzătorii epuizaseră ceaiurile, vinul şi gustările. Când Mathembe se pregătea să plece acasă, convinsă că nimic altceva nu mai era prevăzut să se întâmple, coconul de mătase se despicase, crăpase de sus până jos, iar pe dalele de sticlă se rostogolise un om gol, zbârcit şi cu mult, mult mai îmbătrânit decât cu cincisprezece ani înainte, când fusese transformat, chiar în acelaşi loc, în organic. Îşi aminti felul în care omul îşi privise mâinile.Ca pe nişte prieteni pe care-i revedea după o lungă despărţire.

- Roagă-te Domnului să nu ajungi niciodată să slujeşti un Proclamator! spusese atunci o voce din dreapta ei. Aştia nu iartă niciodată.

Se gândea acum la omul acela gol, îngenunchiat, lovit parcă de trăznet, în timp ce părinţii ei încercau să ascundă adevăratele proporţii ale mâniei care-i cuprinsese la vederea capetelor vorbitoare, de teamă să nu le observe copiii. Ar fi putut fi tatăl ei omul acela gol, îngenunchiat.

După masă se duse să-şi viziteze bunicul. Murise cu aproape un an în urmă bătrânul, dar încă nu fusese cu totul absorbit în Copacul Strămoşilor. Bunica (amintirea senină, dar aproape ştearsă a unei bătrâne întrupând păsări din plasmă, cărora le dădea apoi drumul să fâlfâie din aripi şi să-şi îngâne trilurile în jurul serei) se cufundase în Visare în mai puţin de o jumătate de an, după spusele mamei Mathembei. Bunicul fusese însă întotdeauna încăpăţânat şi turbulent.

Mulţi credeau că moartea lui constituise un act de sfidare politică, determinat de venirea în Chepsenyt a Noilor Botezători, în primăvara timpurie a anului care trecuse. Nimeni n-ar fi putut bănui atunci că oamenii aceia mititei, cenuşii şi încruntaţi vor fi în stare să semene

sămânța discordiei în oraș. Văzându-i cum mergeau din stradă în stradă, din casă în casă, subliniind și notându-și totul în dosare, n-ai fi crezut că vor schimba denumirile tuturor lucrurilor, toate numele străvechi, familiare și prietenoase după întrebuințarea lor de către sute de generații. Oamenii aceia le furaseră de pe buzele tuturor, dându-le în schimb înșiruiri de silabe fără sens, lipsite de viață și căldură. Ca o componentă a procesului de asimilare culturală a ținutului Mathembei de către civilizația imperiului, urma să i se confere limbii noi, folosită de împărat în Orașul de Jad, atunci când făcea dragoste ca și atunci când emitea legi, un statut egal cu cel al limbii vechi. Se urmărea în acest fel ca, printr-o educație temeinică, cea din urmă să fie scoasă din uz și înlocuită cu prima, provinciile transfluviale devenind astfel mai strâns legate de viața complexă a imperiului. Deci inspectorii, lingviști de formație, împânziseră țara de-a lungul și de-a latul, încercând să transforme fonemele stânjenitoare ale limbii vechi în silabele atât de familiare împăratului și guvernaților săi.

Noii Botezători, femeile și bărbații aceia cenușii, sosiseră în mașini la fel de șterse, silențioase, purtând emblema imperială și emanând nori de gaze sufocante. Cu greu s-ar fi făcut ei remarcați în Chepsenyt, dacă prin locurile prin care își împrăștiaseră mirosul dezgustător nu s-ar fi schimbat numele caselor, grădinilor și curților. Prin transformări aparent neînsemnate - o vocală aici, o consoană dincolo, un diftong, o semivocală - denumirile deveniră mai accesibile vorbitorilor limbii noi. Când mașinile cenușii se îndepărtară pe drumul ce ducea spre Timboroa, nu mai exista orașul numit Chepsenyt, nici case, grădini sau curți, ci numai o grămadă de nume care sunau la fel ca pe vremea Valului Verde, dar erau complet lipsite de semnificațiile de atunci. Denumiri fără sens. Simple bolboroseli.

Trecerea Noilor Botezători constituise una dintre puținele ocazii capabile să-i apropie pe Confesori și Proclamatori. Tăblițele cu inscripții în limba imperială, presărate la tot pasul pe drumul ce ducea la Chepsenyt, dispăruseră în chiar noaptea care urmase amplasării lor. Conform zvonurilor, fapta fusese rezultatul unei alianțe fără precedent dintre Băieții Fantomă și cei mai tineri membri ai Lojelor Spirituale ale Proclamatorilor. Avocatul Kalimuni, vecinul familiei Fileli și figură marcantă a comunității Proclamatoare, expediase, în numele concetățenilor loiali ai împăratului, o scrisoare oficială de protest pe adresa prefecturii din Timboroa. Susținea în ea că drepturile și moștenirea lor culturală ca grup distinct fuseseră știrbite, ignorându-se cei o mie de ani de istorie. Deși vorbea curent ambele limbi, cea nouă fiind utilizată în jurisprudență și în tribunale, doctorul Kalimuni scrisese în limba veche. O epistolă frumos concepută, căci era considerat unul dintre cei mai rafinați ideografi din oraș.

Avocatul Kalimuni și bunicul Mathembei fuseseră foarte apropiați. Prietenia lor își avusese rădăcinile în totala neputință a celor doi de a

că-dea de acord asupra vreunui subiect. În timpul interminabilelor jocuri de *fili*, sub umbrarul Ceainăriei Florilor Celeste, discutau în contradictoriu despre doctrinele Proclamatorilor şi Confesorilor, despre imperialism şi naţionalism, despre tehnologia organică şi cea anorganică. Vehemenţa disputelor îl adusese deseori pe Murangeringi, proprietarul localului, pe punctul de a chema poliţia de la Tetsenok pentru restabilirea liniştii în piaţa de sticlă din Chepsenyt. Odată se certaseră până târziu în noapte, sub cerul spuzit de stele, cu mult după ce scaunele se pliaseră în poziţia de somn, iar umbrarul se retrăsese. Motivul controversei îl constituise culoarea unui câine-iute care se scutura de paraziţi de cealaltă parte a pieţei. Vorbiseră bineînţeles în limba veche, pentru că aceea era limba disputelor şi a glumelor. După trecerea Noilor Botezători până şi cuvântul "câine-iute" fusese redus la nişte sunete fără nici un înţeles.

Fiind Confesor, bunicul Mathembei nu putea apela la legile şi la organele guvernamentale cu aceeaşi uşurinţă ca Proclamatorul Kalimuni. În orice caz, îşi avusese rolul său în protestul împotriva Noilor Botezători, angajându-se într-un boicot al cuvintelor. Refuzase să folosească numele noi puse de către lingviştii împăratului. Arătatul cu degetul, înclinarea capului, ridicatul din umeri, câte o indicaţie vagă despre "ăla de colo", "ăsta de-aici", "lucrul acela", erau tot ce-şi îngăduise să facă. Oamenii fuseseră reduşi la nişte mormăieli monosilabice: membrii familiei, prietenii vechi de ani şi ani...pur şi simplu mormăieli. Cartiere întregi din oraş, prefectura, naţiunea şi umanitatea, deveniseră o clătinare din cap, ce vroia să însemne *într-acolo*. Scuipa silabele de parcă ar fi avut numai mizerii şi cenuşă pe limbă.

Mathembe se simţise solidară cu bunicul ei în această privinţă. Tăce-rea lui nu fusese totală, ca a ei, dar reprezentase o punte de legătură între cei doi. Deveniseră elocvenţi prin tăcere. Chiar şi atunci când ajunsese evident pentru toţi că sfârşitul bătrânului era aproape, că venise timpul să se alăture strămoşilor şi să pătrundă în Visare, bunicul refuzase cu obstinaţie să permită cuvintelor pângărite de împăratul-de-dincolo-de-ape să-i poposească pe buze. Îl convocase pe avocatul Kalimuni şi-i ceruse, prin mormăieli şi indicaţii generale, să întocmească un testament prin care să i se acorde fiecăruia partea cuvenită, fără să le fie pomenite numele. Se transformase astfel într-o figură legendară. Oraşul ajunsese să-l ştie drept omul care se autocondamnase la moarte prin tăcere, deşi, după cum îi mărturisise el Mathembei, "Nimeni n-a murit vreodată de insuficienţă verbală. Altfel tu, nepoată, te-ai fi stins de mult. Nu, ai dreptate. Niciodată să nu vorbeşti. Ăsta-i protestul cel mai nobil şi mai înălţător."

Sosiseră apoi cei de la Casa Capetelor, cu măştile lor rituale şi aparatele organice pentru prepararea şi conectarea capului la sistemele de sprijin şi transport, care urmau să-l depună în Dumbrava Strămoşilor. Până în cea din urmă clipă, bătrânul refuzase să-i spună Mathembei pe

nume. Iar când simţise că moartea venea spre el ca un val rece, strigase ce-i drept după ajutor, după cineva care să-i stea aproape, deşi ştia că trecerea în Visare trebuie făcută de unul singur, strigase deci, dar "fiule", "noră", "nepoată".

După ce capul fusese altoit pe arborele familiei Fileli, multă lume venise să-l felicite pentru protestul său susţinut până în clipa morţii. Dar capul nu dăduse nici un semn că i-ar fi recunoscut. Oamenii se îndepărtaseră tăcuţi şi respectuoşi. Bănuiau că se afla în legătură cu strămoşii din Visare, prin acea uriaşă reţea de rădăcini şi sinapse aflată în temelia tărâmului în care îi pătrunsese conştiinţa.

Dar capul bunicului nu făcea nimic din toate acestea. Îşi continua pur şi simplu protestul început în timpul vieţii. N-ar fi putut accepta laudele şi banalităţile celor care îl ridicau în slăvi doar pentru că ei înşişi nu avuseseră curajul să facă acelaşi lucru. Rămase surd la cuvintele lor. Nici chiar pe avocatul Kalimuni nu-l recunoscu atunci când acesta veni să-l vadă, deşi gestul fusese o îndrăzneală din partea lui. Dacă mijlocitorul mormântului sfânt ar fi aflat că se dusese în păgâna Dumbravă a Strămoşilor, l-ar fi supus oprobiului coreligionarilor săi şi, foarte probabil, aceştia l-ar fi ocolit. Proclamatorii susţineau că în clipa morţii se contopesc cu făptura lui Dumnezeu. Mathembe le admira încrederea. Visarea poate că nu constituia raiul promis, dar reprezenta oricum o formă de nemurire şi nici nu cerea dovezi exagerate de credinţă.

Singurul vizitator care se bucura de o fărâmă de recunoaştere era Mathembe. Se stabilise între ei o legătură mult mai profundă în moarte decât în timpul vieţii. Drumurile la Dumbrava Strămoşilor deveniră o regulă zilnică pentru ea. Odată cu lăsarea nopţii, când tăcerea punea stăpânire pe pădure, iar biogloburile începeau să se aprindă, Mathembe se strecura pe poarta Dumbrăvii şi pătrundea în penumbra de sub arborii uriaşi. Trunchiurile noduroase, răsucite, înnodate, de culoarea cărbunelui, aveau înălţimi de câte douăzeci, treizeci, patruzeci de metri, iar coroanele lor se arcuiau, formând baldachine de ramuri şi frunze roşii. Strămoşii morţi aruncau umbre întunecate. Fiecare nod, fiecare contorsiune, fiecare inel, reprezenta un suflet, un cap vechi de zece, de o sută, de o mie de ani, absorbit în carnea copacului. Dacă unele aduceau cu o figură omenească, se întâmpla pentru că asta şi erau: buze, nasuri, ochi de lemn, cu barbă şi păr din frunze roşii. O metamorfoză lentă de la viaţa cărnii la viaţa vegetală. Printre umbrele adânci dintre coloanele de lemn licăreau vasele cu bioluminescenţi, oferite alături de fructe şi vin ca ofrandă Visătorilor, drept mulţumire pentru profeţiile făcute. Sufletele morţilor zburau în deplină libertate prin matricea neurală a rădăcinilor şi aveau acces la o uriaşă cantitate de informaţii. Uneori puteau fi înduplecaţi să lumineze cu înţelepciunea lor problemele ce-i frământau pe cei rămaşi în viaţă. Uneori. Cel mai adesea însă, răposaţii preferau să păstreze tăcerea, concentrându-se asupra comunicării

absolute cu Visarea, asupra extazului de a fi simultan totul şi nimic, pretutindeni şi nicăieri. Morţii îşi apărau existenţa inexistentă cu încăpăţânare şi erau ostili rugăminţilor de a se ocupa de enigme a căror descifrare se reducea la punerea în practică a bunului-simţ. Din acest motiv morţii erau, în credinţa populară, o adunătură de ţâfnoşi.

Mathembe mergea printre coloanele acoperite cu muşchi, ce străluceau din firidele lor ca o mie de steluţe bioluminescente. Beţişoarele de rugăciune, fiecare având înfipt în vârf o hârtiuţă cu o rugăminte, se legănau în bătaia vântului şi-şi şopteau mesajele către sufletele celor morţi. Odată cu lăsarea serii, trebuia să fii atent la beţişoarele lungi şi subţiri. Cu un anotimp în urmă, o bătrână care venise să-şi apostrofeze soţul pentru că, în egoismul lui, o lăsase singură, se împiedicase de ele şi medicii fuseseră nevoiţi să-i facă un transplant de ochi. Femeia murise în scurtă vreme. Rugămintea, se pare, i se îndeplinise.

Mathembe se strecură printre beţişoare. Capetele pe jumătate lignificate îşi rostogoleau ochii, urmărind-o cu privirea. Rămase întredeschise pentru totdeauna, limbile acoperite de muşchi verde articulau silabe mute.

Capul bunicului era situat în partea cea mai de jos a trunchiului care trimisese sufletele a două sute de generaţii de Filcli în Visare. Protuberanţa de deasupra lui, păstrând încă urmele unui chip, era bunica Mathembei. Trecerea ei în Visare fusese rapidă şi binecuvântată. Bunicul îi spusese fetei că o căutase multă vreme printre rădăcinile şi fibrele matricei, dar degeaba. Îl frământa întrebarea dacă nu cumva îşi mutase spiritul pe una dintre Navele Sfinte - rareori, acestea pătrundeau în spaţiul lor planetar - lăsându-şi gândul să zboare liber prin univers, către Lumile-Fiice. Ar fi fost pentru el o mare suferinţă ca la singurătatea morţii să se adauge şi cea a Visării.

Mathembe venea zilnic să-i aducă veşti bunicului despre cum păşea prin istorie oraşul lor. Fapte importante şi nimicuri, amănunte care alcătuiesc de obicei o istorie. Cum profesorilor din oraş li se făcuseră implanturi de limbă nouă, iar cunoştinţele astfel dobândite trebuiau să fie împărţite tuturor copiilor de vârstă şcolară şi adulţilor doritori. Cum proprietarilor de magazine şi cafenele li se ordonase să expună cât mai la vedere portretul împăratului în ţinută oficială. Cum mama ei se temea ca nu cumva Hradu să cadă sub influenţa nesănătoasă a unei bande de băieţi mai mari decât el. Nu pentru că l-ar fi tiranizat - lucru inevitabil între băieţi - sau că l-ar fi umilit prin virilitatea lor, aşa cum obişnuiesc adolescenţii, ci pentru că l-ar fi putut determina să se alăture Băieţilor Fantomă, o organizaţie destul de respectabilă pe vremea ei şi a soţului, transformată însă între timp într-o cale ce ducea direct la Războinicii Destinului. Îi mai povestea cum bărbaţii şi femeile care se autointitulaseră Războinicii Destinului juraseră să-i gonească pe soldaţii împăratului dincolo de apa cea întinsă, înapoi în Oraşul de Jad, aşa încât ţinutul aflat de atâta vreme sub stăpânirea lor să devină o ţară

liberă. Îi spunea totul despre existența celor vii. Mathembe credea că înțelege ceva din singurătatea morților, pentru că pătrunsese sensul cuvântului *despărțire*.

Fata bătu din palme. Un sunet neașteptat, aproape șocant în liniștea sfântă a Dumbrăvii. Capetele ultimilor aduși se treziră, consternate. Văzând însă că nu era decât fata cea ciudată și necioplită, se întoarseră la visarea lor.

- Nu-i băga în seamă, spuse bunicul. Niște plicticoși, toți. Nici nu-i poți convinge să joace corect *fili*. Cad mereu în visare și uită mișcările. Nici unul nu se compară cu avocatul Kalimuni, așa Proclamator și stângaci cum este. Așadar, nepoată, ce s-a mai întâmplat în păcătoasa voastră de lume?

Iar ea îi spuse. Îi povesti despre familia Rajav și fragmentele de casă alergând înnebunite pe străzi; despre transportoarele blindate și soldații împăratului, cu pletele lor decolorate, strânse la spate și muzica ascultată de ei când mergeau la război; despre împușcături și despre oamenii adunați în Piața Copacului Primordial ca să audă ce aveau de zis capetele rebelilor morți. Îi relată despre toate acestea. Nu cu ajutorul cuvintelor, căci Mathembe nu vroia să vorbească. Folosea un mijloc de comunicare mai profund și mai deslușit decât limbajul: cel al trupului - prin mimică, dans, expresii hazlii ale feței, prin priviri, atitudini și gesturi. Îi povestea astfel în limba ei, singura pe care o utiliza. Părea stângace, deschisă interpretărilor greșite atunci când îi judecai separat elementele componente, dar redată de o tânără fată în umbrele întunecate ale strămoșilor, devenea ceva cu mult mai sugestiv decât părțile ce-o alcătuiau. Era mai expresivă, mai clară, mai curgătoare și mai grațioasă, depășind sfera cuvintelor și transformându-se într-un alt fel de tăcere. Mișcarea care transcede mișcării și se întrupează într-o nouă modalitate de nemișcare.

Mathembe se opri. Ceva se clintise în întuneric, printre copacii strămoșilor. Fata culese de jos un bulgăre. Atotcunoscătorii pretindeau că nu exista regiune a țării în care să nu se găsească îngropate fragmente ale pavajului de sticlă, dovadă a continuității civilizației biotehnologice. Mathembe cântări în mână bucățile grele, rotunde, de pavaj. Putea să arunce departe, cu forță, mai departe decât oricare dintre prietenii lui Hradu.

Din nou mișcă ceva. Se auzi foșnetul vegetației răscolite. Apoi sunetul se apropie și împreună cu el mirosul. Mathembe adulmecă aerul, împietrită de senzația aceea atât de familiară, încât nu o putu recunoaște.

Când se întâmplă asemenea lucruri, se întâmplă dintr-odată. Un zvâcnet, un freamăt și un chip răsări printre crengile unui copac, holbându-se la ea de la mai puțin de douăzeci de metri depărtare. Mathembe strigă fără cuvinte.

Nu era omenesc chipul. Triunghiurile dominau alcătuirea: ochi triunghiulari, o gură ca un triunghi răsturnat, găuri triunghiulare în loc de nări, uriașe urechi triunghiulare. Toate pe o față lungă, subțire și deasemeni triunghiulară. O mască.

Mathembe aruncă bulgării cu un strigăt de furie, dar arătarea se dovedi mai rapidă decât ea. Dispăru imediat, călcând cu zgomot peste rădăcini și betișoare de rugăciune. Capul bunicului o petrecu cu un șuvoi de blesteme și sudălmi.

Nu fusese o mască obișnuită, din acelea făcute de copii pentru serbările lor. Mathembe văzuse ceva asemănător la unul dintre festivalurile semi-elegante, la care tinerii parodiau icoanele Sfinților Ykondé. Treceau pe la ușile și ferestrele Confesorilor și erau răsplătiți cu vin. Deci o mască *pneuma* a Băieților Fantomă. În ciuda faptului că avea brațul mai puternic decât oricare dintre puștii de pe strada Cincisprezece, Mathembe nu se mai simțea în siguranță în Dumbrava Strămoșilor. Atmosfera de umbră și mister fusese tulburată de spiritul agresiv, sexual, al măștii *pneuma*.

Astfel de măști nu erau primejdioase în sine. Până în clipa în care le purtai nu erau decât niște bucăți amorfe, flasce, de carne. După aceea însă, biocircuitul integrat al măștii îți prelua sentimentul predominant, îl amplifica și-și modela forma și culoarea după el. Unele dintre ele prezentau glande secretoare de feromoni. Aceasta explica mirosul atât de familiar și totuși de nerecunoscut la început. Iar cei care le purtau puteau deveni periculoși atunci când circuitul retransmitea purtătorului sentimentul amplificat printr-un orificiu de autoîntărire. Dacă mascatul era unul dintre Băieții Fantomă, care se considerau imuni, invulne-rabili și infailibili datorită unui spirit ocrotitor, atunci situația căpăta un aspect deloc liniștitor.

Oare de cât timp o urmărea? De zile întregi? De săptămâni? Simți deodată înțepăturile insectelor care se târau pe ea. Furioasă, dar neputincioasă în furia ei, azvârli un bulgăre de sticlă în întuneric, spre locul unde străluceau palid luminițele-ofrandă. Apoi altul și altul. Nici surprinsă în cele mai intime momente ale vieții ei de femeie nu s-ar fi simțit mai pângărită.

În după-amiaza următoare, prietenii lui Hradu veniră să-l ia la activitatea lor obișnuită, aceea de a lenevi pe la colțuri de stradă. Mathembe îi goni cu pietre și balegi uscate culese din țarcul trucșilor.

E ziua sfântă. Pe întuneric, înainte de răsăritul soarelui, bătrânul Jashar Cantor urcă cele o sută două trepte ale turnului. O sută două trepte, fiecare învăluită în beznă. Fiecare treaptă o socotește o rugăciune, iar turnul o parabolă a drumului său zilnic către cer. Probabil că a ajuns deja la jumătatea distanței. La apariția primei raze de soare, Jashar își încordează mușchii îmbătrâniți și lovește cu ciocanul greu, de lemn, în gongul metalic, cu o ușurință înșelătoare, rezultat al unei înde-

lungate practici. Când lumina zilei prinde a coborî deasupra pădurilor din jurul oraşului, vocea lui pluteşte, împreună cu bătăile gongului, peste acoperişurile şi copacii din Chepsenyt. Bineînţeles că sunt şi alţi cântăreţi în comunitate, chiar mai puternici decât Jashar, dar nici unul nu posedă sonorităţile grave ale glasului său. O voce îngerească, se şopteşte în taină. Doctrina Proclamatoare nu admite existenţa îngerilor, a sfinţilor sau a martirilor. Fiecare credincios îi cuprinde în sine pe toţi aceştia, ajungând în cele din urmă o părticică din Dumnezeu, prin contopirea cu El.

În lumina zilei, care creşte în intensitate clipă de clipă, două siluete întunecate survolează pădurea. Stau la pândă. Jashar nu le vede. El cântă milostenia şi divinitatea lui Dumnezeu. Lumina ce se pogoară peste lumea reală nu înseamnă nimic în comparaţie cu intensitatea strălucirii Domnului.

Elicopterele se întorc, iau altitudine, îşi înclină boturile şi se îndepărtează în mare viteză pe deasupra pădurii.

În casele lor de la capătul de sus al oraşului, Proclamatorii se pregătesc pentru o nouă zi. De fapt preparativele se sfârşesc încă înainte de ivirea zorilor. Aşa prevede ritualul. Copiii plâng de foame. Şi acest lucru face parte din codul religios Proclamator: să flămânzească de la apusul soarelui până a doua zi, la întoarcerea de la templu. Cel puţin aşa ar trebui să facă. "Haideţi, copii, grăbiţi-vă, întârziem. O, dar poate că Dumnezeu n-o să bage de seamă un singur biscuit! Dă-i drumul! Nu-i spune tu mamei tale ce şi cum să facă. Ţi-ai luat pălăria? Neesa, ai văzut pălăria lui Ajad? Haide, dă-i-o înapoi! Aşa... sunteţi gata de plecare?"

Şi încep să iasă din case cu capetele respectuos acoperite, conduşi spre templu de vocea şi gongul care răsună împreună deasupra străzilor de sticlă. În casa sa de la capătul de jos al oraşului, Dr. Kalimuni desface Cartea Mărturiilor de după urechi, îşi desprinde cititorul fixat pe tâmpla dreaptă şi se ridică în întâmpinarea chemării lui Jashar. Repede, repede, iute, iute. Lajmee, paznicul templului, se grăbeşte să şteargă cu apă şi săpun figura schiţată grosolan pe uşa principală, înainte de sosirea credincioşilor. Privirile lor ar fi murdărite de imaginea unui om tronând la intrarea în templu. Se pare însă că Lajmee poate să facă acest lucru fără să-şi întinezе ochii la vederea ei. Confesorii sunt de vină... Nimic de făcut. Se cred deştepţi şi cu haz...

Întotdeauna se găseşte cineva care să întârzie, să intre în goană pe uşă lăsând-o apoi deschisă, cu pălăria turtită pe creştet, târînd unul, doi, trei, patru copii după el. Întotdeauna aceeaşi persoană. Gongul şi vocea îşi pot încheia acum cântecul. Jashar coboară cele o sută două trepte. Oamenii sunt adunaţi şi îngenunchiază înaintea lui Dumnezeu. Bărbaţii scot la iveală Cărţile Mărturiilor din casetele lor, le agaţă după urechi sau, dacă au vechi modele familiale, le ţin în poală şi îşi fixează cititoarele pe tâmple. Aşteaptă inspiraţia divină cu ochii închişi, aşa că numai femeile şi copiii pot vedea că toţi seamănă între ei, cu cotul stâng

sprijinit de şold, cu arătătorul aceleiaşi mâini lipit meditativ de buze. Aşteaptă revelaţia, în timp ce mesajul scripturilor le pătrunde în lobii frontali. Copiii se distrează cu jocuri vizuale. Se gândesc la masa de prânz. Femeile le spun să se astâmpere, dar ce ţânc s-a cuminţit vreodată doar ca urmare a unui avertisment? Şi ele se gândesc la mâncare. Şi la sex. Şi la lucrurile pe care le face doamna Anjalati de vizavi. La haine noi pentru copii. Oare toţi sunt în siguranţă când coboară spre templu la ora de religie, cu copiii aceia ai Confesorilor mişunând pe acolo? O mie şi unul de gânduri. Toate în tăcere şi sub oblăduirea Domnului.

Apar pe neaşteptate. Atât de rapid se petrece totul, încât sosirea lor precede zgomotul pe care îl fac. Toată lumea îşi îndreaptă privirea spre cer să vadă cele două elicoptere negre ce se rotesc cu zgomot asurzitor. Huruitul motoarelor izbindu-se de pereţii templului sună ca o tobă. Curenţii de aer produşi de elice ridică praful măturat cu grijă în nori compacţi, sufocanţi, aruncă şi rostogolesc în drum pălăriile.

Chiar n-au nici un fel de respect? Elicopterele sunt ale împăratului. Proclamator ca şi noi. Crezi? Îţi spun, cei-de-dincolo-de-ape nu fac nici o diferenţă. Se uită la noi, se uită la Confesori şi tot ceea ce văd este *o adunătură de oameni de carne*. Aşa ne spun ei, *oameni de carne*. Dar de ce or fi zburând pe aici într-o astfel de zi sfântă? Din motive de securitate. În numele securităţii totul devine în egală măsură sacru şi nelegiuit. În orice caz, nu sunt adevăraţi Proclamatori, ca noi. Numai cu numele sunt, credinţa nu înseamnă nimic pentru ei. Doar un nume. N-au avut de îndurat proba focului şi a nenorocirilor. În prezenţa lui Dumnezeu nu dai buzna, scuzându-te că eşti prea ocupat, ai atâtea de rezolvat, îţi pare rău. N-ai face una ca asta în faţa împăratului, nu-i aşa? Trebuie să respecte anumite limite, e nevoie de disciplină, neclintire şi linişte adâncă. Nemişcarea. Tăcerea. Pacea. Lasă-ţi eul să se umple de prezenţa lui Dumnezeu, lasă cuvântul Cărţii Martorilor să plutească deasupra creştetului tău până când mâna binecuvântată a Domnului se va opri asupra unui cânt anume şi te va îndemna să-l împărtăşeşti cu fraţii şi surorile tale. Tăcere, nemişcare, pace. O prezenţă te atinge, un cântec se înalţă în aerul prin care raze aurii de lumină dansează feeric.

O, Doamne, de data asta ce mai e?

Voci. O conversaţie animată. Voci de bărbaţi, de femei, glasuri ascuţite de copii. De ce a trebuit să se oprească tocmai în dreptul templului? Şi de ce, deşi vorbesc tare, nu se poate înţelege nici un cuvânt? Îţi încordezi auzul ca să asculţi, iar în final descoperi că ceea ce auzi nu este vocea lui Dumnezeu, ci tot cele de afară. Râsul de argint al femeilor. Râsul adânc, de bronz, al bărbaţilor. Muzica de la radio. Aplauzele, tropăitul picioarelor, melodiile femeilor, cunoscute parcă dintotdeauna.Lipăitul picioarelor de copii pe pavajul de sticlă, vocile ascuţite şi stângace ale adolescenţilor. Zgomot de roţi: sunt trucşi adunaţi afară. Sunteţi gata? Suntem. Aţi înţeles? Am înţeles.

Arde-v-ar Cel de Sus, Confesori blestemaţi! Pentru erezia voastră, pentru superstiţiile, pentru refuzul vostru încăpăţânat de a trece la adevărata credinţă, pentru spiritele voastre îndărătnice, pentru obiceiurile voastre desuete, pentru ofensele de tot felul pe care le aduceţi aleşilor Domnului, dar mai ales, lucrul cel mai de neiertat, pentru că râdeţi, vorbiţi, tropăiţi şi aplaudaţi atunci când noi suntem în templu şi păstrăm liniştea premergătoare cuvântului lui Dumnezeu.

Urma să aibă loc o vânătoare de trucşi. Tatăl Mathembei şi alţi câţiva crescători din oraş organizaseră totul. Oricând se putea găsi în pădurile din jurul Chepsenytului un mare număr de trucşi sălbatici. Unii dintre ei, destinaţi sacrificării, scăpaseră împotriva tuturor aşteptărilor. Altora li se aprinsese o scânteie de raţiune în rudimentarele lor creiere, reuşind să spargă condiţionările. În fine, mai erau urmaşii celor sălbăticiţi cu generaţii în urmă. Oricum, indiferent de descendenţa lor, crescătorii îi preţuiau pentru vigoare, specifică hibrizilor, şi pentru puritatea genetică pe care le-o conferea sălbăticia. Calităţi folositoare rasei domestice degenerate. În plus se înregistraseră plângeri din partea proprietarilor de pământuri scăpătaţi, precum că exemplare turbate, după ce devastaseră terenurile de la liziera pădurii, începuseră să se năpustească asupra grădinilor şi plantaţiilor lor. Trucşii transformau hrana vegetală direct în energie musculară. Grupuri numeroase distruseseră complet suprafeţe importante de pădure în numai câteva zile. Circulau deja legende care spuneau că trucşii aduseseră năpasta foametei asupra unor oraşe, devorând totul în cale: grădini, copaci, case, chiar oameni. Tatăl Mathembei tratase întotdeauna acest gen de poveşti cu scepticismul profesionistului.

- Uitaţi-vă, le spusese el micuţilor Mathembe şi Hradu ducându-i la ţarcuri. Ei metabolizează zaharurile complexe. Nu există nici o posibilitate ca un trux să mănânce o fiinţă omenească. Se hrănesc cu fructe, plante şi sirop de mech. Probabil că noi am fi o otravă pentru ei. Şi apoi, n-au dinţi.

Cu sau fără dinţi, chiar şi o familie puţin numeroasă de trucşi îi putea aduce în pragul ruinei pe micii proprietari din Chepsenyt, silindu-i să facă împrumuturi uriaşe la băncile comerciale sau să trăiască de azi pe mâine din furat. Disperaţi, apelaseră la domnul Fileli, care la rându-i vorbise cu ceilalţi crescători şi aranjaseră vânătoarea, până în cele mai mici amănunte, într-o cafenea din oraş, cinstind înţelegerea cu vin şi prăjituri. Mai mult vin decât prăjituri.

De-abia în ziua hotărâtă, când lumea se strânsese cu sticle de vin, termosuri cu maté si hrană rece, şi-au adus aminte că era ziua sfântă a Proclamatorilor şi ca urmare Nasmir Jhirabha, unul dintre cei mai renumiţi crescători din tot ţinutul Timboroa, nu putea participa. În orice caz, zi sfântă sau nu, Nasmir Jhirabha veni în binecunoscutele-i cizme şi în jacheta lui cu multe buzunare, arborând un zâmbet larg pe faţa-i bărboasă şi purtând un aparat de emisie-recepţie atârnat de încheietura

uriaşă. Fără îndoială că avea să fie blamat în faţa întregii comunităţi Proclamatoare. Dar Dumnezeu putea aştepta, trucşii nu.

Primii care porniră au fost alergătorii. Această misiune de onoare se acorda numai celor mai tineri şi mai agili. Sarcina lor era să fugă pe lângă trucşi şi să le arunce în spate un dispozitiv de dirijare. Fiecare alergător purta un astfel de aparat, ale cărui circuite organice, atunci când erau amplasate corect, transmiteau halucinaţii sistemului nervos primitiv al trucşilor, obligându-i să se oprească, năuciţi. Când se speriau, trucşii puteau atinge viteze uluitoare, chiar şi în desişul pădurii. Prinderea unui trux reprezenta deci ceva într-adevăr deosebit, care făcea impresie bună unei fete, ba chiar şi unui băiat.

Crescătorii înşişi, împreună cu membrii vârstnici şi mai puţin agili, îi urmau pe tineri într-un ritm domol, ducând cu ei dispozitivele pentru însemnarea şi controlul prăzii. În spatele lor veneau cei mai bătrâni şi copiii, ei având sarcina de a aşterne mesele în luminişurile special rânduite pentru asemenea ocazii încă de pe timpul Valului Verde.

Trecuse multă vreme de la ultima vânătoare de trucşi din Chepsenyt. Atunci Mathembe dorise să-şi însoţească tatăl, dar el îi spusese că era prea mică, trebuia să meargă cu bunica şi bunicul pe truxul roşu şi să dea o mână de ajutor la pregătirea mesei. Fetiţa îi văzuse pe alergători sărind, făcând ocoluri şi fluierând şi-şi dorise să se fi putut duce cu ei. *Data viitoare!* îi promisese tatăl. *Când vei mai creşte!* Clipa aceea sosise. Avea la ea circuitele de anihilare a voinţei trucşilor, iar un aparat de emisie-recepţie îi atârna de gât, prins cu o cureluşă. Îşi legase strâns şireturile încălţămintei speciale şi se alăturase grupului de fete şi băieţi aleşi ca alergători. Tinerii se distrau, încercând să se lovească între ei cu dispozitivele de capturare. Circuitele organice puteau produce şocuri sinestezice dacă-şi nimereau ţinta: mirosul de albastru şi culoarea frigului şi sunetul luminii. Se auzeau pocnituri, strigăte şi râsete. Nasmir Jhirabha ţipă la ei să înceteze cu joaca. Băieţii îl luară în râs, pentru că era Proclamator. Când o văzură pe Mathembe cu pantofii speciali, pantalonii şi radio-emiţătorul atârnat de gât, făcură haz şi pe seama ei.

- Hei, ia explică-ne cum vei anunţa că ai găsit un trux, presupunând bineînţeles că se va întâmpla aşa ceva?

Mathembe dădu din umeri într-un mod care vorbea de la sine şi ridică spre buze, cu un gest dispreţuitor, un al doilea obiect legat cu o cureluşă de gât: o ocarină în formă de pasăre. Cântă câteva note, iar băieţii se opriră din râs, pentru că ceea ce cântase ea imita la perfecţie sunetul pe care îl scotea pădurea într-o anumită porţiune a ei, acolo unde se înălţau doi copaci enormi, într-un pâlc de arbori de carne. Putea să imite cu fluieraşul de argilă zgomotele oricărei zone a pădurii. Pentru oricine ar fi captat la radio-emiţător semnalul ei, ar fi fost doar o chestiune de metri să determine poziţia truxului şi să-l prindă.

Tatăl Mathembei şi ceilalţi crescători se uitară împrejur să vadă dacă sosise toată lumea. Alergătorii începuseră să se agite şi să se îm-

brâncească pentru locurile cele mai bune. Ca întotdeauna, băieţii căutau să ajungă cât mai în faţă, nutrind convingerea statornică, dar greşită, că sunt mai grozavi decât fetele. Crescătorii ţinură un scurt sfat, după care aprobară din cap. Nasmir Jhirabha strigă:

- E-n ordine, s-o luăm din loc!

Sărind, făcând haz şi scoţând tot felul de sunete sălbatice, exuberante, alergătorii străbătură orezăriile şi grădinile, ocoliră tufele de fermentatori de vin şi de salvie în jurul cărora roiau muştele. Grădinarii-organici fugiră din calea lor, agitându-şi trupurile ţipător colorate şi fluturându-şi braţele ca nişte beţe. Tinerii din Chepsenyt trecură ca vântul printre ei, mai departe, mai departe, către adâncul pădurii.

Mathembe alerga singură, aşa cum dorise. Băieţii erau plictisitori, căci fiecare dintre ei avea ideea fixă de a-i întrece în bărbăţie pe ceilalţi. Fetele alergau, ce-i drept, mai încet, dar discuţiile lor despre băieţi erau în egală măsură plictisitoare. Fusese uşor pentru Mathembe să se strecoare printre copaci şi să se piardă de ei, perimetrul de acţiune al alergătorilor începând să se extindă. Ca întotdeauna, se simţea cel mai bine singură. Nu pentru că ar fi speriat-o compania celorlalţi, aşa cum stăteau lucrurile cu adevăraţii singuratici, ci pentru că prezenţa lor nu-i spunea nimic. Se mulţumise întotdeauna să aibă o mulţime de cunoştinţe, dar nici un prieten apropiat. Singurătatea era religia căreia i se dedicase. Prezenţa altora ar fi înăbuşit spiritualitatea ei naivă. Atunci când se cufunda în imensitatea pădurii, Mathembe trecea într-o stare de graţie, de uitare de sine. În timpul acestor scurte momente de încărcare a bateriilor devenea conştientă de faptul că era o sclipire trecătoare de raţiune mişcându-se cu o viteză ameţitoare printre copacii neclintiţi. Ieşise din învelişul ei material şi se contopise cu fiinţa pădurii. Simţea că dacă ar fi izbutit să dea raţiunii ei un ultim impuls, o graniţă tainică ar fi fost trecută, iar ea ar fi putut percepe totul deodată: alergătorii împrăştiaţi printre copaci, trucşii şi urmăritorii lor, bătrânii ce râdeau şi dansau, terminând pregătirile în luminişurile pădurii.

Oare asta să fie moartea? Asta-i Visarea? Dobândirea ştiinţei de sine a copacilor?

Mathembe trecuse de zonele în care biotextura umană coexista cu vegetaţia de tip primar şi se afundase în desişul pădurii. Arborii se înălţau cu treizeci, patruzeci, cincizeci de metri deasupra nivelului pădurii, înainte de a se răsfrânge într-un baldachin de frunze întunecate. Nici o rază de lumină nu putea străpunge desişul. Mathembe alerga într-un întuneric aproape total, sărind peste încrengăturile hexagonale de licheni. Ici o ciupercă parazită punea stăpânire pe rădăcinile unui copac, colo biogloburi luminescente, cât ea de mari, aruncau sclipiri verzi, dincolo o colonie de corali de pământ se dezvoltase sub forma unor spirale şi turnuri de zeci şi zeci de metri înălţime. Mathembe ocoli un ghemotoc de rădăcini şi liane. Şiraguri de corzi acoperite cu muşchi atârnau în întuneric, iar de ele se lipiseră nişte baloane fotosintetice ce

se legănau uşor. Dincolo de vrejurile cu care filtrau bacteriile din aer se întrezăreau ciorchini de mici sfere asemeni unor fructe coapte, care urmau să se desprindă în curând şi să zboare printre ramurile arborilor, până când îşi vor fi găsit un loc potrivit în care să se fixeze. Dinspre baldachinul de frunze se auzea un neîntrerupt foşnet: erau fiinţele care ocupau nivelul de sus al pădurii, ducându-şi viaţa în întuneric şi tăcere. Mathembe continuă să fugă. Simţea că ar fi fost în stare să alerge la nesfârşit pe tărâmul acela întunecat şi muzical. Renunţase pentru un timp la eul ei, primind în schimb o nouă identitate, un nou fel de a fi, un nou spirit. Doctrina Proclamatoare, potrivit căreia oamenii se pot uni cu Dumnezeu dincolo de limitele timpului şi spaţiului, îi apărea acum într-o lumină diferită. Să renunţi la aspectele minore ca să te înalţi la nivelul preocupărilor majore - putea să înţeleagă aşa ceva. Dar cât de scump plătită este această eliberare din frâiele *mai micului*, care nu renunţă deloc uşor la ceea ce crede că-i aparţine.

Uitase de mult de trucşi, de emiţător, de dispozitivul de anihilare a voinţei acestora.

Unele percepţii se strecoară încet către tine, treptat. O acumulare gradată de informaţii, până când între o clipă şi cealaltă *ştii*. Un întuneric şi mai adânc în bezna profundă a pădurii. O anumită regularitate în amestecul de şuierături şi zgomote îndepărtate. Un anumit model în entropia care o imită pe cea din interiorul tău. Şi dintr-odată devii conştient de faptul că nu mai eşti singur. Există acum un altul care aleargă cu tine, te urmăreşte pas cu pas, nu rămâne în urmă, nu ţi-o ia înainte, te însoţeşte printre copaci. Te opreşti, încerci să ciuleşti urechea dincolo de zgomotul respiraţiei tale şi de bătăile ca de ciocan ale inimii. Nu se aude însă nimic, în afară de sunetul pădurii, care-şi murmură sieşi o rugăciune incoerentă. Începi din nou să alergi. Te uiţi peste umăr, arunci doar o privire. Nu cumva zăreşti ceva care se mişcă, depăşind cu numai o fracţiune de secundă perfecta sincronizare cu tine? Ceva? Cineva?

Alergi, dar nu mai este acelaşi lucru. Nu mai există patima înaltă şi sfântă. Nici urmă de foc divin. Au fost întinate. Murdărite. Ca în povestea omului din Kapsabet, a cărui nevastă fusese necinstită de tâlhari. Nu o iubea mai puţin, ba din contră, dar nu mai era acelaşi lucru.

Odată ce l-ai văzut, odată ce l-ai perceput, odată ce invizibilul a devenit vizibil, nu se mai poate ascunde de tine.

Copacii se înălţau trunchi lângă trunchi, impresionanţi prin înălţimea lor. Pantofii Mathembei alunecau pe frunzele umede, care acopereau straturile hexagonale de licheni din poiană. Fata se opri brusc. Se ghemui în spatele unor rădăcini împletite şi-şi duse la buze ocarina. Nu ştia cât de departe ajunsese, nu ştia dacă semnalele micuţei păsări organice mai puteau fi auzite.

Acel ceva se apropia licărind, strecurându-se în afara umbrei copacilor, mişcându-se în zig-zag, din ce în ce mai aproape, ivindu-se

când și când din ascunzătorile provizorii. Un scurt strigăt, ca de pasăre, se desprinse de pe buzele Mathembei când în fața ochilor îi apăru un chip de înger. Ciudățenia măștii, liniile ascuțite, triunghiulare, ale acelei măști *pneuma* o surprinseră iarăși. Duse la buze ocarina. Vocea băiatului, puțin spartă și nesigură, sună caraghios din spatele trăsăturilor sugerând orgoliu ale măștii.

- Îmi pare rău. N-am vrut să te sperii. O dau jos, dacă vrei.

Apoi, amintindu-și că ea nu-i putea răspunde:

- Vrei?

Ea confirmă din cap.

Fața băiatului, copilăroasă și înroșită de efort, apăru din spatele trăsăturilor agresive ale măștii. Se așeză la rădăcina unui copac. Despărțită de spiritul care o anima, masca se înmuie și începu să curgă, iar gura se transformă într-o gaură ce tresărea sub rarele raze de lumină. Canalele sexualității, dorinței și așteptării, se împleteau și se răsuceau printre trunchiurile goale ale arborilor.

- Greu mai ajunge omul să vorbească cu tine! spuse băiatul. Avea o vârstă nedefinită și Mathembei i se păru că recunoaște în el pe unul dintre băieții care pierdeau vremea pe la mesele cafenelelor sau ducându-se cu trucșii pe terenul părăsit de la capătul străzii Doisprezece.

- Nu voiam decât să-ți vorbesc și m-am gândit că vânătoarea e momentul potrivit. N-am mai alergat niciodată așa. Credeam c-o să-mi dau duhul.

Râse și se lovi ușor cu pumnul în piept, gest prin care o invita să se alăture și ea râsului său.

- Drăguț loc, nu?

Mathembe își dădu seama că băiatului îi era frică de ea. Constatarea o umplu de o bucurie răutăcioasă.

- Drăguț, repetă băiatul, privind în jur. Îți plac astfel de locuri, nu-i așa? Și mie! De fapt, aici mă simt foarte bine. Dumbrava Strămoșilor... și aceea e un loc drăguț. Mă duc acolo de multe ori, când vreau să fiu singur. Te-am văzut și pe tine. Te duci des pe-acolo. Bănuiesc că simți nevoia unui loc în care să meditezi și să fii singură. Știi, mulți dintre băieți cred că ești ciudată, caraghioasă și spun tot felul de lucruri despre tine. Nu le repet, pentru că nu sună prea bine. Niște proști. Eu te găsesc drăguță. Te-am văzut în Dumbrava Strămoșilor și ce mi-am zis: *Uite pe cineva de care mi-ar plăcea. Cineva care gândește ca mine.* Nu mă deranjează că nu vorbești, probabil că ai motivele tale să faci asta. Sunt sigur și nici n-am să-ți cer așa ceva. Pe cuvânt, n-am să te silesc să faci ce nu ți place. Așadar... crezi că aș putea... te-ar deranja, ți-ar plăcea... ai vrea... pot să îndrăznesc... doar o dată...

Feromonii măștii *pneuma* se răsuceau și se împleteau în tot acest timp, iar el se apropie de ea cu pași mici, măsurați și gura i se deschise. A ei la fel. Când ea își strecură limba între buzele lui, rămase șocat. Nu se așteptase la asta. Nu așa. Ceva nu era în regulă? Apoi ea își ridică

tricoul pentru ca el să-i mângâie sânii şi el ameţi. Avea să moară, desigur. O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne. Întinse mâinile spre pieptul ei cu spaimă, cu groază, cu încântare, o Doamne, o Doamne, nu-şi putuse imagina vreodată, nu visase niciodată...

În secunda următoare o explozie de halucinaţii se abătu asupra lui. I se păru că vede îngeri cu gust de albastru, roşu şi galben şi că aude muzica aripilor care se strâng, se desfac şi iar se strâng. Simţi că se prăbuşeşte peste învălmăşeala de frunze ce acoperea masca topită.

Mathembe îşi îndesă în punga de la brâu dispozitivul pentru trucşi, îşi băgă tricoul în pantaloni, îşi tuguie buzele spre el şi o luă la fugă printre copaci, cântând la ocarină o melodie batjocoritoare.

Ameţit, umilit, nesigur de tot ceea ce se întâmplase, băiatul simţi deodată pe piept un lichid lipicios. Îndepărtă cu degetele o bucată urât mirositoare de carne sintetică. Masca *pneuma* zăcea zdrobită lângă el, din răni curgând un fel de puroi galben.

Bătrânii şi copiii aşteaptă cu mesele întinse în poiana din adâncul pădurii. Unii ţânci par destul de înspăimântaţi, pentru că sunt înconjuraţi din toate părţile de copaci. Susţin că arborii îi privesc. *Asta*, spun bătrânii, *e foarte probabil.* Ţin în mână sticle de plastic cu vin şi clipesc des din ochi. *Uitaţi-vă cum e aşezat pământul, la felul simetric în care au crescut copacii. Legendele spun că pe locul acesta a fost un oraş. Un oraş plin de oameni şi de viaţă. Iar acum n-au rămas decât copaci. Feţele care par să se vadă în trunchiurile lor sunt ale acelor oameni de demult, care ne măsoară cu privirea de la înălţimea miilor de ani.*

Copiii, înfricoşaţi cu adevărat, îşi mijesc ochii, întrebând: *Şi ce s-a întâmplat cu ei?*

Iar bătrânii, care n-au altceva mai bun de făcut decât să-i înspăimânte, le răspund: *Dumnezeu le-a distrus oraşul! Chiar aşa! L-a şters de pe faţa pământului, din cauza* (aici se opreau, zâmbind maliţios) *copiilor obraznici şi răutăcioşi care nu iau în seamă spusele celor mai în vârstă.*

Apoi bătrânele încep să-i bombăne, zicându-le să se mişte şi să pună mâna la treabă şi să nu-i mai sperie pe cei mici - *ei, copii, astea sunt doar nişte poveşti inventate, nu au nici un sâmbure de adevăr în ele* - dar sămânţa spaimei a fost aruncată şi a prins rădăcini.

Tatăl Mathembei arăta mulţumit. Zece trucşi, închişi acum într-un ţarc a cărui îngrăditură putea provoca şocuri neurale, aveau sigiliul lui. Animalele torceau mulţumite, datorită sentimentului artificial indus. Băieţii erau însă dezamăgiţi. În ciuda tuturor strigătelor şi săriturilor lor, nu dăduseră de urma nici unei prăzi. În schimb feţele radiau de satisfacţie, pentru că urmăriseră şi anihilaseră treizeci de trucşi în timpul vânătorii. Tatăl Mathembei le făcuse cinste cu băutură, iar acum îşi treceau sticlele de la una la alta. Vinul li se scurgea pe obraji şi pe gâturile mlădioase în timp ce îşi băteau joc de băieţi.

Domnul Fileli îi trecu sticla fiicei sale.

- Zece trucşi! strigă el, mai mult decât ameţit. Mathembe se bucura pentru el, dar cu coada ochiului îl zări pe băiatul care-i mângâiase sânii, ivindu-se din pădure în mijlocul petrecerii.

- Zece trucşi! îi repetă tatăl Mathembei lui Nasmir Jhirabha, fluturând înspre el sticla de vin, ca un reproş prietenesc.

- Oamenii mei nu s-au întors încă, replică Nasmir Jhirabha. Trebuie să-mi mai sosească încă o echipă. Vom vedea atunci.

Într-adevăr, nu după mult timp, se înapoie şi ultima grupă, dar ceea ce aducea nu erau trucşi. Chiar înainte să-şi facă apariţia în poiană, Mathembe îşi dăduse seama după zgomotul paşilor şi al crengilor zdrobite sub picioare că vânătorii nu aduceau sălbăticiuni. Păşiră în luminiş, transpiraţi şi surescitaţi:

- Ia uitaţi-vă ce-am găsit! Uitaţi-vă!

Se întorseseră din pădure cu doi tineri, un bărbat şi o femeie. Pletele le atârnau răvăşite, duhneau a mîrdărie şi a pădure umedă şi păreau înfometaţi, obosiţi şi hăituiţi. Hainele lor aveau culoarea pământului, sau mai degrabă a noroiului şi erau îmbibate cu secreţiile copacilor. Dar şi aşa putură zări cu toţii ecusoanele de pe umerii lor, împodobite cu un mănunchi de trifoi. Însemnul Războinicilor Destinului.

- Uitaţi-vă ce-am găsit. Numai uitaţi-vă! repetă conducătorul grupului.

Oamenii din Chepsenyt începură să comenteze în şoaptă această apariţie la serbarea lor. Tatăl Mathembei îl căuta pe Nasmir Jhirabha, dar uriaşul Proclamator se trăsese deoparte, sub pretextul că avea ceva de făcut în ţarcul trucşilor.

- Războinici ai Destinului, adăugă cel din fruntea echipei. Cuvintele fuseseră rostite şi nimeni nu putea pretinde că nu le-a auzit.

- Războinici ai Destinului. Sunt urmăriţi. De săptămâni întregi se ascund. Elicopterele pe care le-am văzut astăzi, pe ei îi căutau. De săptămâni se ascund în pădure. De săptămâni.

Mulţimea fremătă din nou neliniştită. Atunci un om îşi croi drum în faţă. Domnul Kakamega, un fabricant de traicşi. Avea în jur de cincizeci de ani şi nu se căsătorise încă. Din cauza îndeletnicirii lui, băieţii din oraş şi el îşi căutau reciproc compania. Binecunoscut pentru opiniile sale politice, era întotdeauna gata să şi le expună, chiar neîntrebat. Făcu câţiva paşi şi întinse o sticlă cu vin femeii.

- Frumos ştiu cei din Chepsenyt să-i primească pe străini! Ce oraş ospitalier e acela în care nu se găseşte o bucată de pâine şi o înghiţitură de vin pentru cei rătăciţi în pădure! Chepsenytul Călduroasei Întâmpinări! În sfârşit, sunteţi bineveniţi! Simţiţi-vă ca acasă!

Îi conduse pe cei doi tineri către bucatele întinse pe jos şi-i invită să ia loc lângă el. Îi îmbie să se înfrupte.

Înfulecau de parcă nu mai văzuseră mâncare de luni întregi. Mâncau cu grijă totuşi, fiecare îmbucătură fiind însoţită de o privire aruncată în jur, o privire de om hăituit. Ceilalţi se întoarseră la grupurile de rude

sau prieteni, încercând să reînvie veselia de la început. Cineva deschise un radio, dar nimic nu mai era ca înainte. Ziua căpătase un gust acru, ca viile atacate de o muscă parazită, spaima recoltelor. Amarul se revărsase în sufletele lor.

Numai întâmplările cu totul şi cu totul excepţionale le determinau pe cele două poliţiste, Kiminini şi Kimilili, să apară pe drumul dinspre Timboroa, în traixul lor, îmbrăcate conform regulamentului, cu şorturi, cizme, mănuşi şi căşti. Nu erau gemene. Cele două femei uriaşe nu aveau nici măcar legături de rudenie. De altfel nici nu semănau una cu cealaltă. În afara unei anumite masivităţi, nu exista nici un punct comun între ele pe plan fizic. Oamenii din prefectura pe care o aveau în grijă le porecliseră Kiminini şi Kimilili, pentru că cele două femei care băteau tot timpul drumurile împreună, în traixul lor, înveşmântate regulamentar în şorturi, cizme, mănuşi şi caschete, nu puteau fi decât amante. Prin oraşele ţinutului mai circula o legendă, susţinând că traixul cu trei roţi folosit de ele în deplasări ar fi fost alcătuit din trupurile a doi tineri care îndrăzniseră să le facă avansuri. Kiminini şi Kimilili, ştiind să aprecieze impactul acestor poveşti asupra oamenilor, nu făcuseră nimic ca să le infirme. Cel mai adesea se mulţumeau să-i hărţuiască cu cuvinte bine întoarse pe cei care treceau prin faţa cafenelei unde îşi petreceau timpul. Alteori coborau din legendă şi se întrupau în agenţi vigilenţi. Verificau amănunţit licenţele şi aprobările de funcţionare, urmărind dacă dispoziţiile imperiale erau aplicate corect şi la zi. Trebuie să se fi întâmplat ceva cu totul deosebit pentru ca ele să renunţe, măcar temporar, la proferarea de insulte la adresa şoferilor de camioane şi să-şi facă apariţia într-un colţ uitat de lume ca Chepsenyt.

Problema care se pune când suspectezi un întreg oraş este de unde să începi ancheta. Rămânând fidele propriei legende, îşi parcară traixul în Piaţa Copacului Primordial, îşi aranjară şorturile, cizmele, mănuşile şi caschetele regulamentare şi-şi proptiră mâinile în bastoanele electrice. Începură să mărşăluiască printre bătrânii care-şi beau ceaiul şi jucau *fili* la mesele din cafenea sau sus la bar. Două perechi de mâini înmănuşate se rezemară de tejghea.

- Bineînţeles că fiind un cetăţean supus împăratului şi legilor, ai raporta autorităţilor orice activitate subversivă de prin împrejurimi.

- Bineînţeles, spuse proprietarul, umplând cu vârf două pahare cu *raqi*.

- Aşa ne gândeam şi noi. Două zâmbete se reflectară în vizoarele de afişare a informaţiilor.

Întrucât nimeni nu le putuse acuza vreodată de superficialitate în desfăşurarea unei cercetări, Kimilili şi Kiminini puseră aceeaşi întrebare în fiecare cafenea din Piaţa Copacului Primordial. Apoi, pentru că venise ora prânzului, îl interogară pe vânzătorul de fripturi, care prăjea deasupra unui radiator bucăţi de carne albă la colţul străzii

Unu. Trecură pe urmă pe la vânzătorul de pateuri din colțul străzii Doi cu intersecția Unu. Puseră aceeași întrebare la standul de alune din fața bursei orașului. Tocmai traversau Piața Copacului Primordial, îndreptându-se spre traixul care moțăia, satisfăcute de loialitatea mai presus de orice bănuială a locuitorilor din Chepșenyt, când un băiat, suficient de mare ca să-și controleze cuvintele, fu auzit șoptind prietenilor săi, cu gândul să-i impresioneze cu vitejia lui:

- Ia uite la blindatele alea!

Iute ca fulgerul, Kiminini îl înșfăcă pe după ghidon, în timp ce Kimilili îi dădea jos pantalonii. Îi lipi apoi bastonul electric de piele.

- Nu ne place lipsa de respect.
- Nici bădărănia nu ne place.
- Creează o atmosferă neplăcută, tensionată.
- Duce la nesupunere față de legi.
- Nu ne plac cetățenii grosolani și în special băieții grosolani.

Băiatul se agita și dădea din picioare pe măsură ce capătul aspru al bastonului apăsa mai tare.

- Vezi traixul acela?
- E un organic destul de arătos, nu-i așa?
- Ei bine, a fost odată un băiat...
- Așa ca tine.
- Era cam necioplit.
- Ba mai mult, era de-a dreptul bădăran cu noi.
- Acum a început să se obișnuiască cu ideea că în următorii cincizeci de ani o să stau cu fundul pe el.
- Cum îți place ideea ca eu să stau cu fundul pe mutra ta?
- Eu cred că-i place.
- Și eu cred la fel.

Bastonul îl apăsa din ce în ce mai tare. Băiatul se zvârcolea, dar femeile îl țineau strâns. Oamenii se adunaseră mai la distanță.

- În orice caz, suntem într-o dispoziție milostivă.
- În loc să-ți facem tot ce ți-am povestit, îți vom pune o întrebare.
- Dacă spui adevărul, s-ar putea să-ți dăm drumul.
- Dar dacă minți, am de gând să apăs pe butonul bastonului electric.
- Uite, l-am ridicat puțin.
- Sus, ridică-l cât mai sus cu putință.
- Așa că, de îndată ce vor fi șters urmele resturilor tale de pe ziduri...
- Poți să-ți iei adio de la orice gând legat de obiectul ăsta jalnic.
- Ei bine, ne-au ajuns la ureche niște zvonuri.
- Ni s-a raportat.
- Niște lucruri despre care lumea din orașul ăsta mizerabil a început să vorbească.
- Noi am fost trimise să aflăm dacă zvonurile se confirmă. Deci...
- Există cineva care îi adăpostește pe Războinicii Destinului?

Băiatul aruncă o privire spre prietenii săi şi spre cei care se adunaseră la o distanţă prudentă.

- Nu, zise el.

- Hm, nu sunt sigură că te şi cred.

- Nici eu.

- Eşti sigur, băiete?

- Sunt sigur!

Bastonul îl apăsă mai tare şi începu să i se plimbe pe piele.

- Susţii în continuare acelaşi lucru?

- Da! Da!

- Încă nu sunt pe deplin convinsă!

- Nici eu. Poate c-ar trebui să-i administrăm câteva şocuri.

- Poate. Aşadar, te întreb pentru ultima oară, iar dacă nu-mi place răspunsul tău, o să-ţi împrăştii fundul prin toată piaţa asta. Eşti sigur că nimeni din oraş nu-i adăposteşte pe Războinicii Destinului?

- Da! urlă băiatul. Da! Da! Da! Dumnezeule, sunt sigur!

Bastonul electric se retrase.

- Mulţumesc.

- Ridică-ţi pantalonii, ticălos mic ce eşti şi şterge-o!

În timp ce băiatul se înapoia alergând la prietenii lui, suspinând şi ţinându-şi strâns pantalonii - era acum un adevărat erou, pentru că nu dezvăluise nici sub tortură cel mai tainic şi întunecat secret al oraşului său - Kiminini şi Kimilili treziră traixul şi se înapoiară la secţia din Tetsenok. Raportară că fuseseră încântate să constate că denunţul în legătură cu cei doi Războinici ai Destinului care şi-ar fi găsit refugiu în Chepsenyt era fals.

Când auzi noutăţile, mama Mathembei le notă pe o bucată de hârtie, pe care i-o încredinţă fetei să o ducă tatălui ei, aflat pe Colina Anului Nefast. Cu trei săptămâni în urmă îşi sărbătorise cea de-a patruzeci şi treia aniversare, vârsta cea mai problematică a unui bărbat. Avusese noroc la vânătoarea de trucşi, dar n-ar fi vrut să forţeze mâna destinului a doua oară, aşa încât, deşi susţinea că nu crede în superstiţii, făcuse rost de cele patruzeci şi două de măsuri valorice obligatorii şi o apucase pe cărările pădurii către templul lui Kilimam Bé, patroana vârstei de mijloc a bărbaţilor. Confesorismul are o puternică credinţă în sistematizare: există cincisprezece sfinţi principali, şase sute treizeci de sfinţi de importanţă secundară şi treizeci şi opt de mii nouă sute doisprezece îngeri. Fiind cu toţii foarte concentraţi asupra atribuţiilor lor divine, sunt dificil de invocat într-un anumit loc, la un timp anume, chiar cu ajutorul unei rugăciuni special dedicate lor. Ca urmare, responsabilităţile şi ariile de influenţă sunt deseori depăşite. Rivalităţile şi invidia duc uneori la rezultate dezastruoase pentru cel care invocă ajutorul altui sfânt. Iar peste toţi şi toate pluteşte lumea intangibilă, invizibilă a morţilor, milioane şi milioane de conştiinţe neîntrupate ce-

şi croiesc drum spre cer prin matricea neurală a Visării. *Venerează esenţa divină a tuturor lucrurilor*, spune suprema doctrină a Confesorismului, ceea ce face ca acesta să fie în esenţă perfect asemănător Proclamatorismului, cu care pretinde, de altfel, că se află într-o opoziţie ireconciliabilă. Se mai întâmplă uneori şi asemenea lucruri.

Colina Anului Nefast era o ridicătură de pământ aflată în mijlocul unui luminiş, la câţiva kilometri depărtare de Chepsenyt. Se ajungea la ea urmând potecile pădurii. Legendele spuneau că dealul exista dinainte de apariţia Valului Verde, şi că era mormântul automobilelor preistorice care, cuprinse de spiritul răului, îşi omorâseră proprietarii. Niciodată nu fusese cineva destul de curios ca să facă săpături şi să cerceteze aceste afirmaţii. Poporul Mathembei privea toate maşinile mecanice ca fiind adăpostul lui Nyakabindi, întruparea răului universal ce sălăşuia în adâncul mării. În vârful colinei se afla templul sfintei, bine întreţinut spre deosebire de multe dintre lăcaşurile sfinţilor Ykondé pierdute în desişul pădurii. Motivul îl constituiau cele patru şiruri de trepte ducând spre vârf, la altar. Erau douăzeci şi şapte, patruzeci şi două, şaizeci şi şase şi şaptezeci şi opt de trepte, fiecare grup simbolizând anii făşti ai vieţii.Tradiţia impunea celui care dorea să evite ghinionul dintr-un an să urce şirul de trepte corespunzător şi să depună un obiect de valoare pe fiecare treaptă, iar în final să bată din palme de trei ori în faţa altarului, ca să atragă atenţia sfintei. Aprindea apoi o biolampă şi înfigea o hârtie cu o rugăciune pentru noroc şi prosperitate într-un beţişor. Întrucât într-o zonă urbană de dimensiunile Chepsenytului nu ajungeau mulţi oameni la vârsta primejdioasă în acelaşi timp, vârstele de nouăsprezece,douăzeci şi trei, treizeci şi unu, treizeci şi cinci, patruzeci, patruzeci şi şase, cincizeci şi doi, şaizeci şi trei, şaizeci şi nouă, şaptezeci şi doi, şaptezeci şi nouă, optzeci, nouăzeci şi unu şi o sută doisprezece erau considerate ca având un pericol scăzut, ce putea fi evitat prin oferirea unui dar îngrijitorului altarului. De aceea Colina Anului Nefast era tot timpul împodobită, sfinţită şi respira sănătate.

Mathembe îşi găsi tatăl stând pe penultima treaptă. În spatele lui odihneau mere-de-pâine, ceşti din hârtie de orez, medalii sfinte, cartele de telecomunicaţii aproape expirate, bilete de autobuz nefolosite, cutii de bere, ciorapi, pantaloni vechi, numărul obiectelor ajungând la patruzeci. Prea tânără pentru a fi prudentă, Mathembe urcă în goană treptele înalte. Tatăl despături mesajul şi-l citi cu atenţie.

- Ticăloşii! Au schilodit trucşii lui Nasmir Jharabh! Pe toţi. Nici unul n-a scăpat. Ticăloşii!

Biletul îi alunecă printre degete, devenind astfel cel de-al patruzeci şi unulea obiect oferit ca ofrandă pe Colina Anului Nefast. Tatăl Mathembei porni spre casa lui Nasmir Jhirabh, ca să-şi ceară scuze în numele coreligionarilor săi. Cea de-a patruzeci şi doua treaptă rămase goală.

- Nu este vina ta, îi spuse Nasmir Jhirabh. Tu nu ai fost acolo, deci nu-i nevoie să-ţi ceri scuze. Ai mâinile curate.

- Dar cei care şi le-au murdărit pe ale lor sunt Confesori ca şi mine. Iar eu îmi cer scuze în numele lor, răspunse tatăl Mathembei.

Nasmir Jhirabh se uită la el, cu privirea celui care trece mereu pe lângă o anumită casă, fără însă s-o vadă cu adevărat, şi constată într-o bună zi că ea există.

- Au făcut o treabă temeinică, îi spuse mai apoi tatăl Mathembei soţiei sale, pe când se aflau în seră, unde ea modela bulgării de plasmă, transformându-i în făpturi cântătoare pe care le lăsa să zboare libere prin încăpere. Cu cuţitele au făcut-o. Unii dintre ei ar mai putea fi trataţi, dar asta înseamnă că va pierde licitaţia din Timboroa, ceea ce nu-şi permite.

- Băieţii Fantomă?

- Cine altcineva? De parcă Nasmir Jhirabh le-ar fi chemat pe caraghioasele alea ce-şi spun poliţiste! El ştie cum stau lucrurile pe aici. Chepsenyt nu este genul acela de loc.

- Chiar dacă n-a fost el, cineva tot a făcut-o, spuse Hradu. Mathembe îi azvârli o privire care-i interzicea, pur şi simplu, să continue.

- Chepsenyt începe să devină genul acela de loc, spuse mama, în timp ce micuţele creaturi se rostogoleau la picioarele ei, iar Mathembe se întreba cum va reuşi să-i mimeze bunicului trucşii răniţi şi mutilaţi.

În noaptea aceea sosiră elicopterele.

Dormi în patul tău. Nu, de fapt doar crezi că dormi. Eşti în starea aceea de veghe premergătoare somnului, când chiar şi lucrurile familiare din propria-ţi cameră ţi se par străine şi ciudate. Eşti trează sau visezi? Nu-ţi dai seama. Ai văzut lama unei săbii uriaşe rotindu-se în spaţiu, decupând fâşii din marginea planetei care se învârte în jurul orbitei sale. Zgomotul ei umple universul. Rămăşiţele distrugerii. Te grăbeşti la fereastră şi vezi strada plină de oameni care aleargă, ferindu-se de sabia ce cade din ceruri. Pretutindeni pătrunde un zgomot asurzitor şi nu ştii dacă o face dinlăuntrul tău spre înafară sau invers.

Mişcarea resturilor pare că-ţi umple camera, aerul, plămânii şi articulaţiile oaselor cu zgomot. Înăuntru pătrunde o felie de lumină într-un unghi din care n-ai mai văzut-o pogorându-se până acum. Aruncă umbre ascuţite şi înfricoşătoare. O lumină albă, apăsătoare, care pare că spinteacă aerul, atât de tare străluceşte. Umbrele sunt şi ele suficient de tăioase ca să sfâşie visul în bucăţi repede împrăştiate.

Eşti trează. Nu visezi.

Strada s-a umplut. Vezi oameni, cu hainele îmbrăcate în grabă fâlfâind din cauza curentului produs de elicele elicopterelor; paletele acestora care se rotesc, se rotesc, se rotesc, înfiorând noaptea înaltă, praful ridicat de căldura primăverii în nori compacţi. Mulţimea se sufocă, orbită de pulberea împrăştiată în vârtejuri. Oamenii încearcă să-şi protejeze ochii cu mâinile, străduindu-se să pătrundă cu privirile dincolo de

reflectoarele care proiectează umbre lungi, ascuțite, nemișcate. Din difuzoarele elicopterelor bubuie voci, distorsionate datorită volumului. Le poți totuși înțelege, căci acoperă zgomotul motoarelor.

- Afară! Toată lumea afară! strigă vocile. Ieșiți cu toții afară. Toată lumea în stradă. Tineri, bătrâni, femei și bărbați. Confesori și Proclamatori. Afară! Acum!

Mathembe își trase niște haine pe ea. La ușă se ciocni de maică-sa și de Hradu. Văzu expresia de pe chipul mamei. Hradu părea speriat; privirile doamnei Fileli aveau o semnificație gravă.

Luminile reflectoarelor se răsfrângeau pe trupurile celor ieșiți în stradă. Mathembe simțea că-i ardeau fața și îi pătrundeau până în adâncul sufletului, scoțând la iveală taine ascunse și întunecate, de care nici ea nu era conștientă. Stătea acolo, razele reflectoarelor cercetând-o amănunțit.

Unul dintre elicoptere își stinse luminile și se îndepărtă, urmat imediat de celelalte. Luară altitudine, apoi se întoarseră. Fuselajele sclipeau în timpul manevrelor aeriene. Pe vopseaua neagră se vedeau tot felul de protuberanțe ciudate. Organici grefați neglijent de oamenii împăratului. La un moment dat deveni vizibilă și emblema ce reprezenta o mână ținând o inimă. Elicopterele își înclinară boturile și se pregătiră să aterizeze în lanurile și livezile din jurul Chepsenytului.

O voce din mulțimea strînsă pe strada Cincisprezece enumeră, cu solemnitate, numele tuturor sfinților Ykondé.

- Milițiile, mai spuse.

Organici grefați pe mașinăria imperială.

Mathembe își aminti cum maică-sa o învățase odată secretele plasmei: "Să strângi întotdeauna bucățile rămase. Nu trebuie să le lași să-ți scape, pentru că se sălbăticesc și devin primejdioase. Nu există nimic mai înspăimântător decât această materie atât de asemănătoare nouă atunci când ne scapă de sub control".

Zgomotul motoarelor se pierdu în noapte. Acum altceva se auzea, un sunet nou pe dalele de sticlă. Pași care alergau. Apărură soldații în uniformele negre ale împăratului-de-dincolo-de-ape și oamenii Prefecturii de Poliție, înveșmântați în maro. O întreagă companie fusese mobilizată pe strada Cincisprezece, iar acum formau un cordon în fața oamenilor. Păreau solizi, proști și nepotriviți cu locul. Arătau ca niște puști cărora li se dăduse voie să se joace cu armele.

Luptându-se cu șnurul de la pijama, Dr. Kalimuni se postă în imediata apropiere a unui soldat cu fața inexpresivă. Era foarte furios. Mathembe crezuse că-l mai văzuse și altă dată astfel, atunci când ea sau Hradu îi jucaseră câte o festă, dar aceea, acum își dădea seama, nu fusese furie.

- Ce înseamnă asta? întrebă el cu o voce înghețată. Ce credeți că demonstrați, tulburând morții și târîndu-i pe oamenii cinstiți din aștер-

nuturile lor? Ei bine, unde este comandantul vostru? Nu vreau să-mi bat gura de pomană cu gradele inferioare. Chemați-l imediat pe ofițer!

Milițianul cu fața cărnoasă privi peste umărul avocatului. Un ofițer în uniformă neagră-maro, cu însemnele Regimentului de Apărare Locală al Prefecturii din Timboroa pe epoleți, făcu un pas înainte. Nu părea nici mărginit, nici lipsit de expresie. Era îngrijit, mic de statură și de un calm supranatural. Devenea din ce în ce mai clar că Dr. Kalimuni nu-și putea da frâu liber furiei. Se îndreptă atunci spre ofițer și-i spuse:

- Sunt avocat, cunosc legile și știu că trebuie urmate anumite proceduri. Procedurile legale! Arătați-mi autorizația! Unde vă este autorizația? Vreau s-o văd!

Cu ochii la Dr. Kalimuni, ofițerul ordonă ceva oamenilor săi. Soldații își croiră drum prin mulțimea adunată în stradă. Câte doi începură să percheziționeze fiecare casă în parte.

- Asta-i ultragiu! izbucni Dr. Kalimuni. Revolta lui se topi însă cu totul atunci când ofițerul îi șopti ceva la ureche, fără ca nimeni altcineva să poată auzi vreun cuvânt. Avocatul păli și tăcu. Ofițerul rămase nemișcat ca o statuie.

Dintr-odată, emițătorul său scoase un sunet slab, dar oamenilor li se păru un tunet care le sfâșie timpanele. Ofițerul ascultă ce i se transmitea, neclintit ca o stâncă, apoi vorbi. Scurt. Răspicat. Ușile tuturor caselor de pe strada Cincisprezece se deschiseră. Apărură soldații, vociferând și îmbulzindu-se. Unii cărau sticle cu vin, rechiziționate de la trădători în numele împăratului. Unul mesteca lacom un sandviș cu carne și murături. Cu toții se apropiară de mulțime. Oamenii îndrăzniră să-i privească în timp ce erau îmbrânciți. Milițienii își scoaseră armele și, folosindu-le drept bastoane, îi siliră să se retragă la intersecția străzii Cincisprezece cu circulara Trei. Când ajunseră acolo, Mathembe observă că și populația de pe alte străzi fusese strânsă de milițiii și silită să se așeze în cerc în jurul intersecției. Acolo, cu gurile de plastic ale armelor îndreptate spre ei, stăteau domnul Kakamega și cei doi Războinici ai Destinului.

- Stați cu toții la locurile voastre! spuse ofițerul de miliție în negru și maro.

Dinspre rândurile soldaților se auzi zăngănitul greu al armelor pregătite de tragere. Ofițerul dădu un ordin.

Trei soldați scoaseră din ranițele lor cazmale și începură să sape tot atâtea gropi în fața casei domnului Kakamega. Prizonierii se zbăteau, dar zadarnic, soldații îi țineau strâns. Tânărul începu să plângă. Femeia înjura și blestema. Lopețile continuau să scoată bucăți de sticlă din pavaj și pământ ciocolatiu. Săpau, săpau. Sub amenințarea armelor propriilor milițiii, oamenii priveau. Suspinele tânărului deveneau din ce în ce mai slabe și mai dezlânate, până când ajunseră un bolborosit incoerent. O mică băltoacă se formase la picioarele lui, pe dalele de sticlă. Mathembe închise ochii în fața rușinii acelui băiat. Oamenii

priveau, iar lopeţile săpau mai departe. Când gropile fură destul de adânci, ofiţerul dădu un alt ordin. Prizonierii fură dezbrăcaţi la piele, iar mâinile şi picioarele lor legate cu sârmă. Sârma, răsucită cu cleştele, intră adânc în carne. Îi împinseră către cele trei gropi. Femeia se luptă, încercă să lovească, să zgârie, să muşte. Îi curgea sânge din locurile unde sârma îi intrase în carne. Soldaţii erau însă mai puternici. Captivii fură îngropaţi până la mijloc în pământul ciocolatiu.

De-abia atunci ofiţerul în negru şi maro se adresă mulţimii. Bărbatul şi femeia aceia făceau parte dintr-o organizaţie scoasă în afara legii. Se răzvrătiseră împotriva conducerii drepte a împăratului-de-dincolo-de-ape. Erau vinovaţi de nenumărate crime împotriva imperiului, de acte de sabotaj şi omoruri. Crescătorul de traicşi Kakamega îi sprijinise şi îi ajutase pe duşmanii împăratului şi ca urmare i se cuvenea aceeaşi pedeapsă hărăzită tuturor duşmanilor.

- Sergent, execută sentinţa!

Sergentul deschise o cutie purtând semnul roşu al biohazardului. Scoase trei seminţe negre şi rotunde. Rotunde, negre şi cu protuberanţe, asemeni capetelor strămoşilor. Sergentul purta mănuşi şi se mişca precaut, atent ca nu cumva seminţele să-i atingă pielea. Le arătă fiecărui prizonier în parte. Tânărul gemu şi începu să cerşească îndurare. Femeia zâmbi dispreţuitor şi începu să strige sloganc. Domnul Kakamega, crescătorul de traicşi, rămase tăcut. Faţa ofiţerului era împietrită şi rece ca a unei statui.

Seminţele încoltiră de îndată ce atinseră pământul. În câteva secunde apărură rădăcini şi mlădiţe. Apoi, în mai puţin de un minut, copacii îi cuprinseră pe condamnaţi până la brâu. Trunchiurile îi învăluiră în întregime, iar picioarele celor trei începură să se transforme în lemn.

Ofiţerul în negru şi maro sili mulţimea să privească până când ţipetele prizonierilor se stinseră şi primele rămurele le ieşiră prin gură şi prin orbite. Când din cei doi tineri şi domnul Kakamega nu mai rămase nimic altceva decât trei copăcei legaţi cu sârmă, le dădu oamenilor cinci minute ca să se întoarcă la casele lor şi să-şi strângă ce puteau. Cinci minute. Nici o secundă în plus.

Cu siguranţă v-aţi pus, măcar o singură dată în viaţă, întrebarea care urmează. Noaptea, stai întins în pat lângă fiinţa iubită şi îţi trece prin minte un gând fulgerător: dacă s-ar întâmpla ceva cu tine, dacă dintr-o dată ar intra soldaţii şi te-ar scoate cu forţa în stradă, acordându-ţi cinci minute ca să te hotărăşti ce iei cu tine, ce-ai alege? Obiecte de valoare materială sau sentimentală? Acte, fotografii? Ai vreun plan, ţi-ai strâns lucrurile acestea într-un loc de unde să le poţi înşfăca imediat, de-ar fi să vină vreodată acea noapte de groază? Sau ai lua ceva la întâmplare, sub impulsul momentului, aşa încât, odată ajuns în stradă, să te trezeşti că ţii în mână un bibelou, cartea de bucate preferată sau jacheta favorită, sau că la picioarele tale zace fotoliul în care ai făcut dragoste în noaptea

aceea, în noaptea aceea de neuitat, şi pe care l-ai scos, nu se ştie cum, cu o rapiditate supraomenească, prin uşa de la intrare?

Cinci minute.

Gândeşte-te la asta. Numeri o dată o mie, de două ori o mie, de trei ori o mie şi când ajungi la de trei sute de ori o mie descoperi că nu mai ai timp, timpul a expirat, nenorocirea imaginată de atâtea ori s-a abătut asupra ta.

Venise rândul miliţienilor în negru şi maro să privească. Se uitau la oamenii care îşi cărau în stradă aşternuturile, maşinile de cusut, scrinurile vechi de generaţii şi icoanele sfinţilor, tablourile celor dragi, fişierele cu circuitele de memorie, măştile de dragoste, mărturii nostalgice ale iubirilor îmbătrânite, suporturile de răsaduri şi copiile licenţelor de funcţionare. Cinci minute sau nu, a fost totuşi nevoie ca soldaţii să intre în case şi să îi târască afară pe câţiva nehotărâţi, care oscilau între fotografia aceea şi suportul acela pentru ouă, brăţara şi mapa cu poliţele de asigurare.

Când toată lumea ieşi afară cu bagajele, ofiţerul rosti câteva cuvinte în emiţător. La comanda lui, elicopterele care aterizaseră mai înainte în noroiul orezăriilor se ridicară de la pământ şi planară deasupra oraşului. Curentul produs de elicele lor răvăşi frunzele celor trei copăcei de lângă casa domnului Kakamega, creşcătorul de traicşi.

Ofiţerul apăsă pe un buton al emiţătorului şi vocea îi fu imediat amplificată prin staţiile montate în elicoptere. Cuvintele lui acopereau vuietul paletelor care se învârteau. Spunea că lipsa de loialitate constituia o crimă îngrozitoare. Nici nu se aşteptau la altceva din partea Confesorilor, dar să o descoperi în rândul Proclamatorilor era incredibil. Intolerabil. Iar trădarea supremă, de neimaginat, consta în faptul că, în ciuda avertismentelor guvernului, repetate prin radio şi presă, în ciuda prevenirilor a doi poliţişti locali şi a expunerii capetelor celor cinci terorişti, îi fusese adus la cunoştinţă că zona urbană Chepsenyt i-ar adăposti pe Războinicii Destinului. Dacă întregul oraş se făcea vinovat de a fi dat ajutor rebelilor, atunci întregul oraş va fi pedepsit.

Ofiţerul schiţă un semn de încuviinţare, aproape imperceptibil. Dar şi atât era suficient pentru cei din elicoptere, care îi urmăreau prin măştile prevăzute cu sisteme de amplificare a imaginilor. Monstruoasele protuberanţe neregulate şi umflate ale organicilor grefaţi pe suprafaţa aparatelor de zbor se deschiseră şi începură să tragă asupra Chepsenytului. Casele explodară în flăcări. Elicopterele se mişcau cu o încetineală premeditată deasupra străzilor şi circularelor, descărcându-şi armele şi transformând toate casele în adevărate mingi de foc. Bombardau atât locuinţele Confesorilor cât şi pe cele ale Proclamatorilor. Pentru împăratul-de-dincolo-de-ape toţi erau la fel. Şi aşa stând lucrurile, elicopterele bombardară şi casa celui care trimisese autorităţilor din Timboroa denunţul împotriva domnului Kakamega.

Ţinându-şi strâns bunurile adunate în grabă, oamenii încercau să fugă, dar oriunde se întorceau, dădeau peste aparatele care încet, sistematic, mitraliau totul. Casele din Chepsenyt, vechi de o mie de ani, fură distruse de incendiu. Înnebunite de foc, cu reţelele centrale distruse, o parte din ele se descompuseseră în fragmente şi o luaseră la goană, ca lovite de streche, pe străzile oraşului. Oamenii se împiedicau de picioarele lor miriapodice, de ornamentele greoaie sau de şenilele de plastic. Copiii stăteau în stradă urlând, înconjuraţi de flăcări, în timp ce părinţii se certau între ei în marea de strigăte, încercând să-şi croiască drum spre copii.

Când terminară cu casele elicopterele se îndreptară spre livezi şi orezării, tot încet şi tot premeditat. Echipajele de mitraliori îşi fixară ţintele şi transformară totul într-o mare de flăcări.

Trucşii din spatele casei familiei Fileli ardeau în ţarcurile lor. Domnul Fileli crescuse trucşi în cincisprezece culori, dar acum toţi aveau culoarea focului. Închişi acolo, îşi învârteau roţile şi se ciocneau unii de alţii, înnebuniţi de durere. Domnul Fileli dădea indicaţii, încercând să acopere cu strigătele lui vaietele de agonie, dar soţia şi copiii ştiau şi singuri ce aveau de făcut. Mathembe deschisese poarta, iar părinţii ei intraseră în ţarc, printre organicii care ardeau, alergând în toate direcţiile. Bastonul de control era la maică-sa. Iată... acolo... în mijlocul învălmăşelii, un exemplar care scăpase de flăcări. Doamna Fileli se apropie cu bastonul de el, îl conectă la circuite şi se aruncă în şa. Se luptă cu organicul înfricoşat, mânându-l într-un loc ferit de rămăşiţele arzânde ale casei ce sta să se prăbuşească. Mathembe şi Hradu încărcau puţinul pe care reuşiseră să-l salveze. Domnul Fileli rămăsese încremenit, cu privirea aţintită asupra şuvoiului de carne sintetică ce se scurgea pe dalele de sticlă dinspre partea de sus a oraşului, unde locuiau Proclamatorii.

- Vino odată, omule, unde te tot uiţi? îi strigă soţia. Gata! S-a terminat! Trebuie să plecăm!

Tatăl săltă cutiile cu fotografii şi valiza cu plasmă din care mama Mathembei făcea jucării şi i le întinse lui Hradu să le aşeze pe spinarea truxului. Dacă cineva i-ar fi aruncat atunci o privire, şi-ar fi dat seama că ochii inimii lui se uitau înapoi, la trucşii care ardeau şi se topeau. În cincisprezece culori.

Coloana refugiaţilor era în formare. Oamenii cumpărau tot ce se putea, dând în schimb trucşi, traicşi, camioane, maşini, cărucioare. Unii îşi încărcaseră agoniseala pe fragmente de casă. Se mişcau foarte încet, îndurerati. spre Timboroa.

- Să mergem, spuse domnul Fileli, răsucind nervos între degete bastonul de control. Străzile deveniseră aproape pustii. Doar spiritele celor arşi le mai bântuiau. Chiar şi soldaţii se retraseseră în punctele lor de observaţie.

- Nu! strigă Hradu. Mathembe nu-i aici!

- Unde dracu' poate să fie? răspunse domnul Fileli.

În timp ce încărcau lucrurile, Mathembe observase o schimbare a turației elicelor elicopterelor. Când își ridicase privirile spre cer, le văzuse îndepărtându-se de livezi și orezării și îndreptându-se către Dumbrava Strămoșilor.

Ce mai reprezenta un vaiet în plus în corul de strigăte disperate al Chepsenytului muribund? Începuse să alerge ca la vânătoarea de trucși, sărind și ocolind casele arse, familiile și lucrurile strânse în grămezi. Alerga și se uita în sus la elicopterele care zburau încet deasupra ei. Plămânii o dureau din cauza efortului și a fumului. Elicopterele țineau pasul cu ea, un punct ce se zbătea în dezastrul de jos. Izbi cu piciorul poarta Dumbrăvii și intră. Nici nu se gândi la pericolul bețișoarelor de rugăciune sau al gropilor săpate printre rădăcini. Elicopterele se opriră deasupra. Buzele înlemnite, adâncite în Visare, șopteau către Mathembe. Bioluminile oferite în dar morților formau constelații strălucitoare printre coloanele de lemn. Elicopterele se răspândiră în așa fel încât acoperiră întreaga suprafață a Dumbrăvii Strămoșilor cu zgomotul motoarelor lor.

Mathembe fugea.

În suporturile lor, armele se rotiră asemeni unor ochi în orbite.

Mathembe fugea.

Îl văzu. Ochii îi erau închiși, senini în somnul lor înlemnit. *Trezește-te, trezește-te, trezește-te.* Dar ea nu vorbea. Își înfipse unghiile în suportul care-l ținea fixat de Arborele Strămoșesc și trase. Trase. Trase. Iar tăcerea ei îi striga *trezește-te, trezește-te, trezește-te.* Se uita, cuprinsă de panică, spre cer. Nu vedea stelele din cauza elicopterelor.

Își propti picioarele de trunchiul copacului și trase. Trase. Trase până când își simți degetele sfâșiate. Până când crezu că brațele i se vor rupe din umeri. Până când inima și plămânii erau gata să plesnească. Depășindu-și limitele propriei puteri și voințe, trase.

Și capul se eliberă cu un zgomot îngrozitor, ca urletul uraganului. Ochii bunicului se deschiseră îngroziți, iar gura se căscă. Fata se temu ca nu cumva spiritul, în ciuda capului care fusese desprins din copac, să fi rămas conectat la matricea Visării. Nu era timp. N-avea timp pentru îndoieli. Mathembe se întoarse, ocolind copacii și sărind peste rădăcini, cu capul - viu, mort, visând - sub braț.

Elicopterele deschiseră focul, iar Arborii Strămoșilor explodară în coloane arzând. Din adâncul Visării, cei cincizeci de mii de strămoși ai Chepsenytului se treziră cuprinși de flăcări. Începură să strige atunci când copacii se prăbușiră, într-o izbucnire de scântei și cenușă. Mathembe alerga printre strămoșii care cădeau și strigau, cu capul înfășurat în cămașa ei. I se lipeau de piele și în păr fulgi de cenușă aprinsă, dar ea nu îi simțea. Tot ce știa era că trebuia să fugă, să sară și să se ferească și că poarta Dumbrăvii se afla la treizeci, douăzeci, zece metri în fața ei.

Sosi în fugă pe strada Cincisprezece ca un mic demon din piesele de teatru Nyakabindi, o făptură alcătuită din flacără şi fum, ducând un cap sub braţ. Mama Mathembei îmboldi truxul să prindă viteză, iar tatăl ei se aplecă şi-şi ridică fiica lângă ceilalţi membri ai familiei. Truxul coti, grăbindu-se să iasă de pe strada Cincisprezece, dintre dărâmăturile şi ruinele arzând ale Chepsenytului. În spatele lor, cei cincizeci de mii de strămoşi se prăbuşiră unul peste altul, într-o explozie de flăcări şi scântei. La colţul circularei Unu, truxul trecu pe lângă trei copăcei care, din voinţa Domnului, supravieţuiseră incendiului. Era moştenirea tainică a zonei urbane.

Elicopterele survolară pentru ultima oară aşezarea, aterizară ca să îmbarce trupele, apoi porniră undeva, către nord.

Drumul

Ploaia. Ploaia. Ploaia. Ploaia.

Cade peste pădurea ale cărei margini nimeni nu şi le poate închipui. Peste coroanele întrepătrunse ale copacilor. Peste întreaga lume cade. Ploaia... s-o vezi căzând. Iat-o! Cade şi peste drumul albicios, tăiat printre arborii lipiţi între ei, ca o cicatrice palidă făcută de un cuţit imens. Rana se vindecă, dar semnul rămâne pentru totdeauna. Cade peste oamenii care se târăsc, puncte albe şi negre. Peste femei, bărbaţi şi copii, peste cuferele, legăturile şi pachetele lor, peste trucşi, traicşi, jeepuri şi cărucioare, peste bagajele încărcate în ele. Se revarsă din norii joşi, întunecaţi, de deasupra capetelor lor. Atât de joşi, încât sunt sfâşiaţi de coamele celor mai înalţi dintre copaci.

Potopul începuse în timpul nopţii, în orele dinaintea zorilor, când se nasc fantasmele disperării. Vântul îşi schimbase direcţia, aducând dinspre nord nori grei, plumburii. Mirosul de cenuşă umedă îi învăluia încă pe cei ce mergeau de-a lungul drumului. Apoi marginea lumii se pierdu sub soare, dar ploaia tot nu se potoli. Îţi lipea părul de creştet, hainele de piele, îţi înmuia cărţile, cuverturile, documentele şi ornamentele. Te uda până când nu-ţi mai păsa că şiroieşti de apă, până când uitai că te poţi simţi şi altfel decât cu veşmintele frecându-ţi-se de picioare şi cu ploaia prelingându-ţi-se pe faţă şi pe gât. Întreaga lume era îmbâcsită de mirosul greu al fumului şi ploii.

În timpul nopţii refugiaţii formaseră un convoi lung de kilometri întregi. Cei cu mijloace de transport organice alcătuiau avangarda, iar cei care-şi încărcaseră averea în cărucioare sau o duceau în spinare mergeau la urmă. Cu fiecare oră, comunitatea Chepsenytului se dispersa de-a lungul drumului alb, oamenii reuşind tot mai greu să ţină pasul unii cu ceilalţi. Familia Mathembei se afla în primele câteva sute de metri. Odată cu ivirea zorilor, se lămuriseră că truxul nu scăpase nevătămat din incendiu. O porţiune destul de întinsă de piele îi era arsă, iar un lichid gălbui i se prelingea din rană. Odihna şi o hrană potrivită l-ar fi întremat, afirma domnul Fileli, dar acestea constituiau exact lucrurile care le lipseau cel mai mult. Săculeţul lui de sirop era încă plin, însă când îl va fi terminat de digerat, nu vor mai avea ce să-i dea. Putea, ce-i drept, metaboliza şi hrana umană, dar la un nivel de asimilare redus. Nu trebuia deci ca tatăl Mathembei să calculeze în faţa copiilor săi raţiile de provizii şi durata lor. Panica molipsitoare din timpul incendiului tulburase mintea truxului. Se oprea uneori zeci de minute într-un loc,

alteori se mişca cu o viteză alarmantă sau cotea fără motiv, primejduind stabilitatea bagajelor. Mama Mathembei stătea pe cocoaşa lui acoperită cu o folie de plastic şi lucra, încercând să sintetizeze cu ajutorul plasmei un nou circuit de control. Hradu călărea lângă ea, ud şi arţăgos din cauza oboselii. Cel puţin aşa susţinea. Mathembe, care îl cunoştea foarte bine, ştia că băiatul mintea de dragul celorlalţi. Nu era momentul să te plângi din cauza pierderii suferite, a şocului sau a dezrădăcinării. Hradu încercase să doarmă sub nişte pături învelite în plastic, dar răpăitul ploii şi mersul dezlânat al truxului făcuseră somnul imposibil. Tatăl Mathembei mergea pe lângă trux, examinându-l şi mângâindu-l cu grija crescătorului faţă de ultimul animal rămas. Îi vorbea, îi curăţa frunzele de pe roţile şi încheieturile de plastic, îi cerceta rana cu o regularitate de maniac, îl încuraja să meargă, să meargă, să meargă, "organic bun, organic viteaz, organic credincios".

Ultima era Mathembe. Nu-şi imaginase niciodată că un drum poate fi atât de lung. Nici că un nor poate vărsa atâta apă. Sau că un corp poate cântări atât de mult. Într-adevăr, amintirile atârnau ceva, nu glumă. În timp ce părinţii îi strigau că e nebună, neglijentă, fără minte, scormonise printre lucruri şi scosese la iveală vechiul vas al copacului şi pusese în el capul bunicului. Atunci când o apostrofaseră, le aruncase priviri înciudate, căci nu învăţase încă să deosebească dojenile făcute cu dragoste de cele furioase şi nici că cele două sentimente nu se exclud. Sărise de pe spinarea truxului, iar acum mergea cu doisprezece paşi în urma lui. Între timp începuse ploaia, iar vasul se umpluse cu apă şi atârna şi mai greu. Ruticulii de la gâtul bunicului sugeau cu lăcomie lichidul.

În timpul nopţii, dimineaţa şi pe tot parcursul zilei, mergând în braţele nepoatei, capul se mişcase, îngânase şi mormăise tot felul de prostii, aşa că spaima Mathembei că ar fi smuls din Arborele Strămoşilor doar învelişul material, spiritul rămânând acolo, se accentuase, chinuind-o din nou. Ţeasta căsca şi hârâia, ochii i se deschideau şi i se rostogoleau, iar din interiorul sintetizatoarelor se auzeau monologuri lungi, sunete deformate şi tot felul de zgomote răguşite, obscene.

- Mama-O, tata-O, unde mi-am pus mâna-io, poate ştie îngrijitorul altarului, poate ştie cel care ne cheamă la rugăciune, oare nu ştiu cumva Makananee sau Makahanee sau Makadidie, o-la, la, la laaa...uite-i că vin, nu-i vezi? picioarele lor sunt cât nişte case, mai bine să fugim, să ne ascundem, uite-i că vin, alelii, străbat ţara, ui! ui! kilometri întregi dintr-un singur pas, dintr-o muşcătură? dintr-un singur pas am vrut să spun, pas-ochi-ochit; uită-te la asta, vrei să te uiţi la asta, în zilele noastre nu te poţi încrede nici în sfinţi că ar şti cum să se poarte, vreau să spun că rup bucăţi întregi de pământ, cu tot cu copaci şi plante şi le înghit, fereşte-te, o, prea târziu, n-a fost destul de tare, oricum nu mi-a plăcut niciodată, şi uită-le şi pe Makananee, Makahanee şi Makadidie cum sunt înhăţate de nişte degete *uriaşe* şi înghiţite laolaltă cu ceilalţi,

unde se duc, unde se *duc*, nu *știi*? spre Marea Sudului, bineînțeles, ca să se lupte cu ființele acelea malefice, sfaturi bune, sfaturi bune, cine vrea niște sfaturi înțelepte, cine vrea să țină seama de ele, asta-i întrebarea, hei, tu, dă *tu*, ce faci cu fragmentele acelea de casă, n-ar trebui să faci asta, nu ai voie să faci asta cu ele, știi? vrei un sfat bun? iată: să nu ai încredere în cei ce trăiesc prea aproape de mare, e adevărat așa cum mă vezi și te văd, au demoni în ei, asta e; spiritele murdare descompun apa, nu faceți baie niciodată, fiare împuțite ce sunteți? când vă spălați unde se duce toată murdăria, în apă, nu-i așa? un pic de apă în spiritul meu murdar, vă mulțumesc, chelner, vreau *raqi*-ul meu așa cum vreau și femeile: curate și tari și neprefăcute, știi, știi că Silali și cu mine ne iubeam tot timpul, pretutindeni, și înainte să ne căsătorim - mai ales atunci - în casă, pe spinarea trucșilor, în livadă, pe sub copaci, în adâncul pădurii pline de fantome, în Dumbrava Strămoșilor și ei stăteau cu ochii ațintiți pe noi, și ce geloși mai erau! o făceam și scufundați până la brâu în noroiul și apa din orezării, oriunde, oricând, hei, ia te uită, ce văd, bunul meu prieten Proclamatorul Kalimuni! Kalimuni căruia i-am spus că n-o să mai vorbesc cu el, numai că a fost una dintre acele promisiuni de doi bani, deci ce faci aici? ți-am zis că n-o să-ți mai adresez nici un cuvânt și totuși o fac, ce cauți la marginea drumului, în ploaia asta care curge, curge, curge? hei, tu, tu care mă ții, pune-mă jos, oprește-te, n-auzi, vreau să vorbesc cu bunul meu prieten Kalimuni!

Dr. Kalimuni stătea cu picioarele încrucișate pe mușchiul de lângă drum. Înmuiat până la piele, stropit de roți și de picioarele trecătorilor, ținea Cartea Mărturiilor în brațe, cu mâinile pe genunchi și cu cititorul la tâmple. Dincolo de nori se făcuse amiază. Ora meditației. Alți Proclamatori poate că-și neglijau datoria față de Dumnezeu, dar tradiția rămâne tradiție, indiferent de împrejurări. Domnul trebuie căutat și cinstit în toate făpturile. Ploaia se scurgea pe fața doctorului Kalimuni. Ținea ochii închiși, iar buzele lui murmurau silabe și cuvinte fără grai, pe măsură ce vorbele Domnului îi pătrundeau în lobii frontali.

Mathembe puse jos, lângă Dr. Kalimuni, capul tulburat și răgușit. Se așeză și ea, acoperindu-se cum putea mai bine cu o folie de plastic.

- Kalimuni! strigă capul, revenindu-și treptat la starea de conștiență, ca după o beție epică. Kalimuni, ce se petrece aici? Ce se petrece Kalimuni? Kalimuni! striga el. Kalimuni! urla.

Nici o scânteie de recunoaștere în privirea avocatului. Nici o tresărire a mușchilor, nici măcar o pauză cât de mică în șirul neîntrerupt al rugăciunilor.

- Kalimuni!

Mathembe acoperi cu palma gura ce răcnea. Strigă de durere. Capul o mușcase. Procesiunea refugiaților trecea încet pe lângă ei. Părinții, fratele și truxul roșu nu se mai zăreau prin perdeaua de ploaie care cădea peste drumul drept, albicios.

Dr. Kalimuni deschise ochii, îşi desprinse cititorul şi-l vârî înapoi în carte.

- Dragă domnule Filcli! Şi tu, Mathembe! Ce bine îmi pare să vă văd pe amândoi. Ce drăguţ din partea voastră că v-aţi oprit! Vă mulţumesc că mi-aţi stat alături în timpul rugăciunilor! Poate că este un lucru neînsemnat pentru voi, în discordanţă cu circumstanţele actuale, dar e bine să-ţi păstrezi obiceiurile în toate ocaziile.

- Kalimuni! răcni capul atât de tare, încât Mathembe se temu ca nu cumva să i se ardă circuitele vorbirii. Ştii că am făgăduit să nu-ţi mai adresez niciodată nici un cuvânt, dar pentru tine sunt gata să-mi încalc promisiunea, mai degrabă decât pentru oricine altcineva. Pot avea încredere în tine, deşi nu eşti decât un Proclamator stângaci. Ce naiba se petrece aici?

Pe când Dr. Kalimuni îi povestea despre noaptea sosirii elicopterelor, refugiaţii treceau pe lângă ei. Mathembe îi privea cum îşi croiesc drum prin perdelele de ploaie. Unii dintre ei le aruncau căutături grăbite. Alţii se holbau de-a dreptul. Câţiva îi priveau dezaprobator. Cei mai mulţi însă îşi vedeau de drum şi-atât.Până când, la un moment dat, îşi făcură apariţia cinci tineri. Mathembe nu-i cunoştea, dar îi era familiară înfăţişarea lor. Păreau necăsătoriţi, fără prietene, aşadar făceau parte din pătura cea mai primejdioasă a societăţii. Arătau a Băieţi Fantomă, destul de maturi ca să nu mai umble în gaşcă, dar incapabili încă să se desprindă unii de alţii.

Se aşezară vis-a-vis de cei trei, în ploaie. Degetele lor scormoniră după ceva bun de aruncat, dar pentru că nu găsiră, începură să azvârle cu vorbe.

- Hei, avocatule!

- Hei, Proclamatorule!

- Ce citeai în cartea aia a ta?

- Citeai cum e să fii un Proclamator credincios?

- Citeai cum să faci ca să fii Dumnezeu, întocmai ca el?

- Cum să faci ca să-ţi îndeplineşti datoria faţă de împăratul ales de Dumnezeu şi de soldaţii lui credincioşi?

- Aşa e bine, e foarte bine, Proclamatorule!

- Poate că a fost un act de credinţă faţă de Dumnezeu! Poate că s-a bucurat Dumnezeu când le-ai spus soldaţilor unde se ascund ticăloşii, păcătoşii Războinici ai Destinului?

- Destul! Lăsaţi-l în pace! N-am să permit unora ca voi să-i vorbească astfel prietenului meu! strigă capul.

Mathembe îşi înfipse unghiile într-o grămăjoară de muşchi, gata s-o îndese în gura bunicului ca să-l împiedice să mai rostească vreo nerozie şi mai mare. Cei cinci tineri râseră în hohote şi începură să smulgă licheni dintre pietrele drumului.

- Bunul tău prieten! spuse unul dintre ei, greoi şi slab la minte, care părea să fie conducătorul grupului. Poate că trădătorul trebuie căutat în

altă parte. Știi, un singur lucru mă scârbește și mai mult decât un Proclamator trădător și acela este un Confesor trădător. La ce te-ai putea aștepta din partea unui Proclamator? La nimic bun. Pe când un Confesor ca tine... asta chiar mă face să vărs.

- Nu fi prost, îi răspunse Dr. Kalimuni, cu o hotărâre care îi tăie Mathembei respirația. Și casa mea a ars, la fel ca și a voastră. Toate cărțile mele de drept s-au mistuit într-o clipă. Toți anii de muncă s-au făcut scrum. Nu eu am informat milițiile, nici domnul Fileli. Cum ar fi putut? Doar e mort. Acum vă rog să mă lăsați în pace și să vă vedeți de treabă.

- Proclamator limbut și blestemat! strigă tânărul grecoi, cu tonul iritat și totuși jenat al celor făcuți să pară proști. Mathembe înhață vasul bunicului și-l ținu strâns lângă ea, dorindu-și ca vorbele rostite să poată fi retrase, înghițite, mestecate, făcute să dispară. Băiatul se îndreptă țanțoș spre ei, împingând de-o parte și de alta oamenii pe lângă care trecea. Își încleștase fălcile și își pregătea pumnii. Mathembe își strânse și ea pumnii cântărindu-i, evaluându-le forța. O lovitură în testicule ar fi fost mult mai folositoare. Ceilalți patru își urmau șeful la câțiva pași, dând la o parte mulțimea udă care se târa pe drum.

- Proclamator limbut și blestemat! repetă tânărul, de parcă insultele meritau să fie repetate. Se uită la Dr. Kalimuni. Acesta se ridică, își curăță calm mușchiul lipit de hainele ude și îi întoarse privirea. Avocatul nu era un om înalt, n-avea nici măcar talia celui mai firav dintre cei cinci, dar îi fixă de sus cu o privire rece. Era ceva de gheață, inflexibil și de nebiruit în ochii lui. Se uită la șeful tinerilor până când acesta își întoarse privirile, înfrânt. Își văzură apoi cu toții de drum, luând-o înjurând de-a dreptul prin pădure. Câtă vreme rămaseră în raza lui de acțiune, bunicul Mathembei le întoarse insultele.

- Nu, vă rog, domnule Fileli! spuse Dr. Kalimuni. S-a terminat! Gata!

O altă ordine se impusese de la sine asupra refugiaților, mai presus de cea a mobilității sociale: ordinea religioasă. Făptura complexă, întinsă pe kilometri întregi, reprezentând populația din Chepsenyt, se fragmentase, datorită tensiunii interne, în șiruri lungi de familii Confesoare, întrerupte de grupuri compacte de Proclamatori. Oamenii de știință susțin că există cinci forțe fundamentale în universul cuantic. La fel stă situația și în domeniul relațiilor interumane: rudenia de sânge, prietenia, asemănarea, deosebirea și suspiciunea.

Ploaia continua să cadă peste drumul ca o linie albă care traversa pădurea, multicoloră în fapt de seară. Dr. Kalimuni reușise să salveze din flăcări un jeep aproape inutilizabil, necunoscut până atunci Mathembei. În timp ce treceau pe lângă fluviul uman, vântul începu să bată dinspre nord, împrăștiind norii joși și cenușii. Mirosul de cenușă umedă care persistase în nările tuturor întreaga zi, fu ridicat și dus departe. O vagă lumină cafenie se răspândi de-a lungul drumului, străpungând norii galbeni și purpurii din înălțimi. Jeepul avocatului trecea

prin băltoace. Capul bunicului adormise, sforăind îngrozitor prin tubul sonorizant. Conducând, Dr. Kalimuni asculta şi ştirile de seară de la radio. "Vocea Imperiului" transmitea din chiar inima capitalei. Mathembe n-avea decât cunoştinţe rudimentare de limbă nouă, dar ceea ce nu reuşea ca să înţeleagă, Dr. Kalimuni îi traducea bucuros.

Un alt soldat murise în spitalul militar din Ol Tok în noaptea precedentă, ridicând la şase numărul total al celor ucişi în atacul Războinicilor Destinului asupra unei patrule a armatei, în Prefectura Ukerewe. Alţi cinci se aflau într-o stare critică. O razie militară era în curs de desfăşurare în Ukerewe, dar existau temeri că membrii organizaţiei teroriste se risipiseră şi fugiseră în Timboroa învecinată, unde miliţiile locale, acţionând în urma unui denunţ, efectuaseră o operaţiune de menţinere a securităţii.

În capitală avusese loc un nou marş de protest cu scopul de a determina imperiul să se retragă din provinciile transfluviale. Printre demonstranţi se aflaseră şi rudele soldaţilor recent ucişi în timp ce-şi satisfăceau serviciul militar dincolo de Râu.

În Consiliul Imperial, delegaţii principalului partid naţionalist transfluvial făcuseră presiuni pentru obţinerea declaraţiei oficiale în chestiunea adoptării unei legislaţii care să limiteze autonomia regională. Între timp reprezentanţii prefecturilor predominant Proclamatoare din nord ceruseră sprijinul consilierilor în vederea introducerii unui amendament privind excluderea a nouă provincii nordice din orice proiect de lege.

Trimisul imperial, domnul V.J.S. Randra, aflat într-un turneu oficial în ţările vecine, fusese criticat în legătură cu comportamentul trupelor de ocupaţie în timpul acţiunilor de combatere a terorismului în provinciile transfluviale. Acestea, se susţinuse, au implicat abuzuri şi violări pe scară largă ale drepturilor omului. Ca răspuns, domnia sa îşi exprimase temerile asupra posibilităţii ca principala organizaţie teroristă din provincii, Războinicii Destinului, să deţină armament anorganic modern şi explozivi, care ar putea fi folosite inclusiv împotriva acelor ţări.

Între timp se făcuseră demersuri oficiale pentru ca Garsen Kitti, preşedinte al grupării "Prin Noi Înşine" şi purtător de cuvânt al Războinicilor Destinului, să fie extrădat din Heptarhie şi să înfrunte acuzaţia de terorism. Acţiunea încetase însă atunci când justiţia refuzase cererea, pe motiv că domnul Kitti trebuia considerat refugiat politic.

La 18:22, ora imperiului, pentru întâia oară în decurs de şase ani, o navă a Lumilor Fiice se transferase pe o orbită în jurul planetei. Se spera ca aceasta să poată rămâne pe poziţie cel puţin trei luni.

În timp ce Dr. Kalimuni traducea fără nici un efort, adăugând şi scurte comentarii proprii, Mathembe îşi dădu seama cu groază cât de mică şi primitivă era lumea în care fusese obligată să trăiască, necunoscând limba nouă. Concetăţenii ei urmăriseră întotdeauna numai posturile locale, canalele de muzică, cele care se ocupau de preţurile produ-

selor agricole, de buletinele meteorologice şi de problemele de interes strict regional, toate transmise în limba oraşelor mici, limba veche. Şansa de a comuta radioul la "Vocea Imperiului" era la fel de neînsemnată ca şi aceea de a se îmbarca pe o Navă Sfântă şi de a traversa întregul univers într-o secundă. Ce legătură aveau faptele din lumea largă cu Chepsenytul şi cu micile sale nevoi? În oraşul ei natal, Confesorii erau Confesori, Proclamatorii Proclamatori, şi nimeni nu contesta această stare de fapt, aşa cum nu se îndoia că marginea lumii se pierde sub soare, sau că va ploua de ziua lui Papa Tiiti. Traducerea ştirilor de la radio făcută de Dr. Kalimuni îi dezvăluia o anumită adâncime, o complexitate, o ambiguitate în structura esenţială a realităţii sociale. Mathembe nu se simţea suficient de temeinic ancorată într-o lume care, privită din interior, părea a-şi avea luminile şi umbrele bine delimitate, dar analizată din perspectivă, scotea la iveală doar structuri fotonice schimbătoare. Nesigură, primejdioasă, dar antrenantă. Era furioasă că fusese crescută în spiritul Confesorismului şi naţionalismului, fără să se fi întrebat vreodată de ce semnul egalităţii dintre cele două concepte era imuabil, aprioric acceptat, fără să fi înţeles ce însemnau de fapt cele două comunităţi ale societăţii dihotomice în care trăia. Confesorii erau naţionalişti, Proclamatorii imperialişti, pentru că aşa se stabilise. Nu exista nici o îndoială, nici un semn de întrebare şi nici nevoia de a înţelege. Tatăl ei, mama, fratele, capul bunicului sforăind în poala ei, toţi i se înfăţişau acum dintr-un unghi cu totul diferit, în noi umbre şi lumini. Îşi dezvăluiau aspectele întunecate, urâţenia, orbirea şi neştiinţa, şocând-o profund. Ea nu putea fi părtaşă la acest consens al ignoranţei. Acolo, dincolo de marginile lumii ei, existau oameni care arătau ca ea, miroseau ca ea, gândeau ca ea şi puteau pune instantaneu în mişcare Navele Sfinte de la zeci de kilometri depărtare, în spaţiul interstelar. Cum ar privi ei refuzul deliberat de a gândi, acceptarea, din comoditate şi din dorinţă de izolare, a unei lumi ca o noapte de iarnă, împăcarea cu ideea că lucrurile sunt aşa cum sunt pentru că sunt? Descoperea că lumea era mare, complexă şi însemna durere şi nedreptate. Da, aşa stăteau lucrurile. Bunicul îngâna ceva în somn. Bătrânul care preferase mai degrabă să moară, decât să vorbească într-o limbă străină lui. Cuvintele acelea primejdioase care ar fi putut răsturna geometria rigidă a universului sau care ar fi putut deschide noi drumuri, mai profunde, în gândirea lui. El le refuzase pentru că, asemeni unui copil care-şi scuipa medicamentele, nu putea gândi mai departe de propriile-i simţuri. Dr. Kalimuni bătea tactul unei melodii. Mathembe îl privi şi văzu un om care era ce era pentru că asta îşi dorise să fie. Un Proclamator. Un imperialist. Cugetase profund asupra întrebărilor presupuse de această alegere şi trăise apoi în conformitate cu ceea ce considerase el că ar fi răspunsurile cele mai apropiate de adevăr.

Nu sunt de acord cu soluţiile găsite de tine! i se adresă în gând Mathembe, *dar până când nu le voi afla eu însămi pe cele corecte, nu*

pot să-ți spun nici de ce nu le aprob pe-ale tale, nici pe care le consider cu potrivite.

Cerul se limpezise acum, iar zarea devenise violetă. Dr. Kalimuni aprinse farurile bioluminescente ale jeepului. Mulțimea care mergea pe drum se transformase într-un râu de steluțe șerpuind prin noapte. Unii aveau lămpi de ofrandă, alții își atârnaseră de mașini biogloburi. În față luminile se împrăștiaseră asemeni unui lac imens, strălucitor. Ceva se întâmplase. Vreun obstacol sau vreun incident îi făcuse pe oameni să se îngrămădească. Dr. Kalimuni își conduse jeepul prin aglomerația care creștea cu fiecare nou-venit, o masă de oameni și organici atât de densă, încât trebui într-un târziu să abandoneze mijlocul de transport lângă un copac, să ia cu el circuitul de control și să încerce să-și croiască drum, urmat de Mathembe, cu vasul în brațe.

Voci. Tot felul de voci. Furioase. Venind din toate părțile. Inteligibile.

- Scuzați-mă, scuzați-mă, scuzați-mă, spunea într-una Dr. Kalimuni, strecurându-se printre trupurile încă umede. Sunt avocat, poate reușesc să ajut cu ceva. Lăsați-mă să trec, vă rog!

O masă solidă, nemișcată, în mijlocul mulțimii. Mathembe văzu truxul rănit. Îl luă de braț pe Dr. Kalimuni, îl trase, îl împinse - *pe aici.* Truxul familiei Filcli era oprit, în rând cu alți câțiva, în fața unui șir de vehicule ciudate. O lumină strălucitoare și neclintită domina tadrul. Tatăl și mama Mathembei rămăseseră sub coviltir. Mathembe își ciupi tatăl de picior ca s-o ridice și pe ea.

- Și pe prietenul meu Kalimuni, insistă capul. Avocatul luă și el loc lângă ei.

Mathembe putea să vadă acum obstacolul care împiedicase mulțimea să înainteze. Un baraj fusese înălțat la marginea pădurii, acolo de unde începeau orezăriile și livezile unui oraș. Peste drum așteptau aliniați trucșii și organicii agricoli. Lanternele atârnate de ei aruncau lumina aceea puternică. Apoi șiruri de oameni, umbre lângă umbre, în fața și în spatele vehiculelor, încremeniți. Cu mâinile și picioarele depărtate, în poziția celor a căror încredere în sine e sporită de posesia unor arme.

- Nu puteți intra! strigă o voce deformată de difuzor. Nu vă dăm voie să intrați în orașul nostru.

Mathembe nu-și dădea seama cine vorbea. Locuitorii înfuriați ai Chepsenytului vociferară. Vocea din difuzor îi reduse la tăcere.

- Plecați! Nu vă lăsăm să vă stabiliți aici. Dacă vă dăm voie să intrați, n-o să mai vreți să plecați. Și nu vă putem hrăni pe toți.

Nu puteți? Nu vreți! se auzi o voce din tabăra Chepsenytului. Suntem extenuați, uzi până la piele, flămânzi și fără adăpost, iar voi, uitând de cele mai elementare reguli de bună-cuviință, nu vreți să ne găzduiți în orașul vostru nici măcar o noapte!

Tinerii impulsivi și fără minte din Chepsenyt, aflați în primele rânduri ale mulțimii, adoptaseră aceeași atitudine agresivă ca și cei care

blocau drumul. Dar dacă nu ai la rândul tău o armă, nu e acelaşi lucru. Altă voce se auzi în difuzor.

- Rebelii n-au ce căuta în oraşul nostru!

Bărbaţii îşi pregătiră armele. Umbrele ascuţite se mişcară.

- Nu suntem rebeli! răspunse o a treia voce. Am pierdut totul! Totul! Case, copacii strămoşilor, totul! Arse! Chepsenytul nu mai există!

- Soldaţii v-au incendiat oraşul şi voi susţineţi că nu sunteţi rebeli? Nu veţi primi nimic de la noi!

Atunci din freamătul mulţimii se desprinse o nouă voce. Mathembe se întoarse, ca toţi ceilalţi de altfel, să vadă cine vorbea. Era un bărbat scund, din comunitatea Proclamatoare, călare pe cocoaşa unui trux. Omul strigă cu mâinile făcute pâlnie:

- Bajeer Rajtamanee? Tu eşti, Bajeer Rajtamanee? Sunt eu! Eu!

Omul cel scund se bătu cu pumnii în piept:

- Eu!

- Dhav Jhiringi? răspunse vocea fără trup din cealaltă tabără.

- Dhav Jhiringi! confirmă omul, izbindu-se iarăşi cu pumnii în piept, de parcă n-ar fi fost un Proclamator serios şi sobru, imaginea însăşi a lui Dumnezeu, ci unul dintre preoţii Jantici nebuni, care se biciuiau pe străzi. Şi Rana, continuă el, şi Yasni. Şi Basda şi Sheerjha. Suntem aici cu toţii .

- Aici? Toţi? bubui difuzorul. Autoritatea şi hotărârea de mai înainte dispăruseră însă.

- Aici! Toţi! răcni iarăşi bărbatul cel mititel înspre zidul de lumină. Toţi Proclamatorii suntem aici!

Strigăte se auziră din mulţime. Erau glasurile Proclamatorilor, acoperindu-le pe celelalte.

- Şi vouă v-au ars casele? întrebă vocea. Noi n-am auzit de una ca asta. Credeam că au fost doar... ştii, ei...

- Au ars tot! întări omul, iar ceilalţi Proclamatori îl aprobară în cor. Umbrele încremenite, ascuţite, ale celor care blocau drumul se mişcară. Nerăbdătorii tineri din Chepsenyt, cu pumnii strânşi şi stomacurile goale, se repeziră să doboare baricada. Armele cu contururi negre tăcăniră.

- N-am ştiut! zise vocea, semeaţă până nu demult, dar îmblânzită acum. Asta schimbă situaţia! Cu totul. N-am ştiut că au fost amestecaţi şi Proclamatorii. *Voi* puteţi intra în oraş!

Furia de-abia stăpânită a tinerilor explodă în acea clipă într-un urlet ameninţător. Omul de la difuzor strigă pe deasupra capetelor lor:

- E oraşul nostru! Le permitem să intre celor pe care-i vrem! Ceilalţi să plece! Dacă le spunem lor să intre, vor intra. Dacă vouă vă spunem să staţi afară,veţi sta afară!

Zgomotul făcut de plasticul ţevii unei arme atunci când atinge podul palmei, gata să tragă, e inconfundabil. Nu exista un alt sunet asemănător. Micuţul domn Jhiringi călărea pe cocoaşa truxului său, în fruntea familiilor de Proclamatori, încărcate de bagaje şi mirosind a fum.

Treceau printre Confesorii nemişcaţi, îndreptându-se către peretele de lumină deschis în faţa lor. Una câte una, familiile intrau în zona urbană, sub protecţia armelor celorlalţi Proclamatori. Tinerii furioşi îi înjurau pe bărbaţii, pe femeile şi pe copiii care-şi strângeau la piept pălăriile de sărbătoare, ba chiar şi pe oamenii în vârstă. Rândurile celor din Chepsenyt se împuţinau, pe măsură ce Proclamatorii păşeau dincolo de baraj. Spre fraţii lor. Spre oraşul închis. Trecură. Toţi, cu excepţia doctorului Kalimuni, aflat alături de Mathembe sub coviltirul familiei Fileli. Buna înţelegere şi dreptatea către care aspirase o viaţă întreagă fuseseră distruse de aroganţa acelui act discriminator. Coborî de pe trux şi se strecură prin mulţime, către liziera pădurii. Odată cu închiderea zidului de lumină, oamenii se separară din nou pe familii, retrăgându-se sub copaci, pregătiţi să înnopteze acolo. Câţiva rămaseră să strige şi să arunce cu pietre, deşi era clar că cei din interiorul zonei urbane aveau de gând să menţină baricada până când vor fi plecat şi cei din urmă Confesori.

Nu trecu mult timp şi izbucni cearta. Confesorii făcuseră un foc mare - un loc potrivit pentru refulări. În jurul lui erau aşteptaţi toţi membrii comunităţii ca să-şi spună părerea despre ce urmau să facă. Acolo unde există oameni care vor să hotărască singuri soarta mai multora, izbucnesc inevitabil şi certuri. Spiritele violente, pierde-vară şi Băieţii Fantomă vroiau să atace oraşul imediat, în forţă, să-l ardă şi să-l jefuiască. În valuri să curgă sângele Proclamatorilor. Alţii propuneau să prade grădinile-orezării, cu siguranţă mai puţin apărate. Dar tinerii furioşi nu puteau uşor renunţa la onoarea şi gloria râvnite. Ce fel de boală dezgustătoare îi atinsese oare pe cetăţenii Chepsenytului de stăteau cu braţele încrucişate, ca nişte bătrâni neputincioşi şi senili? Unde le era bărbăţia? Prudenţă? Grijă? Raţiune? Astea-s cuvinte? Glasurile creşteau în intensitate, temperamentele se aprindeau, limbile se ascuţeau la lumina flăcărilor. Focul juca pe feţele însetate şi transpirate care strigau unele la celelalte, iar în câteva minute discuţia devie de la subiectul *ce era de făcut?* la adevărata problemă: *cine-i şeful aici?*

Ghemuită pe spinarea moale şi caldă a truxului, Mathembe asculta disputa tot mai violentă. Cum cheful de ceartă e contagios, probabil că urma să fie contaminată şi propria-i familie. Mai întâi capul sau poate Hradu, apoi tatăl. Mama va lupta din răsputeri să menţină calmul şi ordinea în faţa dezastrului, dar chiar şi lupta e un simptom al bolii. Va ceda în cele din urmă şi ea. Mathembe se furişă de sub pătură şi se duse departe, cât mai departe de vocile acelea, pierzându-se printre copaci. Când în sfârşit nu le mai auzi, se întinse pe iarbă privind stelele printre ramuri. Dacă ar sta mult timp acolo, şi-ar putea închipui că simte pământul rotindu-se în spaţiu, în timp ce ea ar rămâne ţintuită de lancea gravitaţiei. Planeta străbătând spaţiul cu mii şi mii de kilometri pe oră şi făcând vidul să vuiască înspăimântător, precum sângele bubuind şi pulsând în spaţiul propriului ei trup.

I se revelase o lume măreață, complexă, guvernată de înlănțuirea intimă a gândirii cu limbajul, amândouă minunate și atotputernice. Zărise în ziua aceea un nou univers, în care totul se reducea în cele din urmă la una și aceeași întrebare: Confesor sau Proclamator? O întrebare răbufnind la fiecare acțiune, la fiecare gând. Se confrunta cu complexitatea lumii și încerca să o despartă în două mari sfere: alb și negru, dreptaci și stângaci, Confesor și Proclamator? Cu noi sau împotriva noastră?

Simplitatea întrebării o surprinse. Înseamnă că tot ceea ce nu se poate demonstra despre noi, pentru noi, de către noi, ne este împotrivă? Nu există cale de mijloc sau mai multe posibilități, ci numai lumina și bezna?

Te rog, Doamne, trebuie să fiu ca ei?

O stea se mișcă pe cer. Era răspunsul? Contrar tuturor legilor mecanicii celeste, o stea mică, verde străbătea bolta dinspre sud. Se mișca deasupra Mathembei, care privea cerul întinsă în iarbă, sub copaci. Apoi se opri. Mathembei îi scăpă un strigăt de spaimă și mirare și în aceeași clipă un sentiment apăsător umplu pădurea, odată cu lumina ce se revărsa. Primele raze ale dimineții străluceau pe cerul limpede, albastru. Lumina diurnă, lumina soarelui. Păsările își luară zborul din cuiburi într-un vălmășag de aripi. Animalele și organicii prinseră să țipe înspăimântați. Lumina zilei-în-noapte dură zece secunde lungi, aprinzând pădurea, după care dispăru. Păsările fluturară încă o vreme orbite din aripi prin baldachinul de frunze, iar corul pădurii se stinse încet, încet, încet.

Mathembe fusese prea tânără ca să înțeleagă pe de-a-ntregul explicațiile pe care i le dăduseră odată părinții ei în legătură cu ultima trecere prin spațiul-*ur* al unei Nave Sfinte, care era capabilă să lumineze noaptea unei jumătăți de planetă cu strălucirea altei lumi, plutind la marginea realității. Amintirea rămăsese însă de neșters.

Alte trei astre formară o constelație efemeră deasupra pădurii întunecate. Micuța stea verde dispăru dincolo de orizont. Luna roșie, uriașă, și stelele albe sclipeau fără seamăn pe cer. Mathembe încercă să-și readucă în memorie informațiile dobândite prin circuitele educaționale: imensa construcție de metal, o sferă biotehnologică cu o lățime de optzeci de kilometri, încercuită de o minge de metal argintie cu un diametru de doi kilometri, în care sălășluiau spiritele echipajului Bunicul ei crezuse întotdeauna că draga lui Sillali se îmbarcase pe o Navă Sfântă, sustrăgându-se astfel forței de atracție a dragostei lui, și că o pornise prin spațiul-*ur* etern, către tulburătoarele Lumi Fiice.

Implanturile neuronice educaționale înregistraseră teoria conform căreia Navele Sfinte reprezentau comunitatea extrem de evoluată a unei Lumi Fiice incredibil de avansată. Se punea întrebarea: *care-i bărbatul și care femeia?*

Dimineața auziră bocetul mamelor. La adăpostul nopții, cinci tineri încercaseră un atac asupra zonei urbane închise. O luaseră de-a lungul zidurilor și potecilor dintre orezării. Înaintând târîș și făcând ocoluri largi, prudente, ajunseseră la numai câțiva metri distanță de patrulele care-și plimbau razele bioluminescente ale reflectoarelor de-a lungul câmpiilor inundate. Cei cinci își ascunseseră în centuri cuțite făcute din bucăți moi de plastic, ale căror molecule, atunci când erau răsucite, se transformau în tăișuri extrem de ascuțite. Nu plănuiseră să fure hrană, ci să vadă sânge curgând în apele negre ale orezăriilor. Doriseră sânge pentru a spăla onoarea Chepsenytului. Dar, fără veste, noaptea se făcuse zi, iar odată descoperiți deveniseră neajutorați ca niște copii. Nici unul nu scăpase teafăr. Unii aveau răni de glonț sau arsuri de la lasere. Alții prezentau plăgi caracteristice armelor biologice sau membre paralizate de săgețile neurotoxice. Unul dintre tineri, infectat cu ciuperci de sus până jos, nu mai avea nici o șansă de supraviețuire. Când Mathembe auzi bocetul femeilor ridicându-se în jurul focului de consiliu, înțelese că cei care se ocupau de tratarea capetelor morților veniseră cu buclele monomoleculare și cu valizele cu organici.

Mamele răniților împingeau într-un cărucior pe mama celui mort. Ea rămăsese cu picioarele încrucișate, legănând în poală capul fiului ucis. Mathembe îl recunoscu. Era al tânărului care îl luase în zeflemea pe Dr. Kalimuni. Lacrimile brăzdau argila albă de pe fața femeii. Măștile funerare propriu-zise fuseseră transformate în cenușă odată cu Chepsenytul.

În încrâncenarea lor, cele cinci femei izbândiră acolo unde tinerii dăduseră greș. Reușiră să fisureze solidaritatea refugiaților. Mama băiatului ucis spunea că fiul ei nu va intra în Visare printre *străinii* de la granițele provinciei, ci alături de strămoși. De proprii lui strămoși. În propriul lui arbore. În propria lor Dumbravă a Strămoșilor. Nicăieri altundeva. Nu conta faptul că arborii strămoșilor fuseseră doborâți și arși. Că Chepsenytul era un morman de cenușă, încă fumegândă. Ele, cele cinci femei, se vor întoarce la locul lor de baștină. N-aveau oare semințe, celule și fragmente de casă? Nu era cu putință întemeierea unui nou Chepsenyt pe ruinele celui vechi? Ba da! Ele o vor face, iar dacă nu le va ajunge materialul genetic, își vor folosi propriile trupuri. Le vor arăta ele lor. Cine vroia să vină cu ele? Cine avea mândria de a se ridica scuturându-se de praf și de a se întoarce să reclădească Chepsenytul așa cum fusese, un oraș Confesor destinat unei comunități Confesoare?

Bunicul Mathembei reacționase întotdeauna la auzul retoricilor de pahar. Va trezi truxul și-l va mâna înapoi pe drumul cel alb și drept, fără să mai stea pe gânduri. Când tatăl Mathembei refuză să facă acest lucru, pentru că ei hotărâseră să meargă spre Timboroa și de acolo să ia trenul spre Ol Tok, unde aveau rude și existau mai multe posibilități pentru creșcătorii de trucși, capul declară că se va înapoia singur - *poți fi con-*

vins de asta - doar că nu avea picioare şi deci nu se putea mişca. Nu era decât un cap neajutorat.

- Ascultă-i, spuse tatăl Mathembei. Ascultă-i puţin! "Pentru martiriul fiului meu, pentru fapta lui glorioasă împotriva Proclamatorilor, pentru onoarea capului său, întoarceţi-vă!" Ce fel de vorbe sunt astea? Vrei să te întorci într-un oraş în care oamenii discută despre bătăuşi de parcă ar fi nişte sfinţi Ykondé?

Ca urmare mulţimea se diviză definitiv. Cei care aleseseră să urmeze capul mortului şi pe mama sa, îşi strânseră lucrurile şi plecară înainte de amiază. Cei rămaşi constituiau mai puţin de o treime din refugiaţii ce părăsiseră iniţial ruinele Chepsenytului. Iar dintre aceştia, unii sperau că Proclamatorii se vor îndupleca în faţa unui număr mai mic de sinistraţi şi-i vor primi în oraş. Alte familii se uniră între ele, încercând să-şi ducă traiul sub oblăduirea pădurii. Locuitori ai codrilor, noiuazi aproape sălbatici aflaţi la marginea societăţii. Astfel de grupuri treceau când şi când şi prin Chepsenyt, ca să facă negoţ cu material genetic din adâncul codrilor. Mama Mathembei cumpărase de fiecare dată modele de păsări şi animale pentru jucăriile ei. Mathembe nu se simţise niciodată în largul ei atunci când o vedea pe maică-sa turnând câte un degetar de vin fiinţelor acelea micuţe, goale şi palide care-i invadau sera. În sfârşit, unii dintre foştii locuitori ai Chepsenytului o porniră prin pădure, în direcţii şi spre destinaţii necunoscute. Doar douăzeci de familii hotărâră să-şi continue drumul spre capul de linie ferată Timboroa, urmând ca acolo să-şi încerce fiecare norocul. Douăzeci de familii. Şi în plus Dr. Kalimuni.

Rătăcind în căutarea arborilor de carne şi a baloanelor de lapte, Mathembe îl găsi pe avocat stând îngândurat la umbra copacului sub care îşi parcase cu o noapte înainte jeepul. Nu se vedea nici urmă de organic, iar lucrurile sale erau aşezate în cerc în jurul lui. I se păru ceva foarte neobişnuit să-l vadă stânjenit pe Dr. Kalimuni, atât de stăpân pe sine de obicei.

- O, dragă copilă, dragă copilă, spuse Dr. Kalimuni. Iată preţul integrităţii morale. Refuz să fiu părtaş la sectarismul ostentativ, iar când mă întorc aici, uite cum găsesc şi puţinele lucruri pe care le mai am. Împrăştiate şi distruse. Complet. Distruse cu premeditate... şi bietul meu jeep!... Scoase de la spate un os cu suport de plastic. Bucăţi de carne sintetică atârnau de os. Plasticul ceramizat păstra urme de dinţi.

- Animale! Nu, asta ar însemna să înjoseşti animalele, care nu au noţiunea binelui şi a răului. Mai răi decât animalele! Să facă aşa ceva!

Atât Proclamatorii cât şi Confesorii erau de acord că a te hrăni cu carnea organicilor era un lucru detestabil. Numai în cazul unei foamete cumplite sau din barbarie se putea întâmpla aşa ceva. Dar niciodată o asemenea faptă nu fusese încuviinţată.

- Aveam de gând să merg la Timboroa şi de acolo să iau un tren sau un autobuz către Jadamborazo, unde fratele meu profesează medicina.

În orice caz, un drum pe care îl făceai înainte cu taxiul, acum a devenit imposibil. Draga mea copilă, în numele bunei înțelegeri dintre familia ta și mine, nu, mai bine zis al prieteniei, nu cred că e un cuvânt deplasat, aș putea călători alături de voi?

Cele douăzeci de familii erau gata de plecare. Procesiunea dezlănată de trucși, traicși, jeepuri și fragmente de case care se împiedicau la tot pasul își urmă drumul, înconjurând la o distanță sigură zona urbană închisă.

- Uitați-vă, am pornit pe calea noastră! În pace! Liniștit! Conform legii! strigă domnul Fileli, apoi șopti pentru sine: "La dracu' cu orașul ăsta și cu toți și toate dinăuntrul lui!"

Cățărați pe baricade, Proclamatorii îi priveau. Când un fragment de casă își pierdu echilibrul pe șoseaua dintre câmpurile de orez și alunecă în apă, nu ridică nici unul un deget s-o ajute. Mâinile lor erau prea ocupate să țină armele. Mathembe ajută și ea la încercarea de salvare, dar victima se înecă în cele din urmă. Picioarele costelive se zbătură din ce în mai slab, până când cedară și plutiră ca un trifoi uriaș pe suprafața apei.

Era o zi frumoasă. Pădurea cânta, fluiera, chicotea, scârțâia. Pâlcurile de copaci uriași făcuseră loc mulțimii de evantaie multicolore și coloanelor de verdeață, printre care ciorchinii de baloane creșteau atât de dese încât formau un al doilea cer.

Mathembei nu-i păsa de toate acestea. Trăia o senzație nouă: percepea ceva în centrul ființei sale, nu chiar o durere, dar nici opusul ei. Din când în când se transforma într-o suferință aproape fizică. Uneori o făcea să se simtă slăbită, dar cu inima ușoară, așa încât drumul lung și alb, pădurea și baloanele care acopereau cerul albastru păreau că se rotesc la nesfârșit.

Când te naști în mijlocul abundenței, când orice dorință ți-o poți satisface imediat prin simplul gest de a te întinde și a culege din copac, tufă sau organic ceea ce-ți dorești, nu înveți niciodată să economisești pentru vremuri grele. A agonisi este o acțiune de neînțeles într-o lume a preaplinului. Senzația de *foame,* de foame cronică, ți-e la fel de străină ca și partea nevăzută a lunii.

Dr. Kalimuni și capul se certau. Primul împrumutase un cărucior pe care îl remorcase la spatele truxului. Avocatul stătea în mijlocul lucrurilor sale, întors cu fața spre Chepsenyt. Capul călătorea lângă el. Cearta reprezenta pentru ei înșiși dimensiunea prieteniei ce-i lega: dacă ar fi existat un singur subiect asupra căruia să cadă de acord, amiciția lor ar fi fost zdruncinată de neîncredere. Capul îl întrebase pe Dr. Kalimuni cum de putea fi credincios un Proclamator împăratului din al cărui ordin arseseră casele Confesorilor și Proclamatorilor deopotrivă.

- Oameni din carne! scuipă el cuvintele. Și eu și tu. Așa ne consideră toți. Ei, cei din orașele strălucitoare de metal, așa ne consideră pe toți! Oameni din carne! Te închini unui împărat care te privește cu dispreț?

- Nu, domnule. Nu! îi răspunse Dr. Kalimuni. Chiar de-ar fi aşa, eu tot aş rămâne credincios. Este oare un câine-de-rugăciune necredincios stăpânului său doar pentru că acela face parte din specia umană, iar el este doar un organic vrednic de dispreţ?

- Care va să zică, te consideri un câine? Atunci trebuie să recunoşti că suntem dispreţuiţi de împărat. Numai că noi nu suntem câini, ci oameni.

- Nu mă înţelegi deloc. Deloc! declară Dr. Kalimuni şi începură din nou să se certe, încât Mathembe, care era o nou-venită într-o lume complexă, subtilă, supusă incertitudinilor, îi făcu semn lui Hradu să meargă împreună să caute ceva de mâncare, de-a lungul drumului. Plante de carne, baloane de lapte şi multe alte feluri de hrană se găseau în forme neevoluate, ferite de ascunzişul pădurii, fie că scăpaseră ele însele, fie că fuseseră cu bună ştiinţă eliberate, în ciuda legilor care reglementau regimul patentelor. Ceea ce descoperiră însă în acea pădure necunoscută îi dezamăgi: recolta era prea săracă pentru a-i hrăni pe toţi membrii familiei.

Coloana refugiaţilor se îndreptă spre Timboroa. Acum alte drumuri porneau din cel principal, formând ciudate unghiuri prin pădure şi dispărând în cele din urmă. Pe şosea traficul crescuse simţitor: fermierii de prin partea locului, în căruţe de lemn trase de trucşi, copii şi femei bolbându-se fără jenă la ei, câte o răzleaţă cursă locală, claxonându-i nepoliticos şi învolburând cu cele douăsprezece roţi uriaşe praful format de arşiţa zilei din noroiul din ziua precedentă.

Chiar în faţa familiei Fileli mergeau Murea Mithika şi mai tânărul ei soţ. Murea Mithika fusese proprietara unui autobuz care făcea ruta zilnică Chepsenyt-Tetsenok-Olmarok şi o dată pe săptămână o cursă de noapte spre Timboroa. Autobuzul ei - mândria ei, viaţa ei (soţul trebuise să se deprindă cu această situaţie, ca o condiţie a căsniciei lor) - arsese în garajul din Chepsenyt. Acum cei doi mergeau în urma unui traix muribund, înhămat la un cărucior încărcat cu pungi de plastic şi genţi de voiaj. Când vreun autobuz îşi anunţa apariţia printr-un nor de praf, cu claxonul ţiuind *dă-te la o parte din cale şi întoarce-te în rigola ta*, Murea Mithika făcea semne de salut, pentru că îi cunoştea pe toţi şoferii de pe rutele către Timboroa. Rămânea împietrită în loc, cu mâinile ridicate. Încă un pieton nefericit în gloată. Multe şi variate erau autobuzele care circulau între oraşele şi centrele mai importante, dar nici unul atât de impresionant ca cel al lui Murea Mithika. Tatăl Mathembei o ajutase personal să proiecteze claxoanele curbate şi colţii din jurul tabloului de comandă. Roţile aveau diametrul mai mare decât cel mai înalt om din Chepsenyt, iar carcasa organo-plastică, decorată cu dungi argintii, mov şi roz încântau ochiul. Lângă fiecare loc de pe platformă se montase un radio personal, iar scaunele se puteau transforma în paturi pliante pentru călătoriile din timpul nopţii. Exista şi o latrină, chiar şi un altar al îngerului Yemlenekidé, iar unul dintre strămoşii ei (cu acceptul lui,

bineînțeles) fusese instalat ca oracol de bord și șofer secund. Cel mai falnic autobuz de pe șoseaua spre Timboroa... Dispăruse, iar fără el șoferii care mergeau într-acolo nu o mai recunoșteau pe Murea Mithika.

Kombétet cu greu putea fi considerat o așezare. Era un loc atât de lipsit de importanță, încât scăpase de acțiunea Noilor Botezători ai împăratului, păstrându-și denumirea în limba veche, atât de originală și savuroasă. Kombétet, în traducere, însemna *closet*. Se întâmplase să fie așezat pe traseu exact în locul unde vezica celui care călătorea cu autobuzul către Timboroa se umplea la maximum. Într-o bună zi, unui călător mai întreprinzător, ce se ușura satisfăcut în țărână, i se năzărise, pogorât parcă din ceruri, cuvântul OCAZIE, scris cu litere strălucitoare. Se întorsese cu familie și organici, săpase un șir de gropi, cumpărase gândaci de excremente și bacterii de biogaz, pusese paravane și fixase prețul la cinci enni intrarea. Cinci generații duseseră o viață îmbelșugată de pe urma acestei afaceri. Nu după mult timp, vânzătorii ambulanți și cei de mărunțișuri își întinseseră prelatele de plastic, etalând piramide de fructe, carne și batoane de ciocolată, instalară grătare și alămuri. Cincizeci de familii, inclusiv cea a întemeietorului toaletelor, trăiau de pe urma autobuzelor. Ferme și grădini apăruseră pe tot cuprinsul terenurilor învecinate cu pădurea, de-o parte și de alta a drumului.

Este întotdeauna un semn de respectabilitate atunci când cineva încearcă să te imite. Kombétet avea acum un rival, sub forma așa-numitului "Nou-Kombétet", ridicat într-o noapte pe cealaltă parte a șoselei cu scopul de a se profita de pe urma traficului în exces. Deși alcătuit în fond doar dintr-o rețea de stații de radio pirat și de magazine cu marfă de ocazie, Noul Kombétet se angajase într-o competiție acerbă cu părintele său, care nici măcar nu recunoștea existența urmașului bastard ca unitate separată și deci refuza să accepte titulatura de "vechi". Exista un singur Kombétet și câteva barăci nenorocite. Tânăra așezare solicitase Prefecturii din Timboroa, cu ardoarea patriotică a locului care și-a descoperit de curând identitatea, permisiunea de a avea un lanț propriu de hoteluri, o cafenea, un magazin și o parcare cu servicii complete pentru autobuze. Declanșarea războiului dintre cele două părea inevitabilă.

Vechiul Kombétet? *Kombétet-ul* (depinde pe ce margine a drumului mergi), se pregătea pentru schimbul de noapte când truxul roșu, aflat în agonie, intră într-o împrejmuire pentru mașini. Buchete de biogloburi se legănau în întuneric, aprinzându-se pe rând. Vânzătorii de zi se întorceau la fermele lor din pădure cu buzunarele pline și predau ștafeta schimbului de noapte. Soțiile, soții, copiii, părinții celor din timpul zilei își luau în primire locurile, așezându-se cu picioarele încrucișate pe pământ și părând extrem de suspicioși în spatele produselor lor. Generatoarele de biogaz pulsau ritmic. Tuburile de neon cu ideograme în limba veche sticleau în vișiniu și albastru. Tehnologie imperială de import. Mathembe privi tuburile fluorescente și întinse un deget luminat în albastru, curioasă să pipăie strălucirea lor rece. Rătăcea pe drum, căutând

ceva de mâncare, în timp ce părinții ei și ceilalți refugiați se târguiau cu proprietarii din Kombétet asupra prețului unei camere de-o noapte. Se plimba în sus și-n jos pe lângă șirurile de vânzători ambulanți, ghemuiți pe pleduri, cu carnea albă, cafenie, roșie, cu fructele și mirodeniile stivuite în față. Îngenunche și ridică un măr.

- Cinci enni! spuse vânzătorul.

Mathembe dădu din cap.

- Bine, fie! Trei!

Mathembe dădu din nou din cap.

- Bine, bine! Doi.

Mathembe refuză a treia oară. Puse la loc mărul în grămadă și-și făcu mâinile căuș într-un fel care spunea: *dă-mi, te rog!*

- Ce naiba crezi că sunt, instituție de binefacere? spuse vânzătorul. Dispari de-aici! Hai,cară-te!

Autobuzele locale așteptau parcate la marginea drumului, localnicii plimbându-se de-a lungul aleilor pline cu de toate, mâncând fără grijă plăcinte fierbinți și fructe glasate, ascultând radioul și certându-se în legătură cu copia circuitului unei cărți de succes. Mathembe mergea printre ei, cu mâinile întinse, spunând parcă prin gesturile ei: *Pentru că mi-e foame! Numai de foame, altfel nu v-aș deranja și nu m-aș umili! Vă rog! Pe urmă plec!*"

Mâini atât de grăitoare... dar oamenii din autobuze nu înțelegeau elocvența lor. Ei vedeau în ea doar un copil stângaci, cu nasul în vânt și hainele murdare, cerșind. Pentru ei, *a cerși* era tot atât de lipsit de semnificație pe cât fusese odată cuvântul *foame* pentru Mathembe. Trecea printre autobuzele în jurul cărora roiau vânzătorii, oferind pasagerilor căni cu ceai și vin în schimbul câtorva bănuți sau mărunțișuri: o pereche de cercei, o revistă, un ruj. Își ridică mâinile spre oamenii din spatele geamurilor, călători din Tetsenok, Olmarok, Kapsabet, Garsabit sau Timboroa, care-și petrecuseră toată viața în belșug și nu mai văzuseră pe cineva *cerșind*.

Întinse palmele spre un băiețel care stătea la fereastră, lângă mama lui. Femeia era, de altfel, ocupată, conversând cu un bărbat de alături angajat într-un flirt menit să alunge plictisul unei călătorii lungi și anoste. Într-un moment de neatenție al mamei, Mathembe și băiatul deveniră pentru o clipă complici.

Dă-mi! spuneau mâinile.

Băiețelul își scoase casca de pe cap și i-o întinse pe geam.

Mathembe dădu din cap.

Micuțul luă cartea din poală și o ridică astfel încât s-o vadă. Circuitele de lectură zăngăniră pe rama ferestrei.

Mathembe făcu din nou semn că nu. *Dă-mi*, spuneau mâinile. Și *foame*.

Băiețelul scormoni în punga de plastic de pe locul dintre el și mamă-sa. Scoase o bomboană cu carne dulce, învelită într-o foiță de hârtie

de orez. Nu era slab, băieţelul acela. Uitându-se într-o parte ca să se asigure că atenţia mamei era în întregime atrasă de bărbatul mieros de lângă ea, ridică bomboana.

Mathembe îi făcu semn că *da*.

Băiatul cel grăsuţ se uită neîncrezător.

Mathembe îşi scuturâ din nou capul: *da*.

Băiatul aruncă bomboana prin deschizătura geamului. *Repede*. Mâinile Mathembei se grăbiră să o prindă şi s-o bage în gură. *Bomboană dulce, dulce, mâncare bună*.

Lovitura o făcu să se clatine lângă autobuz şi să cadă în praful drumului, la picioarele vânzătorilor de vin şi ceai. Bucăţica de bomboană îi zbură din gură. Mathembe ţâşni în picioare cu o mişcare rapidă, cu mâna pregătită să se repeadă la gât sau la ochi şi cu piciorul gata să lovească.

- Dumnezeule! M-ai lovi, ticăloaso? îi spuse maică-sa.

Mathembe se ghemui, mârâind furioasă.

- La asta am ajuns, nu-i aşa? Să ne luptăm pentru firimiturile de la mesele altora?

Strivi cu piciorul bomboana căzută în praf. Mathembe gesticulă sălbatic, arătându-şi stomacul.

- Tuturor ne este foame! Dar nu cerşim! Încă mai avem puţină mândrie! Sunt dezgustată! Dezgustată!

Plecă, dreaptă, mândră, semeaţă, neclintită. Mathembe o urmă, supărată şi umilită. Vânzătorii de vin şi ceai îşi ciocneau vasele. Cearta o trezise pe mama băiatului din vraja bărbatului de lângă ea. Acum ţipa la băiat, încercând să-l lovească cu palma peste ceafă.

Nu vor să ne accepte cartelele! spuse tatăl Mathembei. Au îndoieli dacă avem suficientă acoperire în material biologic.

Mathembe îşi putu imagina expresiile bănuitoare de pe feţele lor, luminate de strălucirea ecranelor de verificare a cartelelor.

- Pentru Dumnezeu! Totuşi ne vor lăsa să stăm. Numai o noapte.

- Cât costă? întrebă mama Mathembei.

- Dar ce nu costă! Tatăl arătă spre truxul adormit şi spre bagajele cercetate şi răscercetate de mâinile abile ale antreprenorilor din Kombétet. Luară cuvertura cu care se învelise dintotdeauna Mathembe, în camera plină dimineaţa de păsări. În acea noapte, dormi sub o învelitoare de plastic, ghemuită pe spinarea truxului. Noul proprietar al păturii, neştiind câtă istorie e cuprinsă în ea, o duse acasă, în coliba lui dintre copaci, şi-şi iubi nevasta sub ea până-n fapt de zi. Femeii nu-i plăcu.

În zorii cenuşii Mathembe, înfăşurată în folia de plastic, îşi întinse cana către negustori în rând cu ceilalţi refugiaţi. Primiră câteva linguri de terci de fiecare.

- Mulțumesc lui Dumnezeu, sper că nu păcătuiesc! spuse Dr. Kalimuni, refuzând politicos zeama lungă. Astăzi e sărbătoare.

Hradu se strâmbă la vederea pastei maronii. Mathembe îndreptă spre el cana, ca și cum i-ar fi spus: *dacă tu n-o vrei, o iau eu.* Văzu privirea dojenitoare a mamei. Hradu își înghiți micul dejun schimonosindu-se. Autobuze veneau și plecau într-o perdea de praf, în ceața dimineții. Soarele semăna cu un pântec umflat, aruncând raze șovăielnice. Oamenii Chepsenytului porniră în lumina fără pată cu o încetineală nefirească, ridicând și împachetând, lipsiți de vlagă, încărcând și pregătind totul, de parcă ar fi fost spirite, nu oameni.

Chiar după întâia oră de mers, Mathembei i se făcu foame.

- Nu te-ai simți așa de rău dacă ai fi fost obișnuită cu posturile, îi spuse Dr. Kalimuni, pășind drept, proaspăt și falnic. Vechile tradiții sunt foarte înțelepte.

Mathembe îi aruncă o privire furioasă și-l târî pe Hradu în pădure ca să caute ceva de mâncare. Pădurea de lângă Kombétet aducea mai mult cu cea din jurul Chepsenytului, decât cu pâlcul de copaci ciudați, crescuți la întâmplare, întâlnit în ziua precedentă. Bolta întunecată a codrului, susținută de mii de coloane zvelte, se deschidea primitoare și tainică. Localnicii nu se îndepărtau de obicei de matcă. Hrană se găsea din belșug. În câteva minute Mathembe își umplu punga de la cingătoare cu bobițe transparente de lapte și savură dulceața nectarului florilor de rouă ce-i rămăsese pe limbă. Hradu agita mâinile deasupra capului, chemând-o către tufele de carne ferică, pe care le descoperise în crăpătura umedă a unei aglomerări de rădăcini. Mathembe culese unul dintre cilindrii mari, striați și îi curăță coaja până dădu de pulpa albă. Amândoi se ghiftuiră, iar puținul rămas îl înghesuiră în pungile de la brâu.

Încă din cea mai îndepărtată perioadă de care-și amintea, poate chiar dinaintea ei, când luase hotărârea de a nu vorbi, o pierdere de timp și energie în fond, Mathembe simțise că asigurarea fericirii și bunăstării lui Hradu depindea de ea. Ca bărbat avea uneori puseuri de orgoliu prostesc, dar nu era totuși iremediabil pierdut. Dezvoltarea lui psihică, fizică și educațională reprezenta preocuparea ei principală. Poate că așa îi fusese hărăzit încă din pântecele mamei. Se gândea cu groază la posibilitatea ca el să devină, pur și simplu din lipsa orientării, unul dintre acei băieți care se învârteau prin oraș, fără să gândească sau să-și pună întrebări, fără să ceară ceva de la viață, nefolositori, asemeni celor care dăduseră târcoale magazinului de traicși al domnului Kakamega. Încă nu știa cu certitudine ce vroia să ajungă Hradu, dar știa ce nu dorea să fie. Cum avea să reușească să treacă de la o stare la cealaltă nu avea idee. Dacă prin intermediul vocii de la radioul doctorului Kalimuni își putuse da seama dintr-o dată de existența unei lumi mai vaste, mai strălucitoare și mai subtile decât cea în care ieșise din pântecul matern, era foarte posibil ca și Hradu să facă la fel, căci el înțelegea mult mai bine limba nouă, adevărata limbă a lumii reale. Mathembe nu-și considera

părinții depășiți. Pur și simplu ei își trăiseră viața de o parte a abisului, pe când ea, Hradu și întreaga lor generație se aflaseră de cealaltă parte.

Tot gândindu-se astfel, își dădu seama că tot căutând de mâncare se despărțise de Hradu. Se trezi singură printre copaci. Un strigăt neașteptat tulbură tăcerea. Un strigăt, o creangă ruptă și zgomot de pași, pași rapizi, călcând pe covorul pădurii. O siluetă apăru din întunericul de sub copaci. Hradu. O a doua siluetă mai mare, mai rapidă, alerga după el. Mathembe sări în ajutorul fratelui. Și deodată apărură umbre întunecate de peste tot, de după fiecare rădăcină, trunchi de copac, grup de ciuperci și tufe de corali. Mathembe se întoarse și o luă la fugă, urmărită de siluete. Strigăte și chemări răsunau pretutindeni și hohote care o făceau pe Mathembe să alerge mai repede, mai repede. Nu suportase niciodată ca cineva să râdă de ea.

Aleargă, ești o adevărată alergătoare, tu ești cea care ți-ai rugat tatăl, data viitoare, data viitoare, vreau să alerg, sunt rapidă, alerg cu viteză, pot să sar și să ocolesc obstacolele, nu există creangă de care să mă împiedic sau mușchi pe care să alunec, aleargă, este vânătoarea de trucși, numai că tu ești acum cea vânată, truxul și-a epuizat toate trucurile, sărind și intersectându-se cu cei care vin din urmă, privește înapoi, repede, aruncă doar o privire, vin, vin, țipă, râd, fac glume răutăcioase, se prefac că urmăresc vânatul, râd iarăși, unde e Hradu? nu-l văd pe nicăieri, ești singură acum, tu singură, alergi, încerci să scapi, să scapi, te îndepărtezi cu fiecare pas, ești iute, întotdeauna ai fost, ești cea mai bună alergătoare, cea mai puternică, cea mai rezistentă, nimeni nu te poate prinde, nimeni nu este atât de agil, de rapid, de iute și-ți vine să râzi cât de deșteaptă, de rapidă și de inteligentă ești și cum îi depășești pe ceilalți și deodată silueta neagră este lângă tine, se conturează deasupra ta, nu-l poți privi, nu poți scăpa, picioarele îți alunecă, te prăbușești, cazi asemenea unui copac...

Femeia n-o plăcea pe Mathembe, iar sentimentul era reciproc. Mică, musculoasă, avea un fel dominator de a se purta. Dar nu din această cauză n-o putea suferi Mathembe. Îi amintea de Kiminini și Kimilili și-și închipuia că știa de ce, dar nici acesta nu era adevăratul motiv. Femeia conducea grupul, ceea ce explica, chiar dacă nu scuza, comportamentul ei. Cauza reală pentru care Mathembe n-o plăcea era alta. I se adresase cu *fetițo*. După ce-i percheziționaseră punga de la brâu, femeia o interogase o jumătate de oră: ce căuta *fetița* în pădure, ce făcea *fetița* acolo, cu cine, cum, de ce și pentru că nu primise nici cea mai mică dovadă a sensibilității fetei, trăsese concluzia că era fie surdă, fie cretină, fie extraordinar de încăpățânată. Pe Mathembe o mulțumea oricare dintre variante.

- Nu vorbește, spuse Hradu.
- Nu poate?
- Nu vrea!

Hradu vorbea însă şi era mult mai dornic să comunice. Fără ameninţări sau promisiuni, căci faptul de a furniza informaţii utile unui Grup Activ al Războinicilor Destinului i se părea extrem de onorant.

Când trecu şi după-amiaza, iar umbrele se lungiră din pădure pe şosea, familia Mathembei îi rugă pe membrii caravanei să se oprească şi să-i aştepte pe cei doi copii care lipseau. Umbrele umplură drumul drept, albicios, ceaţa înserării se lăsă pe pământ şi deşi Timboroa se afla la o depărtare de numai o oră de mers, oamenii fură de acord să-şi petreacă o ultimă noapte sub cerul liber. Când Mathembe şi Hradu apărură din întuneric în lumina biogloburilor, tatăl şi mama lor se simţiră cuprinşi de sentimentul acela părintesc unic, amestec de bucurie şi furie. Pe urmă se iviră siluetele din urma lor, trecând din pădure în lumina palidă, gălbuie. Domnul şi doamna Fileli, apoi ceilalţi din tabăra de lângă drum, păstrară o tăcere deplină. Stăteau nemişcaţi. Şi înfricoşaţi.

Femeia cea scundă le vorbi. La sfârşitul unei pagini nenumerotate din nescrisul *Ghid al trupelor neregulate* este trecută legea imuabilă care stabileşte că şefii unităţilor din Serviciul Activ trebuie să ia hotărâri cu bătaie lungă. Un alt paragraf stipulează că aceiaşi comandanţi trebuie să anunţe de la bun început cine sunt, pe cine comandă şi ce urmăresc. Mai ales în situaţiile în care aceste lucruri sunt evidente pentru urmăritori. Asta a declarat pe scurt comandanta grupului. Erau Războinici ai Destinului, supravieţuitorii Brigăzii Întâi din Ukurewe, pe care forţele imperiale de ocupaţie o împrăştiaseră în ultimele săptămâni în pădurile din Timboroa. Îi învăluiseră prin flancuri şi-i încercuiseră, iar acum se pregăteau să închidă capcana şi să-i distrugă. Ultima lor speranţă rămânea aceea de a se amesteca printre călătorii obişnuiţi, trecând astfel prin barajele şi punctele de control instalate pe drumul către Timboroa. Odată ajunşi acolo, puteau înfiripa din nou reţelele de agenţi. Speraseră să deturneze vreun autobuz local - femeia nu folosise bineînţeles cuvântul "a deturna" - dar o coloană de refugiaţi reprezenta o soluţie mult mai convenabilă.

- Zona noastră urbană a ars din cauza voastră şi voi vreţi să vă trecem clandestin prin filtrele poliţiei?

Vocea aparţinea tatălui tânărului din rândurile Băieţilor Fantomă care încercase să o seducă pe Mathembe în pădure. Fiul stătea ghemuit la picioarele bărbatului, în praful drumului ce ducea la Timborora. Secundul femeii, un bărbat înalt, subţire, care mirosea puternic, aşa cum miroseau majoritatea Războinicilor Destinului, a ceva uşor neplăcut, dar nu întrutotul, îl privi fix pe vorbitor, sincer uimit.

- Patria nu înseamnă nimic pentru voi? Pământul ăsta care v-a hrănit, v-a crescut şi v-a iubit timp de o sută de generaţii... iar când ea se zbate în lanţuri, când strigă în agonie împotriva celor o mie de ani de ocupaţie? Nu noi v-am incendiat oraşul. Soldaţii imperiului au făcut-o.

- Milițiile Prefecturii din Timboroa l-au ars, spuse Dr. Kalimuni cu o îndrăzneală ce-ți tăia respirația. Vorbitori ai limbii vechi, ca și voi, oameni cu o sută de strămoși în Visare, asemeni vouă, oameni care numesc țara asta a "noastră" și "acasă" și o iubesc, asemeni vouă.

- Proclamatori! Bărbatul înalt și slab nu pronunță cuvântul, ci îl scuipă. Proclamatori! De parcă numele, cuvântul acela, ar fi putut să taie, să respingă și să anihileze orice altă vorbă care i-ar fi luat apărarea. Plin de mândrie, prosteşte în fond, Dr. Kalimuni se pregătea să se lanseze într-o dezbatere, pornind de la legi și istorie. Femeia puse însă capăt disputei.

- Nu discutăm acum opiniile voastre politice, zdruncinate și tocite de ultimele evenimente. De câte zile sunteți pe drum? Două? Trei? N-ați găsit prea multă hrană prin pădurile de-aici. La naiba cu Prefectura din Timboroa!

Ridică punga Mathembei și goli agoniseala ei de-o zi în țărână, apoi o călcă în picioare.

- Ducă-se naibii sărăcia!

Râzând cam forțat, își vârâ mâna în rucsacul ei de luptă și o scoase apoi sub ochii tuturor. Bucăți albe, proaspete, de carne albă, îi alunecară printre degete. Și din nou se organiză un picnic într-un luminiș din pădure, ca la vânătoarea de trucși, cu mese întinse sub cerul liber. Era carne de toate culorile: roșie, cafenie și chiar galbenă. Fructe, coajă de copac, semințe și lapte, chiar și pachete cu semipreparate conservate în vid din rațiile militare. Fierbi apa, apoi deschizi punga, verși conținutul repede, repede, (fierbinte! fierbinte!) și dai fiecăruia câte o lingură. Are gustul acela ciudat, nu-l recunoști de prima dată, dar pe urmă îți dai seama că seamănă cu mirosul Războinicilor Destinului. N-are importanță. E cald, bun, aromat și din plin.

Au scos și vin. Cineva umplu vasul bunicului Mathembei și pe măsură ce ruticului îl absorbiră, capul deveni vorbăreț, începând să înșire prostii. Cineva găsi un radio și-i dădu drumul. O muzică ciudată, învăluitoare, îi amuți pe toți. Ascultară uimiți melodia stranie pe mai multe tonuri, sfidând înțelegerea umană. Sunetul aparținea, după spusele unui Războinic, Navei Sfinte aflate pe orbita ei. Își cânta sieși. Apoi radioul fu mutat pe un alt post, răspândind în jur o muzică săltăreață și zgomotoasă despre dragoste, durere și părăsire. Un sentiment de veselie îi cuprinse pe refugiați, un fel de "ei bine, asta-i situația, așa că trebuie să ne și distrăm puțin".

Dr. Kalimuni nu mânca. Deși vremea postului trecuse, încheiată cu meditațiile sale de după-amiază, mâncarea rămăsese neatinsă pe frunza din fața lui. Dr. Kalimuni însuși stătea liniștit și străin, ca atunci când ai ales un drum fără întoarcere. Războinicul Destinului din fața lui observă că avocatul nu se atinsese de mâncare. I-o întinse.

- Haide, mănâncă!

Dr. Kalimuni ridică ochii spre cer pentru o clipă, apoi reveni la starea de meditație.

- Haide, trebuie să fii flămând, mănâncă ceva!

- Nu mănânc din hrana rebelilor și a ucigașilor, spuse încet Dr. Kalimuni.

- Mănâncă! țipă Războinicul. Ridică frunza și o împinse către avocat. Mănâncă! Mănâncă!

Îi lipi frunza de față și-o răsuci îndelung, încercând să i-o vâre în gură.

- Mănâncă! urlă. Se auzi un țăcănit. Țeava armei se apropie de obrazul doctorului Kalimuni. Mănâncă!

Mâncarea se scurgea în șuvoaie groase pe fața avocatului. Dr. Kalimuni nu se mișcă. Nu spuse un cuvânt. Războinicul îi împunse obrazul cu țeava armei, hotărât mai întâi, apoi mâna începu să-i tremure, să se miște, și în cele din urmă renunță. Se ridică în picioare și se îndepărtă semeț.

- Ha, ha, ha, arăți ca un cretin cu rahatul ăla curgându-ți pe față! strigă Războinicul, dar știa și odată cu el știau și Mathembe și toți ceilalți, că Proclamatorul îl învinsese.

Însuflețirea petrecerii, și așa destul de fragilă, dispăru într-o clipă. Mathembe mânca, mâncau cu toții, dar bucatele aveau gust de cenușă.

Într-o dimineață, nu cu atât de mulți ani în urmă încât amintirea acelei întâmplări să capete aură de legendă, Mathembe intrase în grabă pe ușa serei ca să-i arate mamei sale, plină de mândrie, pata brun-ciocolatie de pe chilot. Porniseră apoi în vizitele ce se cuveneau făcute în asemenea ocazii. A doua zi Mathembe fusese trezită în zori de un sunet care aducea cu ciripitul unei păsări necunoscute și minunate, care-i cânta sub fereastră. Păsări uriașe, magice, cu aripi în culorile curcubeului, cu pene lungi, unduitoare, strălucind în soare. Maică-sa o dusese în stradă ca să urmărească dansatorii, căci dansatori erau, în minunate costume tradiționale din pene, îmbrăcate numai de Ziua Feminității. La un semnal apăruseră de după copaci și porticuri muzicanții cu ghitare, tobe și sintetizatoare. Dansatorii se învârteau, săreau, se aplecau și din nou se roteau, într-o orbitoare etalare de sunete și pene strălucitoare. Mathembe bătuse din palme, cu fața iluminată la gândul că toate acestea fuseseră pregătite pentru ea și numai din cauza acelei scurgeri ce-i pătase lenjeria. Apoi unul dintre dansatori sărise mai sus decât ceilalți și vântul îi ridicase costumul, așa încât Mathembe putuse să vadă sub el un bătrân gol, ridat, cu pielea încrețită, pusă la uscat și un penis atârnând flasc, cu niște coapse lăsate și bicisnițe, cu picioare osoase și articulații proeminente. Dar nu era un bătrân oarecare, ci *bătrânul*, cel cunoscut de toate fetele ca o creatură perversă, murdară, care încerca să le ademenească cu vorbe dulci și cadouri ca să le poată pipăi și să le arate pozele obscene ale unor fete de aceeași vârstă, împreună cu bărbați încă și mai

bătrâni şi mai ticăloşi decât el. Apoi penele se lăsară la loc, ascunzând urâţenia sub culorile lor.

Mathembe îl găsea mai degrabă atrăgător. Nu era un adolescent sau nu tocmai, dar nici întru totul bărbat. Înalt, dar nu foarte, cu pielea închisă şi nu prea. Timid, dar nu din cale-afară. Zâmbitor şi totuşi nu. Avea acea privire inspirată a celor care trăiesc mult timp aproape de idealism. Mathembe nu mai întâlnise acea calitate la nici unul dintre bărbaţii din Chepsenyt. Se simţea atrasă precum îngerul de lumină. Lui îi plăcea să meargă lângă ea şi ei lângă el. Nu conta pentru ea că sub faldurile hainei lui se ascundea o armă automată de fabricaţie imperială.

Femeia scundă repartizase fiecărei familii pe câte unul dintre subordonaţii ei, dar lăsase la latitudinea refugiaţilor să născocească o poveste pentru soldaţii de la punctele de control. Tatăl şi mama Mathembei erau departe de a fi optimişti. Tânărul urma să treacă drept un văr din Kapsabet, ale cărui acte de identitate se pierduseră în timpul incendiului. Ca totul să fie cât mai veridic, domnul Fileli îşi îngropase propriul document în vasul bunicului, sub rădăcini - *vedeţi, nici unul dintre noi nu-l poate prezenta, domnule ofiţer!*

Cu ţevile armelor nu prea departe, micul dejun avusese şi el un gust de cenuşă. Convoaie de transportoare blindate, negre, treceau zguduind şoseaua, multe dintre ele ieşind din Timboroa ca să închidă capcana destinată fugarilor. Mathembe rămase împietrită de groază la marginea drumului, înţelegându-le intenţiile.

- Poartă-te firesc, şopti tânărul războinic.

Uşor de spus, gândi Mathembe în timp ce coloana blindatelor înainta pe drumul drept şi albicios.

Timboroa: Oraşul Din Vale Unde Dumnezeu A Atins Pământul - în limba veche. În cea nouă patru silabe, patru grupuri de sunete: *Tim-Bo-Ro-A*. Noii Botezători îl alungaseră pe Dumnezeu înapoi în cerul său. Te trezeai intrând în oraş pe neaşteptate, căci şoseaua principală nu trecea prin valea dintre râu şi calea ferată, ci tăia direct un podiş spre marginea văii. Timp de secole călătorii au fost surprinşi să descopere că drumul părea că se termină brusc în înaltul cerului albastru şi să găsească oraşul la picioarele lor, şerpuind de la stânga la dreapta de-a lungul văii. Ţi se părea că stai pe acoperişul celor mai înalte case. Chiar aveai impresia că puteai coborî în Timboroa păşind de pe un acoperiş pe altul, ca pe o scară uriaşă.

Soldaţii îşi instalaseră punctul de control acolo unde se termina pădurea, iar drumul începea să şerpuiască, printre grădini şi case, spre oraş. Cinci blindate. Negre. Soldaţi care îşi programaseră pe ecranele căştilor emisiunile de varietăţi ale televiziunii, transmise din chiar inima imperiului. Şi zece mii de waţi răsunându-le în timpane. Elicopterele negre, bâzâind ca nişte insecte, se învârteau deasupra golfului. Soldaţii erau politicoşi, atât cât puteau să fie într-o limbă pe care n-o

ştiau decât prin intermediul implanturilor de învăţare. Era o politică bună aceea de a se comporta politicos, de a spune *domnule, doamnă*. Îi luau în braţe pe copiii mici şi-i aşezau pe transportoarele blindate, plescăiau şi făceau cu ochiul sugarilor. *Aranjaţi-vă pe familii, vă rog. În coloane ordonate. Evitaţi aglomeraţia. Ne puteţi prezenta vreun act de identitate? Unde mergeţi? De unde veniţi? Aveţi cumva cunoştinţă de vreo activitate teroristă? Mulţumesc. Familie după familie, vă rog. Pe coloane. Evitaţi aglomeraţia...*

- Dumneata.

- Da, dumneata. Cum te numeşti?

- Da, dumneata. Cu tine vorbesc. Cum te numeşti?

Mathembe îşi dădu seama, şocată, că ofiţerul înalt, zvelt, i se adresa ei. Dintr-odată o cuprinse frica, mai vie decât oricând în viaţa ei. Atât de neaşteptată, de atotputernică, încât o simţi ca pe o lovitură în pântece.

- Ce s-a întâmplat? Ţi-ai înghiţit limba? spuse ofiţerul în limba veche ce-i fusese implantată în creier.

- Nu vorbeşte, răspunse mama Mathembei.

- Aşa este? o întrebă ofiţerul pe Mathembe. O întrebare-capcană sau nu chiar.

Mathembe dădu din cap că da.

- Presupun că nu aveţi nici un fel de acte de identitate? Limba veche, pe care o învăţase atât cât îi trebuia unui ofiţer, era suficient de corectă şi bogată ca să-i permită un uşor sarcasm.

Mathembe făcu semn că nu.

Ofiţerul îi dădu voie să treacă printr-o mişcare cu arătătorul. Pe când păşea printre siluetele negre, greoaie, ale transportoarelor, Mathembe avu senzaţia că trupul i se transformă într-o oglindă în care i se reflectau toate păcatele ce o împovărau. Soldaţi înarmaţi stăteau de-o parte şi de alta a şoselei. Trecu printre ei, aşteptând ca în fiecare moment vocea doctorului Kalimuni să izbucnească precum un glonţ şi să divulge că acolo, acolo şi acolo se aflau trădătorii şi ucigaşii Războinici ai Destinului.

Tatăl Mathembei se apropie de ofiţer.

- Presupun că nici dumneavoastră nu vă puteţi legitima în nici un fel!?

- Actele mele au fost distruse în incendiu, domnule.

- A fost un incendiu foarte oportun, nu-i aşa?

- N-aş numi astfel distrugerea casei, a muncii cuiva, a întregii averi *agonisite*.

Ofiţerul îi făcu semn să treacă. Urmă tânărul Războinic al Destinului. Ofiţerul înalt şi zvelt trase aer în piept.

- Cine sunteţi?

- Yesip Fileli, domnule. Un văr sosit din Kapsabet.

- Înţeleg. Actele de identitate?

- Înțelegeți... tot incendiul...

- Bineînțeles.

Ofițerul trase din nou aer în piept. Nu făcea asta din cauza vreunei indispoziții respiratorii, ci pentru că încerca să detecteze un anumit miros.

- Kapsabet?

- Din Prefectura Timboroa, domnule.

- Geografia acestei țări nu mi-e necunoscută. Nu reușeam însă să localizez accentul.

- Mulți străini întâmpină dificultăți în aprecierea finețiii accentelor noastre.

Mathembe rămase fără suflare la auzul cutezanței lui. Ofițerul zâmbi. Și inspiră iarăși.

- Kapsabet. Prefectura Timboroa. Ciudat că susții așa ceva. Ultima mea detașare în interes de serviciu a fost în Prefectura Elemborasha, jos în sud, lângă mare. Ai fost vreodată acolo, în provinciile din sud? Lângă mare?

- Singurul loc în care am fost, cu excepția orașului Timboroa, a fost Chepsenyt.

- Mda, mi se pare destul de ciudat. Când eram în Elemborasha, am fost încartiruit printre crescătorii de yatoké. Când întindeau la uscat coconii, mirosul lor se împrăștia peste tot. Chiar și după trei luni de la întoarcerea mea de acolo, oamenii mă întrebau: "Ai fost în Elemborasha, nu-i așa, în ținutul yatoké-lor?" Îmi mai miroase uniforma și acum.

Ofițerul adulmecă din nou, mai atent, mai concentrat, buzunarele, mânecile, gulerul Războinicului.

- Ei bine, ceea ce nu pot să înțeleg este cum se face că un om din Kapsabet, Prefectura Timboroa, care n-a fost niciodată mai departe de Timboroa și Chepsenyt, se întâmplă să miroasă a coconi uscați de yatoké.

Ofițerul trase de haina Războinicului și-atunci îi văzu plasticul negru al armei imperiale. Într-o fracțiune de secundă, înainte ca tânărul să poată măcar să-și întindă mâna către tocul pistolului, soldații își ridicară armele și lansară o plasă de chingi deasupra lui. Nu rămăsese nici urmă din varietățile afișate pe ecranele căștilor lor, nici din cei zece mii de wați ai muzicii electronice.

Tânărul ridică mâinile deasupra capului, recunoscându-și neputința. Ofițerul strigă ceva în limba nouă. Soldații se amestecară printre refugiații împietriți, ațintind gurile armelor către soți și soții, tați și fiice, fii și mame, frați și surori. Bărbații fură împinși de o parte a drumului, femeile și copiii de cealaltă. Tatăl Mathembei profită de zăpăceala generală și-i strecură în brațe Mathembei vasul cu capul bunicului, înainte ca țevile negre să-l împingă departe de familie. Băieții care nu erau destul de înalți ca să ajungă la emblema de pe umărul uniformei

ofiţerului fură cruţaţi. Îi luară numai pe cei care o depăşeau. Mathembe îl văzu pe bărbatul stângaci şi stupid din pădure nereuşind să treacă testul ofiţerului. Îl luară. Având doar un centimetru mai puţin, Hradu scăpă. Tatăl Mathembei fu luat, ca şi doctorul Kalimuni, Proclamatorul. Cu mâinile la ceafă, bărbaţii se încolonară, trecură dincolo de linia blindatelor şi se ghemuiră rânduri-rânduri pe jos. Înainte să fie mânat de la spate, unul dintre Războinicii Destinului aruncă o privire către femeia scundă, dominatoare, care trecuse neobservată printre femeile şi tinerii din Chepsenyt. O singură privire, scurtă, amară. De ajuns pentru unul dintre soldaţi. Porni către grupul femeilor. Conducătoarea se strecură către capătul mulţimii. Soldatul strigă ceva în limba nouă, împingând în dreapta şi-n stânga. Femeia se desprinse de grup şi începu să alerge.

Soldatul îi strigă în limba veche să se oprească. Femeia coborî în goană panta şi trecu prin grădinile de la marginea oraşului, mai mult rostogolindu-se decât alergând. Alunecă şi căzu printre copaci. Din nou îi strigă soldatul să se oprească. Femeia se ridică şi continuă să fugă. Mathembe se pomeni încurajând-o: *haide, continuă, fă-o, fă-o, casele sunt la numai câteva sute de metri în faţa ta, apoi străzile, aleile, curţile, acolo n-or să te găsească niciodată.* Şi asta în ciuda faptului că femeia i se adresase cu *fetiţo*. Pentru a treia oară soldatul o somă să se oprească, în numele împăratului-de-dincolo-de-ape. Femeia se târî mai departe. Ofiţerul dădu un ordin în limba nouă. Un soldat îngenunche lângă bornele care marcau limitele şoselei şi ochi cu grijă. Trase. Sunetul împuşcăturii nu fu atât de puternic pe cât se aştepta Mathembe. Soldatul trăsese cu o armă cu lunetă. Micuţa femeie ajunsese la numai câţiva metri de casa cea mai apropiată. Glonţul o surprinse în timpul săriturii. Îi străpunse spatele, iar explozia îi împrăştie plămânii, oasele şi sânii mici pe zidul casei. Femeia îşi mai flutură mâinile într-un ultim spasm şi încremeni pentru totdeauna.

Doi soldaţi, trimişi după cadavru, coborâră panta cu atenţie. Mathembe înţelese că dădeau din cap după felul în care soarele le strălucea în vizoare. Dintr-un anumit motiv, ofiţerul înalt şi slab părea foarte mulţumit. Prin simple gesturi cu mâna, transmise oamenilor săi ordinul de a-i urca pe bărbaţii din Chepsenyt în blindate. Apărură ca din senin două elicoptere negre, se rotiră de câteva ori şi-n cele din urmă aterizară pe şosea. Ofiţerul şi unul dintre piloţi schimbară câteva cuvinte, apoi primul sări în blindatul său, gesticulând un ultim ordin.

Femeile, copiii şi tinerii care fuseseră iertaţi rămaseră la marginea drumului cu trucşii şi jeepurile lor. După un timp elicopterele se înălţară cu zgomot stârnind praful şi se îndepărtară spre vest.

Orașul

În Ol Tok, la ora trei după amiază, reclamele își dispută între ele bulevardele, în timp ce străzile adormite năduşesc şi ţipă în canicula oraşului.

În Ol Tok un cap îţi ascultă mărturisirea celor mai întunecate păcate, se roagă pentru iertarea ta şi îţi răspunde la cele mai tainice întrebări ale sufletului, în schimbul unui strop de *raqi* picurat pe ruticuli sau al câtorva bănuţi pe care îi bagi în gură. Cu o dexteritate uimitoare, capul îi scuipă într-o farfurie plină cu monede. Acceptă şi săruturi sau alte mici favoruri erotice.

În Ol Tok oraşul se luptă cu sine. Suburbii puternice răsar din districtele vechi, de mult născute şi acum pe jumătate moarte, împingându-le cu mlădiţele, lujerii şi rizomii lor, constituind în acelaşi timp canale, conducte de apă, ţevi, reţele de electrificare şi căi de telecomunicaţie. Împing bătrânele cartiere - atât de bătrâne şi de voluminoase după miile de ani trecute, încât străzile s-au prăbuşit, devenind alei sau chiar tuneluri, iar clădirile s-au contopit în stâlpi pietrificaţi, adevărate reţele de biotectură - celulă cu celulă, centimetru cu centimetru, în apa râuiui.

În Ol Tok nostalgia se ridică precum o ceaţă răcoroasă din apa ale cărei maluri ochiul nici nu le poate cuprinde. O ceaţă desfăşurându-se ca un voal de argint pe deasupra cafenelelor, barurilor şi restaurantelor. Când îl întrebi pe chelnerul sau pe cântăreaţa localului *Ce-i asta?*, el sau ea îţi va răspunde: *Nu-l recunoşti? E sufletul tău!*

În Ol Tok noaptea apar demonii. Demoni mititei, organici de casă părăsiţi, părţi rătăcitoare de trup, jucării de plasmă pierdute sau abandonate, toate topindu-se într-un singur hibrid care caută căldură, sânge, urmăreşte desăvârşirea, umblă după gazde noi, după mereu alte elemente nimerite pentru absorbţie.

În Ol Tok există prea multe vehicule pentru străzile oraşului (străzile se autoconstruiesc pe măsură ce noile clădiri răsar şi le împing pe cele vechi din calea lor), astfel încât mijloacele de transport funcţionând cu energie mecanică, organică, umană, circulă alternativ, cele cu plăcuţele de înregistrare cu numere pare în unele zile, iar cele cu numere impare în celelalte.

Pe vremuri, zece milioane de îngeri veghează asupra Ol Tok-ului. În canicula verii, pe străzile îmbâcsite, lipsite de aer, oamenii îşi sim-

teau fețele mângâiate de briza rece venită dinspre râu și spuneau: *zeci de milioane de aripi zburătoare*. Dar îngerii au fost alungați de elicoptere. Nu exista oră din zi și din noapte la care să nu zboare deasupra orașului cel puțin unul dintre elicopterele aviației imperiale, pândind păcatele omenești, la fel cum făcuseră îngerii dinaintea lor. Zgomotul elicelor, mai apropiat sau mai îndepărtat, stabilește ritmul vieții.

Ol Tok este gura deschisă, verde din pricina cărnii de organic mâncate, a unui cerșetor mort într-unul dintre șanțurile bulevardului Keekorok.

Ol Tok este peștele, mirodeniile și merele de pâine fripte pe radiatoare sau în tigăi pe cărbune provenind din vechile clădiri pietrificate.

Ol Tok este cântecul bărcilor de pe fluviu ieșite în larg, având la bord încărcături de mirodenii, țesături, organochimice.

Ol Tok este mirosul apei, tare și atotcuprinzător, fără egal între mirosuri, pentru că aparține celor mai adânci amintiri despre pântecul matern.

Ol Tok reprezintă cei zece mii de pelerini care se scaldă în apele râului în asfințit, și-și toarnă pe creștet apa murdară, plină de excremente.

Ol Tok este femeia vie doar de la piept în sus, întinsă într-un cărucior și susținută de sisteme organice de sprijin, care bate din palme cerând pomană la colțul bulevardului Gandhatta.

Ol Tok sunt negustorii interstelari cu mașinile lor imperiale silențioase, grăbindu-se de-a lungul cornișei frontale a râului către întâlniri de afaceri desfășurate în restaurante plutitoare sau cafenele selecte.

Ol Tok sunt cele cinci milioane de biciclete.

Ol Tok sunt cele douăsprezece milioane de umbrele.

Ol Tok este strigătul lui Jashar Cantor și dangătul gongului înălțându-se din cele zece mii de lăcașuri de cult, Ol Tok-ul este milionul de pălării de rugăciune care se înghesuie pe străzi, sub ploaia torențială de primăvară.

Ol Tok sunt grădinile suspendate, curțile întunecoase și umede, pline până la refuz cu mormane uriașe de excremente, reprocesori și plante de biogaz.

Ol Tok sunt vilele răspândite la marginea orașului, printre terase și livezi private, ridicate pe cele patruzeci de faimoase coline ale orașului.

Ol Tok sunt districte întregi plutind pe apele sfinte ale râului, generații nenumărate de ambarcațiuni contopite într-un bloc compact, locuite de familii a căror laudă supremă este aceea de a nu fi călcat timp de douăzeci de generații pe țărm.

Ol Tok este cântecul din zorii zilei al docherului, cântec fără sfârșit, vechi de mii de ani.

Ol Tok sunt pescărițele care, la ora asfințitului, plonjează în apă de pe postamentele de bambus, este strălucirea pielii lor ude când ies râzând, cu un pește zbătându-se în vârful suliței.

Ol Tok este gustul din gura prostituatei ce stă în spatele mormintelor Proclamatorilor, înşirate de-a lungul aleii Rajjit şi invitaţia de a muri, cu cei credincioşi în jurul tău.

Ol Tok este moliciunea coapsei scăldată în lagunele dintre terasele celor patruzeci de coline.

Ol Tok sunt o femeie, un băiat şi o fată târînd un cărut din traverse de plastic pe străzile aglomerate. Femeia, înaltă, cu o ţinută semeaţă, încă nu înţelege că Ol Tok-ului nu-i pasă de mândria ei, că în curând o va cufunda cu nepăsare în anonimatul viesparului urban. Deocamdată ţine hamurile cu o hotărâre imediat remarcată de către biciclişti, conducători de jeepuri, vânzători de vin, pelerini, cumpărători, bancheri interstelari, ghicitori şi poliţişti, care o privesc o clipă şi-şi spun: *Ce femeie mândră!*

Fata, la fel de înaltă, pare stânjenită de creşterea bruscă în înălţime, datorată exploziei de hormoni şi dorinţe. Are sufletul chinuit de complexele celui de la ţară. Îşi închipuie că toţi ochii o urmăresc, că fiecare cap se întoarce spre ea, că fiecare trecător gândeşte: *Ia uite-o, ce fată, se vede că e de la ţară, întotdeauna le recunoşti pe-astea, priveşte-o numai, ce ţine în braţe, un cap?* Dar faptul că se ştie drăguţă, mai degrabă interesantă decât frumoasă, îi mai susţine încrederea în sine, pe cale să se prăbuşească.

Băiatul, prea tânăr pentru a înţelege mândria, dar suficient de mare ca să cunoască umilinţa, se târăşte pe lângă ele. Îndoit de spate sub povara bagajului enorm. Chiar dacă legătura ar fi de zece, de douăzeci de ori mai mare şi mai grea, tot nu i-ar păsa, căci l-ar ascunde în întregime de dispreţul oamenilor care se împing, se împing, se împing. Îşi urăşte mama pentru că îşi face loc prin mulţime atât de dreaptă şi semeaţă, târînd după ea jalnicul cărut încărcat cu câteva lucruri ieftine. Îşi urăşte sora pentru că duce în braţe un obiect atât de ostentativ neruşinat precum capul bunicului. Curiozitatea necunoscuţilor i se înfige ca un ghimpe în suflet. *Într-o zi cineva va plăti pentru umilinţa asta*, jură el.

Mathembe privea topoarele lovind. Aveau tăişuri lungi, strălucitoare în lumina care inunda piaţa din faţa gării Timboroa, şi cozi subţiri. Topoare căzând, ridicându-se, iar căzând, mânjite de sângele coagulat. Funcţionara de la ghişeul de bilete refuzase cartela mamei. *Nu aveţi credit!* spusese femeia ca o broască râioasă asexuată, duhnind a osânză. *Nu primim retrageri din banca genetică din Chepsenyt. Următorul, vă rog.*

Pe vremuri mama Mathembei ar fi ripostat. Ar fi insistat până în pânzele albe. Odată. Înainte ca blindatele să fi lăsat în urma lor drumul drept, albicios. Odată. Înainte ca sufletul ei să se închidă în sine. Uneori însă, când spiritul se izolează acolo, în interior, creierul este împins de un impuls îndepărtat, de nestăpânit, de a acţiona şi de a obţine ceea ce vrei folosindu-ţi învăluit inteligenţa. În piaţa din faţa gării roind de

călători, vânzători de flori și de ziare, mama le poruncise lui Hradu și Mathembei să descarce truxul, în timp ce ea pleca să caute un cumpărător de carne. Prețul obținut ajungea pentru bilete la trenul de noapte. Clasa populară. Fără servirea meselor.

Truxul fu omorât în centrul pieței. Cumpărătorii de carne aduseră un grup de oameni, dintre care unii tranșară animalul chiar acolo, în fața gării din Timboroa. Topoarele se înălțară și căzură în lumina lunii, tăind din organic hălci de carne sintetică, tremurândă. Alții o încărcară în camioane. Urma să fie descompusă în celule de bază, din care se fabricau alți organici. Topoarele se ridicară și căzură, spărgând carcasa de plastic a creierului și retezând circuitele organice moi. Ultima amintire concretă a Mathembei a fost camionul cumpărătorilor de carne traversând Piața Gării, lăsând în urmă o șuviță de lichid gălbui care se scurgea printre dalele de sticlă.

Tot ceea ce a urmat după aceea a fost asemeni unui joc de umbre pe perete: trenul de noapte tăind pădurea cu trupu-i de oțel și cu lumina farurilor, visele semihalucinante, nopțile petrecute în vagonul de clasa populară, înghesuită lângă fereastră, fără mâncare, sosirea, cu prima geană de lumină a dimineții, în viesparul palpitând de viață al gării dintr-un mare oraș, controlul militar de la capătul peronului - soldați politicoși verificând actele de identitate cu fețe lipsite de expresie - capul înjurând-o cu un zâmbet răutăcios, cocoțat la un colț de stradă, în vârful unei coloane transparente de organici pulsatori, și invitând-o să facă ceva scârbos și obscen - doar țesut și transparență era capul, artefact de lumină și mișcare, fără textură sau consistență. Sufletul ei cerea un răspuns, o ripostă la toate acestea: furie, ură, resentiment, durere. Găsi numai o totală lipsă de sentimente. Pasivitate și-atât.

Faradje, unchiul Mathembei, locuia într-un ansamblu de clădiri vechi, încovoiate, pe o stradă îngustă, fără soare, numită aleea Felinarului. Strada se afla la doar câteva sute de metri distanță de bulevardul Keckorok și totuși aparținea unui univers social cu totul diferit. De-a lungul mileniilor, casele de-acolo crescuseră și se revărsaseră una într-alta, așa încât apartamentul lui Faradje, situat în aparență la etajul al treilea, se întortochea de la etajul al cincilea până la al doilea și se împletea cu alte apartamente de la același nivel. Camerele din spate dădeau într-o curte plină cu gunoi pe jumătate digerat, aruncat de locatarii din apartamentele vecine. De zeci de ani nimeni nu mai pusese piciorul acolo. Legenda locului susținea că trecătorul care s-ar fi aventurat prin preajmă ar fi fost în primejdie de-a fi devorat într-o clipă, de viu, de către digeratori de gunoi mutanți. Din grohotișul parfumat creștea o încrengătură de țevi de încălzire, conducte de apă și articulații mobile ale biogloburilor. Încăperile cu vedere asupra aleii Felinarului erau dominate de o enormă reclamă holografică pentru bere, plasată pe clădirea de vis-a-vis. O frumusețe imperială, cu tenul deschis și părul cânepiu, schița stropi de rouă pe una din laturile sticlei cu bere, își

lingea buzele şi ducea la gură sticla, sorbind nectarul auriu şi aruncând priviri lacome şi lascive prin ferestrele murdare ale lui Faradje. Holograma era prost reglată şi ca urmare prin imaginea dublă se vedeau ferestrele şi balcoanele apartamentelor de peste drum, ca şi ceea ce se întâmpla între pereţii lor. O parabolă, pentru cei care căutau parabole, a umanităţii, trăind şi murind în cadrul atotcuprinzătorului spirit al lui Dumnezeu. Fata-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi controla fiecare gând, cuvânt sau faptă din aleea Felinarului şi-şi transmitea lumina în cele mai îndepărtate cotloane ale apartamentelor. Locuind între ea şi biogloburile din curtea din spate, Faradje nu-şi cumpărase, de când se mutase în clădirea aceea, nici un element electric. Radioul, instalat într-o nişă din sufragerie, bolborosea tot timpul. Ziua, noaptea, ziua.

Faradje era "ceva" în administraţia locală. Cu mult timp în urmă reuşise să se instaleze într-un slujbă călduţă, care-i conferea suficientă autoritate ca să fie respectat, dar îl şi scutea de orice responsabilitate. Şi-ar fi putut permite ceva cu mult mai bun decât aleea Felinarului - sinecurile, de regulă, sunt bine plătite - însă numai după comoditate îşi orienta existenţa. Micile eforturi depuse erau dedicate în exclusivitate toarcerii timpului şi împrejurărilor într-un ghem între ale cărui capete să închidă ochii fericit. Sosirea surorii, a celor doi copii şi a capului unchiului reprezenta o tulburare din temelii a obiceiurilor sale bine stabilite. Evenimentele care-i aduseseră în faţa uşii lui i se păreau atât de îndepărtate de orbita urmată de viaţa sa, încât cu greu se hotărâse să le dea crezare. Că astfel de lucruri i se întâmplaseră propriei lui surori... aşa ceva nu era în ordinea firească a lucrurilor. Se retrăgea din faţa durerii celorlalţi. Aşa făcuse toată viaţa.

Capul constituia sursa celei mai mari neplăceri a lui Faradje. Orăşenii au o adevărată aversiune faţă de cea mai mică menifestare de grosolănie şi vulgaritate. Capetele din Ol Tok se cufundau în Visare în nişele lor din zidurile labirintelor din cimitire sau îndeplineau câteodată pe străzi slujbe utile din punct de vedere social. Ele nu şi-ar fi făcut niciodată apariţia în mijlocul carpetei din sufragerie, scuipând şi vomând într-un mod ofensator într-un recipient cu organici. Din prima clipă apăruse ca evident faptul că Faradje şi capul nu vor putea conviefui paşnic. În timp ce Mathembe şi Hradu cercetau în tăcere noua lor casă, mişcându-se cu grijă, discret, încercând să-l tulbure cât mai puţin pe noul lor protector, primele focuri din ceea ce avea să devină un război sângeros fuseseră trase. Faradje şi capul cădeau de acord asupra tuturor subiectelor: sociale, morale, spirituale, materiale, politice. Deplina concordanţă de opinii nu făcea decât să evidenţieze şi mai mult faptul că nu puteau să se suporte unul pe celălalt.

Mathembe stătea pe salteaua ei de lângă fereastra deschisă. Nu putea să doarmă. În Chepsenyt noaptea se auzeau *sunete*. Aici, *zgomote*. Voci. Paşi. Radiouri. Maşini de-a lungul bulevardului Keekorok, înspre capătul aleii Felinarului. Micile zgomote tainice, personale, ale oamenilor

din celelalte apartamente, se împleteau într-un mod familiar cu cele din casa lui Faradje. În depărtare, aproape de limita audibilului, se auzeau împușcături puternice, constante. Deasupra tuturor, în spatele tuturor, rotirea continuă a elicopterelor pe cerul nopții. Fata-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi o cercetă pe Mathembe care stătea întinsă, trează. Degetul stropit cu rouă, buzele moi, limba mângâietoare, o întrebau: *Mathembe Fileli, ai avut o casă, o viață, amintiri, un tată. Tot ceea ce prețuiai și respectai ți-a fost luat. De ce nu plângi după ele, de ce nu te emoționează, de ce stai împietrită? De ce nu verși pentru toate astea măcar o lacrimă?*

Dimineața următoare plecă cu maică-sa în Piața Zdrențelor, orientându-se după instrucțiunile scrise ale lui Faradje. Vândură ultimele lucruri rămase, întinse pe două pungi de plastic. Nu câștigară mare lucru. După ce totul fu vândut reciclatorilor, mama Mathembei se plimbă în sus și-n jos pe aleile pline de negustori și cumpărători, încercând să-și vândă și trusa de sculptat păsări și animale din plasmă, învelită în husa ei de piele. Până atunci o ferise de privirile tuturor. Era c ei și-avea mare preț. Singurul lucru personal și de valoare pe care îl avea pe lume, cu excepția copiilor ei. Toți strâmbau din buze, ridicau din umeri a nedumerire și clătinau din cap. Când proprietarul unui chioșc le oferi din milă câțiva bănuți, Mathembe îi smulse geanta din mână. *Mândrie*, se-nțelegea din felul în care își ținea capul și umerii. Copiii ce locuiau în casele prăpădite din jur alergau pe lângă ele, fluturându-și pistoalele radiante de jucărie, ajunse peste noapte la modă, în urma sosirii Navei Sfinte.

Banii câștigați într-o piață se duseră rapid într-alta. Noțiunea de *loc unde se cumpără mâncare* le era total străină oamenilor obișnuiți să își satisfacă trebuințele la o azvârlitură de băț. Faradje se înfurie cumplit când văzu cele patru pungute cu provizii pe care le aduseră de la Piața de Mâncare.

- Nu era nevoie să faceți asta! Am eu destulă mâncare, chiar mai multă decât trebuie.

Soră-sa îi aruncă privirea aceea semeață, redobândită în urma gestului fiicei ei din Piața Zdrențelor.

- Mândria nu-ți ține de foame, spuse Faradje. Cât v-au costat astea?

Ea nu răspunse. Mathembe dădu sugestiv din umeri, mimând cuvântul *tot*.

Mathembe nu știa când încolțise în inima ei ideea, dar în noaptea aceea, când singurele zgomote care se mai auzeau erau rugăciunile de la radio și bătaia îndepărtată a paletelor de elicopter, se dădu jos din pat și se strecură pe balconul dinspre aleea Felinarului. Îngenunche în fața Fetei-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi: *Iată-mă aici, mă ofer ție, zeiță stranie și geloasă a bulevardelor, venind la tine fără nimic, căci totul mi-a fost luat. Ce-mi vei da în schimbul ființei mele?*

Au sclipit cumva ochii Fetei către ea? Degetul i s-a ridicat într-un gest de binecuvântare?

Lacrimi... ele au fost primul dar al Fetei-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi. Toată furia, tot întunericul, toată disperarea, toate întâmplările cutremurătoare, toate rănile dobândite, au fost eliberate când Fata a făcut să se dărâme zidul pasivității și al insensibilității. Mathembe plânse în tăcere, triumfătoare în zorii mijind și simți că renaște. Să treci peste ape, să te naști din nou... Iar Fata-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi îi făcu un al doilea dar: o pecete, un deget rece ca gheața pe frunte, însemnând acceptarea ei în lumea bulevardelor, a curților întunecoase și umede, a aleilor, pieților și scuarelor tainice, a districtelor comerciale și de afaceri. Primise un nou botez. Devenise drept-credincioasă. O membră, o soră, una dintre noi. Să te naști din nou, nimic să nu mai pară straniu, căci totul este proaspăt, să fii integrată și să vezi lucrurile din jur cu spiritul deschis al copilului care-și definește propriul univers. Acum orașul era al ei, iar ea aparținea orașului.

Numele lui, spusese el, era... Dar nu avea nevoie să-i afle numele. Una dintre acele înșiruiri de silabe ale Proclamatorilor. Era... Nu trebuia să-i spună nici cu ce se ocupa. Știa din felul lui politicos de a sta pe scaun. După o zi întreagă de alergat, plimbat, respirat, pipăit, gustat din acea minunată jucărie de oraș pe care noul ei zeu i-o dăruise, Mathembe intrase în apartamentul familiei și-și găsise mama și unchiul stând de vorbă cu mâinile încrucișate ca atunci când ai de-a face cu cineva de profesia invitatului. Îl recunoscuse după zâmbetul vag, mieros, după foșnetul hainelor, după șoaptele pielii vorbind despre sine însăși, după naturaleţea prefăcută a salutului. Îi știa mirosul, mirosul acela simțit încă din holul de la intrare și care-i zbârlise părul pe ceafă și-o făcuse să se înece. Chiar numai acel iz ar fi fost o dovadă suficientă: în apartamentul lor se afla un *avocat*.

- Scuzați-o, domnule Sharjah. Nu vorbește.

- Îmi pare rău să aud asta, spuse domnul Sharjah, înțelegând din greșeală, așa cum făceau toți la auzul explicației, că fata nu putea să vorbească, nu că nu voia. Zâmbi către Mathembe. Zâmbetul însemna o declarație de război între ei. Ura la prima vedere este nu mai puțin remarcabilă decât dragostea la prima vedere și mult mai frecventă. Mathembe mai degrabă și-ar fi tăiat pleoapele cu lama decât să-și lase familia în grija acelui avocat. Nu din cauză mesericî, nici pentru că era Proclamator, deși purta pe degetul mijlociu al mâinii stângi un inel cu însemnul Lojei Spiritului. Avusese loc o reacție chimică între ei, o cioc-nire de feromoni. Mathembe înțelese în acea clipă cum de ajunseseră Faradje și capul bunicului (exilat în chiuveta din bucătărie, unde jetul de apă cădea peste ruticuli și-l împiedica să audă și deci și să comenteze

ceea ce spunea Proclamatorul) să simtă o antipatie imediată şi reciprocă.

- Mama dumitale m-a rugat să încerc să-l caut pe tatăl dumitale, zise avocatul Sharjah, stând *în acel fel* pe cel mai bun scaun al lui Faradje. Înţeleg... ăăă... sentimentul pierderii?... pe care îl încerci, trauma psihică şi senzaţia înstrăinării. Bineînţeles că n-aş putea nici măcar să-mi imaginez, fie chiar şi pentru o singură clipă, adevărata dimensiune a suferinţelor îndurate şi orice aş spune ar suna nesincer şi lipsit de căldură. Aşa că mai bine ţi-aş repeta ceea ce le-am spus deja mamei şi unchiului dumitale: eu cred, ba chiar sunt aproape convins, că tatăl dumitale este bine, sănătos şi că după toate probabilităţile, se află într-unul din centrele regionale de detenţie.

Domnul Sharjah îşi umezi buzele cu o mişcare a limbii, ca o reptilă.

- În ciuda eforturilor noastre, este din ce în ce mai greu să desparţi politica de viaţa de zi cu zi. Nu mă voi aventura să judec opiniile dumneavoastră politice. Oricum, odată cu agravarea situaţiei, se pare că vor fi, cu siguranţă vor fi, abuzuri şi încălcări ale legii şi abateri grosolane de la litera ei. Nevinovaţii vor suferi în aceeaşi măsură ca şi vinovaţii. Starea haotică a guvernului civil nu face altceva decât să înrăutăţească treburile, căci stânga nu cunoaşte ce face dreapta.

Un zâmbet silit de Proclamator şi o glumă lipsită de miez, care nu se adresau nimănui din camera murdară, urât mirositoare, a lui Faradje.

- Miliţiile locale par să acţioneze independent de controlul regional, ba chiar o fac deseori, cum să spun, sub impulsul unor reflexe de mult dobândite. Bineînţeles, nu trebuie să vă reamintesc dumneavoastră de asta, mă scuzaţi.

- Soţul meu a fost arestat de către armata regulată! spuse mama Mathembei. Nu de miliţii!

- Bineînţeles, bineînţeles! Şi totuşi, după toate aparenţele, el şi ceilalţi din oraşul dumneavoastră au fost predaţi autorităţilor locale. Armata nu are închisori proprii. Nu, eu cred că cercetările ar trebui să înceapă la centrul regional de detenţie din Timboroa.

Îşi lovi coapsele cu palmele, un gest clar, hotărât, exact cum avusese de gând.

- Bineînţeles, nu pot să promit că-l voi descoperi imediat. Autorităţile trebuie să fie convinse că el a fost constrâns să participe la pretinsa crimă. Dar voi încerca din toate puterile.

Domnul Sharjah se ridică în picioare şi se înclină plin de formalism către fiecare dintre ei.

- Lăsaţi-vă în grija mea, doamnă Fileli! Vă promit că afacerea dumneavoastră va beneficia de întreaga mea atenţie!

Mathembei i se spuse să-i deschidă uşa avocatului şi să-l conducă până în stradă. În timp ce aştepta alături de el să sosească jeepul, se asigură că el înţelesese privirea ei. Toţi avocaţii sunt pricepuţi în interpretarea limbajului trupului. Foarte multe adevăruri căutate la şi de

către tribunal nu sunt declarate cu voce tare. Mathembe știu că el va înțelege ce avea să-i spună: *Nu am încredere în tine, pentru că "nu imediat" semnifică "nu ieftin", iar "dificil" înseamnă "scump". Iat-o pe mama mea: viața ei a fost zdruncinată într-un fel pe care tu nu l-ai putea pricepe. A cunoscut atâta suferință, cât să-i ajungă pentru cinci vieți și dacă tu îi intensifici durerea trezindu-i speranțe, pentru ca apoi să i le zdrobești ca pe niște insecte, îți promit c-o să te fac să plătești pentru asta. Mă auzi, avocatule?*

Dar el îi întorsese spatele și ea nu-i mai vedea fața. Până când se aplecă să intre în jeepul taxi, iar șoferul îi spuse: "Va trebui să ocolim, domnule, s-a petrecut ceva pe strada Yohimbi Opango". Atunci lumina de pe aleea Felinarului îi surprinse figura și Mathembe văzu în sclipirea ochilor și a dinților lui că o înțelesese cu-adevărat, înțelesese totul, până la ultimul cuvânt și îi răspundea, în limbajul tăcut al propriei inimi: *n-ai decât să crezi ce vrei despre mine, cu nimic nu mă afectează, dar, indiferent de ce gândești, o vezi pe mama ta capabilă să suporte de una singură sarcina găsirii tatălui tău?*

Dacă, așa cum susțin locuitorii săi, monnanul de biotectură pe cale să se surpe din Gangerabili reprezintă buricul în jurul căruia a crescut Ol Tok-ul, atunci Piața de Carne este pântecul care l-a conceput. Un strop de sământă îngerească, picurat pe buzele unuia dintre demonii Nyakabindi ai mării, zămislit, dezvoltat și expulzat de Apa Mamă pe pământul ferm. O sută douăzeci de mii de oameni locuiau în Gangerabili, într-o beznă totală, încât cu timpul devenise un motiv de fală pentru băieții zgomotoși care se-nvârteau pe-acolo faptul de a nu fi văzut niciodată lumina zilei. Sub o asemenea masă enormă de biotectură muribundă, generații întregi nu știuseră ce înseamnă să stai drept. Știau în schimb prea bine cum este să trăiești într-o continuă umezeală, încălzită de o sută douăzeci de mii de răsuflări, până când ajunge la temperatura sângelui din vene.

Își iubeau cartierul. Nu s-ar fi mutat niciodată nicăieri altundeva. Intimitatea traiului lor, a iubirii, a durerii și-a morții, nu generase irascibilitate, așa cum s-ar putea crede la prima vedere, ci un sentiment al apartenenței la o comunitate vibrantă și otimistă, senzația de a fi parte integrantă dintr-o mare familie. Zece mii de frați. Zece mii de surori. O sută de mii de bunici.

Piața de Carne este un parazit cu gheare și clești, însăși esența Gangerabili-ului. Singurele lumini provin de la biogloburi, de la neoanele tremurătoare, de la ecranele de televizor și de la tăciuni. Fără ajutorul vreunui puști care să te călăuzească în schimbul unui pumn de bănuți, te-ai rătăci pentru totdeauna în labirintul complicat al străzilor. Aerul e greu, se aud râsete și muzică. Locuitorii au mintea ageră ca briciul. Nu-i vorba de inteligența de duzină a celor de pe străzile de sus.

Vieţi scânteietoare ard cu o asemenea intensitate, încât propria-ţi existenţă pare, prin comparaţie, ştearsă şi neinteresantă.

Orice lucru lăsat de Dumnezeu pe pământ poate fi cumpărat în Piaţa de Carne, printr-o simplă fluturare a cărţii de credit. Mathembe găsi răşina de-abia la a treia încercare. Din primul loc în care căutase, la intrarea în strada Tombalbaye, o alungase proprietarul unui oracol. Bunicul făcea o concurenţă neloială propriului său şir de capete, înfipte adânc în matricea Visării. Al doilea loc cercetat fusese intersecţia a două artere aglomerate, strălucind de holograme şi biolumini, aflată în stăpânirea unui grup de cerşetori. În Piaţa de Carne unicitatea şi ciudăţenia malformaţiilor lor valorau multe cărţi de credit: cerşitul avea statutul unei arte. Unii dintre ei zăceau în scaune cu rotile, alţii făceau corp comun cu mijloace de transport organice sau mecanice. Mathembe fugise. A treia oară încercase lângă un mic altar de stradă ridicat în cinstea sfântului Zanzan Bé, patronul răspântiilor, a cărui sferă de influenţă, extrem de diversă, mai cuprindea telecomunicaţiile, afacerile bancare, dragostea dinaintea căsătoriei, munca socială, porturile, gările, aeroporturile şi cărările pădurilor. Altarul, prost întreţinut şi primind puţine ofrande, se afla pe o străduţă plină de gunoaie, peste drum de o cafenea. Proprietarul, gras şi trăgându-şi un picior, poreclit Grămadă de Viermi, se uită la fata subţirică, brunetă, arsă de soare ("în curând îi va pieri culoarea aici, în întuneric", gândi el) care aşezase un cap în praful drumului, se uitase cu prudenţă în jur şi scosese o valijoară de piele. Ceea ce făcea ea părea mai interesant decât emisiunile de la televizorul strălucind albastru pe un raft, deasupra meselor.

Mathembe deprinsese această artă de la mama sa, dar niciodată nu ajunsese la măiestria ei de a cânta melodia elipselor duble, insuflând viaţă făpturilor plăsmuite în sera răcoroasă de pe strada Cincisprezece. Cu sfială şi stângăcie, Mathembe luă în căuşul palmelor bucăţica de plasmă informă, o răsuci iar şi iar, simţindu-i găurile şi crăpăturile. Separă mingea în două bucăţi identice de carne sintetică. O ridică apoi pe una dintre ele, îi insuflă viaţă, şi-o apăsă de buze, o modelă cu vorbele tăcute ale limbii şi gurii ei, învârtind-o între degete, sfărâmând-o din nou în bucăţi. Întinse, trase, dădu o formă acelor fragmente de plasmă cu ajutorul degetelor şi al cuvintelor tăcute, pline de viaţă, desprinse de pe buze, refăcându-le, unindu-le şi creându-le din nou, până când în faţa ei, în palmele-i deschise, stătu o creatură zburătoare, micuţă, delicată, semănând cu un elicopter în miniatură, mătăsoasă, toată numai ochi, picioare şi aripi.

Din spatele tejghelei, Grămadă de Viermi mormăi ceva, vizibil impresionat.

Mathembe lăsă mica făptură să zboare, să fâlfâie şi să se învârtă pe deasupra capetelor celor care se plimbau pe alee. Câţiva o priviră, unii o alungară, majoritatea nici n-o băgară în seamă. Mathembe o chemă atunci înapoi în palma ei. Peste drum, Grămadă de Viermi dădu din

umeri înțelegător și întoarse fripturile pe grătare. Până la amiază - ceea ce se numea amiază în Gangerabili - mingea de plasmă a Mathembei se întrupă de douăzeci și cinci de ori în alte și alte ființe. Creaturi mititele, cu ochi mari clipind încontinuu, se prinseră de haina ei, făpturi scoțând sunete ascuțite zburară cu atenție în cerc, în jurul picioarelor goale ale fetei, i se agățară în păr. Nu reuși să vândă nici una.

- Renunță, nepoată! spuse capul. E o idee bună, dar nu merge.

Mathembe lovi ușor vasul și dădu din cap. Un copil stătea la marginea fluviului de oameni. Părinții lui se opriseră pentru o clipă să pipăie blănurile de pe o tarabă din apropiere. Copilul cu fața palidă și părul decolorat avea șapte-opt ani și era bine îmbrăcat, bine hrănit. O micuță imperialistă. Mathembe se aplecă și-i oferi o făptură delicată, cu blăniță roz, care scâncea în palma mâinii drepte.

- Nu cumperi o jucărie? îi șopti capul. Face doar optzeci de enni.

Mathembe îi făcu semn s-o ia. Fetița o atinse cu teamă, așteptând ca de sub blană să-i apară colții și ghearele. Creatura clipi doar din ochii enormi. Copilul strigă de plăcere. Imediat apărură părinții să vadă ce o încânta într-atât pe fiica lor. Fata le întinse jucăria. Mica făptură dădu din mâinile-i și picioarele-i slăbuțe și scânci din nou.

Capul deschise gura să zică ceva. Mathembe împinse vasul cu cotul.

- Cât costă? întrebă tatăl. În spatele urechii îi fusese grefat un traducător turistic, plătit cu ziua.

- Optzeci de enni, răspunse capul.

Încă îngenuncheată, Mathembe îi întinse cartela pe care o purta atârnată la gât. Înscrisurile sclipiră, afacerea se încheie. Numai după ce familia de turiști se îndepărtă suficient ca să n-o vadă sau s-o audă, își îngădui Mathembe să facă o mică săritură și un semn de victorie cu mâna. Grămadă de Viermi dădu din cap și zâmbi. Trimise fata care servea să le ducă două castronașe cu mâncare. Din solidaritate.

- Peste trei săptămâni, când o să se strice, n-or să fie deloc încântați, zise capul.

Mathembe gesticulă cu degetele murdare de grăsime, vrând să spună celor care aveau ochi să vadă, că până atunci copilul își va fi pierdut interesul pentru creatură.

În ziua aceea mai vându cinci jucării. Ca să sărbătorească reușita, cumpără o sticlă de *raqi* de la cafeneaua lui Grămadă de Viermi și o turnă peste ruticulii bunicului.

- Vrei să apar în fața maică-ti pleoștit și fără putere? începu să se plângă, neconvins, capul.

Există o ridicare din umeri care, dacă îți reușește, înseamnă: *oricum ești neputincios de ani de zile.*

Mama Mathembei se înfurie. O furie rece, tăcută, mai arzătoare decât orice manifestare fățișă a supărării. *Am făcut-o pentru tine, banii sunt pentru avocatul Sharjah*, încercă să-i spună Mathembe. *N-am să-l las să spună că nu fac nimic pentru eliberarea tatei.* Dar maică-sa nu

vroia să asculte, nu vroia să ia banii. Nu-i putea spune asta Mathembei, dar îi era teamă că fata făcuse rost de bani vânzând pe străzile din Ol Tok propria ei provizie de carne sintetică. Mathembe lăsă cartela și valijoara de piele pe podea și se duse îmbufnată în camera ei. Târziu, mult mai târziu, mama veni la ea. Ținea în palmă, deschisă, caseta cu bile de plasmă. Scoase o bucățică și-i arătă Mathembei cum să lucreze, cum să sculpteze, cum să cânte ființelor modelate, așa cum fata nu mai văzuse până atunci.

Să mergi ca și cum ai spune *mă descurc* nu se învață. Nu-și înfige rădăcinile în pielea ta de după urechi pătrunzând în creier și înaintând așa, hocus-pocus, spre lobii frontali, în timp ce dormi. E mai degrabă o infecție. Ți se insinuează în corp, îți cuprinde celulă după celulă, fiecare mușchi, fiecare articulație. O umilință divină, așa încât niciodată să nu fi suficient de sigur pe tine ca să poți spune: *ieri n-am reușit s-o fac, dar azi da.* O infuzie treptată de încredere scurgându-se prin oase și vene.

La sfârșitul primei săptămâni petrecute în Piața de Carne, Mathembe strânsese destul ca să-și permită plata impozitului către autorități, ba chiar să-i mai și rămână destul ca să-și cumpere niște clopoței de ceramică pentru cizmele ei din piele neagră. În camera de la etaj, plină de lumina răspândită de Fata-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi, Mathembe se frământa, se răsucea, bătea cu degetele tactul în ritmul muzicii transmise non-stop la radio, iar clopoțeii răsunau și zăngăneau.

Își câștigase un *loc. Hei, tu, da, tu, tu care nu faci nici cât un dos de târfă, mută-ți fundul de-aici, cară-te-n altă parte, locul ăsta-i al meu.*

Își câștigase un *nume. Du-te la Fata-cu-clopoței, nu se poate să n-o găsești, stă la colțul Belladonei cu Shine, da, peste drum de cafeneaua Tipsi, poartă clopoței la cizme, nu vorbește, doar sună, poate găsești ceva nostim pe-acolo* (degetul bate ritmic în tâmplă, tam-tam-tam). *Da, are degete vrăjite, cu adevărat vrăjite! Fata-cu-clopoței, așa îi spune toată lumea.*

Era la *modă. Bijuterii, scumpa mea? În Piața de Carne, bineînțeles! Unde-ai fost zilele astea? Da, dezgustătoare. Josnică. Vulgară, nespus de vulgară. Acum a ajuns la modă. Vezi asta? Uită-te, vezi, e adevărată! Trăiește! Nu-i extraordinar? Bineînțeles că n-o duc prea mult, dar ăsta poate fi un avantaj. Adică vreau să spun că trebuie să fii întotdeauna în pas cu moda.*

Mathembe era perfect pregătită să exploateze la maximum noul capriciu al tuturor. Ceea ce și făcu. Câștigarea dreptului privind crearea unui trup pe care să-l poarte căpitanul Navei Sfinte pe timpul vizitei în lumea lor de către un designer local, devenise un prilej de bucurie națională pentru locuitorii lui Ol Tok. Ca un abil cunoscător al tranzacțiilor comerciale, fericitul ales ceruse plata drepturilor de autor sub formă de procente din vânzările produselor inspirate de creația sa. Abia coborîse căpitanul din Navă, intrând în trupul bine-făcut-arătos-(dar-nu-din-cale-afară)-având-o-culoare-nedefinită-astfel-încât-să-nu-fie-rănite-susceptibilități, și-i și apărură pe trup tatuaje cu motive tradiționale, ca și cum ar fi fost dintotdeauna acolo. Mathembe se ocupă de ele cu o grijă deosebită, cu o atenție pe măsură, cu o pricepere de invidiat. Ceea ce nu-i împiedică pe unii să spună că, de fapt, ea nu făcuse decât să-i copieze pe alții.

bilităţile-nici-unui-grup-rasial-musculos-dar-sensibil, că şi apăruse un şuvoi de postere cu Căpitanul-Navei, bijuterii Căpitanul-Navei, coperţi cu Căpitanul-Navei, computere personale Căpitanul-Navei, vibratoare Căpitanul-Navei, ceşti Căpitanul-Navei, pahare de vin Căpitanul-Navei, tricouri Căpitanul-Navei, jachete Căpitanul-Navei, abţibilduri cu *I ♥ Căpitanul-Navei* aderente la orice suprafaţă, tatuaje mişcătoare Căpitanul-Navei, lenjerie Căpitanul-Navei, bere originală de orez Căpitanul-Navei, sosită din Zonele de Comerţ Liber şi Regiunile cu Economie Specifică. În decurs de o lună, designerul se mutase într-o impresionantă proprietate amenajată pe o colină cu vedere spre râul tot atât de întins ca marea. Ajunsese indecent de bogat. După încă o lună de la instalarea sa printre bogătaşii noii lumi, vila îi fusese incendiată. Tinerii Proclamatori de pe Colinele Fijdad erau cam mofturoşi în privinţa vecinilor.

Iar jos, în străfundurile Gangerabili-ului, peste drum de cafeneaua lui Grămadă de Viermi, Mathembe Fileli se îndrepta spre bogăţie şi succes purtată de valul toanelor modei. Nu prididea să plăsmuiască mingile de plasmă suficient de repede ca să poată răspunde cererii de jucării şi homunculi reprezentându-l pe Căpitanul-Navei. Se stricau bineînţeles în trei săptămâni, dizolvându-se într-un lichid urât mirositor în vreun colţ al casei, dar până atunci capriciul femeilor mondene din Ol Tok de a avea un Căpitanul-Navei în miniatură, care să-i salute pe invitaţii lor din adâncul decolteurilor posesoarelor lui, va fi trecut în mod sigur. Lucrând cu frenezie, Mathembe câştigase într-o jumătate de lună cât înainte în două. Destul pentru a-şi aduce propria contribuţie la eforturile avocatului Sharjah de a-şi croi drum spre Colinele Fijdad, acolo unde, pentru că dădea mâna cu cine trebuia şi pentru că purta inelul care se cuvenea, va putea sta fără teama că proprietatea îi va fi arsă într-o singură noapte.

Aşadar, Fata-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi onorase înţelegerea ei cu Mathembe. Noile divinităţi sunt cele mai dornice de a-şi explora propriile puteri. Dar noile divinităţi sunt şi cele mai geloase dintre toate. Iar cei mai puternici sunt întotdeauna şi cei mai puţin demni de încredere.

Povestea Mathembei şi a prizonierilor de război naţionalişti

Aceasta este istorisirea modului în care ceea ce îţi este dat cu uşurinţă îţi poate fi luat la fel. Dar ca să sune corespunzător, trebuie să ne întoarcem în timp, înainte ca Mathembe şi familia ei să fi sosit la Faradje, pe aleea Felinarului. Mai exact, trebuie să ne întoarcem în timpul grevei foamei.

Ca să înţelegem cum au stat lucrurile cu acel protest, ne vom aminti cum au fost aduse la Chepsenyt cele cinci capete ale rebelilor (sau ale eroilor, depinde de care parte a baricadei te afli) ajungând astfel la disputa generată de portretul împăratului. Motivul conflictului îşi are

rădăcinile cu o mie de ani în urmă, pe vremea când împăratul hotărâse să stabilizeze situaţia din recent-cuceritele provincii transfluviale, încă nesupuse în totalitate, prin colonizarea acestora cu loiali cetăţeni ai imperiului, harnici, pacifişti şi drept-credincioşi.

Dar aceasta este povestea Mathembei şi a prizonierilor de război naţionalişti, nu cea a imperiului şi a provinciei, sau a Proclamatorilor şi a Confesorilor. Despre acestea există informaţii în orice carte de istorie. Acest spaţiu îi aparţine de drept Mathembei, iar dacă ne concentrăm asupra fundalului istoric, o facem ca să-i încadrăm viaţa şi epoca într-un chenar potrivit.

Vederea unui portret al împăratului nu impresionează. Un om bătrân, micuţ, cu ochii adânciţi în orbite, cu pielea ridată, în ciuda tratamentelor de întinerire, îmbrăcat într-o ţinută oficială simplă, din mătase albă şi ţinând în mână un evantai cu încrustaţii. Primul gând care-ţi trece prin minte este că aduce cu o maimuţă îmbrăcată în haine omeneşti. Ca în reclamele de la televizor. Imediat îţi reprimi însă un astfel de gând pentru că, maimuţă sau nu, el este, totuşi, *Împăratul*, investit cu putere prin graţia lui Dumnezeu. Chiar dacă împăratul acesta şi-a văzut în decursul vieţii imperiul micşorându-se de la un sfert din suprafaţa planetei la nişte biete zone de comerţ liber şi o provincie de care se agaţă cu disperare, tocmai pentru că este ultima rămasă.

Împăratul stă în mijlocul unei grădini. Artistul a încercat să redea sentimentul de seninătate interioară şi linişte, pe care-l emana ilustrul personaj. El reprezenta centrul de gravitaţie al unei comuniuni de state. Simboluri ale acelei linişti şi seninătăţi abundă în tot cuprinsul tabloului, vizibile pentru cei care au ochi să vadă. Artistul - deşi în cea mai strictă interpretare Proclamatoare, reprezentarea grafică a unui om constituie o ofensă adusă lui Dumnezeu - a fost, în limitele integrităţii sale artistice, cât mai îngăduitor faţă de ochii aceia înconjuraţi de riduri, faţă de chipul acela *ofilit* de maimuţă.

În orice caz, nu punem în discuţie calităţile artistice ale portretului. Altceva urmărim, şi anume dezvăluirea Predestinării Divine. Pentru aceasta precizăm că, prin Decretul Imperial Nouă Milioane Nouă Sute Treizeci Şi Şase De Mii Trei Sute Treizeci Şi Doi, afişarea imaginii imperiale în toate locurile publice, comerciale, sociale, de recreere sau politice, devenise obligatorie. Inclusiv în sălile Consiliului Metropolitan din Ol Tok. Iar consilierilor li se cerea ca înainte de a se ocupa de problemele cotidiene, extrem de importante dealtfel, să se ridice şi să se închine respectuos în faţa acelei prelungiri a persoanei imperiale, care-si trimitea strălucirea din Grădina Contemplaţiei, peste Oraşul de Jad, peste ţinutul aglomerat şi poluat, peste râul întins ca marea, până în sălile de consiliu din Ol Tok.

Când reprezentanţii grupării "Prin Noi Înşine", conduşi de Adé Janderambelé, refuzară să îndeplinească ritualul impus, se treziră suspendaţi pe loc din funcţiile lor publice de către V.J. Shrih-Ghandda,

guvernator al Prefecturii din Ol Tok, din ordinul expres al împăratului. Cele douăsprezece sau mai multe partide proguvernamentale şi populaţia Proclamatoare (în cea mai mare parte a ei) aprobară măsura. La urma urmelor legea era lege şi trebuia respectată indiferent de convingerile religioase, pe care numeroşi membri ai grupărilor fundamentaliste le invocau ca să fie scutiţi de a se închina în faţa icoanelor cu ochi goi. Consilierii suspendaţi se înfuriară, avântându-se pe creasta valului de sfidare pornit din comunitatea Confesoare. Arborând toate însemnele funcţiei lor, se prezentară la diverse şedinţe ale comitetelor şi consiliilor din care făceau parte. Găsiră intrarea politicos, dar ferm barată de angajaţii publici ai guvernatorului. Protestele privind încălcarea democraţiei - un cuvânt atât de util când se urmăresc interese personale - prin aceeaşi manifestări de intoleranţă, au fost condamnate de către consilierii Proclamatori, strâns uniţi în spatele uşilor sălii de consiliu. Strângând în braţe portretul, arătau, în acelaşi timp, către steagul imperial cu mâna ţinând o inimă, aflat lângă perete. "Aţi vrea să le călcaţi în picioare, nu? Aşa aţi vrea?" îi întrebau ei pe cei din opoziţie. Pentru cei care aveau ochi să vadă dincolo de etalarea stânjenitoare de simboluri şi embleme, Alesul Divin părea că duce dorul grădinilor, podurilor şi veselelor pavilioane de vară.

Se auziră bineînţeles proteste.

Se organizară, desigur, demonstraţii.

Se înregistrară, firesc, morţi.

Deşi li se interzisese accesul la canalele oficiale de informaţie, consilierii suspendaţi puseră la cale o campanie de nesupunere civilă în întregul oraş, care se întinse cu viteza unei boli venerice prin cartierele locuite de Confesori. În Gangerabili şi Mittita, în Piaţa Drogurilor, în Piaţa Spiritelor, în Cimitirul de pe Colină, în cartierele lacustre, ca şi în oraşele Kalété şi Waterside, în districtele suburbane Kilimatinde şi Ladywell din sud, portretele împăratului - ce părea uimit acum şi probabil nostalgic printre copacii săi creaţi genetic - fură întoarse cu faţa la perete. În magazine, şcoli, pieţe, cabine de transmisiune a ştirilor, cafenele, restaurante, cluburi sportive, terenuri de tenis, săli de dans, baruri, săli de televiziune, staţii de metrou, altare, oracole, se putea admira pânza de pe spatele tabloului.

În istoria democraţiei - din nou acest cuvânt - cu greu s-ar mai putea găsi un alt exemplu de lege abuzivă şi absurdă ca cea promulgată de atotştiutorii consilieri din Ol Tok, prin care devenea pasibilă de pedeapsă orice manifestare ireverenţioasă la adresa împăratului. Măsura fu adoptată cu o diferenţă de optzeci şi opt de voturi, cu două mai mult decât numărul necesar. Ca să se obţină chiar şi atât, trei consilieri se întorseseră în grabă din vacanţă, iar un altul ieşise din spitalul Sfântul Lia-Mulea, conectat încă la sistemul de transport organic. O sută şaptezeci şi şase de reprezentanţi ai grupării "Prin Noi Înşine" nu luară parte nici la dezbaterea legii, nici la votare.

Poliția din Ol Tok, ca de obicei executantă murdară a politicii guvernului, declară legea cu neputință de pus în practică, după numai trei zile de raiduri fulger și inspecții. Biroul judecătorului prefecturii gemea sub avalanșa de informații neprelucrate, acesta ajungând în cele din urmă să refuze cercetarea oricăror alte acuzații. Confesorii vociferau, sfidători. Adé Janderambele și consilierii săi din "Prin Noi Înșine" fură purtați în triumf și ovaționați pe bulevardele din Ghiambeni și Keekorok și de-a lungul cornișei frontale a râului, pe o lungime de cincisprezece kilometri. *Victorie* era lozinca membrilor partidelor din laguna Kilimatinde, care sărbătoreau evenimentul.

Roși de viermele umilinței, consilierii imperiali găsiră alinare într-o prevedere obscură a jurământului de instalare în funcție, jurământ depus în fața omului-maimuță din grădină, de a reprezenta cu credință și loialitate pe alegătorii din cele saisprezece cartiere ale Ol Tok-ului, cu care doar gruparea "Prin Noi Înșine" nu avusese nici o dispută. Paragraful respectiv preciza că neîndeplinirea îndatoririlor față de electorat era pasibilă de amendă. Citațiile fură înmânate. Cei chemați în fața instanței refuzară să participe la audieri. O sută șaptezeci și opt de consilieri ai grupării "Prin Noi Înșine" fură amendați cu o sută cincizeci de enni, prețul unei păpuși Căpitanul Navei confecționate de Mathembe, suma maximă pe care o putea fixa tribunalul. Șaptezeci și cinci de consilieri refuzară să plătească amenda și, contrar tuturor așteptărilor, fură condamnați la robie organică pe o durată nelimitată, de fapt până când vor fi învățat să respecte legea și să plătească neînsemnata amendă.

Au fost răscoale.

Au fost morți.

Alte și alte capete tinere și chipeșe împodobiră nișele din zidul Cimitirului de pe Coline, acolo unde te invitau, cântând din flaut, prostituatele.

Cei șaptezeci și cinci de prizonieri pe jumătate dendrificați stăteau într-o curte mică, împrejmuită, din spatele tribunalului, unde se îndrugau vrute și nevrute. În decurs de o săptămână cincizeci dintre ei se căiră și dădură dispoziție ca să fie făcut transferul de bani din conturile lor din bancă. În cazul acestora, se reveni asupra sentinței.

La începutul celei de-a doua săptămâni, Adé Janderambele anunță că și el și cei douăzeci și patru de colegi ai săi nu vor mai mânca și bea nimic, refuzând orice formă de subzistență, până când dispozițiile tribunalului nu vor fi anulate, iar toți consilierii suspendați nu vor fi repuși în funcții. Două zile mai târziu, Mathembe și familia ei soseau cu trenul de noapte - clasa săracilor, fără mese servite - din Timboroa.

Acum este cea de-a patruzeci și șasea zi de grevă a foamei. Iat-o pe Mathembe sosind, în șortul și cizmele ei de piele neagră cu clopoței zornăitori, cu jacheta împodobită cu inscripțiile unor corporații internaționale, provenind din țări pe care ea nici nu știe să le indice pe hartă, cu

părul tuns de un centimetru din cauza căldurii, a insectelor şi a miilor de paraziţi din Piaţa de Carne, cu buzunarele pline de bulgări de plasmă.

Din momentul în care îi văzu, ştiu că îi vor face probleme. Îşi dădu seama după felul în care se mişcau prin mulţime, asemeni unor baligi enorme forţându-se să iasă din intestine. Îi văzu intrând în cafeneaua lui Grămadă de Viermi, unde bunicul ei îşi petrecea timpul de când afacerea fusese pusă pe picioare, bând *raqi*, pălăvrăgind la jocul de *fili* şi făcând în gura mare comentarii neavenite despre ştirile de la televizor. Mathembe nu ştia nimic despre ce doreau băieţii aceia. Un adolescent ţinând în mână o mică creatură plângăreaţă cu blăniţă roz o întrebă *cât costă*. Apoi veni rândul ei. Nu mai văzuse niciodată asemenea tunsori. Părul era ras aproape complet, iar pe creştet aveau desenate ideograme obscene. Jachete pe potrivă, şorturi foarte strâmte. Bocanci cu talpă solidă. Blănuri neprelucrate le atârnau pe umărul drept. Feţe grosolane, pătrăţoase. Trucşii crescuţi de tatăl ei păreau mai inteligenţi.

- N-ai vrea să contribui şi tu cu ceva la Fondul Prizonierilor de Război Naţionalişti?

Truxul Numărul Unu. Un cititor de cartele îi afişa nişte cifre cenuşii.

- Ajută-i pe greviştii foamei.

Truxul Numărul Unu. Voci ciudat de ascuţite. Mathembe dădu din umeri, zâmbind. Mica vietate cu blăniţă roz fusese singura vânzare din ziua aceea.

- Haide zi, unde ţi-e credinţa? Ajută-i pe prizonierii de război.

Truxul Numărul Unu zâmbi. Mathembe se încruntă.

- Donaţia minimă ar fi de trei sute de enni. Truxul Numărul Doi tuşi plin de solicitudine şi se uită în jos. Vârful bocancului său apăsa uşor o mică jucărie semănând cu o reptilă, împiedicând-o să scape.

- Într-adevăr, nici n-ar trebui să o consideri o donaţie, ci o investiţie, spuse Truxul Numărul Unu, în timp ce colegul lui îşi apăsă talpa pe mica vietate, transformând-o într-o masă informă de carne verde şi lichid gălbui.

Trei sute de enni. Încasările pe două zile. Banii economisiţi pentru avocatul Sharjah. Truxul Numărul Unu îi lipi pe nasul cârn un abţibild şi se îndreptă falnic către următorul client, râzând împreună cu colegul său. Pe abţibild scria: *Îi iubesc pe prizonierii de război.*

Nimeni nu fu prea surprins în seara aceea când, la cină, Mathembe făcu un gest cu pumnul, izvorând direct din inimă, care spunea: *m-au jecmănit!* Bunicul susţinu că era o onoare să plăteşti apărarea celor din gruparea "Prin Noi Înşine". Unchiul Faradje dădu din umeri: la atât se reducea atitudinea sa faţă de lumea ostilă din afară. Mama împărtăşi durerea fetei atunci când Mathembe îi spuse că nu îi mai putea da bani săptămâna aceea, dar era cuprinsă de o resemnare ciudată. Hradu, ca de obicei, nu lua masa cu ei. Alerga pe-afară cu prietenii lui, jucând fotbal în mocirla atotcuprinzătoare şi scriind cu spray pe ziduri lozinci politice.

În timp ce-şi luau masa de seară, mâncând cu degetele, radioul anunţă că greva foamei dura de patruzeci şi şase de zile şi că starea câtorva dintre consilierii protestatari începea să fie îngrijorătoare.

Într-una din verile trecute, în Chepsenyt avusese loc o invazie a unor fluturi de noapte vampiri, nişte insecte mari, moi, cu aripile ca nişte covoare bogat desenate şi la fel de dense. În ciuda căldurii nopţilor de vară, doamna Fileli dăduse instrucţiuni familiei sale să închidă toate ferestrele şi să le baricadeze odată cu lăsarea serii. Nimeni nu avea voie să iasă decât sub protecţia câtorva straturi de pânză.

- O muşcătură nu înseamnă cine ştie ce. Te va durea un pic şi bineînţeles că nimănui nu-i place ca o astfel de creatură să-i sugă sângele. Nu-ţi pricinuieşte însă nici un neajuns important, spusese atunci mama, iar Mathembe o ascultase cu ochii măriţi de uimire. Apoi continuase:

-Dar chiar şi o singură dată e suficient. Pentru că de-ndată ce se deprind cu gustul sângelui, se vor întoarce iar şi iar, până când ţi-l sug pe tot.

Umerii lor erau la fel de largi. Zâmbetele la fel de prefăcute. Şorturile la fel de strâmte. Doreau acelaşi lucru.

Donaţia minimă ar fi...

Trei sute de enni.

Nu avea.

Dar cât avea?

Şaptezeci şi şapte. Un pumn de mărunţiş. Vedeţi? Uitaţi-vă, sunt toţi trecuţi pe ecran. Iată şi cifrele. Oricât ai vrea, tot nu poţi să le măsluieşti.

Şaptezeci şi şapte de enni era o donaţie acceptabilă.

Luară mărunţişul sunător. De trei ori în tot atâtea săptămâni. Greva foamei ajunsese în cea de-a şaizecea zi.

Autorităţile se făceau simţite în Piaţa de Carne cu mult înaintea apariţiei lor fizice. Un murmur în mulţime. O întoarcere a capetelor în direcţia *aceea*. O grupare lentă, dar vizibilă, a oamenilor în *cealaltă* direcţie. O anumită nervozitate contagioasă, o anumită exagerare a normalului în condiţiile anormalului. Grămadă de Viermi începea să şteargă praful de pe portretul bătrânului împărat, pe care-l ţinea în spatele navetelor de bere, şi îl atârna din nou pe perete.

Raze de lumină albă jucau prin întunericul urât mirositor al aleilor. Doi poliţişti. Nu arătau nici solizi şi nici patetici precum Kilimiri şi Kimilili. Erau tineri, gravi, profesionişti. Dedicaţi cu trup şi suflet apărării legii. Îi însoţeau trei soldaţi, înarmaţi şi echipaţi cu rucsacuri de război. Spoturile montate pe umerii uniformelor împrăştiau lumina. Făceau verificări. În legătură cu un anume lucru.

Mathembe simţi panica asemeni unui junghi în stomac. O presimţire a morţii. Se opriră la tejgheaua lui Grămadă de Viermi. Acesta continua

să steargă pahare în timp ce ei verificau hârtiile. Grămadă de Viermi prinse privirea Mathembei şi clipi din ochi: *fugi.*

Apoi reflectoarele se întoarseră spre ea. Lumina revelatoare a Domnului, de care nu se poate ascunde nici un secret, nici o dorinţă.

- Aveţi vreun act de identitate?

Ea le întinse cartela. Spiralele de material genetic formau polimeri specifici fiecărei cartele. Poliţistul mai înalt şi solid o introduse într-un aparat silenţios.

- Mulţumim, domnişoară Fileli. Asta-i tot. Oh, cât pe-aci să uit. Ne puteţi arăta autorizaţia de comerciant?

Începenise de parcă fusese lovită pe la spate de ceva uriaş şi extrem de greu. Ceva ca o planetă. Plămânii săi uitară să respire. Inima uită să bată. Creierul îi zvâcnea asemeni unui gong de rugăciune Proclamator. Scormoni în punga de la brâu şi-i întinse o bucată mică de hârtie. Era un orar al tramvaielor din Gangerabili către Keekorok. O diversiune, atâta tot. Poliţistul înalt şi solid despături hârtia. Odată cu încruntarea ce tocmai îi apărea pe faţa serioasă, *de profesionist*, Mathembe o luă la fugă.

În pădurile din preajma Chepsenytului alergase ca să-şi depăşească condiţia de "Mathembe" şi astfel să se apropie tainic de Dumnezeu, dar nu alergase ca acum. Cu Unitatea Serviciului Activ din Ukerewe pe urmele ei, gonise ca niciodată, depăşindu-l chiar şi pe Dumnezeu. Acum alerga prin labirintul Pieţei de Carne cu şi mai mare viteză.

Strigăte în spate:

- Opriţi-o! Fata aceea! Opriţi fata! Opriţi-o!

Oamenii se dădeau la o parte din faţa ei, le vedea chipurile împietrite de rapiditatea mişcărilor ei, surâsurile viclene şi clipirea pleoapelor. Soldaţii veneau după ea. Ocolea tarabele atârnate de trupurile unor viermi uriaşi, ca de nişte corzi. Sărea peste foliile de plastic pe care erau expuse exemplare rare de organici, se vâra pe sub standurile de cărţi, ocolea cabinele ce ofereau sex prin circuit. Îşi făcea loc printre şirurile de capete-oracole, trezindu-le din visele lor paradisiace. Dar soldaţii o urmăreau în continuare.

Mathembe fugea, gâfâind de frică, de emoţie, dându-şi seama, asemeni femeii aceleia micuţe şi musculoase care o capturase în pădurile de lângă Timboroa şi care-i spusese *fetiţo*, că n-ar putea scăpa cu fuga din faţa unui glonţ sau a unei arme cu vizor. Oare doare chiar atât de îngrozitor? Sau nu suferi deloc? Se petrece rapid? Sau încet, aşa încât să şi vadă splina şi plămâni şi sânii mici revărsându-se într-un şuvoi de oase, sânge şi carne?

Coti într-o ulicioară atât de strâmtă, încât zidurile biotectice se îmbinau deasupra ei. Un braţ o înşfăcă. O faţă colţuroasă de băiat, cu părul ras, rânji la ea.

- Ei bine fetiţo, acum că ai ajuns, cum să zic... în halul ăsta, nu crezi că a fost un lucru înţelept să-ţi plăteşti asigurarea?

O mână îi mângâie obrazul. Figura băiatului se strâmbă a regret, un regret batjocoritor. Îi dădu drumul.

- Pleacă! Du-te. Fugi! Lasă jocul ăsta pe seama celor mari.

Mâna mare și groasă o împinse înainte. Cizmele militare bocăneau pe dalele din ceramică pline de excremente și secreții. Mai aproape, tot mai aproape. Mathembe se uită în jur. Puștiul dispăruse, dar strada se umplusе de urletele Băieților Fantomă, de tunetul mâinilor bătând în ziduri.

Ea fugea. În spatele ei, amplificate de mii și mii de ori de acustica clădirilor din interiorul Gangerabili-ului, se auzeau împușcături: zgomotul năpraznic, atotstăpânitor, al armelor biologice la pândă. Casele creșteau acolo atât de aproape una de alta, încât trebuia să se strecoare într-o parte ca să încapă printre ele. Să mori într-un asemenea loc pustiu, prinsă între două ziduri vii, cărora le simți pulsațiile...

În cele din urmă, acestea se uniră într-unul singur. Scăparea o constituia crăpătura triunghiulară de la baza lor, acolo unde începea pavajul. Scâncind de teamă, Mathembe trecu dincolo, târîndu-se pe burtă, în vârful degetelor.

Nu mai auzea acum bocănitul cizmelor în spatele ei. Nu mai auzea nici împușcături. Nu se mai auzeau decât bătăile inimii, care părea să fi antrenat alături de ea pulsațiile miliardului de tone care formau Gangerabili-ul. Se târî înainte, tot înainte prin tunelul ce străbătea inima cartierului muribund, până când pereții înguști se lărgiră într-o crăpătură mai mare, transformându-se în cele din urmă într-o alee strâmtă, răsucită, ducând direct către un acoperiș boltit, presărat cu kilometri întregi de ferestre aflate deasupra creștetului ei.

Știrile la radio. Greva foamei. A șaizecea zi. O patrulă mixtă alcătuită din polițiști și soldați, angajată într-un raid de rutină în căutarea comercianților clandestini din districtul Gangerabili, Piața de Carne, fusese dată dispărută după ce pornise în urmărirea unui suspect. Nu se găsise nici o urmă a celor trei soldați. Nimic altceva decât un spot de umăr.

Trecu o săptămână până când se întoarse Mathembe în tuneluri. Pretextase că era bolnavă. Mulți viruși neștiuți băntuiau pe-acolo. În singurătatea camerei ei, în sanctuarul inimii sale, se răzvrăti împotriva Fetei-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi. *Nu vreau să iau parte la astfel de lucruri, nu vreau să fiu târîtă în conflictul lor. Cum de îndrăznesc să-mi facă una ca asta, când eu nu vreau să am de-a face cu ei?*

Nici o divinitate nu a recunoscut vreodată dreptul muritorilor de a se ridica împotriva ei. Când într-adevăr se întoarse plină de furie îndreptată împotriva nimănui și a tuturor deopotrivă, Mathembe descoperi că Grămadă de Viermi se uita la ea într-un fel nou, de parcă i-ar fi spus: *acum ești cu adevărat una de-a noastră!* Aceeași privire o întâlni și în ochii băieților, atunci când apărură din nou. Zâmbetele se lățiră pe

fețele lor, în timp ce refuzară să cerceteze cartela pe care le-o întindea Mathembe.

- Mulțumesc! Nu ți se mai pretinde nici o contribuție, spuse unul dintre ei, în numele amândorura. Consideră că ai făcut o investiție în relațiile cu publicul.

Lipi pe nasul Mathembei o etichetă cu *Îi iubesc pe prizonierii de război*, iar atunci când ea și-o dezlipi, o lovi peste fund. Râzând și mergând agale, dispărură din vedere.

Iar Mathembe stătea de parcă ar fi fost posedată încet, senzual și politic de către tinerii aceia solizi, frumoși, zâmbitori.

Aceasta este povestea Mathembei și a prizonierilor de război naționaliști.

Tirul armelor o ținuse trează întreaga noapte. Pe când învăța să deosebească focurile răzlețe ale Războinicilor Destinului de ripostele sacadate ale armelor soldaților, își dădu seama că mai întâi Hradu, din patul său aflat în colțul întunecos al camerei, apoi mama din camera ei de sus, apoi Faradje, urmat de capul care se foia asemeni unui liliac nebun în Visare, și-n cele din urmă toată suflarea din aleea Felinarului, respira în același ritm cu ea. Tancurile bubuiau pe bulevardul Keekorok.

În dimineața următoare, când clopoțeii ei de ceramică se alăturară forfotei generale, descoperi că la colțul bulevardului cu Mama Ngee apăruseră trei copaci noi, lângă o cabină înnegrită de fum. Erau niște copaci mititei și răsuciți. Oamenii îi observau cu greu, preocupați cum erau de ziua care venea, de banii pe care trebuiau să-i câștige. Dar clinchetul clopoțeilor Mathembei amuți la vederea lor. Amuți de tot. Oamenii o împingeau din drumul lor spre o nouă zi, spre noi câștiguri, iar ea se tot uita, împietrită, se tot uita la agonia înceată, vegetală, a copacilor care se contorsionau. În minte îi reveneau imagini atât de îngrozitoare, încât era nevoită să le alunge în chiar momentul apariției lor.

- Suntem nemișcați, alătură-te nouă în nemișcare, nouă, celor trei, pentru o clipă, pentru totdeauna.

Ramuri oarbe răsărind din orbitele domnului Kakamega, crescătorul de traiecși. Femeia cea scundă coborînd panta în zig-zag, alunecând în fuga ei către ascunzișurile din Timboroa, căzând. Și arma urmărind-o. Urmărind-o. Arma... Vântul suflând printre corzile vocale tăiate ale capetelor trădătorilor. Trucși cuprinși de flăcări perindându-se pe străzile amintirilor ei.

Cei trei copaci o făcură să rămână împietrită în mijlocul marelui fluviu de oameni care se scurgea nepăsător pe bulevardul Keekorok. Unii o întrebau ceea ce ea nu îndrăznise până atunci să se întrebe: *Chiar crezi că încă este în viață ?*

Existența, susține învățătura Jantică, nu este un scrânciob ametitor pe stânca voinței Domnului, nu este înspăimântată de abisul pierderii de sine, ce se întinde de o parte și de alta. Existența este înconjurată de

munți, străbătuți la rândul lor de multe cărări. Viața, care reprezintă mai mult decât o simplă existență - asupra acestui lucru sunt de acord și Confesorii și Proclamatorii - este un pelerinaj prin valea voinței lui Dumnezeu, îndrumat de anumite repere. Întâmplări, oameni, locuri, relații. Nașteri, căsătorii, morți, părinți, prieteni, iubiți. Case, universități, închisori. Migrații, navigări, rătăciri către, în jurul, prin ei...

Sau... este cumva viața un râu ce curge în învolburări de fapte și ocazii, izbindu-se de stâncile realității?

Sau... este cumva viața o continuitate spațio-temporală, iar oamenii, locurile, împrejurările sunt mase stelare de care suntem legați prin gravitație?

Oricare ar fi fost răspunsurile, dacă existau într-adevăr răspunsuri, întrebarea cu care Mathembe se confruntase pe bulevardul Keekorok îi schimbă cărarea vieții, ducând-o în mod ireversibil înspre Stadionul Bujumbura.

Timpurile tulburi purtaseră vestea despre acest stadion cu mult dincolo de granițele cartierului, în afara orașului și chiar a ținutului, aruncând o umbră monolitică peste conștiința întregii planete.

Mathembe sosi exact când se aprindeau, unul câte unul, panourile luminoase. Piața pardosită cu plăci de ceramică din fața stadionului, acolo unde în zilele glorioase ale sportului Bajumbura erau instalate o sută de ghișee de bilete, acolo unde vânzătorii de vinuri și mâncăruri și acrobații de stradă își desfășurau comerțul, părea acum, în lumina tremurătoare, o suburbie a Khirr-ului, iadul Proclamatorilor. Pâlpâiau ici-colo rămășițele focurilor, tăciunii aprinși semănând cu o constelație risipită. Stindarde zdrențuite fluturau în fumul focurilor: cuvinte furioase, șfichiuitoare, agitate. Sub ele se adunau figuri demonice. Undeva, în depărtare, bătea o tobă. Undeva se auzea tânguirea în contrapunct a clopoțeilor și talgerelor. Undeva niște voci intonau ceva. Nume. O litanie nesfârșită de nume. Trupuri se înghesuiau în jurul ei, târînd-o către poarta strălucitoare și către blindatele parcate lângă ea. Pe fundalul luminos se conturau siluetele negre ale oamenilor împăratului. Cineva se ciocni de Mathembe. Ea se întoarse și apucă să zărească un chip acoperit cu o glugă. O față albă. O față contorsionată, moale, făcută parcă din lut. *Un demon*. Mathembe fugi. Cu respirația tăiată își croi drum prin mulțime, către stația de tramvai. Iar fiorul ce o cuprinsese dispăru de-abia când ajunse în preajma Gangerabili-ului.

Îi răscolise una dintre amintirile cele mai vii despre Chepsenyt. Ea era pe-atunci prea mică, după cum povestea mama, iar cartea aceea nu era pentru copii. Ei nu i se spusese însă lucrul acesta și într-o noapte, când mama și tatăl ei ieșiseră să sărbătorească cu prietenii nașterea copilului unuia dintre ei, în Piața Copacului Primordial, Mathembe luase cartea cu legende religioase de pe raft, își montase pe după urechi aparatul de citit și-și apăsase de tâmple contactele. Fusese nevoită să ia somnifere ca să doarmă în noaptea aceea. O lună trecu apoi până când i

se potoliră coşmarurile despre Nyakabindi, spiritul răului care locuia pe fundul vulcanic al oceanului de sud.

Mersul cu tramvaiul destrămă vraja tobelor, a focurilor şi a luminii albe aprinse în noapte. Faţa pe care o văzuse nu era a unui demon, ci o mască funerară. Căutătura deformată şi fără viaţă a acestor măşti îi însoţise copilăria, urmărind-o de pe pereţii camerei amintirilor, încăperea în care acestea erau atârnate. Purtase şi ea una, când încăpăţânatul ei bunic se hotărâse să treacă în Visare. Circuitele lor reactivau amintirile despre cei morţi, asigurându-le purtătorilor frânturi vii de memorie. Masca din faţa stadionului fusese programată să proiecteze în exterior surplusul de ură, atunci când se întâlnea faţă în faţă cu altcineva. Şocul psihic o îngheţase.

Mathembe îşi aminti o legendă pe care i-o relatase bunicul, genul acela de povestire auzită de cineva care cunoaşte pe altcineva, care la rândul lui îi ştie pe cei implicaţi direct sau care au fost cel puţin martori ai întâmplării. Versiuni ale legendei pot fi găsite în toate oraşele sau districtele. Prin urmare, fiecare oraş sau district pretinde că-i aparţine. În fiecare versiune personajul principal este o bătrână al cărei soţ mult iubit trece în Visare după mulţi, mulţi ani de dragoste şi devotament reciproc. Înnebunită de durere, femeia îşi pune o mască funerară, pe care nu vrea însă s-o scoată şi s-o atârne din nou pe perete la sfârşitul perioadei de doliu. Amintirile, susţine ea, îi sunt prea dragi ca să le lase să dispară, nu încă, ar vrea să mai stea printre ele un timp. Aşa că îşi păstrează masca, zilele se transformă în luni şi de fiecare dată când familia şi prietenii o sfătuiesc să şi-o scoată, ea le spune: *mai lăsaţi-mă cu el încă puţin. Sunt bătrână şi amintirile reprezintă tot ceea ce mi-a mai rămas.* Dar vine şi ziua când chipul celui rememorat se estompează, iar vocea îi devine confuză. Femeia spune: *da, acum pot să mă întorc la propria-mi viaţă, la ceea ce a mai rămas din ea şi să trăiesc în continuare. Îmi scot masca.* Dar când încearcă s-o desprindă, nu reuşeşte. N-o poate mişca. Îi intrase în carne, devenise una cu ea. Chiar dacă acum vrea, n-o mai poate scoate. Merge la familie, la prieteni, la doctori, la tămăduitori, la specialişti, la oameni sfinţi, dar nici ei nu reuşesc s-o desprindă, s-o taie, s-o îndepărteze cu ajutorul ştiinţei sau al rugăciunilor. Devine cunoscută sub numele de Femeia cu Mască. Încetează să mai iasă. Se zăvorăşte în casă şi nu iese decât noaptea, când vederea măştii ei funerare pe străzile întunecate îi sperie pe copii şi pe îndrăgostiţi. Dispare din viaţa comunităţii. Devine o legendă. Numai după ce oamenii încep să bănuiască că s-a întâmplat ceva, numai după ce mult timp nu se mai auzise şi nu se mai văzuse dinspre casa ei nici o lumină, nici o mişcare, nici radioul, numai atunci câţiva bărbaţi curajoşi sparg uşa. Găsesc femeia moartă pe podea, cu masca pe faţă. Se apleacă deasupra măştii şi descoperă că aceasta poate fi scoasă fără nici o greutate, ca şi cum n-ar fi fost niciodată pe chipul femeii.

Şi asta-i tot? Ăsta este sfârşitul poveştii?

Nu, iată-l. Acesta este sfârşitul, morala. Cheia. Provocarea pe care ţi-o aruncă legenda. Când scot masca, chiar şi cel mai neînfricat dintre ei păleşte. Faţa din spatele măştii nu este a bătrânei. *Este chipul soţului ei mort de atâta vreme.*

Vocile acestea mistice ne călăuzesc zilele şi nopţile lungi, întunecoase.

Acesta era o legendă. Iată şi un proverb pe care, deşi se potriveşte tuturor oamenilor din toate timpurile, fiecare îl consideră unic. *Înainte de a pune o întrebare, eşti sigur că vrei să afli răspunsul?*

În timpul nopţii, un suflet vagabond căutând o binecuvântare lăsase ca ofrandă la altarul lui Zanzan Bé o cutie cu bere. Un suflet mai puţin pios băuse berea de orez, călcase-n picioare cutia şi o pusese pe capul sfântului, unde se şi bălăngănea acum. O adiere de vânt călduţ, datorată unei mici perturbări a aerului din adâncul Gangerabili-ului, dărâmă cutia din locul în care fusese cocoţată, rostogolind-o pe dalele de ceramică spre locul în care se afla Mathembe.

Fata-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi o privi pe Mathembe. Ştiind să recunoască un mesaj divin atunci când i se arăta, Mathembe culese cutia, încercând să descifreze înscrisul în limba nouă de pe spate.

Cinci Inimi.

Inima din Timpurile Fericite.

Inima Cordialităţii.

Inima Generozităţii.

Inima Prieteniei şi a Colegialităţii.

Inima Curajului.

Cutia zăngăni în continuare pe pavaj, purtată spre centrul Pieţei de Carne. Grămadă de Viermi se uită peste tejghea şi văzu că Mathembe-de-peste-drum dispăruse.

Convingerea ei creştea cu fiecare staţie de tramvai care o ducea din ce în ce mai aproape de Stadionul Bujumbura. Desfăcu biletelul pe care scrisese ceva înainte de al ascunde, apoi îl împături la loc, îl puse în punga de la brâu, iar îl scoase, îl deschise, îl reciti, îl împături, îl puse din nou în pungă şi tot aşa...

L-aţi văzut pe tatăl meu? Numele lui este Kolé Fileli.

Lumina zilei făcea să pară şi mai îndepărtate umbrele şi temerile nopţii trecute. Nu mai era atmosfera aceea închisă, apăsătoare. În spatele drapelelor sfâşiate, acoperite cu ocări, protestatarii continuau să postească. Sectanţii continuau să invoce neîntrerupt numele celor dispăruţi. Pe după veşmintele lungi cu glugă, măştile funerare din Stadionul Bujumbura nu erau nimic altceva decât nişte simple măşti care puteau fi scoase şi puse deoparte în tihnă. Printr-o iluzie optică datorată perspectivei, zidurile circulare ale stadionului păreau că o apucă şi o trag pe Mathembe în interior, prin porţile deschise, păzite de blindate.

Convingerea. Hârtiuţa se umezise de la căldura şi transpiraţia mâinii ei.

Soldaţii n-o învredniciră nici măcar cu o privire aunci când trecu pe lângă ei şi intră în galerie. De-a lungul pasajului boltit erau aliniaţi cei găsiţi vinovaţi de infracţiuni minore împotriva împăratului. Mathembe se holbă fără ruşine la ceea ce era o jumătate de femeie, complet goală de la mijloc în sus; în jos trupul îi fusese transformat într-un trunchi de copac cu rădăcinile bine înfipte în pământ.

- De ce nu te duci dracului de aici, gâsculiţo? mormăi arătarea.

Împietrită de uimire, Mathembe reacţionă de-abia o secundă mai târziu, despăturind hârtia. Se apropie de un tânăr chipeş, musculos. Un braţ îi cuprinse mâna. O mască funerară se apropie de faţa ei.

- Lasă-i în pace! Te vor buzunări de îndată ce vor pune ochii pe tine. Mituieşte paznicii, care de-abia aşteaptă asta. Fă să i se micşoreze condamnarea. Nu te apropia mai ales de ăla. E un ticălos. O să te denunţe, o să pretindă că eşti complicea lui, o să te acuze de indiferent ce, doar de dragul de a vedea pe altcineva în locul său. O vezi pe fata de acolo?

Chipul mascat - să fi fost bărbat, sfânt, spirit? - îi arătă Mathembei o fată de vârsta ei, cu un păr frumos, lung şi negru, ce i se revărsa pe umeri.

- Din cauza lui a primit o pedeapsă de cinci săptămâni şi tot ceea ce a făcut a fost să-i spună că e solidară cu el. Lasă-i în pace, mă auzi?

Lacrimi curgeau pe obrajii frumoasei fete, cădeau pe sânii împliniţi şi de acolo se scurgeau pe coaja aspră, crăpată a trunchiului.

Mathembe ieşi în lumina soarelui de amiază. Îşi deschise palma şi lăsă hârtia să cadă la pământ. Rând după rând, rând după rând, rând după rând. Bărbaţii-copaci umpleau parcul. Erau mii... mii. Se aştepta să găsească zeci, poate sute. Dar mii şi mii... Mathembe coborî treptele dintre şirurile de locuri ale stadionului. Ramurile o acoperiră, aruncându-şi umbra asupra ei. O porni de-a lungul primului şir, uluită, zăpăcită, amorţită de uniformitatea copacilor. Trunchiuri. Ramuri. Rămurele. Trunchiuri, ramuri, rămurele. Trunchiuri, ramuri, rămurele. Trunchiuri, ramuri, rămurele.Trunchiuri, ramuri, rămurele. Mâinile răşchirate ale condamnaţilor se roteau deasupra ei. Milă, milă Mathembe Fileli, milă, milă. Ai milă copilă. Alergă mai repede, din ce în ce mai repede.

Omul acesta, îngenunchiat pe muşchiul des ca un covor, cu braţele întinse a rugăciune? implorare? furie oarbă? Celălalt om, cu mâinile petrecute în jurul unui trunchi noduros, frecându-şi obrazul de coaja aspră până când sângera. Mormanul mizer de biolumini, sticle de bere şi ciocolată. Copilul cătărat pe furca a două ramuri, bâtâind din picioare. Icoanele acestea şi aceste suflete-medalii, monedele acelea şi cartelele uzate înfipte în trunchiurile copacilor. Ramurile vopsite în culorile unei naţiuni imaginare: negru, argintiu, verde. Încă şi încă, în susul şi-n josul şirurilor, atât de mulţi, prea mulţi. Să încerci să-i iei pe toţi la rând, pe toţi, pe toţi, trunchiuri, ramuri, rămurele, oameni cu glugi pe cap, măşti care bocesc, toţi învârtindu-se şi estompându-se într-o aglomerare relativistă de impresii, atât de multe, atât de multe, cum să ştii, cum să afli,

poate că a trecut pe lângă el, poate că era primul copac, din primul rând, dar cum şi-ar fi putut da seama, cum de-şi dădeau alţii seama? Ar trebui oare să se-ntoarcă şi să caute printre ei, pe fiecare-n parte o zi întreagă dacă ar fi nevoie, ca să încerce să-l recunoască după coajă, după o ramură sau după o frunză? Dar erau atâţia şi atâţia şi putea fi oricare dintre ei, oricare putea fi...

Tatăl ei.

Cade. Cade. Mai departe. Prea mulţi, prea mulţi.

Intră într-o încrengătură de copaci, semănând cu un foetus. Copacii îşi ridicară ramurile deasupra ei. O binecuvântară. Măştile şi glugile o împinseră, o împinseră, o împinseră trecând pe lângă ea.

Auzi paşi. Auzi fâşâitul hainelor. Auzi aerul despicându-se în faţa unui trup ce se apleca lângă al ei. Auzi o răsuflare, sunetul umed al buzelor ce se deschid într-o clipă, înainte ca vorbele să fie rostite.

Te simţi bine?

- ...

- Cauţi pe cineva?

- ...

- Bineînţeles că încerci să găseşti pe cineva. Cu toţii facem asta. Altminteri ce-ar căuta aici un om întreg la minte?

- ...

- E prima dată când vii? Aşa eram şi eu prima oară. Prima oară aici... Ai putea crede că sunt ca una dintre bătrânele acelea încăpăţânate care vin în fiecare zi de douăsprezece, treisprezece luni şi care or să tot vină până când or să se răsucească şi or să se-ncovoaie şi or să înlemnească precum copacii de aici. E foarte posibil. Nu, eu am venit de nouă ori. De fapt asta este cea de-a noua mea vizită.

Mathembe îşi ridică privirea ca să vadă cine îi întrerupsese atât de nonşalant suferinţa. Se interpusese între ea şi lumina soarelui. Şuviţe lungi de păr îi căzeau din când în când în ochi, apoi erau date la o parte cu un gest, oricum inutil.

El se ridică şi-i întinse şi Mathembei mâna ca să se scoale din iarbă.

- Trebuie să cauţi pietrele. Câteodată, când ştiu că urmează să fie executaţi, condamnaţii culeg pietricele sau o bucată de ceramică desprinsă din pavaj sau orice altceva şi îşi scriu numele cu ea. O ţin ascunsă până când gărzile îi dezbracă şi-i duc în încăperile de jos. Apoi le iau cu ei pe terenul unde urmează să fie plantaţi şi în timp ce gărzile îi îngroapă, încearcă să arunce piatra în aşa fel încât să rămână o urmă a trecerii lor pe acolo. Le poţi găsi printre rădăcini dacă vrei să cauţi. Numele celor dispăruţi. Vino. Vezi?

Găsiră nişte bucăţi de ceramică printre crengi. Câteva litere scrise cu cărbune, şterse aproape de vânturi şi ploi: un nume. O istorie. O identitate. *Exist. Am fost. Amintiţi-vă de mine.*

- Câteodată nu reuşesc să o arunce la timp, aşa că piatra rămâne prinsă în trunchi. Vezi? Piatra nu poate fi supusă transformării. Şi nici

dinții. Știai? În centrul fiecărui om-copac sunt două șiruri de dinți. Întregi, perfect conservați, implântați în lemn.

Mathembe bănuia că era cu zece, poate doisprezece ani mai mare decât ea și totuși felul lui de a fi, de a vorbi și modul în care-și folosea mâinile mari dovedeau o stângăcie naivă, aproape copilărească.

- Eu o consider o alegorie, dar ea obișnuia să spună că pentru mine totul este o alegorie. O alegorie cu implicații înfricoșătoare: dacă dinții sunt intacți, nu poate fi la fel și spiritul? Prins înăuntru ca într-o capcană. Înmormântat în lemn. Orb, surd, mut, insensibil. Trăiește și este conștient, dar nu se poate elibera de acolo. Iar noi nu vom ști niciodată. Cum ne-ar putea ei transmite ceva? Încetează, Ghavra, te înspăimânți singur. Imaginație bolnavă. Așa îmi spunea ea mereu, că am o imaginație bolnavă.

- Îmi pare rău, te-am speriat și pe tine? Regret. Ei bine, la revedere. Pe de o parte sper și pe de alta nu, că vei găsi ceea ce cauți. Acest loc se pretează unor asemenea urări paradoxale.

Se despărțiră și porniră în direcții opuse, de-a lungul șirurilor de copaci. Mathembe căută pietre albe cu nume înscrise pe ele până când cerul se-ntunecă și se aprinseră toate panourile, scăldând într-o lumină albă Stadionul Bujumbura.

A doua zi îl văzu din nou. Trecea pe lângă un șir de copaci, în timp ce Mathembe mergea în ceealaltă direcție. După aceea nu-l mai întâlni timp de trei zile. Devenise clar pentru ea că nu căuta numai pietrele albe, ci și umbra lui. În a cincea zi îl întâlni în stația de tramvai și fu surprinsă să descopere emoția ce o cuprinse atunci când el o recunoscu. Lucrară împreună în acea zi, sub bătaia îndepărtată a elicelor de elicopter, printre rândurile de condamnați.

Ghavra. Un nume Proclamator. Ghavra era poet. Nu orice fel de poet, ci un poet *jangada*. Nu un poet jangada oarecare, ci un poet jangada *politic*. Și nu orice poet jangada politic, ci un poet jangada politic *Proclamator*. Mathembe auzise de poeții jangada la radioul lui Faradje și aflase câte ceva despre ei din reacția unchiului la auzul știrilor. După primele sunete - prima bătaie blândă a tobelor, sunetul subțire de chitară și cel înalt al acordeoanelor - unchiul se ridicase din scaunul lui șchiop și cu o scăpărare de furie care nu-i stătea în fire schimbase postul. "Dă-le naibii de ocarine!" înjurase el. Pentru că niciodată nu ascultase mai mult decât câteva acorduri introductive, Mathembe nu-și dădea seama dacă acuzația fusese întemeiată sau nu.

Jangada: versuri albe, improvizate într-o stare de extaz, acompaniate de muzică. Oamenii de pe malurile râului le compuneau mânați de sărăcie și nevoi, le recitau pe cheiuri, acompaniați de tobe *surdus* și *tablas*, găsind în ritmul îngeresc și în poezia halucinantă o apoteoză comună. Dar numai în mâinile diletanților din clasa de mijloc - uzurpatori ce denaturau toate producțiile de origine umilă - ajunsese acest gen de poezie să dobândească acea vulgară respectabilitate intelectuală de

care se bucuraseră cu un an în urmă şi desenele Băieţilor Fantomă de pe tramvaiele şi trucşii municipali. Jangada era în pericol de a deveni o modă. Orice lucru care îşi pierde rădăcinile se ofileşte. Un adevăr pe care *wajangada* - interpreţi ambulanţi care colindau cafenelele dintre Cornişă şi Calea Râului, cântând turiştilor pentru un preţ derizoriu sau o sticlă de bere - păreau fie să-l fi uitat, fie să-l fi înţeles greşit, dar foarte convenabil pentru ei.

Poeţii politici pretindeau că vor elibera muzica [illegible] burgheziei, redescoperindu-i nobila origine plebee şi redându-i [illegible] de cântec al oprimaţilor. Aceşti noi *wajangada* interpretau cântecele la colţuri de stradă, sub lumina tremurătoare a felinarelor cu biolumini, în cafenelele şoferilor de taxi şi în barurile docherilor. Oamenii de pe malurile râului dădeau din cap, ridicau din umeri *aşa*, întrebându-se ce legătură aveau ei cu frumoasele cuvinte *naţiune, libertate, martiri* şi *cauză*.

Faradje păstra invectivele cele mai muşcătoare pentru jangada *politici*. Pentru el esenţa naţionalismului, credinţa politică naivă din străfundurile inimii poporului, fusese răstălmăcită în fel şi chip, ajunsese o jucărie în mâinile intelectualilor de doi bani, majoritatea, cu siguranţă, şi deviaţi sexual. Noţiunea de poet politic Jangada *Proclamator* era tot atât de neînţeles pentru el ca şi temeliile metafizice ale spaţiului-*ur*.

Mathembe nu vedea nici o contradicţie în asta. Un om putea fi în acelaşi timp şi poet jangada şi naţionalist şi Proclamator şi căutător de pietre albe printre rădăcinile din Stadionul Bujumbura. Lumea adevărată, cea întrezărită de mult de Dr. Kalimuni, era o casă mare, care îi adăpostea pe mulţi sub acoperişul ei.

Îşi croiau drum pe lângă şirurile de copaci, în căldura enervantă a verii din Ol Tok. La umbra crengilor el îi povesti despre cea pe care o căuta. Femeia lucrase pentru o organizaţie numită Casa de Sticlă. Auzise Mathembe despre ea? Nu. Nu prea mulţi oameni o ştiau. Dar de Liga Culturală Naţională auzise? Da. O umbrelă transparentă, frumos colorată, sub umbra căreia se formase o alianţă eclectică - pictori, scriitori, artişti, muzicieni, profesori universitari, văduve excentrice cu prea multe animale de casă, studenţi serioşi şi străini, bine intenţionaţi ce-i drept, dar aflaţi în afara problemei în discuţie - cu scopul de a promova originalitatea patrimoniului lor naţional. Liga Culturală Naţională câştigase prea puţină credibilitate în tunelurile Pieţei de Carne. Casa de Sticlă era o grupare derivată din Ligă, semiautonomă, înfiinţată de tinerii activişti care luptau pentru reactualizarea principiilor naţionaliste folosindu-se de arta de gang ca de o unealtă de expresie a politicului. Înainte de Casa de Sticlă, Ghavra fusese un poet ca atâţia alţii. Publica câte un volum anemic de versuri o dată la câţiva ani, cuprinzând poezii de o abstracţiune fără speranţă, fără tematică precisă, fără puterea de a schimba ceva şi cam atât.

Apoi, într-o noapte, pe când stătea în pat luptându-se cu o criză de creație, auzise voci în piața de sub fereastra lui. Ieșise în grabă pe balcon să vadă ce se întâmplă și simțise cuvintele sălbatice și dansul *jangada* al degetelor pe corzile amare ca pe o lovitură fizică. Totul se schimbase din temelii. Teribil, frumos. Își dăruise spiritul acelei poezii atât de mistuitoare și pasionante și, aproape fără să-și dea seama, se trezise luat pe sus de ritmul dansului și purtat într-un vârtej amețitor de muzică, fantome și politică. Valul l-a purtat inevitabil către Casa de Sticlă, chiar în momentul în care aceasta se îndrepta spre exploziva popularitate a muzicii noi. Iar acolo o întâlnise pe ea. Era unul dintre organizatori.Încet, timid, se îndrăgostiseră unul de celălalt. Locuiseră câteva luni împreună într-un apartament pe strada Kimathi, într-o atmosferă edenică, premergătoare Visării. În acea perioadă deosebirile și asemănările dintre ei le confereau o asemenea strălucire, încât cei care se apropiau de ei amuțeau. Și-apoi ea dispăruse... se evaporase.

- Ăsta-i cuvântul! spuse el. Evaporat. Nu ești arestat, nu ești închis, nu *ajuți poliția în cercetările ei.* Te evaporezi. Ei au dat acestui verb o formă nouă, tranzitivă. Nici un cuvânt. Nici un semn. Nici o urmă. Nici o scrisoare. Nici un comunicat. Nici o reprezentare legală. Oficialitățile tac. Nu confirmă, nu dezmint. Evaporat. Pur și simplu într-o zi nu s-a mai întors de la Casa de Sticlă. Asta a fost tot. Am așteptat, și-am tot așteptat, dar ea n-a mai venit. Nimeni n-a văzut nimic, nimeni nu știe nimic. Evaporată.

Mai târziu, când își reveni, îi puse Mathembei prima și singura întrebare directă de până atunci:

- Și tu?

Mathembe scoase din punga de la brâu o bucată de hârtie și un crâmpei de creion, pe care le folosea la socoteli și scrise un singur cuvânt: *Tată.* Ghavra dădu din cap și de atunci încolo nu mai atentă la mutenia Mathembei. Continuară să caute, dar nici unul dintre ei nu găsi. În stația de tramvai, el îi spuse:

- Tu știi cine sunt eu, dar eu nu știu cine ești tu.

Mathembe, scrise ea cu ideograme răzlețe, stângace, așa cum scriu copiii răsfățați. Îi vârî hârtiuța în mână și o luă la goană nebunește către tramvai, cu clopoțeii zornăind.

Pe când era cu puțin mai mare decât un măr, bunicul îi arătase cu acea veselie forțată, afișată de toți bunicii când e vorba de lucruri dezagreabile, unul dintre limacșii colorați care constituiau o adevărată pacoste pentru grădinile din Chepsenyt. Legenda susținea că ar fi urmașii bucătilor de bioplasmă rătăcite pe după scaune, prin colțuri, pe sub paturi, modelate de mâinile aspre ale evoluției. Mathembe se strâmbase când bunicul ridicase creatura aceea umflată, bălțată, lungă cât brațul său, ținând-o în sus pentru ca Mathembe să o poată cerceta cu atenție. Bunicul își dusese un deget la ochi și culesese pe vârful lui o lacrimă, apoi îl apropiase de cele trei coarne ale limaxului. Coarnele se retrăse-

seră cu o viteză uimitoare pentru un melc, iar picătura grețoasă se evaporase de pe deget.

- Din cauza sării din lacrimi, îi spusese bunicul. Nu suportă sarea. Dacă plângi deasupra lor, se dizolvă și mor.

Se simțea ca un limax, greoaie, bălțată și bătătoare la ochi, stânjenită, cu coarnele întinse ca să cerceteze, să verifice.

Și tu simți la fel? Sunt oare proastă și naivă? E-adevărat? Oare e drept să fie așa? Întrebări incomode, amare. *Să nu-ți verși lacrimile asupra mea, s-ar putea să mă dizolv.*

Își dorise ca lumea ei să se deschidă, să se dezghioace ca sâmburele unui fruct, dar nu astfel. Stăpână a Milei Holografice, nu astfel!

Când vânzarea mergea, încet ca un limax, sau când vântul din adâncurile sufletului o răscolea, Mathembe se refugia în altarul de alături. Ștergea cănuța, rămasă după arderea tămâiei și arunca mucurile de lumânări. Strângea bioluminiile consumate într-un sac din material reciclabil și lustruia metalele rare. Mătura gunoiul și alunga paraziții vagabonzi care se strecurau înăuntru în timpul nopții. Scotea biletele de rugăciune învechite din vârful betișoarelor, verifica dacă provizia de hârtie era suficientă, ca și cea de creioane. Nu văzuse pe nimeni care să le folosească vreodată, dar simplul fapt că în fiecare zi găsea ceva de făcut la altar dovedea că acesta era vizitat de credincioși.

Pentru Mathembe, această deprindere se transformă într-un pelerinaj. Nu credea în Zanzan Bé și în ajutoarele sale, sfinți mai mici sau mai mari, ci doar în patroana ei celestă. Când se familiariză suficient cu ritualul și-și dădu seama că Zanzan Bé n-o să se supere în calitatea sa de sfânt Ykondé (starea spirituală cea mai evoluată, cea mai apropiată de divinitate la care poate ajunge o ființă muritoare) pentru că nu era capabil de gelozie, ca construi din bucăți înlănțuite de plasmă un mic altar pentru Fata-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi. Materialul se înmulțea mai repede decât putea ea vinde. În câteva săptămâni altarul se transformă într-o pagodă impresionantă, meticulos construită dintr-un înveliș de plastic moale și negru, întins peste coastele și oasele buturugilor, peste cioturile falice, peste buzele răsfrânte și organele pulsând. Toate acestea puneau în inferioritate vechiul altar și atrăgeau atenția trecătorilor. Mathembe își decoră altarul cu biolumini, lumânări și cu orice alt ornament care se nimerea să se lipească de degetele ei dibace atunci când colinda străzile din Ol Tok.

Există unele momente, momente doar, când soarele pătrunde printre încrengăturile Gangerabili-ului până pe străzile Pieței de Carne. Clipe în care raze prăfuite de soare lovesc ca un laser locuri de mult cufundate în întuneric și luminează intrări ascunse, ademenitoare, căi de acces spre ascunzișurile, altfel de nepătruns, ale geografiei spirituale caracteristice fiecărui individ. Locuri aspațiale, clipe atemporale. Lumina împrăștie căldură, prăfuită precum un sărut uitat.

Mathembe stă în faţa altarului, închide ochii şi bate uşor din palme de trei ori. În spatele ei oamenii se înghesuie în lumina ce se revarsă asemeni unui fluviu încălzit de soare, aruncând umbre noi, stranii. Pentru ea oamenii nu se deosebesc cu mult faţă de umbrele acelea ciudate. Zgomotul paşilor, al vocilor, al muzicii, al trecerii lor este pentru ea o adâncă tăcere. De trei ori câte trei ori, Mathembe îşi uneşte palmele.

M-ai ajutat să reuşesc. Ajută-mă în continuare.

Mama mea. Ceva nu e-n regulă cu ea. Nu ştiu ce anume. Numai ea ştie, dar nu-mi spune. Ajută-mă. Ajut-o şi pe ea, chiar dacă nu vrea.

Fratele meu. Ai grijă de el. Păzeşte-l de el însuşi. Ţine-l departe de influenţa nefastă a celorlalţi băieţi.

Tatăl meu...

Biolumina este aprinsă în nişa ei. Căldura mâinilor Mathembei o face să strălucească mai puternic. În timp ce raza de soare îşi pierde din putere, regăsindu-şi pentru o clipă întreaga strălucire înainte de a se topi în penumbră, altarul se aprinde ca o constelaţie captivă. O mie de lumini. O mie de rugăciuni.

Secunda a trecut. Spiritul a dispărut. Timpul şi spaţiul îşi reintră în drepturi. Ea se închină, se întoarce. Şi îl vede. Stă rezemat de peretele cafenelei Tipsi, cu braţele încrucişate.

Pe Mathembe o cuprinse furia. Se simţea umilită, respingătoare ca un limax bălţat.

O lumină licări între degetele mâinii lui stângi. O lumină verde, rece. Veni lângă ea. Se închină, îşi uni palmele, de trei ori câte trei şi puse biolumina pe tabernaclu.

- Noi nu-i putem cere nimic Dumnezeului nostru, aşa cum faceţi voi cu al vostru, spuse el.

Umilinţa, conştiinţa de sine, dispărură ca ceaţa ce pluteşte deasupra apei. Dintr-o dată totul era bine. Ar fi vrut să-i dea ceva, să-i cumpere ceva, să-i arate şi să-mpartă cu el ceva. Mathembe îl împinse în cafenea şi-i arătă cu mâna sticlele din spatele lui Grămadă de Viermi. La televizorul de pe raftul de sus se transmiteau imagini de la prezentarea unei echipe sportive în faţa împăratului din Oraşul de Jad. La o masă, capul bunicului mormăia şi protesta împreună cu alţi pierde-vară, prieteni politici de-ai lui.

- Eşti bine venită în cafeneaua mea şi poţi lua orice doreşti, oricând, fetiţo! spuse Grămadă de Viermi. Dacă vii fără prietenul tău.

Mathembe lovi cu pumnul în tejghea.

- Repet, eşti oricând binevenită, dar fără prietenul tău.

Din nou pumnul izbi tejgheaua, apoi palma se deschise. *De ce?*

- Spune-i că data viitoare când o să vrea să se roage la unul dintre altarele noastre, unui sfânt de-al nostru, să pună lumina cu mâna *dreaptă*.

Mathembe îşi muşcă buzele şi dintr-o singură mişcare mătură cu mâna de pe tejghea castronaşele de sticlă pentru ceai.

El o ajunse din urmă într-o piaţă mică, în care mai multe străzi se întâlneau în jurul unei fântâni uriaşe, cu pereţii acoperiţi de mesaje scrijelite de îndrăgostiţi.

- M-am obişnuit cu aşa ceva. Doare o clipă, apoi trece.

Dar mie mi-e ruşine, încercă ea să-i spună, însă el n-o privea.

- Dacă m-am supărat, n-am făcut-o pentru mine şi nici din cauza insultelor. Sunt poet, iar ofensele îmi întreţin rezervele de energie. Nu. Ignoranţa stupidă, nenorocită, absolută, m-a înfuriat. O mie de ani de ignoranţă.

Rusinată, spunea ea. *Şi supărată. Propriul meu popor.* El nu auzea.

- Ignoranţa. Ăsta-i adevăratul duşman. Nu Proclamatorii, nu Confesorii, nu împăratul, nici măcar Războinicii Destinului. Ignoranţa. Ignoranţa în care-am fost ţinuţi, în care ne-am complăcut, în care ne-am desfătat, aşa încât niciodată să nu încetăm să ne urâm unii pe alţii şi să vedem adevăratele cauze ale răului. Ignoranţa. Mâna stângă. Mâna dreaptă. Tâmpenii.

Scoase un stilou din buzunar. Cu mâna stângă, mâna Proclamatorilor, scrise printre mâzgălelile "cutare iubeşte pe cutare" şi printre diferite coduri de telecom cuvintele: *Prin Noi Înşine. V-a veni şi ziua noastră.* Aruncă apoi stiloul în aer, îl prinse cu mâna dreaptă, cea a Confesorilor, şi adăugă sub prima inscripţie: *Voim păstra ceea ce avem. O ţară Proclamatoare, pentru un popor Proclamator.*

Se plimbară pe ulicioarele şi aleile de la periferie, printre oamenii care se-nghesuiau, eterni şi omniprezenţi. O singură rază de lumină pătrundea printre numeroasele nivele ale Gangerabili-ului, sclipind deasupra unui colţişor liniştit dintr-o piaţetă aglomerată în care se opriseră . Stăteau unul lângă celălalt, învăluiţi în lumină. Ea ar fi vrut să vorbească. Pentru prima oară, cuvintele i se păreau demne de a fi rostite. El îşi ridică ochii întredeschişi spre raza de lumină, străduindu-se să zărească măcar o fărâmă de cer. Mathembe scoase o minusculă creatură înaripată, ca o bijuterie, din punga de la brâu, o străpunse cu un ac şi o prinse de mâneca stângă a lui Ghavra. El rămase şocat. Încercă, cu o repulsie abia stăpânită, să-şi învingă tulburarea, dar nu putu. Se uită la jucăria ce se zbătea.

- Ăsta este lucrul pe care n-am reuşit să-l înţeleg niciodată. E ca un loc de care mă apropii şi în care nu intru pentru că nu pot trece pragul. Şi atunci sunt silit să stau în faţă cu propria mea ignoranţă. Felul în care înţelege poporul tău viaţa... cu atâta cruzime şi uşurinţă.

- Îmi place să cred că sunt deştept, mi se spune că sunt chiar foarte deştept, tolerant şi înţelegător... Sunt artist, sunt capabil să înţeleg fiecare punct de vedere în parte şi toate deodată. Să fiu totul pentru toţi în numele naţionalismului... Dar când văd o făptură frumoasă şi vie prinsă cu acul de mâneca mea, zbătându-se, vechiul Proclamator din mine se revoltă. Mă uit la darul tău şi parcă aud răpăitul tobelor Lojei Spiritului şi văd stindarde fluturând.

Degetele lui smulseră acul. Când mica făptură își scutură aripile de borangic, se dădu înapoi de parcă un demon i-ar fi supt sângele din vene.

- Provin dintr-o familie foarte mândră și severă de Proclamatori din nord, din prefectura Simsharra. Orașul meu natal se numește Faharj și e așezat exact la poalele marilor păduri nordice. O zicală de-a Proclamatorilor spune ca tobele cu cât sunt mai departe de fluviu, cu atât bat mai tare. În Faharj tobele băteau într-adevăr îndelung și asurzitor. Întreaga zi le-ar fi bătut oamenii dacă ar fi putut, deși prin preajmă nu se afla nici un Confesor la o distanță mai mică de o zi de mers. Mersul la templu în fiecare zi de sărbătoare. Instrucția zilnică de după școală, ținută de îngrijitorul templului. La radio doar limba nouă și "Vocea Imperiului". Nu te juca cu Confesorii. Sunt murdari, obraznici, mincinoși, te lovesc unde și când te doare mai tare și-ți fură cartelele. Așa m-au învățat părinții mei. Dragii de ei. Îi iubesc foarte mult. Înțelegi asta?

- Așa că, atunci când am întâlnit primul Confesor, nici nu l-am recunoscut. N-avea gheare, nici față verde, nu îi ieșea fum pe nări, n-avea părul roșu, nici ochi albaștri, nici picioare despicate.

Se mutară lângă un jgheab micuț în care apa curgea dintr-o pereche de fălci osificate. Plantele acvatice împrăștiau un miros plăcut. Se așezară pe marginea lui. Mathembe își lăsă degetele să alunece în apa rece.

- Coreligionarii mei prețuiau în mod deosebit educația de tip vechi, ceea ce numeau ei învățătura Proclamatoare. Nici vorbă de circuite implantate în craniu care să-ți umple mintea în timpul somnului cu tot felul de informații. Să înveți, să înțelegi, să știi ce să faci cu acestea. *Să gândești.* "Învață", îmi spuneau părinții. "Educația este cel mai mare dar al lui Dumnezeu". Dar ei n-au înțeles niciodată un paradox fundamental, și anume că insistând asupra caracterului sfânt al învățăturii, al *gândirii*, m-au determinat să resping în cele din urmă toate valorile în care credeau ei.

- Sau poate că nu.

Din nou degetele lui se apropiară de organicul străpuns, dar nu putură să-l atingă.

- Erau membri ai sectei ultraextremiste Radanta. Probabil că nu știi ce înseamnă asta. Pentru cei din Radanta, viața reprezintă imaginea, esența lui Dumnezeu, care este sursa și miezul tuturor viețuitoarelor, stăpânul, supraveghetorul și creatorul suprem. Să ici viața, materialul genetic care constituie originea și sămânța vieții și s-o modelezi, s-o adaptezi intereselor omului, înseamnă, în viziunea lor, să cazi în păcatul unei mândrii colosale. Faharj era un oraș în majoritate Radanta. Poporul meu încerca să-și ducă zilele în respectul și adorarea vieții. Biotehnologia era supusă anatemei. Scoasă în afara legii. Considerată perversiune socială.

- Să proscrii la nivel social biotehnologia părea o excentricitate chiar şi pentru un Proclamator din nord. Părinţii mei credeau, dimpotrivă, că celelalte secte Proclamatoare compromiseseră şi falsificaseră ştiinţa revelatoare a lui Dumnezeu, căzând astfel pe veci în dizgraţie. Erau fermieri părinţii mei, o meserie absolut necesară pentru o comunitate Radanta, pentru că ei nu mănâncă hrană biotehnică. Cultivă pământul la fel ca acum zece mii de ani, în Era Întunecată. Ară pământul cu pluguri de metal trase de maşini şi-l însămânţează cu hrană simplă, obişnuită. Nici vorbă de plante de carne, de lapte sau de vin. Totul este simplu, natural. Murdar. Omoară animalele şi le mănâncă.

- M-am născut şi am crescut într-o casă neînsufleţită, din cărămidă, piatră şi plastic, pe o stradă liniştită, o stradă din piatră şi pământ. Casele acestea neînsufleţite erau luminate cu electricitatea obţinută prin căderea apei sau prin mişcarea aerului. Nu aveau nici biogaz, nici plante solare. Oriunde ne duceam, mergeam pe jos sau pe biciclete mari, zgomotoase. Dacă trebuia să ne vizităm rudele din alt oraş, plecam în rulote metalice trase de tractoare metalice. Am străbătut lumea îmbrăcat în haine confecţionate de maşini, nu rase de pe suprafaţa recipientelor cu bacterii. Când mă îmbolnăveam, mi se dădeau medicamente obţinute pe cale chimică, nu viruşi tămăduitori care să-mi refacă armonia metabolismului. Iar dacă aş fi murit de boală, m-ar fi îngropat în pământ, să pot răspunde chemării la judecată a Domnului. N-ar fi existat pentru mine Visarea de dincolo de viaţă, ci doar putrezirea înceată, tristă, în pământul rece, apăsător. Visarea era considerată blasfemia cea mai îngrozitoare, de neiertat, prin care omul nega darul efemerităţii şi al morţii primit de la Dumnezeu. Şi aparţinând sectei, nu-aş fi dus bucuros în mormânt, plin de credinţă şi speranţă.

Mathembe se cutremură, simţind parcă vântul rece al morţii suflând pe străduţele din Gangerabili. Al morţii definitive, şi realiză cât de fragile erau acele vieţi, atârnând deasupra abisului fără nici un punct de sprijin, fără nimic de care să te agăţi dacă ai fi căzut în întunericul genunii. Se gândi la Dr. Kalimuni şi la cât de îndrăzneţ fusese el în faţa armelor Războinicilor Destinului. De-abia acum, când ştia cât de lipsite de speranţă erau viaţa lui şi cele ale tuturor Proclamatorilor, înţelegea adevăratele dimensiuni ale curajului său.

- Îţi dai seama cât de complex poate fi un lucru în simplitatea lui? Numai acum, după ani de umilinţă asumată şi scârbă de mine însumi, după ani întregi în care am disprețuit credinţa părinţilor mei, am ajuns să-mi preţuiesc copilăria aşa cum se cuvine. Este o parte din mine, n-o pot ignora, deci mă voi bucura de ea, va fi o sursă de încântare, chiar dacă pe vremea aceea voiam să scap cât mai repede. Eram un prost cu educaţie, suficient de isteţ ca să-mi dau seama de neajunsurile propriei mele vieţi şi ale lumii, dar fără să am înţelepciunea de a le aprecia părţile pozitive. Primul meu gest de răzvrătire s-a manifestat atunci când tata şi mama au vrut să mă iniţieze într-o Lojă a Spiritului - Societatea

Originii Lacrimilor, căci m-am născut sub influența celei de-a noua Case - iar eu i-am refuzat. Între noi nu mai fusese un scandal ca acela. I-au chemat pe bătrâni, pe preoții din templu, pe mediatori. Mi-au vorbit cu toții pe rând, foarte încet sau strigând, de parcă problema era surzenia, nu răzvrătirea împotriva lor. Le-am spus că Lojile sunt mărginite, intolerante, pline de fiere, că ura împotriva Confesorilor era o mascaradă a virtuții religioase, că nu mă căiesc și nu vreau să mă alătur lor. Mama și-a înfundat urechile cu ceară ca să nu mai audă asemenea blasfemie. Tata n-a mai vorbit cu mine de atunci. Bineînțeles că a trebuit să dau socoteală în fața congregației. Fapta mea infamă a ajuns chiar și la urechile Proclamatorilor imorali, după cum fusesem învățat să-i consider. Confesor să fi fost și tot m-ar fi tratat mai bine. Numai mama și delegațiile oficiale de la templu îmi mai vorbeau. Nu fusesem ostracizat în mod oficial. Mi-au spus numai că n-am reușit să apreciez onoarea ce mi se făcuse. Mi-am dorit atunci să fiu îndepărtat din comunitate. Dacă eram un păcătos, atunci să am cât mai multe păcate. Acum îmi dau seama că bătrânii procedaseră așa nu pentru mine, ci de dragul familiei.

- Sunt sigur că tot orașul a răsuflat ușurat când am plecat la universitate, cu gândul să mă autocondamn la educație. Îmi pare bine că n-a încercat nimeni să ia legătura cu mine acolo. Neplăcerile la care ar fi fost supuși părinții unui băiat Radanta care și-a abandonat credința strămoșilor și, în întunecimea îndoielilor lui, s-a întors către păcatul naționalismului, ar fi fost groaznică, într-adevăr. Lojele sunt puternice și răzbunătoare. Păcatul trebuie să fie ispășit de cineva și lor nu le pasă în spinarea cui îl aruncă.

- Acum știi tot. Sunt Proclamator și naționalist. Atunci de ce, în numele naționalismului, pledez cauza Proclamatorismului? Poate pentru că dezaprob ideea de a echivala Confesorismul cu naționalismul și Proclamatorismul cu imperialismul. Poate pentru că o mie de ani de existență Proclamatoare în această țară, de gândire, credință, societate, limbă, muzică, artă, literatură și artă Proclamatoare, nu pot fi șterse și respinse ca o aberație istorică. Proclamatorismul este o parte integrantă a acestei țări. Țara l-a acceptat, așa cum a acceptat totul și l-a schimbat, i-a dat o formă particulară, l-a modelat în ceva unic. Credința strămoșilor mei nu este credința strămoșilor-de-dincolo-de-ape. Țara asta este a mea, așa cum este și a ta sau a Războinicilor Destinului sau a consilierilor din "Prin Noi Înșine", care mor de foame într-o curte oarecare. Este țara mea și o iubesc ca pe un tot. Nu părți din ea, nu regiuni anume, nu pe bucăți, Confesori și Proclamatori.

- Iartă-mă! Iartă-mă! M-am ambalat. Vorbesc tare. Te stânjenesc. Își întinse mâinile mari, nefolositoare.

Nu, spuse Mathembe. *Stânjenește-mă, vorbește în gura mare, arată-mi poporul acesta mare, al nostru.*

Dar odată trecută acea dispoziție sufletească specială a lui Ghavra, , nu se putea întoarce atunci și acolo. Degetele lui atingeau jucăria nemișcată, carnea ei sintetică.

- Oh, ne credem atât de sofisticați, atât de sclipitori în istețimea noastră politică și este suficientă o bucățică de carne, o jucărie, vie într-o zi, moartă în cea următoare, ca să ne întoarcem la Băieții Fantomă și la Lojele Spiritului. Întotdeauna uităm mai mult decât învățăm. Mulțumesc.

Mângâie darul, îi flutură aripile translucide.

- E mai mult decât un cadou, e o încercare. Un mijloc de înțelegere.

Nu, nu este, spuse Mathembe. *Este o jucărie. O nimica toată. Câteva grame de bioplasmă, de carne din plastic, adusă la viață de mine ca dar pentru tine. Atât.*

- Hai, vino. Mi-ai arătat unde și cum lucrezi, acum e rândul meu.

Casa de Sticlă ocupa cea mai mare parte dintr-o piață mică, dar luminoasă, din Tsirinana. Intenționat sau nu, o anomalie biotectonică oarecare provocase prăbușirea unui morman de zgură dintr-un cvartal muribund, formând o puzderie de baloane uriașe, transparente, asemeni unor mănunchiuri de fructe pârguite, fiecare de câteva ori mai înalt decât un om. Zidurile fuseseră găurite, legăturile făcute, podelele întinse, iar circuitele electrice și de telecomunicații se răsfiraseră ca un sistem nervos. În plus mobilierul și echipamentul de birou se deplasau pe orizontală odată cu personalul. Oamenii din Casa de Sticlă trebuiau să arate ocupați. Și un ultim detaliu. La un moment dat, atunci când Casa de Sticlă explodase, o reacție fotochimică schimbase culoarea polimerului în roz. Pur și simplu în roz.

- După o vreme nu mai observi, zise Ghavra, în timp ce lumina roz cădea pe birourile roz, pe scaunele și terminalele roz, pe hârtia, afișele și pamfletele roz.

Mathembe se uita la oamenii cu zâmbete roz, care-și dezveleau dinții roz când treceau pe lângă Ghavra, foarte ocupați cu misiunea lor în numele artei și al naționalismului.

- Toate acțiunile pot fi acte politice, dacă oamenii le concep să fie astfel și sunt inspirate de un număr de valori culturale solide, remarcă Ghavra, dar cuvintele lui n-o convinseră pe Mathembe. Ea simți că nici Ghavra nu credea în adevărul lor, ba mai mult, încercările disperate ale Casei de Sticlă de a transforma fiecare gest sau acțiune (începând cu băutul vinului și sfârșind cu inscripțiile de pe pereți) într-un gest sau acțiune politică îl excluseseră pe Ghavra. El era un poet jangada politic Proclamator. O ciudățenie, un anacronism care-i stânjenea pe ceilalți, așa cum se întâmplă cu un puști prea mare care insistă să se mai joace cu copilași de patru ani.

Când Ghavra propuse să plece, ea se bucură pentru amândoi. În timpul plimbării el îi vorbi despre cum recunoștea, altădată, semnele contaminării fiecărei fracțiuni a vieții cu germenii culturii imperiale,

dar Mathembe nu înțelese o iotă. Remarcase un fenomen optic ciudat. La început se gândise că era doar un joc de lumini specific acelui cartier străin ei, dar se înșelase, căci oriunde întorcea capul afișele, bucățile de hârtie aruncate în șanțuri, dalele de ceramică de sub picioare, rufele întinse la uscat pe balcoane, chiar și norii de pe cer aveau o ușoară nuanță verde. Ghavra băgă de seamă încercările ei de a-și șterge de pe retină culoarea supărătoare.

- E efectul de negativ.

Mathembe cea ignorantă nu înțelese.

- Și pe mine m-a surprins, continuă el, până am aflat explicația. Ei bine, e vorba de lumina roz. Ochiul se obișnuiește cu ea, iar când ieși în stradă toate capătă nuanța asta de verde ca să compenseze efectul rozului. Nu ți face probleme, trece.

Dură însă trei zile până ce ultimul foton de verde se șterse de pe retina Mathembei și albul deveni din nou albul sfânt și limpede.

Acela a fost *unde*. Acesta este *cum*.

O zi proastă.

Fără noroc.

Fără bani.

Proastă dispoziție.

Farfuria goală.

Cartela goală.

Nici o vânzare.

Mâinile în buzunare.

Cizmele lovesc zidul. Lovesc. Lovesc.

Plictisită. Supărată. Săracă.

Iar cu o noapte înainte, apăruse avocatul Sharjah, cu zâmbetul lui corect, *așa*, și cu vorbele lui liniștitoare, *așa*. Spusese că era *sigur, sigur*, că vor primi vești cât de curând, cele mai bune vești cu putință, iar Mathembe n-avusese curajul să-i destăinuie mamei sale, care stătea acolo ca o pasăre prinsă de furtună, cu mâinile pe genunchi, îngrozită, înfricoșată, inexplicabil de bolnavă și de slăbită, că lipsa ei de încredere în avocat o mânase către Stadionul Bujumbura de zece, cinsprezece, douăzeci de ori. Mama sa arăta însă atât de bolnavă, bolnavă de disperare, iar cuvintele avocatului sunau atât de mângâietoare și dătătoare de speranță, încât Mathembe nu se îndură să înfigă ghimpele durerii în inima aceea mereu încrezătoare. *Toți trebuie să facem un efort pentru avocatul Sharjah*, declarase maică-sa și iat-o astăzi pe Mathembe plictisită, supărată, săracă.

Chiar și cerșetorii o duceau mai bine. Mai bine fără grai, fără o mână, fără un picior, fără o ureche, fără ceva . Nici măcar un turist care să se aventureze mai mult sau mai puțin speriat, mai mult sau mai puțin înfiorat, în întunecatul Gangerabili, nici un individ cu nasul pe sus, nici un îndrăgostit care să cumpere o jucărie pentru perechea sa. Nimic.

Şopteşte cuvântul dătător de viaţă, fă din nou o minge de plasmă, pune-o în punga de la brâu, căci şi mâine va fi o zi.

Şi-atunci sosi el. Zâmbitor. Încrezut. Stătea cu braţele încrucişate, rezemat de zidul plin de afişe ce anunţau concerte, vânzări şi întruniri. Zâmbea plin de sine. Fir-ar să fie!

- Vino, zise el. Dar ea era încă supărată.

- Vino, spuse din nou şi întinse mâna spre ea.

- Vino, o chemă pentru a treia oară şi ea îi acceptă mâna. Când îl atinse, ceva ca un mic şoc electric se transmise prin degetele lui într-ale ei. Înainte de a-şi da seama ce se întâmplase, el o şi trăsese din ziua aceea mohorâtă, murdară, apăsătoare, *vino*, pe aleile dintre chioşcuri şi standuri, printre vânzătorii care-şi strigau marfa, radiouri cu programe insipide şi tuburi albastre de televizor, *vino*, afară, sub cerul liber, *hai să fugim, vino, vino,* şi clipiră în lumina cu care nu erau obişnuiţi, lumina amurgului ce se revărsa peste Ol Tok, *vino,* la vânătoare, şi alergară urmându-şi chemarea, ţelul, direcţia, ca două fărâme mişcătoare de viaţă care-şi croiesc drum pe străzile aglomerate, printre meselе cafenelelor, ocolind stâlpii cu afişe, patrulele armatei şi ale poliţiei, transportoarele uriaşe, care treceau de-a lungul bulevardului gemând de oameni şi maşini, *vino, vino, vino,* spiritul chemării o stârnise şi o târâse într-o aneteală a emoţiei şi a aşteptării miraculosului, *vino, vino,* pe străzi largi şi străzi înguste, în care aerul avea gustul apelor adânci, adânci, ale fluviului răcoros, departe de districtele şi cartierele pe care le cunoştea ea. Mâinile lor împreunate, fiorul de energie care le străbătea, noaptea coborând pe negândite deasupra străzilor, venind din cerurile dinspre sud, în spatele lor oraşul se aprindea în zeci de lumini, cartier după cartier, district după district, dar ei întrecuseră chiar şi viteza luminii, iar ea râdea tare, încântată de caracterul nemaipomenit al trecerii ei, *vino,* şi odată cu primele stele ce se aprindeau pe cerul violet, mirosind a mosc şi a apă de râu, ieşiră amândoi din îmbrăţişarea înăbuşitoare a străzilor ajungând pe cornişă, iar râul era la fel de larg ca şi marea din spatele lor, scăpărând în lumina reflectoarelor de la bordul ambarcaţiunilor, argintate de jocul razelor.

Acolo îi aşteptau muzicanţii *wajangada*: femei cu tobe agăţate la cingători cu şaluri negre, verzi şi argintii, bărbaţi aplecaţi peste chitare, încercându-le, acordându-le, încruntaţi de concentrare, oameni cu cercuri de la pistoanele metalice ale motoarelor vehiculelor imperiale distruse şi piroane de oţel cu care băteau în ele, oameni cu tamburine *maracas, surdus, conges, tablos,* cu tot felul de lucruri în care să baţi, pe care să-ţi plimbi degetele şi să scoţi o cascadă de sunete ca zborul îngerilor.

- Jangada, strigă Ghavra şi faţa i se lumină.

- Jangada, răspunse mulţimea şi, încă ţinând-o de mână, Ghavra o prezentă pe Mathembe strigând:

- Prietena mea Mathembe, pe care o vedeţi aici, se tot întreba ce este jangada. Vă propun să-i arătăm în seara asta.

"Mathembe", îi răspunseră chitariştii, toboşarii şi ceilalţi instrumentişti într-o avalanşă de glasuri ca tunetul de peste râu. "Mathembe". Se auzi o tobă, apoi ritmul simplu de doi timpi pe patru al unei *tabla*. Ghavra stătea cu picioarele depărtate, cu capul dat pe spate, cu degetele împreunate la ceafă. Bătea ritmul cu piciorul. Muzicanţii formară un semicerc în jurul lui, stând în picioare, pe vine, îngenuncheaţi, după felul instrumentului la care cântau.

Răsună o voce. Oamenii se adunară la auzul chemării ei. Veneau din casele şi apartamentele de pe înălţimi şi de pe falezele râului, din cartierele lacustre şi de pe ambarcaţiunile trase la chei. Veneau pelerini atunci ieşiţi din râu, cu umerii dezgoliţi conform ritualului, cu apa şiroindu-le din păr, adolescenţi mestecând gumă, îmbrăcaţi cu şorturi, tricouri şi jachete cu Căpitanul Navei pe spate, tineri şi tinere serioşi, arborând insigne şi embleme ale grupării "Prin Noi Înşine" şi eşarfe ale Războinicilor Destinului şi abţibilduri cu "Îi iubesc pe prizonierii de război naţionalişti" la buzunarele de la piept, mame dansând cu copiii în braţe în ritmul tobei, *dansează, dansează, micuţule,* taţi cu sticle de vin şi feţe indiferente, cu expresii de tipul *pe mine n-ai să mă prinzi dansând* şi bătrâni ramoliţi, topăind între ei, râzând cu poftă, prea bătrâni pentru mândriile prosteşti.

Jangada! Atunci ţâşni în noapte cântecul unei singure chitare, simplu, dar plin de subtilitate, contrapunctat de a doua chitară. Între sfârşitul unei tobe şi începutul următoarei se auzi basul, cu sunetul lui ralt care-ţi tăia respiraţia atât de minunat, încât îţi doreai să o ia de la capăt, ca să urli şi apoi să amuţeşti de admiraţie.

Jangada! Oamenii dansau, muzicanţii se-ncovoiau, transpirau şi-şi aruncau unul altuia zâmbete încurajatoare, atotştiutoare. *Jangada.* Totul era ritm şi mişcare. Un singur punct nemişcat. Ghavra Proclamatorul stătea neclintit, cu picioarele depărtate, cu mâinile la ceafă, cu capul dat pe spate, urmărind cerul întunecat, atât de plin de îngeri şi de stele. Cărui spirit i se roagă oare un Proclamator condamnat să trăiască, înspăimântat de ideea morţii?

Indiferent însă de numele lui, spiritul îi auzi chemarea şi-i răspunse. Încet, încet, Ghavra se ghemui până ajunse ca o minge, se strânse ca un pumn înainte să lovească. Mathembe ar fi vrut să se ducă la el - *Şi asta face parte din spectacol? Aşa trebuie să se întâmple?* Da, aşa trebuie să fie, pentru că muzicanţii cântau, oamenii dansau şi-şi fluturau sticlele cu vin şi eşarfele negre-verzi-argintii.

Oare numai ca îşi dădea seama că el suferă? Trebuia să se apropie de el, nu mai putea sta deoparte. Tocmai când se hotărî să se mişte, Ghavra se ridică. Pe la jumătatea gestului, scoase un răcnet cum Mathembe nu mai auzise niciodată. Poate doar strigătul lui Dumnezeu mai sună astfel, prin spaţiu, atunci când îşi cheamă credincioşii Proclamatori la rugăciune. Ţipătul crescu în intensitate, mai tare, pe măsură ce el se ridica. Jangada auzită la radio nu fusese aşa, aceea nu păruse că poate elibera

animalul străvechi care dormitează încovrigat dincolo de hotarul raţiunii noastre, jangada de la radio nu fusese în stare să trezească în eul interior toate spaimele atavice. Muzicanţii se opriră, aşteptând, socotind timpul. Urletul se transformă într-un torent de vorbe, cântăreţii prinseră din zbor ritmul, tobele răsunară, iar Mathembe se lăsă purtată de şuvoiul improvizaţiilor.

Aşa, aşa trebuie să se întâmple, într-adevăr aşa.

Se aflau lângă un fluviu, după spusele lui Ghavra, şi pentru că se aflau lângă un fluviu, ei erau asemeni lui. Un fluviu este alcătuit din multe lucruri: ape reci, reci, mai adânci decât amintirile, o stare a spiritului, pelerinaj, revărsarea istoriei prin timp, cântecul etern al limbajului, repetarea universului către sine însăşi prin gura oamenilor, asociaţiilor, aluziile care cad una peste alta în rostirea şi curgerea cuvintelor. Expresia feţei lui - durere, confuzie, extaz - era o încununare a credinţei sale, aceea că toţi oamenii pot deveni Dumnezeu. Într-adevăr, omul acesta putea. *Adevărat,* spunea chipul lui. *Adevărat.*

Cuvintele şi muzica se împletiseră şi umpluseră noaptea. Trucşi şi automobile se opreau de-a lungul cornişei, totul se schimba, totul curgea asemeni apei sfinte din palmele făcute căuş ale pelerinilor, apa râului care li se scurgea printre degete în clipa în care credeau că o pot reţine. Nici un om nu poate să pună stăpânire pe un râu. Doar să-l împrumute şi să-l lase apoi liber.

Atât de înălţător. De sfânt.

Prea înălţător, prea sfânt - Mathembe îşi dădu seama. Incertitudinea începu să se strecoare în dans. Oamenii se opriră o clipă, apoi de tot şi rămaseră privindu-l. "Ce spune? Ce vrea să spună? Ce legătură are asta cu viţile noastre, cu speranţele noastre, cu ţara noastră?" Pas cu pas, dansul se stinse, ucis de neînţelegere. Dar Mathembe dorea cu înfocare ca el să continue. *Haide, haide Ghavra, te-ar înşela şi te-ar închide, te-ar face să cânţi cântecele lor, nu-ţi dai seama că de asta se uită cu neîncredere la tine cei din Casa de Sticlă, că în spatele zâmbetelor lor de plastic roz este numai prefăcătorie? Îngerul care te inspiră pe tine nu se va supune legilor lor, iar ei ar vrea să-şi lase urmele unsuroase pe aripile lui imaculate. Tu nu eşti un Proclamator şi un poet jangada politic, eşti mai mult decît atât!*

O voce strigă. O adolescentă cu părul împletit în codiţe slinoase, îmbrăcată cu o jachetă cu Căpitanul Navei, arătă spre cer.

- Priviţi! Priviţi!

Muzicanţii ezitară o secundă, pierdură ritmul, iar cântecul se împrăştie într-o cascadă de tonuri.

- Cerul! Cerul!

Şi Ghavra ezită la jumătatea mişcării. Mâinile lui mari se zbătură o clipă, apoi căzură ca retezate.

- Priviţi! Cerul!

O întreagă constelație se punea în mișcare. Luminile deviau de la traiectoria lor și cădeau către orizont. Razele dansau pe cer și alte raze pornite dinspre capătul de vest al planetei, le răspundeau. Luna roșie estompată și Nava Sfântă, uriașă și argintie, se vedeau la zenit.

Și se făcu zi. Un alt soare strălucі la amiază. Lumini stranii străpunseră noaptea care învăluia jumătate de planeta. Păsările se ridicară deasupra cornișei, în timp ce vocile nocturne ale orașului tăcură ca prin farmec. Oamenii priveau, minunându-se de strălucirea unui alt soare, aflat la o distanță de un sfert de univers.

Și se făcu noapte. Luna roșie, mătăsoasă și steaua uriașă și argintie dispăruseră. Fata cu părul împletit și jacheta cu Căpitanul Navei începu să plângă.

Iată un alt cuvânt din limba veche pe care-l poți învăța. Cunoști deja *wajangada* - "oamenii jangadei". Acum vom pronunța împreună *wakinema*. Pronunță așa: Wah-Ki-Ne-Ma. Folosește-ți limba, frământă cuvântul, dă-i o formă și o dimensiune. *Wakinema*. Sună bine? Reușești să-l pronunți? Foarte bine. Poate că ar trebui acum, de vreme ce ai învățat câte ceva din limba veche, să ghicești și ce înseamnă? *Wa*, oameni, un prefix personal folosit la plural ca să transforme un substantiv într-o chemare. *Kinema* - substantiv - derivat dintr-un cuvânt vechi însemnând *mișcare*. *Wakinema* - "oamenii cinema".

Wakinema: sună ca freamătul unui nou anotimp pe dalele de sticlă, deasupra rămurișului de conducte și tuburi, de la balcon la balcon, o epidemie de așteptare înfrigurată care se răspândește prin mulțime.

Wakinema. Unde? Aici? În aleea Felinarului?

Wakinema. Da. Aici. În aleea Felinarului. În curând. Cât de curând? Luna viitoare? Săptămâna viitoare? Două zile. Două zile?

Wakinema. Oare ce proiecții ne vor face? Nu știu. Dar o să fie ceva bun, cu siguranță. O să fie nemaipomenit.

Wakinema. Diseară! Diseară, diseară. Aceasta este noaptea, acesta este locul, noi suntem spectatorii. Aveți scaune? Da. Bere? Da. Ceva de mâncare? Da. Prietenii, familia, vin cu toții? Da.

Nici Mesia eliberatorul, în fruntea a zece mii de trucși blindați, nici baldachinul care purtase pe străzile orașului moaștele sfinților nu fuseseră întâmpinate cu același entuziasm cu care copiii din aleea Felinarului sărbătoriră sosirea celor numiți *wakinema*. Trucșii lor obosiți nu mai prezentau interes nici măcar pentru cumpărătorii de carne. Vopseaua trailerelor lor de lemn, semețe cândva, era ștearsă și scorojită. Înșiși *wakinema* aveau părul unsuros, erau mâncați de paraziți și murdari, însă ochiul credinței nu bagă de seamă asemenea lucruri. Copiii îi urmau peste tot, în grupuri mici și însuflețite de admiratori, în timp ce ei împrejmuiau cu un gard de protecție din sârmă ecranul uriaș, derulând sistemele de publicitate și pregătind suportul pentru proiector.

Wakinema! În seara asta! În seara asta!

Mathembe îi auzea muncind. Stătea pe vine lângă uşa de la camera mamei ei. Era o poziţie pe care o deprinsese în Piaţa de Carne. Denota aşteptare, suferinţă, pândă.

Lui îi cădea în seamă povara misterului pe care îl reprezenta boala periodică a mamei. Dacă i s-ar fi cerut părerea, n-ar fi ezitat nici o clipă să-şi asume această sarcină. Faptul că bărbaţilor din familia ei li se păruse absolut firesc ca durerea şi greutatea să apese pe umerii unei femei o mâniase. Pentru un timp, boala mamei reprezentase preocuparea tuturor. Întâia oară când doamna Fileli se îmbolnăvise şi starea ei se înrăutăţise cu o rapiditate înspăimântoare, stătuseră la uşa ei cu rândul, fără să se încumete să-şi pună întrebarea care-i chinuia pe toţi: *oare va muri?* Vracii, medicii, negustorii de plante medicinale, ghicitorii în palmă, toţi veniseră să o vadă, iar doamna Fileli, întinsă pe pat, cu degetele încleştate de cuvertură şi arătând ca spectrul foametei ce se abate asupra unei ţări mănoase le spusese: *Trimiteţi-i de aici, nu vreau să vorbesc cu ei, nu vreau să-i văd, singurul cu care vreau să dau ochii este avocatul Sharjah, o să mă fac bine, n-am nevoie de ei, credeţi-mă, trimiteţi-i de aici, aud vocea avocatului Sharjah?* Zgomotul respiraţiei ei greoaie umplea apartamentul. Vracii, medicii, negustorii, chiromanţii dăduseră din cap şi murmuraseră: *Doamna Fileli refuză să ne primească, dar poate că i-aţi putea da acest bilet de rugăciune, această reţetă, acest pliculeţ cu ierburi, acest vers din scrierile sfinte...*

Apoi, într-o dimineaţă, mama Mathembei dispăruse. Lipsise o zi întreagă. Lăsând deoparte principiile politice, Faradje era pe punctul de a apela la poliţia locală, când sosise în aleea Felinarului un jeep claxonând asurzitor şi cu radioul dat la maxim. Din el coborîse şi urcase scările o femeie strălucitoare, veselă şi zâmbitoare, care semăna perfect cu doamna Fileli, doar că aceasta nu era palidă ca o moartă şi nici nu putrezea în patul din care nimeni nu mai credea că o să se scoale.

- Da? zisese mama Mathembei. Când o întrebaseră cum se simte, le răspunsese înţepată că se simţea bine. Bine! De ce n-ar fi aşa? Cred că ne-ar prinde bine tuturor să ieşim astăzi la un restaurant. Nu avem prea des ocazia să fim împreună. Am descoperit astăzi un mic local, nu prea scump, în cartierul negustorilor de vinuri.

De altfel fusese singura căreia îi priise cina servită într-un restaurant micuţ de pe strada Cârciumarilor. Ba chiar mâncase şi porţiile celorlalţi, care descoperiseră subit că nu le era foame.

- Nu mănânci asta? Dă-mi-o mie, mi-e o foame grozavă, parcă aş fi *un foc care devorează totul* în cale. Nu ştiu de ce sunt atât de hămesită, dar adevărul e că sunt. Dă-mi, te rog, sosul fierbinte.

În ziua următoare, îşi dusese fiul, fiica, fratele şi socrul în Grădina Lacustră. Grupuri de muzicanţi în gondole se opriseră să le cânte. Se făcuse loc într-un pavilion de lângă canal, iar doamna Fileli începuse să-şi bea ceaiul şi să se servească din trufandalele celorlalţi. Se ridicase

să arunce un pumn de mărunțiș cântăreților și dintr-odată se clătinase. Căzuse într-un zornăit de porțelan, scaune și bănuți.

- Lăsați-mă, lăsați-mă în pace, îndepărtase ea mâinile care îi săriseră în ajutor. Vă spun, mă simt bine. N-am nimic.

Timp de trei zile se retrăsese din nou în pat. Faradje îi trimisese pe Mathembe și pe Hradu cu o sumă însemnată de bani în Piața Leacurilor, să caute printre sticluțele cu amestecuri complexe de bacterii, cu viruși semiprohibiți și leacuri miraculoase din arcele genetice ale pădurilor primordiale cunoscute sub denumirea de Pădurile Pașilor - căci legenda spunea că răsăriseră în locurile pe unde călcaseră Alelii - *ceva, ceva* care ar fi putut-o ajuta pe sora lui și mama lor. Tratamentele erau costisitoare. Însemnau câștigurile a zile întregi de muncă. Mathembe găsise sticluțele goale pe balconul din spate. Sclipeau ca o ofrandă adusă digeratorului de gunoi.

- A sosit cumva avocatul Sharjah? striga maică-sa la cel mai neînsemnat zgomot al ușii din față. Condu-l aici, condu-l aici.

Apoi, într-o noapte, plecase din nou. Mathembe îndurase de una singură tăișul ca de cuțit al responsabilității. Fusese datoria ei s-o urmărească și s-o păzească noaptea, deși împotriva cui și a ce trebuiau s-o apere pe doamna Fileli nu știau nici ei. Oare de teamă că moartea ar fi putut urca treptele spre camera ei fără ca ei să o poată opri? Zilele de muncă în adâncul Gangerabili-ului erau istovitoare, la fel ca și nopțile pe care și le petrecea ghemuită lângă ușă. Dacă închisese ochii, putea să jure că nu durase mai mult de o clipă, iar patul se golise.

Transformarea doamnei Fileli îi îngrijorase, mai ales că avea loc pentru a doua oară. Nu mai avuseseră loc mese luate în sânul familiei. Nici ieșiri cu ambarcațiuni de plăcere pe râu sau de pavilioane în grădinile lacustre. Apăruseră însă dintr-odată bani pentru angajarea unui profesor particular pentru Hradu, care până atunci se sustrăsese cu succes de la orice sarcină. Băiatul părea destinat să devină și el unul dintre Confesorii aceia pierde-vară și ignoranți, care-și omorau timpul pe la colțurile străzilor. După ce verificase cu atenție scrisorile de recomandare ale tuturor institutorilor de pe strada Apelor, doamna Fileli îl înscrisese pe Hradu într-una dintre școlile acelea care garantau cursanților certificate și diplome de absolvire. Fără ele ar fi fost un nimeni în lumea sălbatică în care trăiau.

- M-am întâlnit cu avocatul Sharjah, îi anunțase ea la cină, când toți erau strânși în jurul mesei, sub care își găsise adăpost un dispozitiv de stabilizare - toată lumea era convinsă, dar nimeni nu-l acuza încă pe Hradu că-l păstrează acolo pentru prietenii săi, Băieții Fantomă. Ceva se punea la cale, în cel mai mare secret, într-un camion ascuns într-un depozit dezafectat din Ladymell. În oricare altă împrejurare, Mathembe ar fi făcut din cercetarea acestui lucru obiectivul ei principal. În oricare altă împrejurare.

Am veşti bune. Avocatul a stabilit o legătură la Centrul Regional de Detenţie din Timborora. Cumnata unui văr de-al lui este logodită cu unul dintre guvernatorii centrului. Este sigur că în orice clipă s-ar putea să primim veşti în legătură cu peregrinările tatălui vostru. Nu-i aşa că-i formidabil?

Veşti grozave. Veşti nemaipomenite. Timp de o săptămână dăduse impresia că se simţea bine, după care durerile, migrenele, slăbiciunea şi frisoanele o siliseră să se întoarcă în pat. Soarele intra pe fereastră, dar în camera neaerisită mirosul bolii devenise insuportabil. Afară, *wakinema*-ul îşi montaseră ecranele şi sistemul de sonorizare şi-i puseseră pe băieţii din cartier să lipească anunţuri total inutile în cele mai îndepărtate cotloane ale străzilor.

Cu o oră înainte de căderea serii, aleea Felinarului mişuna de lume. Sosiseră cu tramvaiul rude îndepărtate din Gobéte şi Colinele Ashkamurthi. Îşi aduseră scaune cu ei, pentru că se nimeriseră în spatele celei mai solide femei de pe stradă, cu coafura cea mai înfoiată. Copilaşi înfăşuraţi în pături groase, cărora li se spusese că dacă vor merge direct, dar *direct*, la culcare în clipa în care se vor fi epuizat şi ultimele impulsuri - fără discuţii şi fără pretexte - vor avea voie să vină şi să se uite şi ei. Proprietari punând nervos la încercare stabilitatea căpriorilor unor balcoane cu echilibru precar. Vânzători de gustări calde şi de vinuri, apărând de după perdelele murdare ce atârnau deasupra intrărilor întunecoase. Miros de celuloid. Scârţâitul şi gemetele sistemului de sonorizare geriatric. Bătrâni plângându-se că nu vor auzi nimic din cauza circulaţiei de pe bulevard, că vor îngheţa stând atâta timp în răcoarea nopţii, că nu vor vedea nimic din cauza femeii grase, cu părul ei îngrozitor de înfoiat şi că dacă vor fi nişte scene mai deocheate ei nici nu se vor uita la ele, ci se vor duce la toaletă, deranjând astfel de la locurile lor şiruri întregi de spectatori. Copii care ţipau doar de dragul de-a auzi ecourile propriilor voci, aruncând cu dulciuri unii în alţii şi cântând *de ce mai aşteptăm, de ce mai aşteptăm*. Cu toţii izbucniră în ovaţii în clipa în care tehnicienii - un grup de adolescenţi cu părul unsuros - umblară la tabloul de comandă al reclamei cu Fata-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi şi o făcură să dispară, întrerupând alimentarea cu energie a panoului. O zeitate dată uitării. Un strigăt şi mai puternic izbucni din piepturile tuturor când proiectorul se puse în mişcare şi pe ecran apăru o altă reclamă cu Berea-Cinci-Inimi.

Mathembe aştepta în umbra unei uşi putrede, cu ochii sclipindu-i. Foşnetul general încetă. Începea programul de asistenţă completă. Pe la jumătatea primei role, uşa dinspre stradă se deschise. Înfăşurată în mai multe rânduri de haine, în ciuda nopţii toride de vară, mama Mathembei ieşi în aleea Felinarului, strecurându-se şi alunecând printre rândurile de spectatori încruntaţi, concentraţi, cu feţele argintate de lumina ecranului. Furişându-se ca o umbră, Mathembe o urmă. Avusese deci dreptate.

În timp ce Faradje, Hradu și capul bunicului căscau gura la ecranul uluitor pe care se succedau imagini angelice, fata se ascunse în umbra ușii Creditului Unional. Mama să aștepta tramvaiul. Strada largă îi scotea în evidență slăbiciunea și fragilitatea. Mathembe ar fi vrut să se ducă la ea, s-o ia în brațe și s-o ducă înapoi în casă, în patul ei, în mijlocul familiei și al afecțiunii lor. Tramvaiul sosi. Doamna Fileli se așeză la fereastră. Fata ieși din ascunzătoare și o urmă pe jos. Una, două, trei stații. Opt, nouă, zece stații. Doamna Fileli coborî și se îndreptă spre un alt tramvai. Mathembe se prefăcea că citește afișele proimperiale lipite pe un stâlp din colțul străzii. Un tramvai sosi legănându-se în stație, împroșcînd scântei de la cablurile catenice. Asemenea majorității provincialilor, Mathembei îi era teamă de electricitate. Aceasta reprezenta însăși esența demonilor ieșiți din fabricile imperiale, îmblânziți doar atât cât să fie utili, dar niciodată suficient ca să devină demoni de încredere. Doamna Fileli ocupă un loc în spatele tramvaiului, înfășurată în haine și pleduri. Mathembe începu să alerge din nou, cu sudoarea șiroindu-i pe trup. Stație după stație, tramvaiul se apropia de Karasvathi. Pentru fiecare cartier al orașului exista un corespondent negativ. După cum aleea Felinarului era replica bulevardului Keekoroh, iar Gangerabili reprezenta opusul cornișei care ducea către petrecerile de pe Colinele Fijjad, tot astfel și Karasvathi se găsea în vădită contradicție cu Piața de Leacuri. Era perechea siameză nefastă.

Ce putea căuta cineva pe străzile și potecile îngrozitoare din Karasvathi nu era treaba nimănui, decât a sa proprie. Ca o umbră, în tricoul fără mâneci și pantalonii ei strâmți, negri, Mathembe își urmă mama printr-o încrengătură de elemente biotectice părăginite, muribunde. Acolo nimic nu creștea drept sau nu era așa cum te-ai fi așteptat să fie, nici o linie nu era continuă și nici o perpendiculară nu era verticală. Nivelele cele mai de jos ale clădirilor din Karasvathi fuseseră timp de milenii atât de presate de povara biotecturii, încât locuitorii lor - niște oameni ascunși, îmbrobodiți din cap până-n picioare, în mijlocul cărora doamna Fileli trecea neobservată - intrau și ieșeau prin niște uși nu mai înalte de genunchi în și din pasajele ce se transformaseră mai degrabă în culoare prin care nu puteai merge, ci trebuia să te târăști. Bucăți de lemn sculptat împodobeau zidurile aplecate în afară. O seringă. O plantă cerebrală. Un cap. Un falus din lemn, curbat cu eleganță. Un cântar. O frunză cu cinci lobi. Mama Mathembei intră într-un pasaj lung, întunecos, veghеat de o statuie reprezentând un cap de femeie cu părul împletit din șerpi. La capătul lui se aflau niște uși. Toate închise. Toate încuiate. De undeva din apropiere se auzea tonalitatea gravă a unui instrument, ca bătaia unei inimi.

Prima ușă: un rând de trepte înguste ce se întortocheau în întunericul din Karasvathi, înălțându-se, în pofida înclinării planetei, până când jocul perspectivei o reducea la inexistență.

A doua ușă: un perete plin.

A treia uşă: o pereche făcând dragoste. Femeia se uită compătimitor la Mathembe, în timp ce buzele ei conturau cuvintele: *ne rotim, ne rotim...*

A patra uşă: ceva uriaş, cu copite, lătrând.

A cincea uşă: un cerşetor mort, în carnea căruia se înfipseseră organici paraziţi, pietrificaţi.

A şasea uşă: un magazin. Pe podea era pictat capul femeii cu şerpi în păr. Globuri bioluminescente pluteau prin colţuri. Lângă peretele din stânga stătea întins un bătrân gol, cu spatele întors către cameră. În jurul corpului i se încolăciseră lujeri verzi ce pulsau, iar din anus îi ieşea ceva asemănător unui cordon ombilical, cu capătul răsucit pe podea. Lângă peretele din dreapta se afla un tânăr uriaş, care îşi privea fix, extaziat, degetul mare de la piciorul stâng. Era complet gol, cu excepţia unui şort tivit cu galben. Mathembe nu mai văzuse niciodată astfel de muşchi. Păreau pietrificaţi. Fruntea tânărului biotic era înţesată de terminale. Pe după urechi avea petrecute reţele de biocircuite, prinse la ceafă cu nişte cleştişori. În peretele opus se deschidea o uşă. În spatele uşii se afla maşina.

Părea umană, maşina aceea neagră. Pe umeri, şolduri, pulpe şi frunte licăreau dispozitivele cenuşii de înregistrare magnetică. Auzise câte ceva despre ea. Şoapte, murmure scurgându-se ca veninul de-a lungul aleilor din Gangerabili.

Îţi promit orice. Îţi dau orice fel de garanţii. Că n-o să-ţi facă nici un rău, că n-o să te doară, că nu există efecte secundare sau reacţii anormale. Şi că vei primi bani. E bine să ai bani. Banii trebuie să fie buni... Îţi injectează substanţe: viruşi ai memoriei, droguri, ştii, chestiile acelea pe care le găseşti de vânzare pe banchetele din spate ale automobilelor parcate pe Cornişă. Le iei şi primul lucru de care devii conştient atunci când îţi revii este că ceva sau cineva îţi târăşte trupul afară dintr-un canal, pentru ca negustorii de organe să ţi le extirpe. Dar despre aşa ceva nimeni nu-ţi spune nimic înainte. Pentru că dacă ar face-o, nimeni nu ar mai accepta oferta lor.

Febra. Boala care ţi se agravează pe zi ce trece când simţi, ba mai mult, *ştii*, că vei muri, deşi cum e posibil să mori, de vreme ce în vene ţi-au injectat o cantitate de antigene de pe piaţa neagră suficientă ca să imunizeze o regiune întreagă? Halucinaţiile. Senzaţia atât de vie că Dumnezeu îţi sfâşie trupul bucată cu bucată şi-ţi sfârtecă inima. Trăiri groaznice, oribile. Iar apoi întâlnirea din spatele uşii vegheate de capul de meduză din Karasvathi. Întâlnirea cu maşina. Maşina care-ţi suge tot sângele.

O femeie goală era ferecată în interiorul maşinii. La încheieturile mâinilor, pe umeri, la gât, pe piept, pe abdomen, pe interiorul coapselor, pe glezne îi atârnau şerpi negri, cu dinţii înfipţi în carne. Tuburi de plastic porneau din capetele lor, strângându-se într-un mănunchi deasupra creştetului omului-maşină, sub nişte filtre moleculare. Sângele cur-

gea într-o mulțime de pahare, așezate pe etaje, ca apa unei fântâni a norocului în care arunci o monedă pentru a-ți asigura întoarcerea în siguranță sau noroc în dragoste. Cu fiecare etapă filtrele extrăgeau virușii prețioși care crescuseră și se înmulțiseră în sistemul circulator al femeii. Sângele picura apoi dintr-un ac într-un dializor, fiind recirculat prin corp pentru a antrena alți viruși de ajustare.

Sub strânsoarea șerpilor cu capetele înfipte în carnea ei, mama Mathembei deschise ochii și-și văzu fiica. Fata se gândea în acea clipă să răstoarne mormanul de filtre, să distrugă pompele și procesoarele și să strivească cenușiile circuite logice, de proveniență imperială. Totodată privea însă cu coada ochiului spre ușa întredeschisă, aflată pe peretele din spatele ei. Aruncă o ocheadă prin crăpătură. Într-o seră inundată de lumină doi oameni își beau ceaiul. Pe masa joasă plasată între ei se odihneau un vas, o sticlă cu apă și trei fiole cu conținut argintiu, sclipitor. Unul dintre cei doi era mic, cu aspect de rozătoare, așa cum te-aștepți să găsești într-un asemenea loc. Celălalt era avocatul Sharjah. Zâmbea și-și sorbea ceaiul foarte politicos. Cu o furie întunecată, pe care Mathembe și-o bănuise întotdeauna ascunsă în suflet, o smulse pe mama sa din îmbrățișarea mașinii. Sângele începu să curgă din gurile moarte, căscate, întesate cu dinți. Se prelingea în același timp și din înțepăturile paralele de pe mâinile, umerii, gâtul, pieptul, abdomenul, coapsele și gleznele mamei sale.

Mathembe o înfășură pe femeie într-o husă de scaun murdară, gândindu-se cum s-o răpească de acolo. Gândindu-se intens. Evadarea era totul. Să deschidă ușa care dădea afară. Tânărul uriaș rânjea. Bioluminescențele albastre pulsau de-a lungul circuitelor, semnalând dezactivarea creierului. Mâinile îi rămăseseră încleștate pe canatul ușii. *N-o să trecem.* Simțind parcă ceva, Mathembe mai aruncă o privire în spate. În ușa serei stătea omul cu mutră de rozătoare, ținând în mâini un dispozitiv de comandă. În spatele lui se vedea avocatul Sharjah, având întipărită pe față o expresie care reflecta pe de o parte rușine, pe de alta tristețe, fiecare izvorâtă din motive diferite. Mathembe își întoarse privirea înapoi, spre rânjetul artificial al giganticului om biotic. Își concentră toată furia, dorința și tăria într-o lovitură zdrobitoare în testicule.

Când tânărul se prăbuși ca un copac tăiat, Mathembe și mama ei trecură peste el și ieșiră afară, în noapte, înainte ca acesta măcar să se gândească să le rețină. Lângă peretele din stânga bătrânul continua să viseze orice vis furnizat de cârcei. Dar sunetul grav, adânc, de bas al instrumentului încetase.

În dimineața următoare o scrisoare dictată de către Faradje în limbajul său nou cel mai oficial fu trimisă printr-un mesager rapid la biroul avocatului Sharjah de pe strada Marii Triști, informându-l că se renunța din acea clipă la serviciile lui, toți banii virați în conturile sale trebuind să fie înapoiați imediat și fără lămuriri și explicând că, indiferent dacă va citi sau nu înștiințarea, o notă scrisă de mână despre practicile

sale nelegale fusese expediată de către Mathembe Fileli la Departamentul Camaraderiei Avocaților din Piața Samtanavya. În aceeași seară primiră nota înapoi, printr-un alt mesager rapid. Se părea că, foarte de dimineață, avocatul își plătise echipa, lichidase conturile companiei, își încuiase biroul și dispăruse.

- Înțelegi, puștoaico? încercă atunci capul să-i explice. Nu pot fi păcăliți toți odată. Chiar dacă ți se transmit informațiile pe cale artificială, conștientizezi că ești integrat în sistem, dar știi în același timp că nu te poți opune. Oricând poți spune nu, dar niciodată n-o faci. Înțelegi?

Mathembe clătină din cap.

- Sunt multe de-nvățat despre dragoste, nepoată.

Băiatul bătu în fereastră, într-o noapte caniculară de vară, caracteristică Oi Tok-ului. Tunetele sunau precum urletul șacalilor în jurul prăzii. Ploaia pedepsea orașul pentru zecile de mii de păcate.

Cioc, cioc, cioc-cioc, cioc.

- Hradu!

Fulgerul răscoli orașul. Mult deasupra colinelor Proclamatorilor, tunetul răspunse.

- Hradu!

Se agăță de balcon, zgâriind fereastra cu unghiile. Era gol, cu mâinile tatuate cu simboluri Ykondé aproape șterse. Purta doar cizme, strânse în jurul gleznelor. Cele două cocoașe de pe spate, care păreau niște aripi amputate, nu erau decât măști *pneuma*, atârnate de umeri.

- Hradu! Trezește-te! În seara asta! E totul pregătit!

Nu trebuia ca Hradu să se mai trezească.

- În seara asta, Hradu! În seara asta! Îmbracă-te!

Îmbrăcă hainele de zi. Băiatul zâmbi, iar dinții îi străluciră în lumina fulgerelor și a hologramelor.

- Nu, Hradu! Pășì în cameră și ridică unul din șorturile Mathembei. Suntem capitolul Tiati Omuwera. O servim pe sfânta Nyaja Korotindilal însăși. Ea ne spune: "Sunt cea care vă protejează, una dintre cei care vă oferă siguranță. Dacă vă vreau invulnerabili, alergați goi spre tăișurile dușmanilor și nu vă vor răni. Dacă vreau să muriți, nici armurile împăratului nu vă vor salva. Câțiva vor pleca goi numai din dragoste pentru sfânta Nyaja Korotindilal. Dar pentru voi, asta-i de-ajuns."

Băiatul își trecuse deja un picior peste balcon. Ploaia părea că strivește trupul fragil. Apucă o mască *pneuma*.

- Ia-o! Poart-o! Odată pusă, ei nu te mai pot opri. Te afli sub oblăduirea zeilor.

Băiatul mormăi în mască privind peste aleea Felinarului, cu brațele strânse în jurul lui, înjurând ploaia ca un șef fără subalterni.

- Privește, Hradu! Vezi?

Privi aleea Felinarului ca pe o malformație malignă. Neagră, udă de ploaie, scânteind de petele uleioase ale propriilor secreții. În depărtare

se zăreau fulgere albastre, mulți nori strălucind de-a lungul benzilor și spinilor. Proprietățile păreau să se îndepărteze. O coloană gotică, rezultat al biotehnologiei negative, se ridica până la jumătatea înălțimii balconului lui Faradje. Băieții Fantomă așteptau. Picături de ploaie săreau de pe măștile întoarse cu fața spre pavaj. Puștii adoptaseră atitudinea amenințătoare obișnuită: picioarele depărtate, mâinile relaxate, pregătiți. Unii purtau șorturi, alții haine grosolane, dar cei mai mulți își vopsiseră goliciunea cu spray-uri.

- Născuți în rezervor. Acum vom vedea cum își face treaba unitatea de stabilizare. Vino, Hradu! Vino! În seara asta!

Plecară.

Keekorok-ul se înfioră sub tunet ca invadat de viermi. Mathembe aștepta și ea trează, cu ochii larg deschiși strălucind. Ceva era incomplet. Pierduse ceva. O parte vitală a lumii sale fusese deconectată de rest.

Hradu.

Cu un țipăt mut se repezi la fereastră. Văzu Băieții Fantomă ocolind flancurile truxului negru, de luptă, ocupând poziții în cupole și nișe. Mâinile băieților îl apucară și-l târâră pe Hradu într-un locaș înțesat cu lungi cârlige de fildeș. Aleea Felinarului se cutremură când truxul de luptă își încordă zidurile de mușchi. Roțile mușcară din pavaj.

În momentul în care fata sări în stradă, înregistră ecoul numeroaselor roți și hohotele Băieților Fantomă.

Mathembe privi în sus spre Fata-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi luminată de fulgere. O singură privire poate fi o rugăciune. Începu să alerge printre fulgere. Vânând. La colțul Căii Toloitich se opri și-și dădu părul ud de ploaie peste cap. Un bărbat și o femeie dansau într-o nișă, pătrunși de muzica chitărilor și a tobelor de la radio, amețiți de savoarea nopții.Femeia purta un șort grosolan tăiat, bustieră și încălțăminte cu tocuri înalte, iar bărbatul o jachetă și o pălărie nostimă. Șoferii jeepurilor treceau cu apa curgându-le de pe pălăriile haioase de ploaie. Cizmele negre pășeau în sunet de ploaie. Ochii prostituatelor care fumau în ploaie în umbra cafenelelor din lungul Fortului Roșu, priveau trecând fata cu clopoței de argint. Sprijiniți de uși întunecate, puști drogați cu guma-minune, cu fețe identice din cauza supradozelor, urmăreau fără să înțeleagă sprintul unei siluete negre de-a lungul stabilimentelor de visare. Iluminat feeric de un perete video care făcea reclamă unui bac de dincolo de ape, un călugăr Jantic obez și palid precum copilăria Mathembei, adoptase poziția de contemplare numită Doi Copaci. Văzând-o pe fată se ridică în mâini, zâmbi transpus și scoase un oftat ce părea fără sfârșit.

Înainte.

Neon sălbatic, crom, sticlă și muzică dată foarte, foarte tare. Lumini pâlpâitoare, emanând fumuri dăunătoare prin exhaustoarele triple. Linia apărătoarelor dorsale ale motocicletelor mergând de-a lungul bordurilor

târâtoare. Mathembe fu împinsă pe strada Penyanamama de valul Proclamatorilor coborîți de pe dealurile de dincolo de Cornișă și porniți la vânătoare de-a lungul bulevardelor în mâncătoarele lor de ulei importate din imperiu. Se înghesuiau, chicoteau, îi făceau tot felul de propuneri obscene și comentau despre mărimea sânilor ei, foarte vizibili prin tricoul ud, lipit de piele. Mathembe alergă mai repede. Mașina își micșoră viteza. Mathembe încetini pasul. Automobilul încetini și el. Mathembe se opri. Automobilul o imită. Mathembe își văzu fața reflectată în zecile de mii de picături de ploaie de pe caroserie. Se îndepărtă de mașină, cu mâinile întinse a rugăciune, înaintând cu precauție, cu clopoțeii zornăind. Strigând și împingându-se, băieții își etalară organele genitale prin ferestrele deschise, apoi porniră mai departe prin ploaie și fulgere, în scrâșnet de frâne si hohote de râs.

Înainte.

Ieșind dintr-o alee laterală ce dădea către bursă, Mathembe întâlni o patrulă a armatei. Ea și soldații blonzi, uzi până la piele, se văzură unii pe alții în aceeași fracțiune de secundă. Își aminti de labirinturile de sub Gangerabili și de polițiștii care-i ceruseră autorizația de comerciant. Se opri. Se întoarse. Începu să meargă în direcție opusă.

- Hei, fetițo, unde crezi că te duci?

Distanța dintre ei crescu. Părul scurt de pe ceafă i se zburli, ca sub atingerea degetelor unui iubit.

- Hei, fetițo, oprește-te când ți se spune să te oprești!

În apropiere se deschidea o străduță laterală.

- Fii atentă, fetițo! Ori te oprești dracului odată, ori îți zburăm creierii pe loc, înțelegi? Unde te duci?

Sus. O mînă, apoi alta, cățărîndu-se, transpirând, tremurând de frig și frică. În sus, pe o încrengătură de țevi, conducte și ramuri care blocau intrarea în alee, în sus, spre acoperiș. Odată ajunsă, se ghemui cu genunchii strânși la piept, în bataia ploii acide, ascultând vocile soldaților.

- Ei, dă-o dracu' de proastă! Avem altceva mai bun de făcut.

Doamne, Doamne, se rugă ea în ploaia de vară, *te implor, cu ce-am greșit, ce-am făcut, de ce nu-mi iese nimic din ceea ce fac? Tot ce-mi doresc e să fiu puternică. Te implor, ajută-mă să reușesc, să nu dau greș cu Hadru așa cum am făcut cu mama.*

Dar acesta era genul de rugăciune căreia sfinții nu-i răspund, căci nici unul dintre ei nu apreciază tăria omenească.

Furtuna de vară se îndepărtă spre vest. O dimineață cenușie se așternu peste Ol Tok. Ploaia încetase. Noaptea luase sfârșit. Mathembe se trezi din somnul care o furase pe nesimțite. Își dezmorți mâinile si picioarele înghețate, ude încă și se aplecă peste marginea acoperișului, contemplând noua și miraculoasa dimineață. Închise ochii. Expiră, inspiră, o dată, de două ori, de trei ori. Îl va găsi. Orașul era într-adevăr mare, dar va reuși totuși să-l salveze pe Hradu de nebunia periculoasă a

Băieților Fantomă. Aerul spălat de tunete era limpede ca virtutea, răcoros și înțepător ca vinul.

Oamenii roz împingând hârtii roz pe birourile roz, reușiră s-o ignore pe Mathembe Fileli, care aștepta ghemuită pe coridor până la jumătatea dimineții. Când își dădură seama, stingheriți, că acea creatură udă și șleampătă avea de gând să stea acolo, încurcând cu prezența ei măreața operă de edificare a naționalismului, până când vor înceta s-o ignore, trimiseră o funcționară neînsemnată *să se ocupe de ea*. Tânăra femeie, strălucind de curățenie, bine îmbrăcată, luă cu un dezgust prost mascat bucata de hârtie din mâna fetei. Caligrafia era îngrozitoare.

- Un moment, te rog. Răsfoi prin dosare. Iată.

Mathembe își notă cu un marcator adresa pe brațul stâng. Furat de la un stand de pe strada Yotananda.

Pe jumătate gol, abia trezit din somn, Ghavra deschise la insistentele bătăi în ușă și o descoperi cu stupoare pe Mathembe. Ea intră în apartament, trecând în goană pe lângă el. Ghavra închise ușa dormitorului și o călăuzi pe fată în bucătăria aproape nefolosită. Poeții Jangada, poeții jangada *politici*, poeții jangada politici *Proclamatori* mănâncă, de regulă, în oraș.

O lăsă să-și descarce furia în încăperea mirosind a mirodenii arse.

HRADU, scrise Mathembe cu ideograme stângace, enorme, pe acoperământul alb al mesei.

- Ei? Ce-i cu el?

AJUTĂ-L!

- Cum adică să-l ajut?

BĂIEȚII FANTOMĂ.

- E amestecat în treaba asta?

Ea dădu din cap. *Da, nu, într-un fel.*

- Lipsește de acasă?

Da.

- A plecat cu ei?

Da.

- Și ce crezi că pot face eu?

TU EȘTI NAȚIONALIST. CUNOȘTI OAMENI. AI RELAȚII, INFLUENȚĂ.

- Mathembe, Mathembe, dar cine sunt eu? Un poet care-și iubește țara. Cine-și pleacă urechea la poeții care-și iubesc țara? Influență? Relații? Băieții Fantomă fac legea acum. Ei reprezintă puterea în orașul acesta. Nu poeții. Nu poeții Proclamatori.

CASA DE STICLĂ.

-S-a terminat cu ea, Mathembe. E depășită. Aparține trecutului. Oamenii nu vor poezie. Oamenii nu vor artă. Oamenii nu vor literatură, nu vor o cultură națională. Habar n-au ei că există așa ceva. Oamenii vor să stea în cafenele, să bea vin, să asculte radioul și să-și închipuie că sunt o națiune independentă. Asta vor oamenii.

Mathembe încercui numele fratelui ei, cu trei linii.

- Nu am nici o putere, Mathembe. Puterea aparţine acum grupării "Prin Noi Înşine" şi Războinicilor Destinului. Ei stăpânesc inimile, minţile şi spiritele. Doar ei ar putea să-i influenţeze pe Băieţii Fantomă. Casa de Sticlă? O adunătură de rataţi îmbătrâniţi şi de tineri intelectuali care au pierdut în mod iremediabil legătura cu realitatea. Du-te la cei din " Prin Noi Înşine". Casa de Sticlă nu te poate ajuta.

Uşa bucătăriei se deschise. Intră o femeie. Era îmbrăcată într-un halat de mătase. Se mişca în felul maiestuos, senzual, al celor complet goi sub o ţesătură luxoasă bogată.

- Ghavra? Iubitule? Am auzit voci.

- Totul e-n regulă. Eleyn, aceasta este copila despre care ţi-am povestit. Mathembe Fileli. Mathembe, Eleya. Ştii. Ţi-am vorbit de ea în parc.

În ochii lui strălucea dragostea - *Mathembe, s-a întors! I-au dat drumul! Doamne, i-au dat drumul!*

Mathembe nu-i auzea cuvintele. Vedea doar femeia: frumoasă, înaltă, curată, plină de inteligenţă, talent şi aptitudini, ochi frumoşi, piele frumoasă, păr frumos, mâini frumoase, care cu doar câteva clipe în urmă îl atinseseră pe Ghavra şi care nici chiar acum nu se puteau ţine departe de el, odihnindu-i-se blând umeri. O pereche frumoasă. Cu zâmbete frumoase.

Mathembe zdrobi vârful stiloului furat de tăblia mesei, transformându-l într-o masă de fibre negre. Răsturnă masa. Răsturnă cu o singură mişcare căsetele cu mirodenii, paharele de ceai şi sticlele. O luă la fugă. Fugea fără să fie în stare să se oprească, căci dacă s-ar fi oprit, ar fi încremenit acolo, strivită în ţărână sub greutatea emoţiilor pe care nu şi le putea stăpâni decât de la distanţă, de parcă ar fi fost gunoaie biologice fără importanţă. Îl iubise. O făcuse să se simtă sălbatică, murind şi înviind. El nu-şi dăduse seama. Pietrificat în obsesia lui, nu bănuise nimic. Fugea în continuare, dar fără a reuşi să-şi depăşească sentimentele, senzaţiile pentru care nu existaseră nume. Un amestec de furie oarbă, dezamăgire, umilinţă, dorinţă de a ucide şi de a muri.

Zăpuşeala nopţii de vară o găsi stând în faţa unei uşi dintr-un cartier mizer. Ultimul tramvai se retrăsese demult la depou, ultima cafenea îşi strânsese mesele şi umbrelele-copaci. Primele crime fuseseră comise la adăpostul nopţii, mici focare de violenţă care punctau atmosfera nocturnă. Graniţa dintre disperare şi eliberare este la fel de fină ca aceea dintre sfârşitul nopţii şi răsărit.

- Singură? Disperată? Deznădăjduită?

Mathembe se întoarse. Un înger îi rostise numele. Un înger, într-adevăr. O faţă strălucind deasupra trotuarului, agăţată printr-un fir tremurător de laser de proiectorul de pe un acoperiş.

- Împlinirea poate fi a ta, bucuria şi pacea pot fi ale tale, datorită Stăpânului Siyaya Siyananga.

Figura holografică se transformă într-un homuncul, într-un copil care plutea în aer cu picioarele încrucișate, gol, cu excepția unui lanț prețios în formă de G, îngrozitor de gros. O coroană suprapusă se învârtea deasupra capului său. Degetul mijlociu stâng, ridicat ca într-o binecuvântare, îi era înconjurat de un balon. Mâna dreaptă, cu palma în sus, ținea o mulțime de obiecte sferice, rotitoare: capete, planete, mere, nave sfinte, orbite, universuri, bile de plasmă... Vocea lui mângâietoare se auzea printr-un balon care-și flutura aripile de piele deasupra umărului său.

- Regulamentul reclamelor holografice interactive prevede ca Misiunile Luminii Primare să vă aducă la cunoștință, înainte ca orice fel de evanghelizare să se realizeze, că acest simulacru poate lua sfârșit oricând, prin simpla rostire a cuvântului "Dispari".....

Mathembe mormăi.

- Foarte bine. Ascultați, voi cei oropsiți, cei disperați, cei săraci, cei bolnavi, cei înfrânți, cei ce jeliți moartea aproapelui vostru. Ascultați vestea cea bună: STĂPÂNUL! SIYA! ESTE! AICI! Declarația pompoasă fu urmată de explozii de ideograme pastelate, care se estompară apoi asemeni unor nove miniaturale, în timp ce Mathembe se îndepărta în josul străzii Koinange. Strigătul o urmări.

- Ascultați binecuvântatul adevăr al Stăpânului Siyaya Siyananga!

- Cu milioane de ani în urmă, în universul ce l-a precedat pe-al nostru și care se numea "Ya-Shu", trăia o seminție cunoscută sub numele de Cei Nobili și Strălucitori. Erau de o asemenea frumusețe și măreție, încât de-ar exista acum o ființă înzestrată cu doar a mia parte din însușirile lor glorioase, am venera-o ca pe Dumnezeu. Erau într-atât de plini de forță, încât supraviețuiseră morții universale, dar și înțelepciunea le era mare, mai cuprinzătoare decât orice inteligență care se consideră ca atare. Au ales să treacă în neființă, să piară împreună cu universul lor în gloriosul incendiu al retroblocului. Totuși, pentru ca știința și puterea lor să nu dispară cu totul, au creat anumite artefacte ale forței: inele și balize în care fulgerul și lumina "Ya-Shu" au fost captate și închise, evitându-se astfel distrugerea lor. Căci ei înțeleseseră faptul că, deși învinseseră răul din universul lor și ajunseseră la perfecțiune, ființe malefice se vor naște iar, urmând să fie înfrânte din nou de către creaturi nobile și puternice. Timp de nenumărate milenii, inelele și balizele au zburat prin spațiu. Și ar fi putut să cadă în necuprins, dacă n-ar fi fost la mijloc voința Celor Nobili și Strălucitori, care au permis ca unul dintre aceste inele și balize să aterizeze pe Pământ, într-o lume atât de îndepărtată încât, dacă aș începe să o descriu, aș depăși parametrii în limita cărora am fost programat.

Mathembe privea cu ură imaginea tremurătoare. Dar cine poate lovi un înger? Chiar și pe unul dintre evangheliștii holografici ai Misiunilor Luminii Primare?

- Stăpânul nostru a fost un simplu țăran. Pe când era copil a descoperit artefactele și pentru că în urma judecății a fost găsit curat la suflet, în vorbă și în faptă, cinstit și drept în atitudine, i s-a dat voie în cele din urmă să închidă inelul. Minune! Glorie! Transcendență! Putere! Căci aceasta fusese intenția Celor Nobili și Strălucitori, ca oricine va fi găsit demn să poarte inelul să poată, prin forța lui, să atragă lumina "Ya-Shu" conținută în balizele sacre și să dea naștere, dacă va dori, oricărei ființe. Mai mult chiar, el urma să fie depozitarul științei cuprinse în toate lucrurile, lui permițându-i-se trecerea dintr-o lume în alta printr-un singur pas si o cantitate infinită de înțelepciune. Într-o clipă, o clipă măreață, un umil om a devenit asemeni Celor Nobili și Strălucitori.

- STĂPÂNUL! SIYAYA! SIYANANGA!

- Fie lăudat Stăpânul Siya!

- Binecuvântat fie Stăpânul Siya! Cel Atotștiutor, Cel Atotputernic, Distrugătorul Răului, Stăpânul Patimilor Pământești, Cuceritor al Păcatului și al Eșecurilor, Paznicul Binelui, Apărătorul Asupriților. Dacă i te vei încredința, el va veni la tine și prin puterea lui te va călăuzi pe drumul purității și sfințeniei.

- STĂPÂNUL! SIYAYA! SIYANANGA!

Mâini prinseră balonul înainte ca acesta să se îndepărteze. Aripile de piele fâlfâiră. Mathembe strânse arătarea în pumni. Oasele trosniră, mărunțaiele se împrăștiară. Lichidul organic i se scurse printre degete, pe dalele de ceramică. Buzele copilului reîncarnat se mișcară, mute ca și ale ei. Mathembe zâmbi, făcu un gest obscen în direcția Stăpânului Siyaya Siyananga, Cel Atotștiutor, Cel Atotputernic, Distrugătorul Răului, Stăpânul Patimilor Pământești, Cuceritor al Păcatului și al Eșecurilor, Paznicul Binelui.

O rază albastră de laser lovi cutremurător pământul. O a doua hologramă se întrupă în fața Mathembei. Un patriarh Proclamator uriaș, Martorul Rajee Rann, înalt ca un turn, cu picioarele de lungimea organicilor din serviciul municipal plantați în rigolele bulevardului Koinange.

- Martor mi-e Domnul! tună Martorul Rajee Rann. Elicoptere se roteau deasupra capului său, îndepărtate și neclare asemeni unor crucișătoare spațiale. Martor mi-e Domnul, fă ca să te întrupezi după chipul și asemănarea lui și să devii una cu El...

Un tremur străbătu simulacrul uriaș, ca o lipsă de credință. Senzorii de ghidare înregistraseră activitatea unei holograme oponente și derulaseră o subrutină.

- Blasfemie! urlă Martorul Rajee Rann. O sabie curbată apăru în mâna lui stângă, căzând din ceruri asupra Stăpânului Siyaya Siyananga.

Misiunea Luminii Primare răspunse cu bile de lumină pornite din mâna ei dreaptă, pe care se afla Inelul Celor Nobili și Strălucitori. Mathembe Filcli se îndepărtă însoțită de străfulgerările hologramelor ce se ciocneau. Auzi sirenele urlând de-a lungul bulevardelor vaste din Ol Tok, adunându-se laolaltă într-un punct cu neputință de determinat. Eli-

copterele se grupară într-un cerc deasupra bulevardului Koinange-Vest, în timp ce elicele lor umbriră pentru o clipă lupta celor doi Dumnezei. Atunci când trecură repede şi jos pe deasupra Mathembei, ea o luă la fugă. Ceva sau cineva din stradă îi strigase numele. Sclipirile farurilor de navigaţie o călăuzeau. La capătul bulevardului erau parcate maşini ce împrăştiau lumini orbitoare. Elicopterele care o călăuziseră către acel loc zburau la nivelul acoperişurilor, lumina reflectoarelor lor înfigându-se în caldarâmul străzii. Mulţimea se adunase. Întotdeauna se adună oameni acolo unde există sirene şi lumini strălucitoare. Nevăzută şi imaterială ca un spiriduş, Mathembe trecu printre ei. Marele trux de luptă negru zăcea într-o rână, rezemat de zidul unei mici fântâni municipale. Un lichid gălbui curgea din zece, douăzeci, cincizeci de răni provocate de gloanţe. Dalele de ceramică străluceau în lumina reflectoarelor elicopterelor. Corpurile zăceau pe bulevardul ud. Unele erau îngrijite de medici. Altele nu. Câteva fuseseră acoperite cu zdrenţe.

Mathembe merse mai departe, ca o umbră.

Două siluete îngenunchează lângă o mogâldeaţă întunecată. Un schimb de şoapte. O geantă se deschise. Plasticul monomolecular al unei bucle se transformă într-o linie de lumină. Una dintre siluete mârâi. Se auzi un declic, în ciuda zgomotului asurzitor al motoarelor de elicopter. A doua siluetă se ridică ţinând capul de păr. Alte două persoane înghesuiră masa de carne fără cap într-un sac de plastic.

Mathembe merse mai departe. Îl găsi rezemat de marginea unei ambulanţe, înfăşurat într-o pătură termoplastică. Îi atinse braţul cu două degete şi fluieră uşor, ca o pasăre. El o privi. O recunoscu. Zâmbi. Ea îl lovi peste faţă. Tare. Foarte tare. Cât putu de tare, cu toată furia, grija, teama, preocuparea şi vinovăţia pe care le încerca. Şi în acelaşi clipă, îl trase spre ea, îl îmbrăţişă, îi lipi chipul de umărul ei.*Plângi acum, plângi.* Şi prinse a-l legăna cu duioşie.

Un poliţist se reliefa în lumina de pe cer. Buzele lui se mişcară. Mathembe se încruntă.

- Gangster nenorocit! strigă el. Ăsta-i al tău?

O încuviinţare.

- E rănit?

Un gest cu capul. O ridicare din umeri.

- Cred că ar fi foarte bine să-l iei de-aici şi să-l duci acasă. O treabă murdară. Chiar murdară.

O ridicare din sprâncene, plină de întrebări.

- Tâmpiţi netrebnici! Copii proşti! Ce naiba i-a apucat să dea buzna pe străzi, distrugând în dreapta şi-n stânga, de parc-ar fi stăpânii bulevardelor? De ce nu s-au oprit când au văzut punctul de control? Ce puteau să facă soldaţii decât să-i împuşte, atunci când şi-au dat seama că nu se vor opri? Fir-ar al naibii de monstru negru! Parcă venea din mările de sud, al naibii! Mare porcărie! Ce porcărie afurisită! Dumnezeu ştie câţi au murit! Trei, patru, cinci? Eu îi acuz pe cei mai în vârstă dintre ei.

Să-i facă pe puştani să li se alăture la aşa ceva! Înţelegi una ca asta? Pe mine mă depăşeşte. O porcărie, asta a fost. O porcărie.

- Pleacă. Mişcă-te de-aici. Piei din ochii mei. O să spun că nu te-am văzut!

Se închise împreună cu Hradu în dormitorul cel mai îndepărtat. Mama ciocăni la uşă. Faradje ciocăni. Prietenii, vecinii, ciocăniră la uşă. Mathembe nu-i luă în seamă.

Mai întâi şocul şi tremuratul.

Apoi rugăciunile: *Lasă-mă să ies, Mathembe, lasă-mă să ies, te rog!*

Urmă nerăbdarea: *Dacă nu mă laşi să ies de aici, jur pe Dumnezeu că...*

Apoi teatrul: *Sunt rănit, nu vezi, am nevoie de ajutor.*

La sfârşit, încăpăţânarea: *Dacă nu spui nimic, nici eu nu spun nimic. Şi-o să vedem cine rezistă mai mult fără să spună ceva.*

În ultimul rând, tăcerea obstinentă.

Pe parcursul tuturor acestor etape, Mathembe tăcu, îl privi, aşteptă.

Şi după tăcere, urmară cuvintele:

- N-am de gând să-mi cer scuze, nu vreau să mă explic, n-o să spun că-mi pare rău, nu ţie cel puţin, pentru că n-are nici o legătură cu tine, căţea ce eşti. Stai aici, stai aici mereu, nu vorbeşti niciodată, nu scoţi nici un cuvânt, te tot holbezi. Ce naiba e deranjat în creierul ăla al tău, ce naiba ai păţit tu în pântecele mamei? Cine îţi dă ţie dreptul să-mi spui ce să fac şi ce să nu fac? Cine ţi-a spus că tu trebuie să fii conştiinţa mea, călăuzitoarea mea? Nu eşti mama, pricepi? Viaţa asta nu-i a ta, este a mea, a mea personală. Cine-ţi dă dreptul să alegi în numele meu? Nu ştii nimic despre mine, chiar nimic. Ţi-a intrat în cap ideea că ştii cine şi ce sunt sau mai exact ce-ar trebui să fiu, dar să-ţi spun ceva: habar n-ai. Nu ştii nimic. Eşti mereu ocupată. Cât stai tu aici? Te duci tot timpul în Piaţa de Carne, sau cu prietenul tău Proclamator - oh, ştiu totul despre el, Băieţii ştiu totul despre el, din fericire pentru tine e unul de-al nostru - mama îşi pierde vremea cu avocatul ăla, Faradje e un cretin, un tâmpit cărpănos, iar bunicul, care crede că le ştie pe toate, stă toată ziua, fără să-i pese de banii tăi şi se declară un mare naţionalist, un erou, unul care-a murit fără să rostească măcar un cuvânt în limba nouă, chiar dacă o vorbeşte la fel de bine ca împăratul din Oraşul de Jad. Eu am făcut în sfârşit ceva, nu numai să dau din gură într-una. La vorbit toţi se pricep şi ce dacă? Ce fac ei? Nimic, asta fac.

- Toată pălăvrăgeala asta despre ce-o să facem pentru tata, cuvinte risipite pe nemernicul de Sharjah... Fiecare cuvânt a fost plătit cu sânge, cu sângele mamei şi ce-au făcut? Nu, am ascultat destule vorbe despre mama, despre tata. Nu ştiu dacă mai trăieşte sau a murit, unde este, când se va întoarce. Am încetat să mă gândesc la toate astea, pentru că m-am săturat de cuvinte şi nici unul dintre ele nu ne-ajută să aflăm dacă mai trăieşte.

- Nu înțelegi? Dacă m-am înhăitat cu Băieții, dacă am aruncat cu pietre în soldați, dacă am pus bombe incendiare, dacă am tras asupra trupelor, pentru el am făcut-o. Le-am plătit-o, făcând dreptate în felul meu. Într-al meu, nu într-al tău. Nu cum ai fi vrut tu. Ăsta-i singurul fel pe care-l știu și pe care-l știi și tu. Și asta mă face să mă simt bine. Ăsta-i războiul meu acum, lupta mea. N-ai dreptul, nimeni n-are dreptul, să mi-o ia. Am intrat în luptă, am decis, e a mea acum. Între mine și ei, fără nimeni altcineva.

O mulțime de lucruri pe care ar fi trebuit să le spună îi inundară mintea, precum sângele o rană, tot soiul de pretexte, banalități și ipocrizii, iar Mathembe se bucură că avea darul tăcerii, pentru că-i era rușine de fratele ei. Iar când în sfârșit acesta se liniști, se auzi din nou un ciocănit în ușă și mama lor le spuse:

- Cred că ar trebui să ieșiți amândoi. Se transmit la radio niște știri pe care ar trebui să le ascultați și voi.

Greva foamei. A optzeci și opta zi. O mie nouă sute douăzeci și șapte dimineața. Știrile răsunau în fiecare cască radio, umpleau fiecare perete video sau hologramă, se puteau urmări la televizoarele fiecărei halte municipale de tramvai. "Întrerupem transmisia pentru a anunța moartea, astăzi dimineață foarte devreme, a președintelui consiliului Ol Tok-ului, Adé Janderambelé, în a optzeci și opta zi de grevă a foamei".

Iar străzile, marile artere și bulevardele intens luminate, toate pline de oameni grăbindu-se spre cafenele sau restaurante, cu flori, sticle de vin și cutii cu alimente fine, de import, rămaseră înmărmurite, mute.

N-au putut lăsa să se întâmple una ca asta! Cum au putut? În nici o țară civilizată nu poate fi lăsat cineva să moară de foame, chiar voluntar. Și totuși au putut. Au făcut-o. Proclamatorii se îmbulzirăă pe dealurile lor, în piscinile lor biolitice, pe terase și în cluburi, la petreceri și în localuri.

Timp de-o zi și-o noapte Confesorii păstrară tăcerea în ghettouri și în suburbiile fără sfârșit, în stupuri și apartamente ieftine, în Piața de Carne și în cea de Leacuri, pe bulevarde și esplanade, în nișe și tuneluri. Șoc. Furie. Sentimente gemene, unite prin trup și suflet.

Soldații împăratului-de-dincolo-de-ape *își intensificară prezența*. Acestea erau cuvintele întrebuințate de "Vocea Imperiului", care emitea din inima Orașului de Jad, pentru a descrie situația. Mișcări de trupe la fiecare colț de stradă. Bariere ridicate între cartierele Confesorilor și Proclamatorilor. Elicoptere, însângerând cu elicele lor cerul Ol Tok-ului, suficiente ca număr pentru a înălța întregul oraș în ceruri, mai aproape de sălașul sfinților. Tineri forțați să se supună verificărilor întreprinse de poliție. Controale ale cartelelor de identitate. Soldați echipați cu căști cu afișaj dând buzna în case și răpind fiica, fiul, soțul, soția, iubitul. *Prezență intensificată.*

O noapte şi o zi de linişte. Apoi, ca la o comandă, Confesorii se ridicară. Furia se transformă în violenţă, deveni expresia unei agresivităţi comune, fără ţintă precisă. Magazinele Proclamatorilor fură jefuite, casele lor arse, birourile imperiale devastate şi date pradă focului, mijloacele de transport urban distruse, trucşi şi jeepuri măcelărite. Morman de carne în putrefacţie zăceau pe străzi.

Prezenţa intensificată a împăratului-de-dincolo-de-ape se făcea simţită pe străzile lăturalnice, la colţuri de stradă retrase şi acţiona în arşiţa copleşitoare a nopţii. Blindatele erau parcate de-a lungul bulevardelor luminoase ale Ol Tok-ului, acolo unde, cu o zi şi o noapte înainte, oamenii se plimbaseră cu florile, vinul şi dulciurile lor costisitoare. Soldaţi în echipament rezistent la arme biologice, înarmaţi cu bastoane cu electroşocuri, formau adevărate bariere vii. Se aprinse o scânteie. Se auzi un sunet. Străzile explodară. Furia mulţimii, fără scop concret până în acel moment, dobândise acum o ţintă precisă. Oamenii se aruncară asupra soldaţilor, bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni. De reţinut: furia nu este dependentă de vârstă sau de sex, furia este apocaliptică, mistuitoare, mereu tânără. Şi prosteacă. Înarmaţi la întâmplare, cu ce se găsea la îndemână - cioburi din pavaj, bucăţi de cărămidă sau de biotectură uzate, piese de mobilier smulse din cafenele - se năpustiră asupra soldaţilor negri ai împăratului. Mâini rupte. Mâini zdrobite. Mâini care se bat până la sânge.

Iar soldaţii îi făcură să se retragă.

Din nou se repezi mulţimea asupra vârfului de lance al imperiului.

Iar soldaţii îi făcură să se retragă.

Pentru a treia oară, oamenii îi atacară pe soldaţi, asemeni valurilor Mării Străvechi, în care îşi aflaseră sfârşitul atâtea şi atâtea făpturi întunecate. Presiunea exercitată de mulţime creştea în intensitate, însă soldaţii îi ţineau piept, aşa cum uscatul încearcă să reziste mării. Din poduri, din înaltul scărilor de incendiu, de pe acoperişuri şi de la ferestrele locuinţelor, Războinicii Destinului urmăriră o vreme desfăşurarea evenimentelor. Apoi deschiseră focul. *Unde ne sunt Războinicii?* se întrebau oamenii. *Războinicii noştri, băieţii noştri?* Fiecare soldat care cădea cu câte o gaură largă de glonţ în scutul de plastic şi în armura rezistentă la arme biologice, era un răspuns al Războinicilor la aceste întrebări. Din cincizeci de mii de piepturi izbucniră strigăte de aprobare. Cincizeci de mii de pumni se ridicară spre cer. Acum se hotărâseră. Nu mai exista nici îndoială, nici nehotărâre. Se stabili o linie de acţiune. Războiul era declarat. Zâmbind, Războinicii Destinului îşi încărcară armele pentru un al doilea asalt. Soldaţilor începu să li se facă frică. Fermitatea lor se clătină. Pierdură terenul câştigat. Lăsându-i pe cei căzuţi să zacă pe bulevardele luminate, se retraseră la adăpostul blindatelor. Încărcătura armelor ricoşă în metalul transportoarelor. Otrăvurile şi virusii de luptă folosiţi de Băieţii Fantomă nu aveau nici un efect asupra platoşelor imperiale. Tineri dintre aceia aflaţi mereu în primele

rânduri ale unui conflict, dansau, chiuiau şi aruncau grenade în masa de flăcări care îi cuprinsese pe cei morţi. Mulţimea scotea câte un strigăt, cu fiecare blindat care se retrăgea din faţa focului atotcuprinzător.

- Haideţi, haideţi, o, voi, soldaţi viteji! îi luau în derâdere tinerii. Voi, cei care vă ascundeţi pe după maşinile voastre, ieşiţi, ieşiţi, ieşiţi...

Apoi un sunet nou se auzi pe bulevarde. Tobe. Tobe, tobe, tobe. Răzbătând mai puternic chiar decât huruitul elicopterelor total inutile, sărind parcă la gâtul oraşului, îndemnându-l: *Ţineţi ritmul cu noi, ţineţi ritmul cu noi.* Oamenii ezitară, dădură înapoi. Căci zăriseră steagurile purtate de bărbaţii mărşăluind hotărâţi, şi sclipirea neonului tobelor. Proclamatorii coborau de pe dealurile lor, veneau din suburbii şi cluburi de vacanţă, de la petreceri mult prelungite în noapte, încolonaţi sub drapelele Lojelor Spiritului, mărşăluind în ritmul tobelor, sărind în ajutorul imperiului atunci când împăratul avea într-adevăr nevoie de ei. Credincioşi şi adevăraţi. Steagurile atârnau moi în căldura vâscoasă a nopţii. Tobele băteau, iar Proclamatorii ocupară poziţii în spatele soldaţilor. Când ştii că se află cineva care-ţi apără spatele, că nu eşti gol şi singur pe o mie de kilometri de pământ străin şi ostil, acest fapt îţi întăreşte muşchii, îţi îndreaptă spatele, îţi varsă foc şi vlagă în inimă şi-n braţe. *Eşti soldat al imperiului, asta eşti. Nu un nenorocit ca ei şi nu trebuie ca ei să ţi-o reamintească.*

Bravii soldaţi înaintară. Ieşiră trăgând din spatele blindatelor. Trăgeau într-una. Iar mulţimea urlă, se împrăştie, fugi. Nu mai era o mulţime de fapt, ci doar oameni, o mare alcătuită din indivizi care fugeau, încercând să se ascundă. Iar soldaţii înaintau spre ei trăgând, trăgând într-una. Fuseseră umiliţi şi nici un soldat nu suportă aşa ceva.

Iar nenorociţii cădeau în faţa lor.

În spatele şirurilor de blindate care înaintau, mergeau Proclamatorii, cu tobele vopsite cu sânge, cu drapelele fluturând în aşteptare. Din mansarde şi de pe acoperişuri, Războinicii Destinului dezlănţuiră o ploaie de gloanţe. Soldaţii se prăbuşeau, steagurile se clătinau şi muşcau ţărâna. Laserele spintecau cerul Ol Tok-ului. Armamentul greu al soldaţilor repli-că, iar Războinicii Destinului nu mai ripostară. Oamenii fugeau din faţa soldaţilor, dar aceştia, tocmai pentru că erau soldaţi, se subordonară ordinelor. Ofiţerii în uniforme negre le strigară să se oprească, iar ei ascultară, capturară arme, prizonieri, îi ajutară pe răniţi şi mutilaţi. Proclamatorii se revărsau în continuare. Alergau, înşfăcând la întâmplare bastoane, lame, lănci. Prinseseră gust. O mie de ani de patimi arzătoare nu pot fi şterşi la comanda *stai!*

Ascultară radioul până târziu, în apartamentul din aleea Felinarului, fără să se îndepărteze mai mult decât strictul necesar de aparatul care transmitea "Vocea Imperiului", totdeauna un exemplu de înţelepciune şi cumpătare. Se temeau ca nu cumva să piardă şansa de a deveni martori ai unui eveniment istoric major.

Se semnalează mişcări civile de mare amploare în districtele din Ol Tok. Continuă să se înregistreze distrugeri masive de proprietăţi, deşi mulţimile de demonstranţi sunt dispersate de poliţie şi armată. Astfel de mişcări au fost raportate şi în Oldonok şi Kuwera. Numeroase şosele de pe teritoriul prefecturilor rurale au fost blocate de opozanţi înarmaţi. Clădirile poliţiei şi posturile armatei au fost atacate.

- E răscoală! Răscoală! strigă capul. În sfârşit! În sfârşit s-a ridicat poporul!

- Ţine-ţi gura, prost bătrân! îi răspunse mama Mathembei.

În oraşe, comunităţile Proclamatoare s-au înarmat şi au izolat districte întregi, în aşteptarea unui atac al bandelor de Confesori, deşi până în acest moment nu am primit date decât despre câteva incidente minore, cu caracter sectant. Comunicarea cu regiunile învecinate a fost grav afectată. În Ol Tok, forţele de ordine au fost supuse unui tir din partea Războinicilor Destinului, răspunzând în acelaşi mod. S-au operat arestări. Pierderile poliţiei şi ale armatei sunt apreciate ca fiind minime... Aparatul vibră ca urmare a survolării la joasă înălţime a unui elicopter. *Un atac asupra cartierului general al serviciului civil a fost respins.*

- Cu atât mai rău, spuse Faradje.

Zgomotul maşinilor, motoarelor, remorcilor care străbăteau bulevardul Keekorok stârnea ecouri în nişele aleii Felinarului. Faradje ridică organicul micuţ la ureche. Îngheţă. Se holbă cu neîncredere la el. Apoi ieşi pe balcon şi ridică radioul deasupra capului. Îl trânti de pavaj din toate puterile. Radioul explodă pe dalele de ceramică, într-o cascadă de circuite şi sânge.

- Nu voi accepta minciuni în casa mea! zise el. Nu mai vreau minciuni. Asta-i nu-i o casă a minciunii. Au spus că Stadionul Bujumbura arde. Spun că noi am făcut-o! Noi i-am fi incendiat pe-ai noştri.

O dată radioul mort, celor din apartament nu le mai rămase decât zgomotul străzii, din care erau nevoiţi să reconstituie ceea ce se petrecea în oraş. Pocnete şi bubuituri de arme. Scârţâit de şine. Ţăcănitul ca de ciocan al automatelor, înspăimântător de aproape. Voci urlând, voci lipsite de cuvinte, ca ale Mathembei. În depărtare sunetul tobelor, al motoarelor, radiourile, apartamentul, urletul îndepărtat al glasurilor. Aproape, foarte aproape: un suflet blestemând pe un ton elegiac, aproape extatic. Şi deasupra tuturor zgomotul universal, omniprezent, al elicelor elicopterelor de luptă ale împăratului.

Iar apoi un sunet nou. Surprinzător. Sunetul silabelor aspre, guturale ale oamenilor-de-dincolo-de-ape.

Era un lucru prostesc să alergi pe balcon ca să vezi ce fac jos, în aleea Felinarului, supuşii împăratului. Dar ce mai însemnă o prostie în plus, pe lângă marea prostie care înghiţise oraşul? Aproape toate balcoanele erau încărcate cu curioşi, asemeni lor.

Jos se aflau soldaţi. Nu se ştie cum, poate doar Dumnezeu să ştie, ajunseseră acolo pe dibuite, călare pe un traix, în recunoaştere. Pierduţi de unitatea lor. Mesageri. Pierduţi. Un tur de recunoaştere. Războiul sacralizează prostia. Trebuie să-şi fi dat seama că ajunseseră departe de bază. Îşi ridicară privirile şi observară că erau urmăriţi de numeroşi ochi. Şi dacă aceasta nu era o dovadă suficientă, mâinile îi convinseră. Mai întâi una, lovind în burlanul balconului. Pac-pac-pac. Ritmul se transmise din balcon în balcon, din mână în mână. Pac-pac-pac-pac. Mâinile băteau, ochii priveau în jos spre uriaşa tobă în care se transformase aleea Felinarului. Uşile se deschiseră. Oamenii priveau din praguri. Ei ştiau şi soldaţii ştiau şi fiecare palmă care bătea ritmul ştia..

Acum ei erau victimele.

Soldaţii încercară să-şi mâne mai departe traixul, dar zgomotul îi înspăimântase pe organici. Se încolăceau, se răzvrăteau, transformaţi în circuite lipsite de raţiune. Soldaţii înjurară, nereuşind însă să-şi stăpânească vehiculul.

Oamenii părăsiră pragurile. Încercuiră soldaţii. Unul dintre ei urlă în microfonul căştii sale, dar duduitul tobelor îl acoperi. Mai tare. Mai repede. Mai repede. Mai tare, mai tare. Mai repede, mai repede. Mai tare, mai tare, mai repede; mai repede...

Şi se opri. Zbură prima piatră. Un soldat căzu de pe traix, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Piatra îi spărsese vizorul, umplându-i ochii cu aşchii de plastic. Sângele i se scurgea printre degete. Vederea lui asmuţi mulţimea. Tăcerea împietrită se destrămă într-un mârâit de satisfacţie. Oamenii se repeziră la cei doi. Mathembe ţipă şi se aruncă înainte, ca să-l oprească pe Hradu. Acesta ţâşnise deja peste balcon, coborînd pe reţeaua de conducte, ca să se alăture mulţimii. Fata se aplecă mai mult de jumătate peste balustradă, încercând să-l împiedice să se avânte într-o acţiune fără întoarcere. Mâna lui Faradje o opri.

- Lasă-l. Lasă-l. Ar sfâşia pe oricine ar încerca să-l oprească. Nu le pasă pe cine. N-ai ce să faci. Vino înăuntru. Nu vrem să vedem aşa ceva.

Mathembe se smulse din strânsoarea blândă a lui Faradje. Ea rămâne. Ea vrea să vadă.

Aleea Felinarului devenise o mare de capete, mâini şi pumni ridicaţi spre cer, luminată de zâmbetul Fetei-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi.

Ce părere ai despre asta, Stăpână a Bulevardelor? Sacrificiul ţi-e de-ajuns?

O împuşcătură spintecă noaptea. Gloata se cutremură. Un al doilea foc de armă. Mulţimea se dădu înapoi, mârâind. Un singur soldat mai era în picioare. Îşi agita puşca spre cei din faţă. Striga în limba nouă, limba sa maternă. Tot ce se putea desluşi era frica din vocea lui, care nu avea nevoie de nici un interpret ca să se facă înţeleasă. Îşi pierduse casca. Părul îi sclipea auriu în lumina holografică. Atât de tânăr. Încă mai răcnea în neînţeleasa sa limbă nouă, când începu să-şi târască

prietenul pe dalele aluneeoase, către uşa unei locuinţe lipsită de viaţă, aflată în ruină. Frica îi conferea o putere pe care mulţimea o respecta.

Carnea sintetică a celor doi traicşi fusese călcată în picioare, iar oasele ceramoplastice rupte pentru a servi drept arme. Soldatul blond dădu uşa de perete cu patul armei. Îşi târî prietenul înăuntru. Din locul său aflat deasupra mulţimii, Mathembe nu-şi dădea seama dacă acesta era viu sau mort. Tensiunea ce plana în aer se sparse. Mulţimea năvăli în locul gol. O parte din oameni se avântară asupra uşii, dar fură siliţi să se retragă din cauza tirului dezlănţuit de soldatul blond. Unii se opriră acoperindu-şi feţele, alţii îşi lăsară mâinile să cadă, iar câţiva rămaseră nemişcaţi, în poziţii ciudate, nenaturale. Pietre, oase, sticle, bucăţi de pavaj loviră casa. Mulţimea se aruncă asupra ei cu pumnii. Venim. Să. Te. Ucidem. Venim. Să. Te. Ucidem. Venim. Să. Te. Ucidem.....

Apoi cineva aprinse o torţă. Oamenii răsuflară uşuraţi. Cu un suspin enorm, se dădură înapoi din faţa locului sfânt. Flacăra fu trecută dintr-o mână în alta şi de la ea se aprinseră şi altele. Tinerii purtători ai focului le ridicară în sus, astfel ca toată lumea să le vadă şi le aruncară apoi la temeliile casei. Flăcările pâlpâiră, ezitând parcă. Un vânticel de peste râu se abătu peste aleea Felinarului, înteţind focul şi purtându-l înspre colţurile ascunse ale clădirii lipsite de viaţă. Lingoplasticul degradat se aprinse şi explodă într-o mare de flăcări. Focul cuprinse faţada locuinţei. Din nou mulţimea slobozi un suspin de uşurare. Mathembe întrezări figura lui Hradu în primul rând, privind în sus ca şi ceilalţi, luminat de para focului.

Flăcările se prelinseră pe poteca neurală, de mult răcită, a casei. Foc. Durere. Ardere. Se trezi. Urlă. Fiecare fereastră şi intrare se deschiseră larg. Din gura casei care striga în agonie apăru soldatul, cu braţele răstignite în aer, asemeni sfinţilor din patrimoniul Ykondé. Căzu în faţa mulţimii care aştepta. Se pare că-i trebuise mult timp ca să se prăbuşească. Mulţimea ridică pumnii, pietrele şi oasele, iar Mathembe simţi că nu mai putea privi.

Noi suntem puternici.

Noi suntem puternici.

Noi suntem poporul. Poporul.

Ne descurcăm şi singuri. Prin Noi Înşine.

Casa devenise un singur rug enorm. Scântei se risipeau în întuneric. În lumina roşiatică, oamenii îşi treceau din mână în mână lucrurile smulse soldatului. Bucăţi de haine, cizme, şireturi, portofele, fotografiile celor dragi, aşchii din casca făcută ţăndări. Emblema mâinii-ţinând-o-inimă a împăratului bătrân, atât de bătrân. Arma neagră. Funigei roşii, strălucitori, se aşezau în părul, pe mâinile şi hainele oamenilor, care purtau în triumf, ca la o procesiune, obiectele furate. Nimeni nu-i băga în seamă. Casa cuprinsă de flăcări se prăbuşi într-un morman de cărbuni şi plastic topit. Se terminase.

Dintr-o dată oamenii deveniră conştienţi de ceea ce duceau în mâini şi se ruşinară. Încercară să le lase jos, să scape de ele, dar mâinile nu li se puteau desprinde de pe acele lucruri. Oasele, portofelul, fotografiile, parcă erau lipite. Oamenii îşi priveau palmele, în timp ce vântul puternic dinspre fluviu se strecura pretutindeni. Nimeni nu observă flăcările întinzându-se de la un acoperiş la celălalt, dansând ca un demon Nyakabindi de-a lungul aleii Felinarului.

Apoi cineva simţi un fir fierbinte de cenuşă pe obraz. Îşi ridică privirea. Vântul sufla, iar toată strada era acum în flăcări.

- Doamne, Dumnezeule! strigă el. În casele acelea sunt oameni!

Un fulger albastru, strălucitor, o explozie uriaşă. Întreaga alee se cutremură. Mathembe se clătină pe balustrada devenită nesigură. Panglici de membrane de plastic căzură deasupra străzii. Globurile bioluminescente făcură explozie. Unul căzu pe acoperişul blocului lui Faradje. Mathembe se adăposti în casă, în timp ce o cortină de foc se lăsă peste balcon.

- Jos, jos! ţipă mama Mathembei, redevenind femeia cumpănită pe care o ştia fata. Focul îi reaprinsese spiritul. Jos! Pe scări!

Faradje stătea prostit în sufragerie, cu mâinile larg deschise, vrând parcă să cuprindă fiecare bucăţică a vieţii sale tihnite, incapabil să facă cea mai crudă dintre alegeri, să intre în jocul celor cinci minute. Sora sa îl trase de braţul grăsuţ, împingându-l pe scări. Fumul umplea încăperea urât mirositoare. Doamna Fileli luă din mers capul bunicului. Coborî treptele fără să arunce o privire înapoi, trăgându-l după sine pe Faradje, în mijlocul bucăţilor de plastic arzânde ce dansau în jurul lor. Mathembe, înconjurată de oamenii care se împingeau şi de ninsoarea de cenuşă, preluă capul. Protectoarea sa fu cuprinsă de flăcări. *Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, credincioasa mea. Acum a sosit amurgul zeilor.* Cu o ultimă sclipire şi un zâmbet de adio, recipientele cu colorant laser explodară. Fărâme de hologame căzeau sticlind pe aleea Felinarului, iar laserele înnebunite măturau strada, necontrolate, zăpăcite.

Hradu? întrebă Mathembe cu întreaga sa fiinţă. Mama dădu din umeri, un gest îngrozitor, nepăsător, de abandon. Mamă, fiică, unchi, fugiră cu ultima coloană de refugiaţi printre coloanele nesfârşite de flăcări, îndreptându-se către bulevardul Keekorok. Într-o mare de foc şi scântei, blocul lui Faradje se nărui.

Un întreg cartier ardea. Evacuaţii se strângeau pe bulevard. Deşi căldura era infernală, ceea ce-i ţinea acolo era fascinaţia focului. Prin mugetul şi distrugerea din jurul lor străbătu sunetul unei sirene. Blindatele umplură locul, staţionând în poziţii ameninţătoare. Din ele se revărsară soldaţi, negri, cu vizoarele căştilor reflectând incendiul. Formară un cordon de-a lungul bulevardului cuprins de fum. Strada principală era plină de rămăşiţele răscoalei. Oamenilor le era frică. Foarte frică. Focul nu reprezenta în ultimă instanţă decât distrugere, dar soldaţii

împăratului erau însăşi materializarea fricii. Nici chiar Dumnezeu nu putea şti ce vor face în furia ce-i cuprinsese. Soldaţii se interpuseră între oameni şi flăcări. Un ofiţer se străduia să se facă auzit în vacarmul străzii.

- Nu puteţi rămâne aici! strigă el. Nu sunteţi în siguranţă. Mergeţi înapoi, în josul bulevardului.

- Dar sunt casele noastre care ard! zise cineva.

- Au fost casele noastre, murmură un om din apropiere.

- Nu e prudent să rămâneţi aici! strigă din nou ofiţerul. Am primit ordin să evacuăm întreaga populaţie, până la Colina Roşie. Vă rog. Plecaţi, înainte să fie prea târziu şi să ne trezim izolaţi aici.

O clădire incendiată din capătul aleii Felinarului, se prăbuşi pe bulevardul Keekorok. Fără să mai aştepte o nouă manevră a soldaţilor, mulţimea se retrase către Piaţa Ogundele şi către Şoseaua Fluviului.

- Rugaţi-vă să nu se schimbe direcţia vântului, spuse cineva de lângă Mathembe, un bărbat care locuise împreună cu o nevastă bolnavă în apartamentul de lângă cel al lui Faradje. Mathembe privi flăcările care creşteau lacome, necontenit, dornice parcă să ajungă la stele şi să le transforme în scrum. Elicoptere treceau pe deasupra capetelor lor. Eternele elicoptere. Se auzi o explozie, puternică şi seacă. Şi încă una. Încă una. Aproape. Patru. Cinci. Şase. O femeie începu să ţipe şi nu se mai opri.

- Aruncă blocurile în aer! strigă o tânără. Folosesc armamentul la sol.

- Nu, ard uzinele de biogaz! îi răspunse o grăsană, lucind de sudoare şi cenuşă. O a şaptea explozie zgudui bulevardul Keekorok. Un obiect se arcui pe cer, cuprins de flăcări, şi căzu în apropierea Străzii Kiyoyo.

- Au evacuat toate cartierele, până la Kijembe, zise o fată care nu reuşise să-şi salveze decât radioul.

Mathembe simţi o pală de vânt mângâindu-i obrajii, mâinile, răvăşindu-i părul.

- O, Doamne, o Doamne, Dumnezeule! imploră glasul unei femei, în numele tuturor.

Jos, către Fântâna Doamnei, flăcările se roteau şi se aplecau deasupra bulevardului Keekorok, atingând şi cuprinzând bănci, cafenele şi case de asigurări.

- Staţi pe loc! strigă ofiţerul, dar Mathembe remarcă nesiguranţa din vocea lui, acea ezitare fatală autorităţii. Situaţia e sub control. Nu există motive de panică. Situaţia e sub control. Ne vom retrage organizat şi sistematic către Piaţa Ogundelé.

Poate că dacă n-ar fi rostit cuvintele "Situaţia e sub control", oamenii n-ar fi fost cuprinşi de panică. Dar tocmai datorită lor şi a fricii care-i domina glasul, spaima se răspândi în rândul mulţimii mult mai repede decât alergau flăcările de la un acoperiş la altul. Fiecare simţea mirosul incendiului, îşi imagina propriul corp cuprins de foc, sfârşind şi

mistuindu-se în flăcări şi sufletul înălţându-se într-o coloană albă de arşiţă insuportabilă. Oamenii alergau care-ncotro. Civili, soldaţi, Confesori, Proclamatori. Ofiţerul fu trântit la pământ. Nu mai exista unitate. Nici disciplină. Nici moralitate. Doar instinct de conservare.

Dar focul se întindea mai repede decât reuşeau ei să fugă. Prima Casă de Asigurări Keekorok şi Creditul Unional se prăbuşiră. Încercuiţi din trei părţi de flăcări, oamenii îşi croiau drum prin păienjenişul străzilor înguste către vest. Trupuri se înghesuiau prin intrări şi colţuri, umplându-le până la refuz, ca o maree dezlănţuită, pe măsură ce strălucirea roşiatică din spatele lor devenea mai intensă, mai înaltă. Mathembe, mama ei, unchiul şi capul bunicului, erau purtaţi de valul mulţimii, în tumultul de frică. Mathembe zări chipul mamei sale, braţele ei întinse. Alte corpuri se interpuseră, despărţind-o de ea. Văzu cum un val o împinse pe o altă stradă.

Singură.

Mai departe. Mai departe. Nu îţi ridica privirea spre focul care te urmăreşte de la un acoperiş la altul, spre lumina din cer care cuprinde jumătate din noapte. Nu privi în sus atunci când auzi rotirea elicelor ce par să coboare atât de jos, încât ai urla de frică, dacă nu ţi-ai conserva răsuflarea, viaţa, energia, ca să nu faci altceva decât să fugi. Nu privi în sus. Uită-te în jos. Duşmanii tăi nu sunt flăcările. Duşmanii tăi sunt celelalte fiinţe omeneşti. Uită-te în jos. La picioare, căci dacă aluneci, dacă te prăbuşeşti, ei te vor zdrobi de-ndată. Uită-te în jos, cu atenţie, priveşte-ţi picioarele. O armă, o tobă spartă, o mască sfâşiată, un stâlp de ziare prăbuşit, o coloană de cristal spartă, din care şiroieşte un lichid organic gălbui - nu se vede nici un cap - un magazin devastat, o cămaşă ruptă. Un corp, o Doamne, un cadavru pe care nu ai cum să-l eviţi, treci peste el, dar nu reuşeşti să nu-i zăreşti faţa, îl ştii, îl ştii, îl ştii...

Nu. Ţi se pare numai că-l cunoşti. Nu poate fi el. Nu poate fi Ghavra, poetul Proclamator jangada.

Mai departe. Mai departe.

Dar ţi-ai fi dorit, fie şi pentru o clipă, să fie el. Ar fi fost o pedeapsă meritată pentru un necredincios Proclamator, poet politic jangada. Apoi îţi pare rău. Ghavra, oriunde te-ai afla, cu orice sau oricine te-ai înfrunta, rezistă! Trăieşte!

Apoi nemişcarea. Nici un gest în masa de trupuri înghesuite. Voci. Limba nouă. Un miros. Înăuntrul, deasupra, în spatele izului de fum şi foc. Un miros adânc, de lichid placentar. Fluviul. Un sunet. Înăuntrul, înapoia, deasupra sirenelor şi a bubuitului exploziilor. Foşnetul ambarcaţiunilor. O imagine. Lumini licărind în dană. Formele greoaie ale barjelor şi şlepurilor, asemeni unor adevărate oraşe plutitoare, făcând manevre pe apele cuprinse de flăcări. Umbre în mişcare. Vase? Feriboturi?

Păr încâlcit - sub picioare, nici urmă de pavaj.

Apă - nici o clădire prin apropiere.

Teroare la stânga: *Unde ne ducem, unde ne ducem?*

Teroare la dreapta: *Ne îmbarcă pe feriboturi şi de-acolo pe mare!*

Teroare în faţă: *La radio se anunţă că Războinicii Destinului încă mai luptă. Au trecut la acţiune în toate prefecturile din ţară.*

Teroare în spate: *Unde să mergem? Unde ne duc, de vreme ce întreaga ţară se ridică împotriva împăratului? Peste fluviu? Ne iau ostatici în schimbul ţării noastre?*

- Lăsaţi-ne! Lăsaţi-ne! striga capul pe care Mathembe îl ţinea în poală. Nu putem merge pe nave, ai noştri au rămas acolo, în urmă!

Dar glasul său nu era decât unul printre alte zece mii ale celor care se împingeau, coborând treptele până la apa înroşită de flăcări. Feriboturile acostară lângă treptele sacre pe care pelerinii îşi spălau zilnic păcatele. La distanţă de primele, alte feriboturi îşi depuneau încărcătura de refugiaţi pe barje şi şlepuri, toate sclipind în luminile roşii, verzi, aurii ale semnalizatoarelor. Evacuaţii se împingeau pe rampele de îmbarcare, pentru a urca la bord cu chipurile roşii, aurii, verzi.

Mathembe se lupta să scape din strânsoarea trupurilor ce se înghesuiau către nave, încercând să se întoarcă spre cornişă. Pe trepte un soldat îi bară calea.

- Îmi pare rău, zise el. Vorbea îngrozitor limba veche.

- Mama ei, fiica mea, fratele ei, nepotul meu, unchiul ei! bolborosi capul, înnebunit şi incoerent din cauza spaimei.

- Îmi pare rău! spuse soldatul. Nimeni nu se întoarce acolo. Dumnezeu ştie câţi morţi sunt în incendiu, în luptă. Numai Dumnezeu ştie. Trebuie să vă înapoiaţi pe feribot.

Luminile aurii, verzi şi roşii din ochii Mathembei spuseră *disperată*.

- Înapoiaţi-vă spre fluviu, cu toţii! mai rosti soldatul. Totul va fi bine. Vă veţi regăsi rudele şi prietenii când se va sfârşi totul. Acum plecaţi!

Soldatul o împinse cu blândeţe pe Mathembe într-o coloană de oameni ce se îndrepta către nave. Nu părea să fie cu mult mai în vârstă decât ea. Părul lui lung, prins într-o clemă înfăţişând mâna împăratului ţinând o inimă în palmă, avea culoarea luminii. Un bărbat ţinând în mână o colivie în care se zbătea o pasăre-jucărie, o ajută să urce la bord. Fata transportă capul bunicului cu multă grijă, ferindu-l de lovituri, iar omul, la rândul său, îşi proteja colivia, ridicând-o deasupra creştetului ei. Una câte una, navele îşi retraseră rampele. Roţile cu zbaturi spintecară apele, iar ambarcaţiunile se puseră în mişcare, înaintând înspre locul unde aşteptau navele comerciale.

Feribotul se întoarse, făcând să apară în faţa ochilor Mathembei şi ai bunicului ei o privelişte năucitoare. Oraşul devenise o unică flacără uriaşă, pigmentată sporadic cu explozii şi tiruri de armă. Bursa şi Cornişa nu erau decât mâini, capete, chipuri. Apoi feribotul fu purtat de curent. Roata tăie apa, iar Mathembe porni mai departe, în noaptea neagră şi în apa întunecată. Elicopterele, fărâme strălucitoare cu luminile

de zbor aprinse în noaptea neagră şi catifelată, zburau la joasă altitudine, chiar deasupra ei. Se întoarseră apoi spre est, către oraşul transformat în torţă.

Fluviul

Trei nume.

În ziua în care se născuse cel de-al doilea nepot al căpitanului, se putuse vedea un banc de delfini care sălăşluiau în adâncul fluviului. Semn bun, care arăta că pe aceste meleaguri, dând din înotătoarele minuscule şi căutând cu ochişorii lor cât o gămălie, se afla cineva al cărui sânge se contopise cu apa adâncă şi limpede a fluviului, indisolubil legat prin sol de cursul apei. În ziua în care Doi - numele de familie abreviat al celui care era NEPOTUL-NUMĂRUL-DOI-AL-CELUI-DE-AL-CINCIZECI-ŞI-NOUĂLEA-CĂPITAN - îşi primise numele său de echipaj, MÂNCĂTORUL-DE-CAPETE (ulterior Mâncătorul), se putuse zări o insulă plutitoare, conglomerat ocazional de hibrid biotectic. Pe insula plutitoare creşteau şapte palmieri. În fiecare dintre cei şapte palmieri se cocoţaseră şapte păsări. În jurul fiecărcia pluteau şapte baloane strălucitoare. În credinţa bătrânilor de pe puntea de la pupa, fiind situate atât din punct de vedere geografic, cât şi spiritual, dincolo de jumătatea drumului către Fântâna Spiritelor, acesta era cel mai bun semn posibil, deşi nimeni nu era în stare să calculeze dacă cele de şapte ori şapte ori şapte prevesteau noroc în dragoste, bunăstare în afaceri, viaţă lungă, mulţi urmaşi sau organe genitale enorme.

NEPOTUL-NUMĂRUL-DOI-AL-CELUI-DE-AL-CINCIZECI-ŞI-NOUĂLEA-CĂPITAN-MÂNCĂTOR-DE-CAPETE îşi primi cel de-al treilea şi, dacă printr-o catastrofă în succesiune nu devenea căpitan, ultimul său nume, numele pe linie de stat: AL-DOILEA-SUBSECRETAR-AL-PREŞEDINTELUI, cu trei zile înainte de exodul din Ol Tok.

Trei nume, un singur nume.

Unchunkolo era a treia în descendenţă care purta acest nume. Vasele surori, născute la Marea Întrunire care avea loc o dată într-o generaţie, purtau alte nume. Liniile lor genetice nu erau pure. Doar Unchunkolo a Treia putea să-şi reconstituie descendenţa până la prima Unchunkolo, care transportase colonişti de pe ţărmul imperiului peste ape, spre noile meleaguri, cu o mie de ani în urmă.

Acum, sub arcuirile sale tocite de apele fluviului timp de trei sute de ani, se apropia timpul ca Unchunkolo să-şi transmită sămânţa şi matronimicul alteia. Unchunkolo. Atât şi nimic mai mult. Niciodată *corabia* Unchunkolo. Spune-mi, când te duci cu autobuzul în oraş ca să faci negustorie, să cumperi câte ceva, să vinzi câte ceva, să te târguieşti puţin, să bei un strop de vin sau ceai, spui cumva: "azi mă duc în *oraşul*

Timboroa, în *aşezarea* Cucuyonbayé sau în *localitatea* Lapsanjabet?" Când te întâlneşti cu o femeie în umbra răcoroasă a arborilor, sub razele lunii, iar a doua zi le povesteşti prietenilor ce-ai făcut acolo şi unde şi de câte ori, le spui cumva: "diseară o duc pe *femeia* Jhelé la dans sau la noapte o să-i cânt *tinerei* Littita serenade sub clar de lună sau azi o să-l rog pe *bărbatul* Luwayo să-mi fie partener?" Unchunkolo. Simplu. În trei secole de existenţă, ca a crescut odată cu douăsprezece generaţii, care au trăit, s-au reprodus şi au murit, scoţând între timp la iveală noi punţi şi rampe, înălţând câte o altă bigă, mai multe macarale, cupole, pergole, pavilioane, poduri, gruie şi scări de tambuchi, născând capsule pentru adăpost, pustuli agricole, secretând domuri şi bolţi de carne din plastic. Şi în toată această perioadă marea maşină de muşchi, adică inima sa bătând mereu, a pus în mişcare marea roată de la pupa, a împins şiruri de şlepuri, plute şi pontoane încărcate cu procesoare organochimice, plante de carne, containere cu blană vie, electrocasnice, pantofi de serie, pastă de lemn, din port în port, pe tot cursul fluviului. Înainte ca acea inimă care pulsează să se stingă şi înainte ca familia sa, echipajul, să o abandoneze curentului care o va purta spre Marea Elder şi spre uitare, ea va fi manevrat pe fluviu întreaga încărcătură de marfă a planetei.

Trei nume. Un nume. Fără nume.

Fluviul e precum Dumnezeu. Pe măsură ce te apropii de el, numele încep să se şteargă, iar odată intrat pe firul lui, se dizolvă toate în apă. Voi, locuitori din interiorul ţării, v-aţi petrecut toată viaţa pe pământ, fără ca mirosul adâncurilor sau pulsaţiile mareelor să vă fi pătruns în suflet. Voi, oameni din oraşe miniere sau industriale, aveţi nume pentru toate astea. Lualaba şi Ganjacee şi Tubinreya. Multe nume, în multe limbi, dar toate cu acelaşi înţeles: *Mama Apelor*. Iar pentru voi, cei înţesaţi cu milioanele, zgomotul motoarelor de feribot printre insule, perspectiva marilor plute de lemn sau a baloturilor din ierburi de apă sau din plante organochimice ca nişte oraşe plutitoare, sunt tot atât de familiare ca şi culoarea părului copiilor voştri. Pentru cei care vă trageţi seva vieţii, vă obţineţi mâncarea şi băutura din el şi vă întoarceţi în fiecare seară la casele voastre de-a lungul ţărmului, fluviul este mai mult decât *Mama Apelor*. Este FLUVIUL. Nici mai mult, nici mai puţin.

Dar pentru voi, oameni ai fluviului legaţi de el prin apa pântecelui pentru toată viaţa, pentru voi, căpitani şi maşinişti, membri ai clanului, ridicători, încărcători şi operatori de macarale, pescari, pentru voi, gingase scufundătoare cafenii, pentru voi, oameni de pe feribot, cârmaci şi navigatori, pentru voi reprezintă altceva, nu FLUVIUL. Ceva mai profund şi mai reverenţios. Voi o numiţi *ea*.

Ea pare cumsecade astăzi. Cred că *ea* o să se dea rău în spectacol astăzi. Am avut o încărcătură acolo, jos de tot, ştii, unde *ea* întâlneşte marea. *Ea*.

Înainte de a exista imperiul şi provincia, a existat *ea*. Înainte de Proclamatori şi Confesori, a fost *ea*. Înainte de Lumile Fiice, înainte de a se ajunge la stele şi de a le părăsi din nou, după cum un copil îşi abandonează o jucărie învechită, a fost *ea*. Înainte de Valul Verde, înainte de Epoca Cenuşie, înainte de organic şi mecanic, înainte de marea revoluţie tehnologică care a permis sistemului nervos să manipuleze direct ADN-ul, a fost *ea*. Înainte de toată ştiinţa, înainte de toată cunoaşterea, înainte de toată istoria, înainte de toată legenda, a fost *ea*. Înaintea cuvântului a fost. Înaintea numelui, înaintea gheţii, a focului, înaintea pământului şi a cerului, a fost *ea*.

În timp ce Unchunkolo şi celc nouăsprezece surori ale sale erau încă învăluite în negura nopţii care se înălţa de pe fluviu, Doi se sculase din hamac şi-şi reluase treaba. Patul, situat pe puntea din spate, aproape de Fântâna Spiritelor, acolo unde strămoşii săi îşi petreceau timpul visând la eternitate, devenise în mod evident mai puţin confortabil de când Secundul îşi cumpărase un automobil nou, *roşu*, de pe ţărmul imperial al Fluviului, punându-l la păstrare, suspendat de o bigă, exact deasupra capului visător al lui Doi. Nu poţi dormi bine cu o tonă de oţel imperial scârţâind şi clătinându-se deasupra ta. Iar în acele zile de cumpănă, Doi avea nevoie de odihnă pentru că, odată cu criza refugiaţilor, începuse o ascensiune neaşteptată a lui Unchunkolo în sistemul politic.

Se trezi mormăind şi dârdâind. Îl aştepta o zi de muncă. Se apropiau operatorii, cu camerele lor de luat vederi. Îi auzeai încă înainte de a-i vedea, un foşnet organic în ceaţa de peste bord. Apoi zăreai luminile lor de poziţie, iar câteva momente mai târziu, umbrele lungi, cenuşii, repezindu-se, ţâşnind din mijlocul valurilor de ceaţă ridicate din apa rece. Pirogi, bărci cu furchet, fiecare cu echipajul său de sondaj înregistrând metrii şi verificând baloturile energetice cu operatorii video plângându-se de intensitatea luminii şi de apa care le distruge cizmele-universale-de-cinci-sute-perechea, cu reporterii aplicându-le pungi sub ochi şi funingine pe feţe, astfel încât jumătatea de planetă care-i privea să fie convinsă că împărtăşeşte calvarul zilnic al miilor de refugiaţi eşuaţi pe la jumătatea canalului datorită unei oribile comedii politice şi nu că, aşa după cum era de fapt, vin direct de la micul-dejun-cu-friptură-şi-vin servit la hotelul Riverside.

În calitatea sa de Al-Doilea-Subsecretar-Al-Preşedintelui, lui Doi i se dăduse sarcina de a se ocupa de relaţiile cu agenţiile de ştiri. Pe uscat, această răspundere ar fi revenit Ministerului de Externe şi Verişoarei Lifter, o fată cu un an mai mare decât el şi fizic vorbind cu nimic mai prejos. Ea nu făcuse un secret din faptul că dorea să fie egală cu Doi, respectiv să ocupe postul de Ofiţer de Legătură. Dar reporterii veneau spre corabie, deci era Ministerul de Interne. Externele pretinseseră să-şi menţină controlul asupra plantelor cerebrale ale limbajului.

Urmarea consta bineînțeles într-o vizită oficială a Celui de-al Doilea Subsecretar de Stat al Ministerului de Externe Lifter și în câteva zeci de minute de hărțuială sexuală.

O pirogă trase de-a lungul flancului monolitic al lui Unchunkolo, cu motorul torcând ușor, consumând apă într-o bolboroseală vorace de hidrocarburi și spumă. Echipa de știri înaintă pe rampele de acces care vibrară puternic. Femeia cu gura mare și părul foarte curat, corespondentul-șef adică, lăsa impresia că îi repugnă carnea vie și rogojina de păr de sub picioare.

- Căpitanul și echipajul Superstatului Mercantil Unchunkolo a Treia vă urează mai mult decât bun venit la bord, spuse Doi în cele o jumătate de duzină de limbi învățate. Exprimarea Nouă Directă. Bun. Toți oamenii fluviului s-au născut bilingvi.

- Mă aflu aici pentru a vă acorda asistență sub toate formele. Dacă aveți nevoie de ceva, voi face tot posibilul să vă fiu de folos.

Cerințele fură rapid exprimate: o toaletă, ceva de băut - Oh, Doamne - indiferent ce. Un pumn de analgezice. Și una din acele împachetări cu mucegai și secreții de endorfină. Ceva de înfulecat. La hotel mâncarea e o porcărie, dragă, o mizerie. Și se-ntâmplă cumva să aibă un microfon omnidirecțional de înaltă impedanță?

Sălbatici afurisiți!

Persoana cu camera de luat vederi își exprimă dorința de a realiza câteva instantanee în timpul luptei pentru carne, când vor veni cei de la bursa neagră. Lucru pe care îl și făcură, cam la o oră după sosirea echipei de operatori video. Era mai prudent cu bărcile prin ceață. Nu-și puteau permite asigurarea. Arătau bine femeile acelea bătându-se pentru hrană. Îți pun glandele simpatici în funcțiune. Poate o să coborâm spre capătul acela ascuțit, cum îi spune, prora? Da, acolo, haideți, nu, nu vrem instantanee cu mame și copilași, dragă subiectule, suntem inundați, da, efectiv inundați de instantanee cu mame și copilași și, sincer vorbind dragă subiectule, astfel de imagini nu mai merg. Devii insensibil la ele, iar dacă totuși le vrei, le găsești din plin la emisiunile de televiziune. Arsuri? Arde, drăguță. Unde? Pe trup și în piept, e-n ordine? Da, ar trebui să fie în regulă. Revenim într-un minut, da, într-un minut. Vreți să semnați acest accept de difuzare? Arsuri faciale? Putem folosi arsuri faciale? Nu? Ne pare rău, nu se pot folosi arsuri faciale. Vai, dar asta merge. Merge foarte bine. Da, hai vino, lumină minunată, instantaneu feeric, binecuvântat de Domnul, cu soarele strecurându-se printre vălătucii de ceață. Minunat. Rămâneți așa, scuzați-mă, oameni buni, n-ați putea rămâne în această poziție? Mai stați o clipă pe loc.

Nu, nu putem sta așa, nu vrem să stăm, de ce să stăm așa pentru voi, care dubniți a mic dejun și vin servit la hotelul Riverside? Nu, sosesc negustorii, croindu-și drum cu șalupele și bărcile lor, negustorii stând în picioare și zâmbind, ținând în sus cutii de lapte pentru sugari și pești care se zbat, trăindu-și ultimele clipe în ceața de dimineață, aproape

risipită acum, şi fructe verzi, proaspete de mango şi bucăţi de carne maronie şi carne albă învelite în plastic şi mere-de-pâine, fiole de viruşi strălucitori ţinute între degete; de ce dracu' să stăm pentru voi, facem ceva pe voi, dacă stau pentru voi îmi pierd locul de la parapet, altcineva o să ajungă acolo înaintea mea, cu aparatul de radio sau cu ceasul, cu ornamentele de familie sau cu bijuteriile, cu hainele sau cu ghetele, cu batistele sau cu vechile servicii de ceai, cu medaliile sacre sau cu orice altceva ar putea fi vândut.

Dar camerele de luat vederi se plimbau printre ei cu nepăsare, surprinzând mâinile întinse, fetele implorând şi negustorii stând în picioare în bărcile lor, cântărind, judecând şi apreciind, tocmindu-se sau netocmindu-se şi corespondenta spunând că ca nu mai văzuse atâtea lipsuri, atâta suferinţă omenească şi nici un astfel de spectacol de lăcomie şi avariţie umană nedisimulate, ca cel oferit de negustorii care veneau cu bărcile în fiecare dimineaţă, pentru a curma încetul cu încetul vieţile oamenilor şi că cele douăzeci de bărci fluviale ţinute la distanţă de ţărmul imperial de către canoniere puteau fi doar la câteva zile, la numai câteva zile de o catastrofă majoră, iar cameramanul strigă: *staţi aşa, rămâneţi pe loc, trebuie neapărat să vedeţi asta, iată ceva antologic, nişte momente TV antologice*, iar o femeie, prea preocupată ca să lase să i se vadă vreo altă emoţie în afara consternării disperate, îşi întinse copilaşul spre negustori, cu picioruşele atingând apa, *luaţi-l, vă rog, luaţi-l, nu vreau nimic în schimb, doar luaţi-l de-aici, vă rog*, şi negustorii îşi clătinară capetele, zâmbind silit: *nu-mi iese nici un profit, nici un câştig, nu e negociabil, nu e tranzactabil, nu se face nici o vânzare, n-are valoare şi nici preţ.*

Apoi veniră cei puternici. Îi împinseră la o parte pe cei slabi, pe femeile, copiii, bătrânii, tinerii care nu-şi învăţaseră locul cuvenit în orânduiala lucrurilor. Cei îndrăzneţi erau zdrobiţi. Bărbaţii băteau alţi bărbaţi, folosind acea lovitură cu braţul întins în direcţia capului adversarului, atât de îngrozitoare la vedere, din cauză că se deosebeşte atât de mult de violenţa aceea încântătoare, prezentată din abundenţă la televiziune sau *wakinéma*. Iată adevărata dezvăluire a ipostazei violente o omului. Femeile luptau şi ele acum, în maniera în care o fac de obicei, bazată pe ideea de a-şi înfige degetele cât mai adânc în ochii duşmanului.

Momente televizate de-a dreptul antologice, bune, bune, de neuitat, de neuitat, drama umană nudă în cea mai adevărată ipostază a sa.

Principiul Nesiguranţei Transmisiei Televizate: actul de a îndrepta camera de luat vederi spre ceva, schimbă însăşi natura acelui lucru. Vizionarea, fie că se petrece în sânul familiei, în adâncul pădurii sau în cafeneaua de la bordul navei tale ionosferice de croazieră, la videofonul stratosferic sau la ecranul de la încheietura mâinii, are aceeaşi semnificaţie. Fără operatori video şi de sunet şi fără corespondent nu există suferinţă. Cu totul altfel se prezenta situaţia înainte de inventarea came-

rei de luat vederi. Exista o demnitate tihnită a oamenilor când treceau de la feriboturi la șlepurile și șalandele lui Unchunkolo, un anumit simț al solidarității. Familiile se ajutau reciproc la construirea adăposturilor din folii de plastic, containere goale și bidoane pentru substanțe chimice. Erau aduse și se împărțeau alimente din stoc. Cei care aveau radiouri le așezau în butoaie, amplificând astfel sunetul, și se strângeau cu toții în jurul lor, pentru a asculta vocea imperturbabilă, calmă, de-a dreptul incredibilă a imperiului, prezentând rapoarte despre un întreg ținut târît, datorită unei împușcături accidentale, într-o revoltă sângeroasă, fără un țel anume. Nu acesta era idealul eroic, Marele Răsărit Sub Clar De Lună.-Numai o răzmeriță inițiată de Băieții Fantomă. Atacuri asupra posturilor fortificate ale armatei, având ca arme spiritele strămoșilor. Alungarea lui Kimilili și Kiminini din postul de poliție, sufocate de fumul incendiului, schilodite, legate la spatele traixului și târîte îndelung de pulpele însângerate în jurul Pieței Tetsenok. Jefuirea și pârjolirea districtelor Proclamatoare. Smulgerea din așternuturi a imperialiștilor, alinierea lor în fața unui zid de cafenea și împușcarea în ochiul stâng. Războinici ai Destinului în luptă încrâncenată cu forțele imperiale pe străzile în flăcări din Ol Tok. Un război regretabil, precum bătaia dintre două femei bete într-un gang. La fel de crud ca fapta unui tată care-și violează fiica. Nici un fel de frumusețe în toate astea. Nimic măreț. Un război.

Noaptea, în timp ce Unchunkolo se strecura împreună cu surorile ei pe lângă țărmul cuprins de flăcări, li se alăturară mici flotile desprinse din toate porturile de pe malul drept al fluviului, înțesate până la linia de plutire cu oameni înspăimântați, încrezători sau pur și simplu îngrozitor de obosiți. Căpitanii primeau confirmări prin sateliții care se roteau impasibili undeva sus, sus, mult deasupra zonei de încleștare. Yembé, principalul port al prefecturii Kulubayé, se afla la șaizeci de kilometri spre sud. Poate acolo era raiul. Treizeci și șase de nave și mai multe bărci decât se adunaseră vreodată pe cursul apei, alunecau purtate de curent spre sud, spre Yembé. Canonierele le întâlniră în zori. Șalupe imperiale joase, negre, rapide ca niște ogari de curse. Yembé era închis. Yembé fusese ocupat de rebeli, iar acum îl asediau forțele imperiale.

Yembé era un oraș bolnav. Războinici și imperiali în costume izolatoare se luptau până la capăt, stradă după stradă, folosind arme biologice. Pe punțile lor, căpitanii își activau mijloacele de telecomunicare, niciodată folosite în interiorul memoriei vii.

Unde mergem?

Acolo unde oamenii de pe vasele fluviale se refugiau când curentul li se împotrivea cu înverșunare. Spre sud. În Cele O Mie de Insule.

Acum până și Cele O Mie de Insule și ceea ce descoperiseră acolo se aflau departe în urmă. Doi stătea pe bolardul de acostare, în apropierea locului în care Unchunkolo își vâra buzele-i groase de plastic între

oţelul şi lemnul şlepurilor. Urmărea mâinile întinzându-se disperate, trupurile înghesuite şi videocamerele care se vârau peste tot.

Corespondenta cu părul blond, tuns scurt, solicită un interviu. Băiatul de pe şalupă putea oare traduce?

Da, Cel de-al Doilea Subsecretar al Preşedintelui putea traduce.

Sălbatici afurisiţi!

Tu. Da, tu! Am vrea să-ţi vorbim. Spune-i că am vrea să-i vorbim. Întreabă-l de cât timp este aici.

Din noaptea focului. În Ol Tok. De trei săptămâni.

Singur sau cu familia?

Cu soţia şi cei cinci copii. Cel mai mic - numele lui se traduce "Din Fericire Ultimul" - e foarte bolnav.

A primit cumva mâncare de la asociaţiile de într-ajutorare?

Ultima masă pe care a luat-o a fost acum două zile. S-a tocmit cu negustorii de pe vase. Nu a auzit de nici un fel de provizii sau asociaţii de într-ajutorare. Întreabă dacă nu cumva e o glumă. Dacă da, îşi cere scuze pentru că nu a apreciat poanta.

Vrei să-l întrebi dacă el şi familia lui au primit îngrijire medicală?

Zice că tămăduitorii vin în fiecare zi la amiază - medici străini - crede că sunt din Republicile Unite. Nu, el nu a primit îngrijire medicală de la ei, da, copiilor li se face un tratament viral împotriva diareei şi a deshidratării. Pentru că beau apă din fluviu, zice el. Tămăduitorii sunt foarte buni, dar au o rezervă limitată de medicamente. Din cauza aceasta el unul nu a apelat la ei. Crede că medicamentele trebuie păstrate pentru cei care au mai multă nevoie.

Cum ar reacţiona dacă i-am spune că ajutoare internaţionale ar putea sosi aici până la căderea nopţii?

V-ar mulţumi foarte mult, dar nu are nevoie de ajutoare internaţionale. Nu are nevoie de lapte praf şi plante nutritive cu "Un Cadou Din Partea Republicilor Unite" înscripţionat pe ele. Poporul nu are nevoie de echipe de tămăduitori din partea Heptarhiei. Tot ce le trebuie lui şi familiei lui este ca imperiul să-şi retragă navele militare şi să-şi deschidă porturile pentru proprii cetăţeni.

Are cumva cunoştinţă că rebeliunea din provincia sa natală a fost aproape înăbuşită şi că se aşteaptă un apel general de depunere a armelor şi capitulare?

Zice că dacă zvonurile ar fi din carne, n-ar mai fi nimeni flămând pe aceste nave.

E-n regulă, mulţumesc. Vrei să-i mulţumeşti? Oh, Isuse, cât pe-aci să uit! Are douăzeci de ani. Ar trebui să-i aduc ceva de la negustorii de pe vas, ceva pentru fetiţă, cum îi spune, Mulţumescu-Ţi-Ţie-Doamne-Că-S-a-Terminat? Deci, cam cât putem folosi din asta?

Nu ştiu. Cinci, poate zece la sută? Nu pot să-i sufăr când devin cinici. Îi face să arate ca nişte ticăloşi nerecunoscători.

Şi totuşi copiii erau buni.

Copiii erau drăgălaşi. Păi dacă o să-l pot convinge pe căpitanul acestei găleţi cu rahat să ne permită folosirea legăturii sale prin satelit, o să redactez asta şi o s-o transmit. Şi totuşi cu mai multe date ar suna mai bine! Da! Da, da, tu de-acolo, da, tu, cel cu arsurile...

Fluviul se lăţea la Yembé cam pe douăzeci de kilometri, suficient ca să permită unei întregi flote să se desfăşoare pierzându-se în zare, ieşind din raza pavilioanelor de carantină şi a coloanelor de fum ce se înălţau neîntrerupte şi paralele. Elicopterele umbriră flota, insecte murdare, sâcâitoare, învârtindu-se şi fornăind cu un bâzâit mânios de motoare. Navele prinseră viteză. Pe şlepuri refugiaţii se strânseră la lumina lunii, ascultând ce se spunea la radiouri. Aveau radiouri, atunci. "Vocea Imperiului", întotdeauna calmă, stăpânită, întotdeauna detaşată, justă şi rezonabilă, relata despre victorii totale şi debandadă, despre anarhie pedepsită şi despre ordine restabilită, iar numele strălucit al împăratului era folosit ca un stindard împotriva fărădelegii şi răzvrătirii. Nimeni nu credea o iotă, dar ascultau. Minciunile sunt mai confortabile decât tăcerea.

Fură purtaţi la vale de curent, cu încărcătură cu tot, întreaga noapte. Odată cu dimineaţa ajunseră şi la Cele O Mie de Insule.

La sud de Yembé, derutat parcă de pierderea bruscă a elanului, fluviul se opinteşte într-un labirint de insule împădurite şi bancuri de nisipuri mişcătoare. Nu există nici o hartă cu pragurile şi vadurile din arhipelag. Fiecare inundaţie de iarnă reaşează întreaga topografie. Insule întregi, desişuri de multe ori locuite, pot fi erodate într-un singur anotimp. Vise, speranţe, angoase, purtate într-o peliculă subţire de aluviuni, alunecă spre deltă, unde oraşele de pe marginea Mării Elder s-au ridicat pe straturi de amintiri sedimentate. Spre sud, de-a lungul acestui traseu, se pune în valoare adevărata artă a navigatorului, talentul său în interpretarea hărţii sonar a albiei, dar şi capacitatea sa de a înţelege exact diferenţa dintre o încărcătură livrată la timp, conform contractului, şi posibilitatea ca un întreg sezon să aştepţi, eşuat pe un banc de nisip, creşterea nivelului apei odată cu ploile de iarnă. Legenda fluviului spune că multe dintre insulele locuite sunt de fapt rămăşiţele navelor şi echipajelor care au naufragiat. Sistemele organice ale navelor au colonizat bancurile de nisip pustii, dizolvându-se apoi în nervuri şi verge de plastic, îmbrăcate în ierburi şi plante agăţătoare, iar descendenţii echipajului trăiesc într-un primitivism sibaritic în interiorul pădurii întunecate.

O Mie de Insule şi ploaia. Refugiaţii îşi improvizară adăposturi din ambalaje abandonate pe straturile peticite şi divers colorate care alcătuiau şlepurile. Ploaia molcomă, abundentă, cădea cu un zgomot ca de tobă pe foliile întinse, trezind parcă fluviul la viaţă cu picăturile ei. Unchunkolo îşi croia drum prin vălul cenuşiu de ploaie, căutând să depisteze adevăratele canale. Ziduri înalte de vegetaţie păreau suficient de apropiate ca să poată fi atinse. Trunchiurile întunecate ale arborilor

se aplecau deasupra canalului adânc, agitându-şi frunzele bătute de ploaie. Curând, foarte curând, frunzele se vor uni cu totul deasupra, condamnând-o pe Unchunkolo şi pe surorile ei la o eternă pribegie în acest labirint de insule. Refugiaţii, netulburaţi de strigătele emise de sistemul eco-locativ, cuibăriţi sub învelişurile de plastic, urmăreau cu privirea defilarea trunchiurilor înalte, ude, ale arborilor. Se simţeau cuprinşi de teamă, ameninţaţi, exilaţi pe nişte meleaguri înspăimântător de străine. Marele convoi de nave îşi purta prin ploaie şlepurile şi şalupele remorcate, spre inima celor O Mie de Insule. Sinapsele contractau convulsiv uriaşii muşchi ai motoarelor, împingând vasul înainte.

În cultura riverană, insulele constituiau locul tradiţional de refugiu şi rugăciune. Istoria se pierduse în acest conglomerat de bancuri de nisip şi aluviuni. Întrebări fără răspuns planau deasupra păienjenişului de canale. Rudele lui Doi, oameni pragmatici, ştiau că totuşi creditul de care dispuneau nu le permitea la infinit transbordarea cu feribotul a deposedaţilor unei naţiuni în susul şi în josul fluviului. Când Unchunkolo ocoli prin canalul principal coada unei insule în formă de lacrimă, echipajul descoperi că nu erau singurii care se gândiseră că vor găsi loc şi timp de cugetare printre Cele O Mie de Insule.

Când Doi văzuse pentru prima oară flota punându-se în mişcare şi părăsind muribundul Yembé, crezuse că aflase tot ce se putea despre o navă fluvială. Acum se confrunta însă cu limitele imaginaţiei sale. Sute erau, fiecare cu familia sa de şlepuri, şalupe şi bacuri, strălucind cu o mie de adăposturi din plastic ornate de ploaie. Unchunkolo se strecură printre cazicele exterioare ale flotei riverane. Navele erau acostate atât de aproape, încât ambarcaţiunile însoţitoare formau o întindere neîntreruptă. Căpitanul făcu un semn din fotoliul în care stătea. Inima lui Unchunkolo încetă să bată, iar gurile de evacuare eliminară apa îngroşată cu materii fecale şi ambalaje de plastic. Dincolo de carcasa navei se deschideau mai multe porturi. Tentacule groase, terminate prin capete de ancoră şi scoabe, se înfipseră în mâlul de pe fund, căutând să se agaţe temeinic. Uriaşa masă de nave, şlepuri şi şalupe se cutremură, rămânând apoi nemişcată pe apă.

În timp ce căpitanii discutau prin satelit sau se vizitau reciproc în ambarcaţiunile lor - zumzăitul motoarelor organice suspendate fiind amplificat de arborii care se înălţau tăcuţi - familiile încercară să recupereze ceea ce le mai lăsaseră evenimentele din trecutele lor vieţi. Transfigurarea corvezii: Dumnezeu poate fi mai uşor descoperit pe fundul unei chiuvete pline de cratiţe murdare, decât în sclipirea unei monede aruncată în adâncul fântânii. Pornind de la această dogmă, ordinul Proclamatorului Ghanda Lartha construi o întreagă spiritualitate a contemplării obişnuitului, a zeilor de bucătărie, a divinităţii ştergerii prafului şi a sfinţeniei vaselor de toaletă - primul lucru ce trebuia făcut dis-de-dimineaţă. Şi cum ar putea oare să arate îngerul corvezii inspirate?

Lui Doi/Mâncătorul-de-Capete/Subsecretarul-Junior i se părea că țesutul rogojinii aspre de păr de pe puntea din față a lui Unchunkolo semăna cu o fată. Majoritatea viziunilor sale tindeau spre atribute feminine. O fată înaltă, murdară de funingine - pentru că toți erau mânjiți de funingine, afișând asta ca pe un semn de botez - cu părul despletit în șuvițe dezordonate, crescute la întâmplare. Ochii ei se încrucișaseră cu ai lui, într-o clipă de recunoaștere spontană ca ființe conștiente. Ochi negri, plini de viață. Comunicarea se stabili cu viteza fulgerului care precede o furtună de vară de înaltă altitudine. Ochii aceia, atingerea aceea, înfipseseră un ghimpe în inima sa, făcându-l să se zvârcolească și să se răsucească în hamacul suspendat deasupra gropilor strămoșilor săi. O mai văzuse de două ori, o dată sprijinită de parapet și privind pierdută valurile, altădată ghemuită în apă, spălându-se, cu șiroaiele murdare curgându-i pe față și pe gât, lipindu-i tricoul subțire de sâni. Buzele îi tremurau întredeschise, iar ochii îi ținea închiși într-un extaz mut. Doi rămăsese cu gura căscată. Cu ochii larg deschiși, ca niște luni. Nici măcar nu-și dăduse seama că rămăsese privind prostit, până când o lovitură prietenoasă pe umăr rupsese vraja, iar Număr-Trei-Fiu-de-Fermier zisese:

- Da, sunt câteva tipe ștrașnice acolo jos, dar bagă de seamă, de îndată ce pun ochii pe tine sunt în stare să-ți taie carnea în bucăți și s-o mănânce într-un sandviș.

O mai văzu încă de două ori până când Unchunkolo, atașată unui convoi de nouăsprezece nave-surori, își ridică danele de acostare și porni prin beznă spre țărmul imperial. Nu găsise nici un refugiu printre Cele O Mie de Insule. Nu era nici un sanctuar. De asemeni nici în spatele lor, pe malul drept, nu era. Inutil să asculți relatările despre lupte transmise la radio. Chiar și printre Cele O Mie de Insule fumul persista încă. Fumul unei națiuni în flăcări. Navele ocoliră pământul ars și se îndreptară spre malul stâng, un vârf de săgeată compact îndreptat spre inima imperiului. Șalupele de coastă, mici, dar dotate cu un armament care putea spulbera un vas fluvial dintr-o singură lovitură, veniră în goană dinspre porturile de pe malul stâng și i se adresară:

- Nu e loc pentru refugiați aici! Și nici sanctuar. Granițele sunt închise și porturile interzise accesului.

Într-adevăr, oriunde încercară să acosteze pe o porțiune de o mie de kilometri în susul și în josul fluviului, navele militare îi interceptară, încercând să-i întoarcă din drum:

- Plecați, îndepărtați-vă, nu vă lăsăm să călcați pe pământul nostru! Dacă vă permitem vouă, atunci trebuie să acceptăm și nava de după voi, și pe cea următoare, și tot așa, cine știe până când.

Nu puteau să înainteze, nici să se întoarcă. Așa că cele douăzeci de nave ale flotei de refugiați aleseră la întâmplare un port pe partea imperială și formară un convoi pe la jumătatea canalului, aruncând ancorele. Unul câte unul, imensii mușchi ai motorului se opriră.

Cum vor sfârși oare toate acestea? Se vor încheia cu răscoale din cauza foamei, acolo, pe șlepuri. Cu mame luându-și orezul de la gură pentru a-l da copiilor. Cu bărbați cu pumni grei care îl vor fura de la copii. Cu căpitani descuind chesoane sigilate încă din negura timpului și scoțând la lumină armamentul de calibru mic. Cu tineri agresivi, viguroși, alunecând în apă, în puterea nopții, croindu-și drum de-a lungul liniei de plutire a lui Unchunkolo și cățărându-se în teaca hidroponică pentru a tăia un măr-de-pâine, o ciosvârtă de carne maronie, un știulete, o bășică de lapte. Cu oamenii fluviului ascunzând puținul pe care-l mai aveau de salvat și împărțindu-l cu refugiații în spatele șirurilor de arme. Cu raiduri, cu atacuri concertate. Cu trupuri rostogolite-n fluviu și purtate de curent spre Marea Elder. Cu mulțimi înfiorătoare de capete înșiruite de-a lungul flancurilor șlepurilor, cu ruticulii contorsionându-se în apă. Cu dizenterie și punți mânjite de diaree. Cu o liniște apăsătoare, întreruptă doar de scâncetele copiilor care nu înțeleg furia deznădăjduită a părinților. Cu punțile covertelor întesate în zori de operatori video, sonorizatori și corespondenți străini cu expresii de hotărâre aspră, îndelung exersate, întipărite pe față.

"Fată cu păr negru, cu ochi însuflețiți, ce s-a ales de tine? Încă un trup fără cap rostogolindu-se în fluviu, în întunericul de dinaintea zorilor. Ești bolnavă, umflată, acolo, în tenebrele îngrozitoare în care nici măcar echipele video nu îndrăznesc să pătrundă?! E capul tău legat într-un zbilț în forma cifrei patru și lansat odată cu toate celelalte pe deasupra arcurilor? Mă vei ierta dacă nu mă voi putea uita, pentru că n-aș rezista să te văd, fată-cu-părul-negru-și-ochi-însuflețiți, cu pletele linse și ude, cu ochii întunecați și fără viață și cu apele fluviului curgând prin gura ta deschisă".

Se gândea la ea adesea, la fața văzută de trei ori, în timp ce camerele video planau ca niște muște în jurul copiilor cu burți umflate și a bărbaților fără arsuri faciale. Și după ce echipele de știri își încheiară ritualul înmânării de pachete cu ciocolată și gumă-miracol în învelitori lucitoare și se întoarseră la pirogile lor, Doi reveni la capetele sale și le povesti despre fata cu păr negru și ochi însuflețiți.

Doi se simțea bine în compania morților. Răposații nu dădeau ordine. Nu erau supărăcioși sau irascibili. Nu se simțeau ofensați și nici nu jigneau. Gurile lor întredeschise nu rosteau insulte, nici sarcasme, nici picanterii lingvistice folosite cu atâta dibăcie de fete și la care el se dovedise întotdeauna deosebit de vulnerabil. Printre morți putea medita, gândi și visa. Ei îi permiteau să fie el însuși. Le destăinuia cele mai intime secrete, își deschidea tabernacolul inimii, fără să-i șocheze. Nu condamnau, nu râdeau și nici nu foloseau cuvinte tăioase împotriva sa.

"Voi toate, capete de lemn, voi toate, suflete de strămoși, n-ați putea aranja cu Dumnezeu sau, să-l lăsăm la o parte pe Domnul, cu unul dintre sfinții Ykondé ar fi de-ajuns, sau chiar cu un înger, să rânduiască în așa fel lucrurile, încât să nu trebuiască să moară? Știți despre cine vorbesc,

despre ea, fata aceea, cea despre care vă povestesc mereu. Să faceţi în aşa fel încât să nu moară. Şi poate să o văd din nou. Ar fi prea mult dacă aş cere să o întâlnesc cu adevărat? Şi ca ea să mă placă aşa cum o plac eu? Sau aceasta nu este o rugăciune cum se cuvine? Se numără cumva printre acelea la care Dumnezeu nu răspunde din cauză că nu se referă la suflet, ci la ceva egoist aparţinând propriului eu? Dacă faptul de a rămâne în viaţă nu ar fi egoist, aş aranja chiar şi acest lucru, suficient de altfel."

Faptul că nu putea ajunge la ea o transformase într-o imagine a iubirii plină de misticism, aproape divină. Cu mintea prea ocupată, Doi culese reţeaua de reticuli ce susţinea capetele, strivind paraziţii între degete, ridicând lichenii şi ciupercile. Rănile minore provocate de rozătoare le oblojea cu plase celulare, capete de reticuli care eliminau un lichid sângeriu, lujeri de susţinere răsuciţi şi smulşi. O ameninţare mai mare pândea însă în încâlceala de rădăcini şi plante târîtoare. Doi se lăsă purtat pe meleagurile Visării. Lucrările de reparaţie la această scară îl depăşeau. Aici era nevoie de cântecele Unchiului Fermier. Dacă îi mai rămăseseră şi lui ceva melodii pentru morţi. Degradarea la nivelul ecosistemelor de baloane hidroponice produsă de distrugerile din ultimele două săptămâni, se accelerase peste măsură. Plana ameninţarea unui colaps ecologic. Nevoile celor care trăiau erau mai importante decât demnitatea morţilor.

În umezeala tainică dintre rădăcini, se mişcă ceva. Mâna lui Doi se repezi fulgerător înainte. Aripi de borangic se frânseră, cioturi vibrară inutil, picioare de sârmă tresăriră. Încă una. Mai întâi reptila pe rotile. Apoi fiinţa aceea care absorbea, se agăţa, se căţăra şi îi lăsase pe braţ nişte semne rotunde, înainte de a reuşi să se descotorosească de ea. Urmă libelula cu trompa ca un ac. Ca şi celelalte, se făcu fărâme în mâinile lui mari. Segmente de carne plastică tremurândă, precum jucăriile tridimensionale ale Secretarului cu Învăţământul, din care nu fusese niciodată în stare să asambleze trucşi, avioane sau bărci. Fragmentele le îndesa în punga de la cingătoare. Ministerul Agriculturii putea recicla carnea.

Apoi văzu faţa. Sigur. Absolut sigur. Se mişcase. În adânc, printre rădăcinile şi corzile visătoare ale pădurilor primare ale spiritului, unul dintre capete se întorsese la viaţă, croindu-şi drum spre lumină şi viaţă, după o acumulare seculară de rădăcini şi lujere. Ceva alcătuia, dintr-o esenţă a răului, fiinţe perverse ca muştele.

Ştii de unde vin toate insectele din lume? Cel mai Vârstnic Maşinist, străbunicul său patronimic, acum el însuşi printre capete, îl învăţase asta cândva, prin intermediul catehismului. *Ele iau naştere prin fricţiunea dintre cele două lumi spirituale, cea a lui Dumnezeu şi cea a imperiului sinelui. Energia astfel obţinută se strecoară printre diversele niveluri ale legăturilor spirituale, apărând în lumea noastră sub formă de insecte întunecate şi zgomotoase.*

Nu se opri din tremurat până când nu ajunse pe punte, în lumina clară a după-amiezii târzii, lumină care prin claritatea ei punea la îndoială existența făpturilor din umbră.

Unchiul Fermier găsi amuzante bucățile de plasmă degradată din punga de la brâu.

- Sunt lucrate cu destul de mult talent, spuse, răsucind segmentele pe o parte și pe alta, încercând să le potrivească la loc. O realizare într-adevăr iscusită.

- Vrei să spui că le-a modelat cineva?

- Dacă ar fi lăsată câteva milioane de ani, plasma ar putea, repet: ar putea, să evolueze sub o astfel de formă. Dar la fragmentele astea se cunoaște mângâierea mâinilor. Deșteaptă chestie. Îmi pare rău că trebuie să o reciclez. Totuși plantele....

Doi îl urmă prin membrana ușii, în baloanele hidroponice. Moarte, disperate, degradate. Scoarța atârna în pânze îngălbenite, cu stratul superficial înnegrit și o*filă*, cu tulpinile și trunchiurile zdrobite și nivelate. Aglomerări de materie năpădită de ciuperci și bacterii purpurii și albe. Fermierul ridică un pumn de compus rădăcinos, apoi desfăcu palma în fața lui Doi. Se sufocă de la prima răsuflare. Duhoarea era aceea a omenirii muribunde, în puterfacție, de acolo, de pe șlepuri. Un distilat de durere, deznădejde și disperare.

- Aerobe, anaerobe, pseudo-rizobacterii, micilide, simbiotice, s-au dus dracului, toate. Ecosistemul se destramă în jurul meu și nu pot face nimic pentru a opri dezastrul. Dacă aș avea o lună la dispoziție - o lună, Doamne, atât - în care să nu mă ating de el, am putea încerca apoi să repunem ciclurile simbiotice în funcțiune. Scoți ceva, dar trebuie să pui altceva în loc. Prima lege a ecologiei. N-a fost concepută pentru un asemenea nivel de superproducție forțată dar, Doamne dragă, o să-i lăsăm să moară de foame?

- Poate dacă pur și simplu am elibera șlepurile, le-am decomanda și am șterge-o de aici...

- Pe toții sfinții, ești un afurisit cu inima prea împietrită ca să fii nepotul meu.

Fragmentele de libelulă fură deșertate în digerator și reduse de către enzimele vorace la celule nediferențiate.

- Încă mai pierdem substanță. Cineva pătrunde aici noaptea. Sunt sigur. Și ia ce-i mai bun. Va trebui să vorbesc cu Mătușa Căpitan despre măsurile de securitate.

- Bine, dar cum intră aici? Atmosfera umedă, lâncedă, de sub folia balonului galben de plastic era apăsătoare.

- Sigiliile sunt intacte. Balonul nu prezintă nici o crestătură. Ar mai fi podeaua. Sistemul de condiționare a mediului.

- Se poate face asta?

- Jos e un labirint, nepoate. Ca puști, mă ascundeam zile întregi acolo și nu m-a găsit nimeni niciodată. Odată dragau fundul vasului

când m-am hotărât să ies. Se poate pătrunde peste tot în acest vas prin sistemul de aerisire. L-am văzut pe fratele meu mai mic, unchiul tău Manifest, cum a fost păcălit.

În clipa aceea Doi o văzu. Aproape în acelaşi timp cu unchiul său. O mişcare printre frunzele vestejite. O săgeată. O linie. Un licăr printre rădăcini...

Doi avea viteza tinereţii. Victatea se contorsionă în strânsoarea degetelor sale. Picioarele chitinoase se zbătură, dar mandibulele cu înfăţişare înfricoşătoare rămaseră înfipte în bucata de carne albă pe care o înşfăcaseră de pe raft.

- Uită-te şi tu, spuse unchiul Fermier cuprins de o vădită admiraţie. Ce exemplar! Pune-l aici. Aici băiete, pune-l aici.

Creatura îşi fixă ochii agili asupra fermierului, îşi eliberă apoi o mandibulă şi-i reteză acestuia, cu o incredibilă rapiditate, o jumătate de centimetru din vârful degetului mare de la mâna dreaptă. Doi nu ştiu prea bine ce-l impresionă mai mult: surprinzătoarea cantitate de sânge scursă din degetul mutilat sau bogăţia şi varietatea înjurăturilor unchiului său. Profitând de situaţie, creatura reuşi să scape, ducând cu ea atât carnea albă cât şi bucata sângerândă de deget.

Nici în ruptul capului nu mai vroia Doi să petreacă încă o noapte în hamacul său, deasupra calei colcăind de victăţi. Prefera să îndure umilinţe din partea flăcăilor mai tineri şi fără nume din dormitorul comun, legate de întoarcerea sa la o copilăric oficializată, zeflemelile celor-în-vârstă-de-zece-ani, gesturile din cap şi semnele cu ochiul ale fetelor care trăiesc de obicei, până la parteneriat, în comunitatea de pe Puntea Femeilor, dar să rămână întreg, cu nas, urechi, degete la mâini şi la picioare, decât să ştie că acea creatură-foarfece se putea apropia tiptil de el şi-l putea frământa şi livra, ca la un festival al cărnii, către înghiţitoarele de suflete aşteptând în rădăcini şi capete.

Ridicătoarea, care se oprise puţin din eterna ei activitate, etalându-şi muşchii senzuali, lucioşi şi frumos reliefaţi, se străduia din răsputeri să-l batjocorească.

- Hiena, duhurile, sperietoarea, Doişorule? Lasă-mă să te scap de ele. Acolo jos, în groapa aceea întunecată, printre rădăcini şi capete...

Sunt anumite duhuri, hiene, sperietori, care trebuiesc supuse exorcizării. Se bucură când văzu echipele de filmare ivindu-se din ceaţa sidefie a dimineţii, în pirogile lor închiriate, cu buzunarele pline de ciocolată şi gume-minune lucitoare. Îl făcură să nu se mai gândească la zâmbetele compătimitoare ale confraţilor săi.

- Poate o să ne întoarcem cu toţii acasă în curând, spuse comandantul negru, înalt şi slab, într-o limbă al cărui nume Doi nu era capabil să-l pronunţe nici măcar ajutat.

De fapt urmărea mai mult greşelile de traducere, decât contextul. Corespondentul îi atrase atenţia:

- N-ai auzit? Se vorbeşte de armistiţiu. În timp ce ţara ta este fărâmiţată în bucăţele, au loc negocieri între imperiu şi Războinicii Destinului.

"Nu sunt Războinicii mei, nu este ţara mea", reflectă Doi, dar plantele cerebrale nu-i dăduseră suficient control al limbii pentru a-şi permite şi uşoare ironii.

Zvonul se răspândi însă în şoaptă printre şlepuri, de-a lungul parapetelor înţesate de bărbaţi cu picioarele atârnate deasupra apei, pe sub foliile de plastic - intolerabil de încălzite şi umede, mirosind a boală şi mucegai - sus pe rampe, în jos pe scări, de-a lungul promenadelor, coborînd în cală, unde bătea inima marii agonii, printre şirurile de copii şi mame ghemuite în spatele lor, încremenite în lipsa lor de speranţă, printre vracii veniţi de pe atâtea meleaguri, ocupaţi, ocupaţi, ocupaţi, pentru că dacă ar fi încetat măcar pentru o clipă să fie prinşi de treburile lor, s-ar fi frânt de disperare.

Cuvântul: *armistiţiu*. Cuvântul: *negocieri*. Cuvântul: *victorie*. Cuvântul: *întoarcere*.

A plouat toată ziua. De la ivirea zorilor, într-una. Pe toate speranţele, planurile şi visele. Ziua se scurge încet. Ploaia devine tot mai abundentă. Te uiţi pe fereastră, la perdeaua neîntreruptă de apă. Spre seară observi o schimbare. Ceva acolo sus, în atmosferă, o alunecare a limitelor barometrice, o repolarizare a ionilor, *ceva*, şi ştii că urmează să înceteze. Potopul nu se opreşte însă. Norii coboară tot mai mult, cenuşii şi deprimanţi. Nimic nu e diferit, dar totul se schimbă. Şi soseşte sfârşitul.

În cele din urmă, dispreţul Ridicătoarei îl determină pe Doi să se întoarcă la osuar. Când ajunse acolo, descoperi un cap. Ascuns printre rândurile străvechi, adânc înfipt în lujerii şi rădăcinile celor morţi de foarte mult timp. Capul unui bătrân, cu barba şi părul cărunt crescute haotic, cu ochii închişi şi buzele murmurând vorbe fără şir. După cum arăta, crăpat, plin de noduri şi găuri perforate, dendrificarea nu începuse de mult . Părea autentic, din carne şi oase. Era chiar viu. Deschise ochii. Îl privi. Maxilarele clănţăniră în faţa lui Doi. O mică creatură înaintă clătinându-se cu maliţiozitate pe picioarele musculoase de dinapoi, în timp ce Doi se desprindea de matrice. Un craniu cu picioare. Îi zâmbi. La dracu' cu demonii, cu capetele rânjind misterios, cu toate creaturile târîtoare, zburătoare, muşcătoare, înţepătoare. Cineva îşi bătea joc de el. Luă un mâţişor din punga de la brâu şi îl îndreptă spre creatura-craniu. Aceasta se feri, clămpănindu-şi din nou maxilarele. Mâna lui Doi zvâcni şi o prinse de ceafă. Dinţii minusculi, fioroşi, scrâşniră, picioarele i se înmuiară.

- Te-am prins, creatură afurisită. Unchiul Fermier privea mâţişorul, cu dinţii făpturii înfipţi în el.

- Aşa mai merge. Excelent! Trebuie să fii într-adevăr foarte isteţ pentru a produce jucării de genul ăsta. Bun, dar şi să-ţi risipeşti talentul aşa... Să-ţi pierzi timpul cu gadgeturi istețe ca ăsta, când poţi salva lucruri mai de preţ.

Doi nu suporta să privească putreziciunea cafenie în care se transformaseră grădinile din Unchunkolo. Fermierul lăsă creatura să cadă în reciclator.

- Eu n-am suficient talent să fac aşa ceva. Ce sunt eu? Un fermier, asta sunt. Semăn, cresc recolte, le culeg, menţin lucrurile în mişcare, dar nu sunt decât căpitanul, nu şi maşinistul. Şi, din păcate, nu mai pot menţine lucrurile aşa cum trebuie. Nimeni nu poate.

- Dacă au de gând să pună capăt războiului, ar cam trebui s-o facă înainte de a fi prea târziu, ca să ne întoarcem dracului la ţărm înainte să ne mâncăm unii pe alţii.

În timp ce se înapoie la locul său, Doi gândi că spusele unchiului Fermier îl făcuseră să conştientizeze ceva care îi fusese tot timpul clar, dar nu observase niciodată până atunci. Unchunkolo, cămin, familie, lume, se dezintegrau. Degradarea baloanelor hidroponice era un semn al ruinării întregii nave. Pe pereţii despărţitori, pe punţi, se prindeau şi se înmulţeau mucegaiuri şi alţi paraziţi. De neimaginat cândva. Acum nu mai avea cine să le cureţe. Muşchii care acopereau punţile erau peticiţi şi acoperiţi cu o crustă de rugină. Nici o mână care să-i îngrijească. Bigile şi catargele se vestejeau. Scoici de râu şi alte moluşte colonizaseră cala, cândva imaculată. Încrengături de liane se ancoraseră de chilă şi înconjurau nava ca un nimb plutitor de ramuri înverzite. Însăşi scheletul navei părea fragil şi poros sub mâinile lui Doi. Unchunkolo se autodevora în încercările ei de a suporta gloata de refugiaţi. Până şi mirosul ei, mireasma de mirodenii şi verdeaţă a organicilor vitali, se schimbase. Unchunkolo mirosea a boală. Unchunkolo mirosea a moarte şi a degradare.

Capul dispăruse de la locul său din Fântâna Strămoşilor. Ruticuli smulşi din care picura ser fiziologic şi plase neurale sfâşiate marcau locul unde se aflase. În noaptea aceea Doi era hotărât să prindă hoţul. Se ghemui în spatele rezervorului de sirop, având pregătite o pătură şi un radio cu căşti pentru acest cart de noapte. Fluviul îi şoptea silabele sale fără de sfârşit, luna şi stelele lăsau urme argintii pe apa învolburată, radioul îngâna ştiri despre ceea ce se întâmpla în lume, iar când evenimentele se aglomerau, le alterna cu muzică.

La un moment dat ordinea familiară a umbrelor din jurul gurii puţului fu deranjată. Doi intră imediat în alertă. Apăru o mână. Două apoi. Şi, agilă ca o salamandră, din groapă ţâşni o siluetă către parapet. Aruncă ceva peste bord. Doi se strecură afară din adăpost, profitând că silueta era întoarsă cu spatele spre el. Nu putea pretinde că avea musculatura pneumatică a vărului său de la Externe, dar se considera un partener pe măsura oricărui spectru, demon sau duh al nopţii. Silueta de lân-

gă parapet se întoarse, surprinsă de un jet de gaz din pântecul lui Unchunkolo. De uimire, Doi rămase cu gura căscată. Silueta avea două capete. Şi, înainte ca el să mai poată reacţiona, se năpusti asupra lui. Doi se încordă şi înşfăcă de mijloc arătarea cu două capete. Ea scoase un strigăt disperat de animal rănit. Cel de-al doilea cap căzu cu un zgomot înfundat pe punte.

- Dumnezeule mare! ţipă capul în cădere şi începu să se tânguiască, agonizând. Doi constată că îl înlănţuise ceva micuţ, dar incredibil de sălbatic, care-l muşca şi-l lovea cu mâini dure ca piatra. Zgâriat, lovit, izbit, înţelese în cele din urmă că nu mai putea face faţă prea mult timp şi-o izbi cu pumnul drept în faţă.

Osul trosni sub lovitura lui. Creatura ce luptase cu atâta furie dezlănţuită rămase nemişcată. În timp ce vaietul celui de-al doilea cap se transformă în geamăt, Doi târî demonul către balustradă. Voci, lumini tremurătoare: sunetul luptei trezise cartul.

O fetişcană. Murdară, cu părul îmbâcsit şi încâlcit în cârlionţi unsuroşi. Printre degetele ridicate către nasul zdrobit şiroia sângele, iar din ochi i se prelingeau lacrimi. Pe umeri îi atârna un fel de năvod, în care ţinuse capul căzut. În timp ce lumina torţelor echipajului strălucea deasupra ţestei care gemea, incapabilă să se ridice singură - ţipa că avea osul spart, *da, spart, uitaţi-vă dacă nu credeţi, brute imperialiste, Proclamatori barbari* - Doi îi ridică fetei mâinile din dreptul nasului.

Doamne, Doamne Dumnezeule.

Ea. Ea.

Doi aduse mulţumiri din toată inima strămoşilor. Dumnezeu răspunde la astfel de rugăminţi.

Nu-l vor lăsa niciodată s-o păstreze pentru el. Niciodată.

Din câte îşi amintea Doi, Departamentul Justiţiei de pe Unchunkolo se întrunise o singură dată şi atunci ca să rezolve o dispută în legătură cu pretenţiile de paternitate ale clanului Cerurilor Plutitoare asupra unui procentaj din rezervele genetice ale navei. Evident că la baza pretenţiei comunităţii riverane se aflase lăcomia: un proces încununat de succes ar fi asigurat averile lovite de recesiune ale Cerurilor Plutitoare. Dosarul lor era bine susţinut: un Cer Plutitor o procrease pe Unchunkolo a Treia cu cea de-a Doua Unchunkolo. Curtea acceptase părerea opiniei publice: descendenţa şi afilierea la un clan riveran se făcuse şi urma să se facă întotdeauna pe linie maternă.

Timp de trei zile, pe timpul cărora fata fusese secbestrată într-una dintre cabinele rezervate femeilor necăsătorite, nu rostise nici un cuvânt. Urma acum judecarea unui pasager clandestin. În circumstanţe obişnuite nici nu s-ar mai fi derulat un proces, pasagerul respectiv fiind debarcat în următorul port sau, după cum se obişnuia într-un trecut mai puţin civilizat, direct în fluviu. Capul făcuse însă cerere de azil şi cu toţi ochii emisiunilor de actualităţi ale televiziunii mondiale învârtindu-se

pe lângă fiecare perete despărţitor, o audiere părea singura alternativă de păstrare a aparenţelor.

Calitatea de Subsecretar Junior îi conferea lui Doi o funcţie de importanţă secundară în Departamentul Justiţiei. Misiunea sa consta în a păstra, cu ajutorul plantelor cerebrale, un raport pentru arhiva navei, cuprinzând întreaga procedură a procesului, sarcină care nu-i cerea nici un efort intelectual, presupunând în schimb o deosebită atenţie la înregistrarea fiecărui cuvânt.

Tribunalul - inclusiv Preşedinta Completului de Judecată, cea mai în vârstă bunică - se instalase în capela navei, desemnată ca Sediu al Curţii, urmat de Avocatul General/Inginerul Secund, vărul lui Doi, şi de Procurorul Şef/Contabilul Şef, unchiul lui cel mai puţin simpatizat.

Quorumul care urma să-şi exprime votul în urma audierii, alcătuit din membrii de rând ai echipajului, era deja aşezat pe punte, cu picioarele încrucişate. Acuzata, Mathembe Fileli (lui Doi îi plăcea mult numele acesta), se prăbuşise tăcută, cu picioarele întinse înainte, cu bărbia căzută în piept, cu nasul decorat cu un plasture alb cu totul discordant, cu capul bunicului (un cap fără trup, un lucru straniu şi cu totul neobişnuit, desigur) instalat într-o găleată de plastic, lângă ea. Echipele de la buletinele de ştiri trândăveau pe lângă intrări, făcând plajă şi bând bere la cutie.

Doi îşi verifică plantele cerebrale din spatele urechii şi senzorii de citire aplicaţi pe frunte. Bătrâna Preşedintă a Completului de Judecată - funcţie în mod tradiţional deţinută de o femeie, simţul lor de dreptate fiind mult mai dezvoltat decât al bărbaţilor - fu ajutată să urce pe punte. Echipele de operatori video o prinseră în mişcare, urmărind-o tot timpul. Audierea începu.

Procurorul Şef afirmă că acuzata se strecurase clandestin la bordul lui Unchunkolo, fără încunoştiinţarea sau permisiunea căpitanului, şi, procedând în felul acesta, afectase sistemele senzitive vitale ale navei. Pătrunsese, tot fără acordul nimănui, în modulele agricole şi sustrăsese alimente, o crimă odioasă, ţinând seama de starea precară a lui Unchunkolo, şi reprobabilă, dat fiind lipsurile îndurate de camarazii săi refugiaţi jos, pe şlepuri. Apoi trase concluzia cazului, regretând că nu stătea în puterea curţii să impună o sentinţă mai severă decât expulzarea de pe navă, o pedeapsă care să exprime cum se cuvine ultrajul moral şi indignarea faţă de egoismul monstruos al acuzatei. El îşi exprimă convingerea că Quorumul şi curtea vor vota pentru lăsarea forţată la ţărm şi îşi manifestă indignarea pentru faptul că timpul echipajului trebuise să se irosească cu o bătăuşă zgomotoasă şi fără scrupule, de teapa acestei Mathembe Fileli.

Avocatul Principal anunţă că în apărarea nepoatei şi a sa proprie, va vorbi chiar capul.

N-a vrut să facă nici un rău, zise capul, aşezat pe o găleată de plastic întoarsă cu gura în jos, în timp ce camerele video înregistrau de zor,

căutând un prim-plan care să scoată în evidenţă vulgaritatea lui extremă. Dacă ar avea cele necesare, ar repara cu plăcere orice stricăciune făcută. Nu s-a negat furtul hranei dar, în toiul foametei, putea oare fi aceasta considerată o fărădelege? Cât priveşte călătoritul clandestin, capul solicită curţii să ţină cont de faptul că nepoata sa suferise o despărţire traumatizantă nu numai de tatăl ei, ci şi de mama, fratele şi unchiul său, în timpul fugii haotice din Ol Tok. Mathembe Fileli îşi jurase că nu va găsi odihnă până când nu va reuni familia, iar dacă aceasta însemna să se ascundă pe navă în speranţa că, după ce refugiaţii se vor reaşeza, ar putea călători pe întregul curs al fluviului pentru a-şi continua căutarea, cu siguranţă că delictul putea fi considerat minor. Era de condamnat asumarea caracterului sfânt al familiei? Familia, învăţase capul, avea o importanţă deosebită pentru oamenii de pe navele fluviale. Ei vor înţelege.

- Când porturile se vor deschide, se vor organiza cu siguranţă tabere pentru refugiaţi, unde ar putea fi adăpostită şi familia ei. Dar sunt foarte multe porturi şi foarte mulţi refugiaţi. Şansele de a-i găsi, recunosc, tind spre zero. Fluviul e foarte mare, dar cel puţin dacă se află la bordul navei are o şansă. Pe uscat nu-i rămâne însă nici una. Absolut nici una. Într-o singură zi nava poate acoperi distanţa pe care o fată ar străbate-o într-o săptămână, dacă nu chiar într-o lună de mers pe jos. Îi negaţi dreptul de a-şi căuta familia?

În spate, un membru al echipajului dădu aprobator din cap. Vorbi apoi Bătrâna Preşedintă a Completului de Judecată.

- Domnule Fileli - consider că te pot numi aşa - acolo jos, în şlepuri, sunt o mie de oameni care pot susţine exact aceeaşi pledoarie. Înseamnă oare să permitem fiecăruia să năvălească pe Unchunkolo şi să o manevreze în susul şi-n josul fluviului, ca pe un vas de plăcere, până când îi va găsi pe cei de care s-a pierdut? Acesta e un vas comercial, domnule Fileli! Dacă facem excepţie pentru unul, va trebui să facem excepţie pentru toţi, iar Unchunkolo nu poate rezista la aşa ceva!

Murmure printre cei din Quorum.

- Şi acum, mai are cineva ceva de spus înainte de votul Quorumului?

- Da! Lângă uşă, printre camerele de luat vederi, în rumoarea produsă de intervenţie, unchiul Fermier.

- O întrebare: tu ai făcut asta?

Camerele de luat vederi se rotiră reglând obiectivele, în timp ce acesta ţinea în sus o jucărie din plasmă, reprezentând un trux în miniatură. Mathembe se ridică şi privi încruntată exemplarul organic. Confirmă din cap. De

- Atunci supun votului Quorumului extinderea dreptului de azil al acestei fete şi al bunicului său. Pentru că persoana care poate crea această făptură (minusculele roţi de plastic se rotiră înainte şi înapoi, ochii luminoşi se deschiseră, culori strălucitoare se revărsară prin pielea gelatinoasă) este cea care poate salva ferma.

Preşedinta Completului de Judecată se adresă Departamentului Agriculturii.

- Sunteţi sigur de asta?

- Ceea ce ştiu precis este că în cinci zile baloanele îşi vor pierde stabilitatea.

Preşedinta îşi împreună vârfurile degetelor, chibzuind.

- Mathembe Fileli, eşti gata să încerci să regenerezi ecosistemele noastre agricole?

Capul se pregătea să vorbească, dar Mathembe îi dădu un ghiont, confirmând totodată printr-un gest. *Da.*

- Judecata se suspendă. Domişoara Fileli va încerca să regenereze modulele agricole ale vasului. Echipajul o va trata cum se cuvine şi îi va acorda tot sprijinul.... Domnişoară Fileli...

Bătrâna se aplecă înainte, învăluind-o pe Mathembe cu privirea. Vorbi în şoaptă, astfel încât cuvintele ei să nu fie captate de microfoane:

- Cred că îţi dai seama că nu eşti achitată. Acuzaţiile aduse rămân în picioare. După cum am mai spus, suntem o întreprindere comercială. Nu tolerăm linge-blide. Acordăm totuşi sprijin pasagerilor. Izbuteşte şi, cu cea mai mare recunoştinţă, te vom duce oriunde doreşti să ajungi. Dă greş şi vei fi expulzată de pe vas. Ai înţeles, fetiţo?

Preşedinta se ridică în picioare, îndepărtând mâinile oferite în ajutor de către Procurorul Şef şi Avocatul Principal.

- Dezbaterile acestei curţi a Departamentului de Justiţie al Para-Statului Mercantil Unchunkolo a Treia se încheie la această oră şi în acest loc. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe Unchunkolo şi pe toţi cei care navighează cu ea.

Cârjele păcăniră de-a lungul podelei capelei. Procesiunea dezordonată de camere de luat vederi, microfoane şi corespondenţi o urmă ca vrăjită.

Odată judecata suspendată, Mathembe Fileli şi capul bunicului fură transferaţi de la Departamentul de Justiţie la Ministerul de Interne, ajungând, după multe tergiversări şi mituiri, sub supravegherea lui Doi.

- Numai piele şi os, spuse Vărul Ridicător. Nu tu fund, nici vorbă de sâni. Probabil se târăşte precum gândacii. Lucruri care-ţi fac păsărica să se trezească şi să se coloreze ca un castravete.

Încercările discrete ale lui Doi de a-i intra fetei în graţii iscaseră invidie, iar un astfel de răspuns la rugăciunile sale îl făcea să se simtă frustat. Mathembe Fileli nu-i acorda mai multă atenţie decât bolurilor de plasmă care umpluseră rapid puntea de la pupă, ba chiar mai puţină, pentru că o plasmală era cel puţin o fiinţă utilă. Doi persevera însă. Astfel îl condiţionaseră PUTERILE SUPERIOARE (întotdeauna scrise cu Majuscule), deci mai devreme sau mai târziu tot urma să se întâmple. În timp. Trebuia atunci să-i acorde timp.

- Vreau să-ţi spun că din partea mea nu-i nici o problemă dacă nu doreşti să vorbeşti, spuse el în timp ce Mathembe culegea o recoltă de plasmale nediferenţiate dintr-o folie de plastic suspendată de cele patru colţuri, desfăcând câteva în părţi componente şi punându-le pe celelalte într-un butoi. De fapt chiar îmi placi. Eşti simpatică. Majoritatea fetelor au prea multe de spus - nu le tace gura niciodată, taca-taca-taca - şi nu înţeleg ce-or fi găsind atât de vorbit.

Mathembe umplu rezervorul cu deşeuri dintr-un recipient şi-şi cufundă braţul gol până la umăr în rahatul acela lichid, însămânţând mediul de creştere.

- Perfect! Aşa! Înţeleg! Poate că motivul nu este că nu vrei să vorbeşti, ci pur şi simplu nu poţi. Am mai auzit despre cazuri asemănătoare. Există, se pare, oameni imuni la viruşii vorbirii încă din pântece. Se nasc fără a fi capabili să vorbească sau să scrie.

Un bulgăre de rahat gelatinos îl izbi în faţă. Mathembe zâmbea. Fără-ndoială că zîmbea. Doi o urmărea - cuprins de o uşoară fierbinţeală sub pântece - cum lucra într-una, fără pauză, fără odihnă.

După o vreme îi vorbi. Nu cu cuvinte, bineînţeles. Veni în spatele lui şi îl bătu pe umăr. Era ca şi cum i-ar fi spus ceva, aşa cum îşi dorise. Capul, care urmărise evenimentele zilei cu un interes plin de dispreţ, traduse.

- Îi trebuiesc interfaţe paralele şi cabluri.

- Am înţeles. Câte?

- Două pentru fiecare cap din Fântâna Spiritelor.

Doi căscă gura de mirare.

- Nu găsim nici măcar pe sfert aici.

- De atât are nevoie.

Dacă asta îi trebuie, asta va căpăta, jură Doi privind-o cum îi zâmbea pe jumătate, aproape batjocoritor, ca o provocare sexuală.

- N-avem nici măcar un sfert din atât, confirmă sora cea mare a lui Doi, Timonierul Şef. Le ceru totuşi tuturor să predea plantele cerebrale Maiştrilor Timonieri.

- Mai puţin de cinci sute, spuse clătinând din cap la vederea grămăjoarei de organici de pe punte. Nepoţii şi nepoatele, la rândul lor viitori Maiştri Timonieri, alergau de colo-colo, prinzând orice târîtoare care se ascundea de lumină în colţuri răcoroase şi întunecate.

- Şi ce are de gând să facă din ele?

Doi avea o idee vagă.

- Mai puţin de cinci sute, îi repetă el Mathembei Fileli. Ea îl bătu pe umăr, apoi ridică o plantă cerebrală şi o plasmată în fiecare mână. *Priveşte. Vezi?* Desfăcu mingea plasmatică în componente, răsuci un filament de material genetic în afara plantei cerebrale şi închise apoi lobii în jurul lui. Plasmata se fisură, se plie, se încreţi şi luă forma de virgulă a unei plante cerebrale. Mathembe muşcă filamentul, azvârli amândouă plantele într-un rezervor cu apă, culese din nou câte una din

fiecare şi le puse în mâinile lui Doi, goale şi nefolositoare. *Urmăreşte. Învaţă. Fă şi tu.* Rupe. Răsuceşte. Închide. Îndoaie. Rupe, răsuceşte, închide, îndoaie. Rupe, răsuceşte, închide, îndoaie. Rupe, răsuceşte, închide, îndoaie. Rugăciunea lui Doi. Fără aceste cuvinte ar fi pierdut ritmul mâinilor. Mathembe şuiera exasperată când el, din neîndemânare, scăpa plasmata pe punte şi o spărgea, când filamentul, cât firul de păr, de material genetic împins în afară se rupea înainte de a-l putea implanta în carnea deschisă. Rupe, răsuceşte, închide, îndoaie. Oră după oră. Rupe, răsuceşte, închide, îndoaie.

Pe Doi începura să-l doară umerii şi încheieturile mâinilor ca după o îndelungată repriză de masturbare. Foamea, oboseala, ameţeala se accentuau odată cu trecerea soarelui pe deasupra punţii de la pupă. Plasmată după plasmată îi căduau dintre degetele care nu îi mai ascultau comenzile. Mathembe nu-i luă în seamă scuzele, ci îl trimise să se odihnească la umbră. Un ghiont, plin de afecţiune.

Se trezi cu un strigăt, tresărind. *Ce, unde, când, am adormit, am aiurat oare, miros?* Întuneric. Pâlcuri de nori portocalii pe un cer violet. Stele uriaşe deasupra sa, luna, ochiul Domnului. *Fereşte-şi sufletul, faptele vinovate, ruşinile nocturne şi păcatele intime! Cât de dezgolit eşti când dormi şi toţi îţi pot vedea sufletul întipărit pe faţă?*

Ea stătea aplecată asupra lui, cu faţa inundată de umbrele lunii. O fiinţă de poveste, născută parcă din mâlul fluviului şi intrată în legendă.

Îi făcu semn: *vino.* Ajunse pe la jumătatea drumului spre Groapa Strămoşilor, fără să se mai uite înapoi pentru a vedea dacă o urmase. Desigur că mersese în spatele ei.

Odată cu căderea nopţii, când hotarele dintre viaţă şi Visare devin vagi, spiritele care sălăşluiesc în groapă se apropie de marginea lumii. Fiecare umbră, fiecare foşnet, fiecare mişcare printre rădăcini este a unui strămoş întors pentru a reanima, preţ de o clipă, masca sa de lemn. Copil al semnelor şi al prevestirilor, Doi nu s-ar fi simţit deloc stânjenit dacă Mathembe nu ar fi adoptat un aer preocupat în timp ce se apuca să lege trainic plante cerebrale de măşti, înlănţuind braţe şi picioare în jurul lujerilor şi strecurându-şi vârfurile degetelor prin scobiturile ochilor, pentru a desfăşura porţiuni de cablu neural. Un pocnet nerăbdător din degete: *Gata cu visatul, avem treabă de făcut. Nu-i nimic pe aici care să sperie un băiat mare.* Doi strânse fibrele nervoase în mănunchiuri şi le prinse cu cleme din plastic. La lumina lunii şi a felinarelor de veghe ale flotei de refugiaţi, el îi urmărea mişcările prin întunericul gropii. Sprintenă, abilă, neobosită.

Meteoriţii începutului de toamnă cădeau arzând în fluviul şerpuitor. Cât timp unul dintre ei traversă cerul etalându-şi măreţia, el se şi îndrăgostise de ea. Iar munca îşi schimbă semnificaţia. Împletea prelungirile neuronice în cabluri şi i se părea minunat. Cupla terminaţiile nervoase la plantele cerebrale şi nu era doar muncă, ci o ofrandă, o mărturie a dragostei. Vărsa conţinutul pungilor de plastic ale plasmatelor

prin uşa de celuloid în materia descompusă, urât mirositoare, a modulelor fermei şi, deşi duhoarea era insuportabilă, îi dădea un sentiment de satisfacţie. Munca părea că nu se mai sfârşeşte, dar era din dragoste. Ea îi zâmbea mai des acum, înălţându-şi privirea parcă dintr-un imbold telepatic, în timp ce împingeau plantele cerebrale în carnea somnolentă.

Înţelegea ce intenţiona ea să facă. Planul era plin de cutezanţă. Superb. Imposibil însă. Voia să utilizeze capacitatea de procesare şi stocare a informaţiilor deţinută de morţii de pe Unchunkolo pentru a programa schimburile din secvenţele codonice care aveau să transforme plasmatele în plante nutritive. Totul într-o singură noapte.

Când ultima plantă cerebrală fu înfiptă în cea din urmă plasmată şi se încheiară toate verificările, cerul se lumina în preajma marginii dinspre soare a lumii. Mathembe Fileli îşi inspectă opera şi văzu că era bine. Intră în ferma-balon împreună cu Doi. Mathembe se întoarse şi îi atinse pieptul cu mâna. Brusc, violent, ca o fiinţă carnivoră, îl sărută apăsat pe gură. Dispăru apoi înainte ca el să poată reacţiona. Uşa modulului se încuie în spatele ei.

Opera putea fi considerată doar a ei, dar el va sta de veghe. O va supraveghea. Se aşeză lângă uşă, cu spatele drept şi ferm sprijinit de peretele translucid. Adormi înainte ca soarele să se ridice deasupra orizontului şi camera echipajului să iasă din ceaţa argintie.

Se trezi într-un târziu, cu senzaţia că mai degrabă l-a sculat cineva, decât că a făcut-o singur. Soare fierbinte. Sus pe cer. Strânse pleoapele, orbit de lumină. De cât timp? Aşa de mult? Ce îl trezise? Se terminase? Se rezolvase? Baloanele din plastic se opacizaseră din cauza ceţii din interior. Picături de condens le acopereau suprafaţa. Înăuntru se zăreau siluete întunecate. Uşa era încă încuiată.

Dar asta ce mai era? Peretele curbat de plastic prinse să vibreze sub palmele sale făcute căuş. După săptămâni de tăcere, motoarele se puneau din nou în mişcare, lucru confirmat şi de trepidaţiile punţii de sub picioarele sale, supusă unui şir de şocuri. Se ridicau ancorele de pe fundul fluviului. În vreme ce Doi urcă treptele spre puntea principală, câte trei odată, structura vasului se înfioră şi mai profund. Sirenele începură să sune. Doi ajunse la puntea superioară în timp ce zbatul de la pupă începu să se mişte. Soarele de amiază năştea curcubee în perdeaua de picături fine din jurul roţii care se-nvârtea. Ca o fiinţă uriaşă şi greoaie, întoarsă la viaţă după o lungă hibernare, Unchunkolo începu să se deplaseze.

Şi nu era singură. De acolo, de sus, de pe puntea superioară, Doi putea să vadă cum fiecare navă din flotă se pusese în mişcare, înaintând vădit spre ţărmul imperiului. Aerul răsuna de zgomotul sirenelor. Pirogile şi bărcile cu furchet ale echipelor de ziarişti ţâşniră clătinându-se printre navele fluviale care se deplasau agale. Dincolo de marginea flotei, canonierele imperiale care îi ţinuseră atâta timp pe loc în mijlocul apei, formau o escortă. Doi se alătură unui grup de camarazi din

echipaj, aflați lângă parapet. Aclamau și făceau cu mâna spre partenerii lor de pe navele surori, cuprinși de un entuziasm nestăpânit.

- Ce s-a întâmplat? strigă el prin zgomotul sirenelor către Sora Timonier Șef?

- Ne lasă să intrăm.

- Văd. Dar de ce?

- Războiul civil s-a terminat, răcni Vărul Departament Comercial.

- Vrei să spui Războiul de Independență, preciză Nepotul Încărcător Cinci. Așa va fi consemnat în istorie: Războiul de Independență.

- Vrei să spui că Războinicii Destinului au învins imperiul?

- Hai să spunem că imperiul a devenit mai rezonabil. Războinicii nu l-au putut înfrânge, dar nici el nu i-a putut anihila pe ei, îi strigă Sora Timonier Șef în ureche. Nici vorbă să mai aibă vreo credibilitate în fața comunității internaționale.

- Războinicii au învins! urlă Ridicătorul. De-adevăratelea. I-au buimăcit. Împăratul le-a lins fundurile și le-a dat tot ce-au vrut.

- Nu chiar tot, îl corectă Al Doilea Văr Mașinist.

- Cât timp crezi că vor dura porcăriile astea de scuze cu statul? Un an? Dă-le trei luni și-or să le ofere adăpost locuitorilor din Ol Tok.

- Cum? întrebă Doi agitat și răscolit de iureșul istoriei.

- Războinicii au acceptat cererea împăratului ca nouă prefecturi din nord să fie excluse din noul stat, adăugă Sora Timonier Șef. Acestea vor rămâne ca provincie în cadrul imperiului. O zonă semiautonomă a Proclamatorilor.

- Cui îi pasă? strigă Unchiul Șase, care era cu doi ani mai tânăr decât Doi. Cui îi pasă? Au deschis porturile. Putem să descărcăm transportul ăsta și să ne întoarcem la lucru. Indiferent cum își spun acum, statele mai au încă nevoie de vase fluviale.

- În acordul de încetare a focului e trasat ghidul către lumea nouă, născută de sub frunțile politicienilor într-o singură noapte, spuse Timonierul Șef. Imperiul s-a angajat ca în timpul cedării puterii și instalării ordinii civile să amenajeze tabere pentru refugiați.

- Lagăre pentru ostateci, cam asta or să fie, strigă Încărcătorul Cinci. Garanții de comportare bună din partea Războinicilor, ca să nu continue lupta pentru alungarea Proclamatorilor din țărișoara lor. Vor o unitate reală.

- Unitate răsărită din butoiașul unui pistol, spuse Sora Timonier Șef calmă, gândindu-se că n-o să fie auzită. Încărcătorul Cinci prinse însă cuvintele și ar fi dat-o în vileag dacă Maistrul Principal, tatăl lui Doi, n-ar fi început să vorbească:

- Națiuni. State Libere. Imperii. Priviți la amărâții ăia de jos.

Pe șlepurile lui Unchunkolo, pe șalupele și șlepurile fiecărui vas care se îndrepta învins spre țărm, oamenii se bucurau. Bătrânele băteau din palme întru slava Domnului și plângeau în hohote. Bătrânii dansau cu brațele întinse și pocneau din degete. Bărbații aplaudau, cântau și-și

agitau pumnii. Femeile băteau darabana cu mâinile pe punțile din plastic, fluierau, țipau, se îmbrățișau, își strigau copiii și își îmbrățișau bărbații. Tații țopăiau nesigur, cu pruncii pe umeri. Mamele dansau după muzica radiourilor, ținute ascunse până atunci de negustători, săltând de pe un picior pe celălalt, cu copiii la șolduri. Pruncii dădeau din mâini și strigau în neștire. Cei mai mari râdeau și se zbenguiau în libertate, cu o anumită prudență, alergându-se unul pe altul. O larmă de aclamații, fluierături, cântece, răpăit, se înălța de pe Unchunkolo, de pe fiecare navă cu refugiați, punctată de sunetele neîntrerupte ale sirenelor.

- Uită-te la ei, spuse tatăl lui Doi din nou. Le pasă oare în nùmele cui își primesc grămăjoara de orez și lingura de carne pe farfuria de plastic? Le pasă că pământul e divizat? Îi vezi dezbătând statutul celor nouă prefecturi din nord? Învățați să simțiți, flăcăiași. Steagurile și politica mai dați-le încolo, pentru că astea ne ard pe toți laolaltă.

- Crezi că se termină într-adevăr în momentul în care acostăm de-a lungul cheiului și aranjăm cu compensațiile? Crezi că gata, or să plece, vine un nou transport și pornim luându-ne adio? Crezi că totul o să fie ca înainte? Ascultă-mă pe mine, nici măcar nu-i începutul începutului încă... Întrebă-te și tu? Ei știu de unde le vine mâncarea de diseară, dar tu?

Dintre toți cei adunați pe parapet, doar Doi știa. Interioarele domurilor erau încă tulburi în spatele dârelor de condens. Doi cuprinse plasticul cu palmele și o strigă pe nume. Nu veni nici un răspuns dinspre masele întunecate, învăluite în pâclă.

- S-a terminat. Poți ieși acum!

Încercă încuietoarea pneumatică a ușii exterioare. Era descuiată. Înfășurat în ceață ca un cocon, Doi păși pe tărâmul zilei de după facere.

Covorul de mușchi se rupse sub pașii săi într-un mozaic de hexagoane colorate în nuanțele curcubeului. Bălți de lichid și fragmente colorate se retraseră din fața sa, pe măsură ce înainta. Baloane galbene de polimeri zburau pretutindeni, unele de dimensiunea unui pumn, altele cât capul, altele suficient de mari pentru a-l învălui cu totul. Plesneau fără zgomot, pulverizându-se în picături fine, scânteietoare. Aerul se umplu de mirosuri intime, evocatoare: mirosuri ale corpului, miros de mosc, de transpirație, feromoni, secreții, arome hormonale care îl făcură să leșine, să urle, să așude, să tremure, toate deodată. Tărtăcuțe ca niște bulbi striați scoteau din gurile în formă de trompetă picături pulverizate și aburi. O ploaie caldă, molcomă, îi căzu pe trup. Totul se umfla, se îngurgita, se tumefia, se cocea și plesnea. Păstăile se despicau lăsând să cadă semințe gelatinoase. Fructe bulbucate își făceau loc să iasă printre buzele întredeschise, scufii de culoarea cărnii și prepuțuri fungoase se dezveleau sub forma unor stamine musculoase. Arborii împungeau aerul, grupuri de cârcei se unduiau, se înălțau până la glezne sau până la coapse, spirale strânse de vegetație se desfășurau sub forma unor ferigi flexibile, parabole și paradigme ale teoriei haosului. Deasupra capului,

glandele strâns pliate ale copacilor se înfiorau şi se măreau, luând o formă asemănătoare frunzelor de palmier sau bracteelor. Lujeri simbiotici colonizau trunchiurile şi ramurile, dezvelind flori tremurătoare. Pustule înalte până la genunchi, răsărite în covorul de muşchi, plesneau brusc. Nori de insecte înaripate bâzâiau în jurul lui Doi, poposind pentru o clipă pe buze şi pe nări, gustându-l şi mirosindu-l, înainte de a adulmeca adevăratul parfum al florilor. Gândaci se furişau pe lângă picioare, târîtoare minuscule, fiinţe mici care fugeau repede, dotate cu prea multe picioare, prea mulţi ochi sau prea mulţi cleşti şi foarfeci. Grădinile nemaivăzute ale acestui Eden simbiotic. Îşi croi drum printre bucăţile spânzurate de piele, înspre interior, înainte, ameţit şi tulburat din cauza mirosului de verdeaţă, de carne caldă, maturizată. Plasmate pe jumătate transformate se strângeau în jurul gleznelor, sugând informaţii genetice din pielea sa. Se dădu la o parte aproape fără să-şi dea seama. Hălci uriaşe de carne se înălţau de o parte şi de alta, aproape de vârful domului, slobozind din pericarpuri perne de muşchi ca nişte fese obscen dezgolite. Tărtăcuţe cu vin bolboroseau şi gâlgâiau, eliminând gaze de fermentare. Ramurile înfrunzite se uneau deasupra capului, obligându-l să meargă aplecat. Înainte, tot înainte, călăuzit de răsfrângerile şi crăpăturile covorului de muşchi. Hormoni, feromoni, ketoni, esteri, stamine mmmm, pistiluri, flori care se deschideau încet şi sorbeau profund, animate de aerul umed, îmbietor; străpungeri încete, dar irezistibile, concepere, gestaţie, fecunditate, presiune, înainte, înăuntru, în inima vegetală secretă, deschisă cuprinzător şi încet în faţă, în întunericul primitor asemeni străvechii intimităţi feminine, ca un lotus. Frunze care se dau în lături, una câte una. *Intră. Pătrunde. Străbate.*

O găsi adormită în inima creaţiei sale, acoperită de petale. Nu avea pe ea decât un şort zdrenţuit. Plante cerebrale i se agăţaseră de trup, iar capul îi era o meduză de cabluri şi conexiuni. Ploaia caldă şi uniformă picura de pe frunze, scurgându-i-se pe corp. Uşor, cu sfială, Doi îngenunche şi desfăcu plantele cerebrale. Pe o bună parte din trupul ei, bucăţi de piele, unele cât buricul degetului mare, fuseseră smulse. Înţelese. Aşa cum îşi închipuise, fusese cumplit, insuportabil. Folosise propria carne drept tipar, dând formă vieţii, orientând creşterea, iniţiind fecunditatea. Carnea şi visele ei, amplificate de minţile luminate ale strămoşilor şi programate în plasmale în stare latentă. Murmura în somn, lovea aerul cu pumnii delicaţi. Cuvintele se apropiau de pragul articulării şi fugeau, speriate. Lipsită de cuvinte chiar şi în visul creaţiei. Niciodată nu o iubi aşa de pur cum o făcu atunci, înconjurat de flora aceea stranie.

Audierea a fost formală şi satisfăcătoare. În decursul unei singure nopţi, Mathembe a fost transformată din linge-blide şi pasager clandestin în ceva situat între o zeitate şi o mascotă. Doi o apără cu un devotament viguros de acuzaţii de care ea nu cerea să fie apărată.

Îi cumpără pălării de soare de la unul dintre vânzătorii de vechituri de pe bărcile cu furchet, pentru că știa că o să arate fantastic cu ele, cu tenul ei închis și cu nasul ei frumos modelat, cu modul ei provincial de a se strecura ca un lichid prin mulțime. Și mai știa că o să atragă sigur orice cap imperial blond și cu tenul deschis. Ea le considera frivole, pentru că n-o interesa decât căutarea familiei sale printre grămezile de lucruri, oameni, oficiali imperiali exasperați, însoțiți de organizatori personali înșirați de-a lungul cheiului Khelamjabheri. Dar le purta, știind că lui îi făcea plăcere. Și chiar arăta fantastic. Și chiar răsucea capul fiecărui docher, manipulant, refugiat internațional sau calfă, așa cum se plimbau de-a lungul digurilor și cheiurilor de beton. Doi mergea, zâmbind satisfăcut, la doi pași în urma ei, plin de mândrie că Mathembe a lui era așa de admirată.

Ea nu putea înțelege computerul. Când află că sunt în căutarea unor persoane deportate, Administratora Refugiaților le facilită bucuroasă accesul la banca de date: "pentru tot binele pe care o să vi-l facă" (strecurând un "O-Doamne-ce-lucruri-mi-a-fost-dat-să-văd" prin rotocolul palid de fum înfiripat din trabucul său).

- Toată năpăstuita asta de navă e un abator. Cu totul supraîncărcată. Dar și cu o singură familie mai puțin dormind sub plastic la noapte, aș fi de-a dreptul fericită.

- Înmagazinează și prelucrează informație, explică Doi. În realitate nu diferă de matricea Visării, exceptând faptul că totul e mecanic. Ăsta-i imperiul acum.

Mathembe ciocăni ușor în ecran și atinse alfanumericele.

- Ar trebui să fie programat în limba veche.

Doi atinse tastele. Ecranul rămase o clipă imaculat, apoi reveni la viață cu foneme sinuoase din limba veche. După ce bătu ușor din palme, Mathembe își împreună mâinile într-un gest inconștient de rugă.

- Introdu pur și simplu numele, o îndemnă Doi. Acolo, pe ecran. Bate-l cu degetul.

F.I.L.E.L.I.

- Apasă <Enter>.

ENTER.

Ecranul se albi. Mathembe ridică mâinile consternată.

- E-n regulă. Are nevoie de câteva clipe pentru a căuta.

INVESTIGAȚIA ÎNCHEIATĂ.

Privește, a găsit ceva. Acum...

TRANSCRIE.

Tăcănituri de imprimantă.

"Zona de tranzit temporar șapte, rândul șase, bivuacul patruzeci și patru".

Mathembe îl trăgea deja de braț. Zona respectivă era un depozit vast, cu ecou pronunțat, plin de țipetele copiilor și de praful scos în evidență de lumina pătrunsă prin plafoniere. Alcătuit exclusiv din forme plane și

verticale, avea stâlpii şi acoperişul metalice. Straniu şi intimidant pentru nişte oameni crescuţi într-un ambient neeucludian, mai delicat. Grupuri numeroase de familii erau adăpostite în containere goale de mărfuri. Toţi ceilalţi deţineau câte un spaţiu repartizat prin hotărâre imperială, delimitat şi numerotat cu vopsea direct pe podeaua betonată.

Şirul şase. Bivuacul patruzeci şi patru. Un bătrân stătea pe jos, legănând un baston cu o bilă la capăt şi o cască de protecţie din plastic roşu. Părea profund şocat. Mathembe şi Doi n-ar fi vrut să-l tulbure.

- Vor mai fi şi alţii, spuse Doi temându-se că, în supărarea sa, Mathembe o să-i arunce ochelarii de soare în fluviul presărat cu pete de petrol. Mulţi, mulţi alţii. E un fluviu mare.

Într-adevăr au mai fost şi alţii. Mulţi, mulţi alţii.

Familia Fileli care trăia în bătaia tunurilor, pe o insulă pustie supusă carantinei, unde împăratul îşi expediase cândva prizonierii.

Familia Fileli care locuia sub şase fălii de plastic, pe un stadion de fotbal.

Familia Fileli care a venit prin ploaie, târîndu-şi picioarele printr-o mlaştină de noroi şi rahat, pentru a vedea dacă fata de la Control era cu adevărat fiica lor dispărută.

Familia Fileli care, împreună cu câţiva alţii, a încercat să dezvolte o comunitate pe pământul sărac, stors şi poluat al imperiului, în umbra unei uzine chimice.

Familia Fileli care trăia, protejată de sârmă ghimpată, in inima defrişată a pădurii, pentru că fiecare copac pe o distanţă de trei kilometri de-a lungul şoselei purta scrijelit cuvintele MÂNCAŢI-I PE OAMENII DE CARNE!

Familia Fileli care locuiau şaisprezece în trei camere, într-un apartament din centru, o familie condamnată dacă nu începea criza refugiaţilor, răsplătită acum cu o panoramă cuprinzătoare (la vest calea ferată a unui expres, la est o pădure de antene pentru satelit, la nord un şantier de construcţii şi la sud capătul unui alt bloc).

Familia Fileli care trăia în vacarmul portului navetelor orbitale, sub amprenta sonoră a acestora, nopţile fiind luminate în roşu de către laserele şi balizele de aterizare, toate mute ca Mathembe din cauza sunetelor stridente, produse noapte şi zi de instalaţii şi de aburul supraîncălzit.

Familia Fileli care a invitat-o pe Mathembe în baraca lor din carton presat şi plastic şi i-au oferit vin, fructe şi turte vegetale din grădina pârjolită, bolnavă, amintindu-le noţiunea de *acasă*: comuniunea deposedaţilor.

Atât de mulţi Fileli.

- După cum spuneam, un fluviu mare, fu singurul comentariu al lui Doi.

Mathembe îşi plăti călătoria prin munca dusă sub îndrumarea Unchiului Fermier în baloanele agricole. Îşi făcu rost de bani de buzunar din vânzarea unor jucării fetelor cu care convieţuia pe Puntea

Femeilor. Îşi economisi mărunţişul până agonisi suficient pentru a-şi cumpăra o jachetă dintr-un magazin tip din portul imperial Fijjahal. Era din plastic argintiu şi răspândea reflexe strălucitoare în luminile puternice şi în cromajul magazinului central. Doi aproape că se îmbolnăvi admirând-o pe Mathembe. Cu pălăriile ei şi cu jacheta argintie, strecurându-se ca o dulce siluetă întunecată pe străzile pline de praf şi smog ale Fijjahalului. Aproape că simţi o durere fizică atunci când ea o duse la nişte imprimatori de tricouri şi îşi aplică pe spate, pe piept şi pe mâneci imagini emailate, asamblate de computer, înfăţişând familia sa. Pentru a întregi profanarea îl rugă pe Doi să ia un marcator şi să adauge cu scrisul său îngrijit, mare, în limba nouă: I-AŢI VĂZUT? SUNT FAMILIA MEA! NUMELE LOR ESTE FILELI. Şi ori de câte ori Unchunkolo trăgea la malul de pe partea stângă, Mathembe îmbrăca jaheta. O costase mult, iar succesul întârzia să apară, ca şi în cazul investigaţiilor pe computer.

Navighează în continuare Unchunkolo, cu încărcăturile tale de cherestrea, organochimice, electrocasnice şi pantofi de serie. O mie de ani de mândrie, o mie de ani de solitudine, în timp ce în jurul tău, pe pământ, se petrec schimbări de dimensiuni milenare. Nici o moaşă nu asistă la naşterea unei naţiuni. Nici o mamă n-o creşte. După retezarea cordonuui ombilical, rămâne singură pe câmpiile întunecate ale istoriei. Trebuie să stea în picioare şi să umble de una singură, să înveţe să se hrănească, să alerge şi să lupte. Există tot felul de creaturi nocturne cu ochi galbeni, avide după teritoriul şi resursele sale. Poate să-şi hrănească poporul? Poate să-i ofere adăpost şi să-l educe? Poate să-i ofere bogăţie şi sănătate? Poate să-l protejeze? Acestea sunt sarcinile naţiunilor.

Nu. Sarcinile naţiunilor sunt acestea: chiar confruntate cu dezastrul ecologic şi degenerarea genetică, rezistând vântului aspru stârnit de aripile foametei, să-şi redecoreze fiecare locomotivă, autobuz de ţară, staţie de poliţie, organic guvernamental, cutie poştală, punct telecom, stand municipal cu biogloburi, librărie publică, bancă de gene, tribunal şi parc public, în verdele, argintiul şi negrul noului Stat Liber. Aceasta este prima şi cea mai importantă misiune a unei naţiuni. Cea de-a doua se leagă strâns de prima: trebuie să trimită omuleţi serioşi, de la ministere şi departamente care înainte nu-şi justificaseră niciodată existenţa, în toate ţinuturile purtând cele trei culori (verde, argintiu şi negru) cu scopul de a boteza tot ceea ce fusese odată rebotezat de către aceiaşi omuleţi, în zilele când culoarea naţională fusese negrul imperial. Misiunea naţiunilor este să trimită cele cinci nave fluviale rechiziţionate (cu promisiuni vagi de compensare) să formeze noua flotă în larg, dincolo de Ol Tok, şi să bombardeze oraşul cu focuri de artificii în valoare de treizeci de mii de enni, pentru a sărbători naşterea noului stat. Menirea naţiunilor este să dovedească credibilitatea proaspăt înfiinţatelor Case ale Deputaţilor, decretând un torent de legi şi decrete. Astfel s-au inter-

zis tehnologiile non-organice. A devenit pasibil de pedeapsă oricine va fi surprins cu un cuvânt al limbii noi pe buze. S-a dispus ca toate prăvăliile şi magazinele, goale oricum, să-şi şteargă firmele bilingve şi să le înlocuiască cu cele monolingve, să se schimbe denumirile străzilor în aşa fel încât nimeni să nu se mai poată orienta, să se interzică neoanele şi hologramele, pentru ca cei care rătăcesc în căutarea unor magazine rebotezate pe străzi rebotezate să se piardă în întuneric, atât metaforic cât şi fizic, întemeind o religie cu cincisprezece sfinţi principali, şase sute treizeci de sfinţi secundari şi treizeci şi opt de mii nouă sute doisprezece îngeri şi declarând-o singura cale spre Dumnezeu. S-a acordat licenţa absolută oricui purta o mască *pneuma* în public, semn că era "călăuzit de sfinţi" şi deci imun la restricţii legale. S-au stabilit amenzi pentru afişarea în public a lipsei de respect faţă de morţi, sau pentru că n-ai expus portretul noului preşedinte al Statului Liber în cafenea, magazin, hală, şcoală sau altar. Ba mai mult, s-au emis pretenţii teritoriale asupra prefecturilor nordice autonome. Acestea sunt adevăratele sarcini care trebuiesc îndeplinite de către naţiuni, în timp ce copiii scormonesc prin mormanele fumegânde ale marilor case din Ol Tok, vânând organici sălbatici pentru a se hrăni, iar soldaţii Statului Liber, flăcăii aceia plini de viaţă, care se ridicaseră împotriva imperiului cu strigăte rebele de luptă, aliniau de-a lungul drumurilor pietruite ale Noului Stat şiruri de morţi, cu gurile verzi din cauza consumului de carne organică.

Imbecilitatea este cel puţin nepărtinitoare. Prefecturile din nord - rebotezate acum Ţara Domnului - răspunseră revendicărilor teritoriale ale noilor vecini aşa cum Proclamatorii o făcuseră întotdeauna: prin acuzaţii paranoice de genocid rasial şi cultural, mobilizând miliţiile cu un efectiv de un milion de oameni, bine înarmaţi cu arme de vânătoare. Iar când nespălata hoardă de fanatici Confesori, dornică să verse sângele pruncilor de Proclamatori, nu reuşi să năvălească asupra colinelor verzi din prefectura Asmathi, paranoia se întoarse împotriva duşmanului din interior, populaţia băştinaşă Confesoare, care, în fiecare secundă a fiecărei zi, punea la cale prăbuşirea statului. Ca atare se hotărî prin decret că populaţia trebuie împărţită după criterii religioase. Proclamator sau Confesor, de stânga sau de dreapta, separaţi pe zone, conform convingerilor religioase. Era suficient să ai un singur bunic de dreapta, pentru a te trezi repartizat, împreună cu familia, într-o altă zonă şi mutat în cartierul rezervat Confesorilor. Bineînţeles că pierdeai astfel slujba în administraţia civilă, dreptul de a purta armă şi pe cel electoral. Prefecturile umbrite de marile păduri din nord fură martore la violarea cutiilor poştale, la vopsirea tramvaielor şi a punctelor telecom, la schimbarea numelor străzilor, magazinelor şi cartierelor. Când culoarea pielii şi limba vorbită capătă conotaţii politice, atunci societatea respectivă este bolnavă şi imorală.

Douăzeci şi nouă de prefecturi sudiste, Confesoare, nouă prefecturi nordice, Proclamatoare. Fiecare cu puterea de a emite legi, de a le aplica, de a strânge impozite, de a administra, de a-şi utiliza bugetul, de a educa. Fiecare cu poliţia sa, cu armata sa, cu dreptul său de a-şi trimite populaţia la război. Doamne, dar acestea reprezintă forţe teribile. Amândouă guvernate după principiile sacre ale democraţiei. Existau deci o majoritate tiranică şi o minoritate etern lipsită de drepturi. Confesor sau Proclamator, Proclamator sau Confesor. Iar dacă nu le place *aici*, au dreptul de a se întoarce *acolo*. Mereu *acolo*, un cuvânt aruncat aproape ca un scuipat, în batjocură, o smucitură a capului desemnând o naţiune bastardă.

Aşa şi făcură. Se întoarseră autobuze, bărci şi trenuri înţesate. Plecară cu avionul, cu navetele spaţiale sau cu vehiculele personale, cu trucşi şi traicşi sau pe jos. De o parte şi de alta a noii frontiere, trasată cu sârmă ghimpată, stăteau la rând ceasuri întregi. Şiruri kilometrice, deplasându-se ca melcul înapoi, spre inimile ţărilor detestate. Traversau graniţa cu bucurie în suflet şi dincolo de ea găseau lagăre.

Lagărele relevă o condiţie umană universală. În sufletul fiecăruia dintre noi există un refugiat. Tabere de concentrare. Lagăre de tranzit. Centre temporare de cazare. Numeşte-le cum vrei. Înşiruite de o parte şi de alta a noii frontiere, zimţată ca o dantură cariată. Grupuri de domuri din biotectură înjghebate în pripă, drumuri roşii, prăfuite, răscolite recent de roţile trucşilor, slujbaşi ai ministerelor şi departamentelor strălucitori în noile culori naţionale, completând formulare. În jurul fiecărui punct de trecere, în jurul fiecărui port, pe o întindere de o mie de kilometri în susul şi în josul fluviului, lagăre. Cel puţin cei de pe partea Proclamatoare a frontierei încercau să respecte statutul lor temporar. La Confesori însă deveniră rapid permanente. Motive, scuze. Mult mai mulţi Confesori treceau înspre sud decât Proclamatori înspre nord. Aceasta era cauza. Şi faptul că biroul de emigrare din Ţara Domnului aplica o taxă de ieşire fiecărui Confesor, care echivala cu 80% din bunuri. Fiind o ţară mică, trebuia să oprească scurgerea valorilor peste graniţă.

Deci pânzele sus, Unchunkolo, ţine pasul cu istoria, nevătămată şi nevătămând, netulburată şi netulburând, transportându-i în sus şi în jos, bogaţi sau săraci, nordişti sau sudişti, cu toate poverile vieţii şi speranţelor lor. Pânzele sus, în voiajul tău secular pe lângă ţărmurile timpului.

Ştiu că e el după modul în care privea cerul amiezii, după cum stătea, rigid, cu picioarele încrucişate, într-un colţ însorit, dar izolat de pe puntea din faţă. Nu era nevoie să-l vadă deschizând Cartea Martorilor şi aplicându-şi senzorii de citit pe tâmple. Nu trebuia să-l audă murmurând exerciţiile de limpezire a minţii, astfel încât cuvântul curat al lui Dumnezeu să-l poată lumina dincolo de haosul vieţii din acele vremuri tulburi. El era.

De două zile şi o noapte Unchunkolo împingea cele trei şlepuri încărcate cu Proclamatori spre nord, către patrie. Căpitanul o considera ultima mare migraţie şi Unchunkolo se prezentase pentru navlosire. Oferta acceptată de Tata Navlu era mai bună decât nimic, dar numai atât. În acele zile de război economic între imperiu şi noul său vecin independent, acceptai orice muncă, decât să zaci în port, cu tumori crescându-ţi pe carcasă. Cu trei, patru luni înainte, când exodul atinsese cotele maxime, căpitanii puteau impune preţul. Proclamatorii acceptau în general o chirie mai mare decât Confesorii, dar pe atunci nu aveau de plătit taxa de ieşire de optzeci de procente. Dacă guvernul Ţării Domnului nu i-ar fi subvenţionat pe riverani, Confesorii ar fi fost abandonaţi pe chei.

Bătrânul îşi termină rugăciunile, închise Cartea Martorilor şi se ridică rigid de pe puntea acoperită cu păr aspru. Mathembe simţi cum o cuprinde teama. Posesorul răspunsurilor care îi puteau hotărî viaţa o aştepta acolo, lângă parapet, privind la ţărmul multicolor lăsat încet în urmă. Nu era sigură că putea îndura acele răspunsuri şi nu mai avea nici o Fată-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi la care să se roage. Deciziile şi responsabilităţile îi aparţineau în întregime.

Îl lăsă lângă parapet, urmărind cum rămâneau în spate meleagurile unde nu mai putea trăi, se duse la culcuşul său din nişă şi îşi puse jacheta argintie, pictată. Apoi, năpădită de îndoieli ca de un stol de păsări întunecate, se duse şi îl trase pe bătrân de mânecă.

O recunoscu imediat.

- Fetiţa mea dragă! Fetiţa mea scumpă şi dragă! Mathembe Fileli.

Lacrimile bătrânului o stânjeneau. Şi parcă un nor îşi aruncă umbra pe un teren roditor.

- Dar avem atâtea de vorbit! Atât de multe! Familia ta, bunicul... În acea clipă observă inscripţiile de pe jacheta argintie a Mathembei, scrise corect în limba nouă de către Doi.

- Te rog să mă ierţi. Observ că vremurile au fost tot atât de aprige cu tine, după cum au fost şi cu mine. Chiar mai aprige, fără îndoială. Călătoreşti ca membru al echipajului şi nu ca pasager? Asta-i chiar o realizare, te felicit. Să ştii că întotdeauna te-am considerat o fată serioasă, Mathembe Fileli. Spune-mi, ai putea obţine permisiunea de la superiorul tău să serveşti ceaiul cu mine?

Scoase mica trusă de ceai, foarte fină. De fapt totul la Dr. Kalimuni era desăvârşit. Precizia cu care potrivea şi măsura ceaiul, cu care turna apa fiartă: desăvârşite.

Aşa după cum orice avocat bun ştie să scoată la lumină o relatare prin sugestii şi întrebări orientative, Dr. Kalimuni contură povestea separării Mathembei de familia sa şi căutarea care urmase. Ca oricare din meseria sa era adaptat la comunicarea non-verbală, obişnuit să observe şi să interpreteze micile indicii care transpar din modul martorului de a-şi agita piciorul, din nervozitatea lui sau din felul său de a-şi

frânge mâinile. Ascultă răbdător şi cu înţelegere, aşa cum trebuia, şi puse multe întrebări. În repetate rânduri umplu cu apă ceainicul delicat, extrem de fin, de pe arzătorul cu alcool. Relată apoi propria poveste. Vorbi printre sorbituri uşoare, cu un tremur continuu al mâinilor, care făcea să se lovească tot timpul ceaşca de farfurioară.

Jadamborazo se dovedise destul de mic pentru a păstra mentalitatea vendetei rurale, unde fiecare îl cunoaşte pe celălalt, dar şi suficient de mare pentru a adopta răutatea anonimă de la oraş, unde nimeni nu cunoaşte pe nimeni. Asistat de fratele său, tămăduitor şi gentleman adevărat, fără urmă de bigotism, Dr. Kalimuni îşi dăduse osteneala să restabilească practica legală. Într-un asemenea loc şi timp ale fărădelegii, avocatul nu dusese lipsă de clienţi. De la cazuri de lapidare a soldaţilor imperiali sau de scriere a sloganurilor cu spray-uri pe ziduri, la deţinere de arme sau chiar crimă şi trădare, Dr. Kalimuni înregistrase un succes remarcabil în tribunalele imperiale.

- Orăşelul de provincie, domnişoară Fileli, este un mare bastard sociologic. Fereşte-te de mentalitatea de-acolo. Distruge sigur sufletul. Există o singură lege în provincie şi anume opinia semenilor.

Mai întâi venise îngrijitorul altarului unde se ruga în fiecare Zi Sfântă. Apoi Maestrul Lojei Mâinii Roşii. Apoi preşedintele baroului de avocaţi. Toţi fuseseră introduşi politicos în biroul înţesat cu cărţi, care dădea spre splendidele grădini ale fratelui său. Tuturor li se servise ceai din rafinatul serviciu de porţelan alb. Problema era că puneau sub semnul întrebării sinceritatea credinţei sale. Maestrul Lojei Mâinii Roşii o spusese cât se poate de direct şi răspicat:

- Cum poţi dumneata, un Proclamator convins, să pledezi pentru duşmanii acestei naţiuni? Cum poţi apăra trădători şi ucigaşi, nişte oameni care, să fii sigur, dacă ar pune vreodată mâna pe putere, nu ne-ar cruţa câtuşi de puţin? Se vorbeşte despre dumneata acolo, jos, în ghetourile Confesoare, ca despre un fel de mântuitor, Kalimuni. Aminteşte-ţi de partea cui eşti.

- Credinţa mea stă bine, la locul ei dintotdeauna, replicase liniştit Dr. Kalimuni, care nu era membru al nici unei loje, ci se închina Domnului conform propriei conştiinţe. Dedicată principiilor şi proceselor legale. Fără ele, domnule, am fi mai sălbatici decât fiarele pădurii. Mai primitivi, domnule.

Dar nici un loc şi cu atât mai puţin Jadamborazo, nu fusese ferit de furia care cuprinsese ţara în acea vară fierbinte, accelerând un proces de polarizare început de decenii. Odată cu căderea frunzelor în pădurea din jurul oraşului, acesta se divizase în două tabere înarmate, gata să se încolţească: Proclamatorii jos, în depresiune şi în luncă, iar Confesorii pe colinele şi văile afluenţilor fluviului. Detaşamente de Băieţi Fantomă îşi alegeau victimele noaptea, din registrul telecom. Grupele de tineri din ramura extremistă a Lojei Spirituale eliminau selectiv pe şoferii de maşini utilitare, cu panouri care îi îndrumau greşit, spre celălalt capăt al

oraşului. Presiunea exercitată asupra lui Kalimuni de a se conforma noilor reguli, de a renunţa la convingerile sale (cea mai teribilă crimă pentru ambele tabere), ajunse la apogeu. Fratele său căută să-l convingă să renunţe, pentru a-şi salva reputaţia, la a mai apăra Confesori acuzaţi de fărădelegi politice. Argumentele bine gândite, desăvârşite, ale doctorului Kalimuni, puse în faţa acestei filozofii primitive erau tot atât de neînţelese ca arta abstractă. Nu poţi fi nici-nici. Trebuie să fii sau-sau. Conformează-te, Kalimuni, conformează-te, aminteşte-ţi cine şi ce eşti. Hărţuiala, hărţuiala, hărţuiala. Apoi, brusc, constrângerea încetă şi se lăsă liniştea. O linişte totală, completă. Cine nu-i cu noi e împotriva noastră.

Băieţii Fantomă îi împuşcară fratele din greşeală, confundându-l cu Marele Maestru al Lojelor Spirituale din Jadamborazo, cu care avea obiceiul să joace *fili* în fiecare seară de marţi. Cu un şocher neural îl împuşcaseră, dar avusese noroc. Urma doar să fie dependent de un suport mobil pentru tot restul vieţii. O ruină, paralizată, incapabilă de a vorbi, de a merge, de a-şi controla până şi cea mai mică funcţiune motorie.

- Limbajul inimii de la el l-am învăţat. Mâinile îi tremurau, iar ceaiul fierbinte i se prelingea pe marginea ceştii. Puse jos ceaşca minusculă, transparentă.

- Aşa am ajuns să te înţeleg atât de bine, draga mea Mathembe. Cred că ar fi trebuit să încerce măcar să-mi ceară s-o fac de la bun început, deşi pe atunci nu eram suficient de titrat ca să înţeleg. Sau poate că nu voiam să admit că îmi putea cere un astfel de lucru. Era un păcat, desigur. Dar atunci aşa este şi calomnia şi bârfa, acelaşi lucru este şi dacă înjuri, dacă mergi cu capul descoperit de Ziua Sfântă, dacă uiţi un cuvânt al Domnului din Cartea Sfântă şi oricare din aceste păcate este suficient pentru a-l azvârli pe cineva în Khirr pentru veşnicie. O casă poate să ardă de la un singur băţ de chibrit. Dar Domnul iartă orice păcat, cu timpul. Avocatul zâmbi.

- În mod sigur o să-I fac o prezentare adecvată a cazului meu, iar fratele meu, care s-a dus înaintea mea, nu va mai fi un martor ostil, presupun.

Moartea fratelui a avut efect acolo unde îngrijitorul altarului, maestrul lojei şi preşedintele asociaţiei eşuaseră. Chinuit de remuşcări, mâhnire şi mânie, Dr. Kalimuni îşi examină conştiinţa şi integritatea profesională cu întreaga exigenţă a minţii sale de anchetator. Îndoielile înnegurară ca o vijelie orizontul certitudinilor. Piloni ai vieţii sale, imparţialitatea, impecabilitatea, incoruptibilitatea, toate se clătinară şi se prăbuşiră în acel tumult al nesiguranţei. Dacă n-ar fi izbucnit Revoluţia, sau Războiul de Independenţă, conform principiului polarităţii care înghiţise întreaga ţară, ar fi renunţat. Nu mai exista nici o lege de la care să abdice. Când zvonuri despre o capitulare imperială au determinat două treimi din populaţia Proclamatoare să se îndrepte spre nord, spre

închipuitele braţe deschise ale coreligionarilor, doctorul Kalimuni rămase. Făcu acest lucru mai mult ca pe un act de ispăşire personală, decât din speranţa într-o nouă ordine. Dar noua ordine se stabili şi, după revopsirea punctelor telecom şi ale căsuţelor poştale şi rebotezarea tuturor străzilor, se simţi nevoia de avocaţi. O scrisoare oficială a Departamentului de Justiţie al Statului Liber, redactată într-o limbă veche impecabilă, îi oferi doctorului Kalimuni (rebotezat Kalingimungili) postul de procuror districtual. Nemaiputând avea încredere în sine, doctorul Kalimuni se retrase în carapacea sa pentru a putea asculta cuvântul pur, neîntinat, al Domnului. Şi în liniştea din grădina impecabilă a fratelui său se întâmplă ca acel cuvânt pur şi neîntinat al Domnului să fie *stai*. Scrise departamentului, acceptând cu mulţumiri postul şi, la timpul şi în locul cuvenit, se prezentă noilor autorităţi prefectuale pentru a-şi primi numirea.

În piaţa din faţa Consiliului Prefecturii îi zări pe aceiaşi cuţitari care-i schilodiseră fratele, fudulindu-se cu inelele oficiale din degete, râzând, fălindu-se şi primind laudele şi adulaţiile mulţimii. Îşi dădu atunci seama cât de uşor poate un om confunda propria laşitate şi dorinţă de linişte cu cuvântul pur şi neîntinat al Domnului.

- Ţara Domnului e un ţinut rece, greu de suportat, spuse doctorul Kalimuni, neprimitor pentru fiinţe cu sângele înfierbântat ca noi, cei din Timboroa. Dar cel puţin nu mi se va cere să împart dreptatea în numele ucigaşilor. Crezi că mi-ar mai fi conştiinţa curată pe urmă? Am o structură sufletească prea simplă pentru aceste vremuri complexe. Este marele dar al Domnului, simplitatea inimii, iar eu n-aş fi suficient de arogant pentru a pretinde această umilinţă. Ştiu în schimb că sunt în voia istoriei.

- Strămoşii mei pe linie maternă făceau parte din semiţia Asmathi, din ţinutul de la graniţă, unde colinele pe care cândva le-am îndrăgit sunt acum divizate în aşa fel, încât ar trebui să iubesc o parte şi să o urăsc pe cealaltă. Nu sunt capabil de un asemenea sentiment. Privi frunzele dispersate din ceainicul său gol.

- Da, suntem cu toţii foarte puternici în ceea ce nu suntem şi slabi în ceea ce suntem. Să defineşti ceva în termenii a ceea ce nu este, iată boala veacurilor noastre, poţi pricepe asta? Un Proclamator îţi poate spune ce înseamnă împotrivă, dar nu şi ce semnifică alături. Un Confesor ştie ce este aceea anti-Proclamator dar nu şi ce înseamnă să fii pro-Confesor. Afară imperiul! Dar înăuntru ce-i? Reprezintă ceea ce dezaprobi. Acesta-i un mod de gândire afurisit. De la el se va răsfrânge durerea asupra inimilor noastre.

Marele fluviu curgea molcom.

- Dacă ai vrea măcar să vorbeşti, Mathembe Fileli. Tu şi toţi cei ca tine, dacă a-ţi vrea măcar să vorbiţi şi să spuneţi: *ajunge cu asta*. Măcar o dată dacă aţi refuza să ne mai lăsaţi pe noi, bătrâni bigoţi aflaţi în preajma morţii, să mai vorbim în numele vostru. Hai, dă-i drumul, vor-

beşte, spune ceva. Ce ai de spus despre lumea asta pe care v-am oferit-o? Îţi place, o urăşti, o doreşti, iar dacă nu, ce vrei în locul ei? Cum o să schimbi lucrurile, ce o să îmbunătăţeşti, ce o să înrăutăţeşti, ce o să faci să fie diferit? Vorbeşte! Spune! De ce ne e aşa de teamă să cerem lucrurile pe care ni le dorim cu adevărat?

- Scuză-mă! Am fost neiertat de insensibil. A ieşit din nou la iveală viermele mâniei din adâncul sufletului. Învăţăm mai multe despre noi la necaz.

O adiere dinspre răsărit răvăşi părul rar al doctorului Kalimuni.

- A trecut atâta timp şi am tot evitat singura întrebare care te roade. Foarte bine, o să-ţi răspund.

Aceasta este povestea pe care Dr. Kalimuni i-a spus-o Mathembei în după-amiaza însorită de toamnă a celei de-a doua zile a călătoriei spre Ţara Domnului. Povestea tatălui ei.

Şi merge, merge, merge. Toată ziua merge, se pare, cu toate că cine poate şti? În interiorul transportoarelor blindate nu este nici zi, nici noapte, nici lumină, nici timp, nici distanţă, nici vreo altă certitudine. Nu este decât zgomotul şenilelor, nesfârşitul zgomot al nesfârşitelor şenile, un scrâşnet încontinuu. Zgomotul şi duhoarea. Mirosul fecalelor şi al urinei, mirosul sudorii, mirosul fricii bărbaţilor închişi laolaltă în întunericul fierbinte, fără mâncare, fără apă, fără nici un loc în care să se uşureze, pentru o perioadă nelimitată, doar mergând, mergând, mergând.

Când te afli în întuneric şi nu poţi vedea nimic, nu poţi auzi altceva decât huruitul motoarelor, nu poţi mirosi decât duhoarea propriilor tale fecale, nu poţi simţi altceva decât uşoarele vibraţii ale locului de sub tine şi peretele din spate, mintea ţi se retrage în cotloane ciudate, obscure, locuri în care timpul se dilată sau se contractă, în care ore trec dintr-o răsuflare iar intervalul dintre două bătăi ale inimii se întinde de la facerea lumii până la distrugerea ei, locuri în care simţi că te umfli ca un uriaş zepelin festiv, plin de stele, cuprinzând întregul univers sau că te micşorezi până ajungi ca o firimitură, un punct, un fragment infim care cade în realitate printre crăpături. Auzi murmurul slab, de un alb pur, al raiului şi mugetul neputincios al iadului. Iar blindatul merge înainte, merge, merge, merge.

Când se opreşte, liniştea şi întunericul sunt atât de adânci, încât seamănă cu moartea. Nu poţi crede că zgomotul motoarelor, vibraţia surdă, au încetat. Cineva vorbeşte şi îţi dai seama că nu eşti mort. Doar transportorul s-a oprit ca mort. Cineva bate în uşă, *daţi-ne drumul, daţi-ne drumul, daţi-ne drumul, din dragoste către bunul Dumnezeu daţi-ne drumul.* Nu răspunde nimeni. În întunericul urât mirositor se naşte spiritul de grup. Acolo unde unul eşuează, s-ar putea ca mai mulţi să reuşească. Îţi însângerezi pumnii bătând în pereţii de metal ai transportorului, urli într-una până când ecoul ţi se învârte în cap bubuind înapoi,

spre tine, în îmbâcsita cutie de metal. Nu poţi să-ţi vezi sângele pe pumni, simţi doar scurgerea lui caldă şi înceată de-a lungul palmelor, de-a lungul încheieturilor, de-a lungul braţelor.

Nu vine nimeni.

Începe să ţi se facă frică. Altfel de frică decât cea din timpul mersului transportorului, pentru că în timp ce te mişcai aveai măcar speranţa de a ajunge la o destinaţie. Frica de a sta pe loc e însă şi mai rea. Vă voi explica natura acestei frici. E teama că nu va mai veni nimeni niciodată, că soldaţii te-au lăsat să mori aici, închis ermetic, în această cutie întunecoasă. Voua, care staţi în lumina limpede a zilei, vi se pare o frică absurdă. Dar când eşti în întuneric, în fierbintele, împuţitul întuneric, fără mâncare, fără apă, ţi se face frică. Foarte, foarte frică.

Există însă o frică şi mai rea. Prima te paralizează, te face să îngheţi chiar şi în căldura înăbuşitoare. Dar a doua te distruge efectiv. Dacă eşti inert deja, mort fără să o ştii? Dacă iadul există într-adevăr? Dacă acesta este iadul şi vei sta pe vecie în această beznă, în această căldură, în această foame şi sete şi nedreptate şi teamă? Aceasta-i frica pe care o păstrezi în tine însuţi, pentru că o dată mărturisită cu voce tare, strigătul nu se va mai opri niciodată, căci orice speranţă a fost abondonată.

Dar meditezi la ea. Mintea ţi se întoarce în timp. Totul îţi aminteşte că te afli în iad. Încerci să legi conversaţii cu oameni pe care nu-i poţi vedea şi care nu te pot vedea. Câte zeci, sute, mii, sute de mii de ani s-ar putea scurge până la epuizarea completă a tuturor subiectelor de discuţie posibile? Iadul e etern, aşa că va veni, cu siguranţă, o vreme - nimic nu o poate opri - când vei atinge limitele limbajului şi după ce orice subiect posibil de conversaţie a fost epuizat sunteţi condamnaţi să le luaţi de la capăt, să repetaţi aceleaşi discuţii nu de zece ori, nu de o mie de ori, nu de un milion de ori, ci de un număr infinit de ori, iar şi iar şi iar şi iar.

Doamne, asta e frica adevărată. Veşnicia. Nu îndrăzneşti s-o contempli prea îndelung, prea îndeaproape, pentru că te va înnebuni. Dar în beznă, în căldură, în foame, sete şi nedreptate, n-ai nici o altă şansă.

Şi uşa se deschise. Lumina! E o durere fizică, ce te înjunghie în inimă. *Afară. Afară. Toată lumea afară.* Soldaţii par cioburi de o strălucire mai puţin intensă, de o luminozitate albă. Parcă sunt îngeri. Vederea siluetelor lor, atât de pure, de luminoase şi de sfânte, te fac să vrei să plângi. Îi iubeşti cu o dragoste mai pură, mai luminoasă şi mai sfântă decât oricare alta dinainte. Ai face orice pentru ei, orice, pentru că ei te-au salvat, ei te-au eliberat din iadul cutiei metalice. *Alinierea. Acolo. Mişcă. În genunchi. Mîinile pe cap. Pe cap. Da, da.* Uite, vezi cât de repede mă mişc, cât de jos îmi îndoi genunchii, cât de întinse îmi sunt mâinile pe vârful capului. Vă sunt pe plac? Licăreşte, licăreşte, licăreşte, splendoare a luminii. Încetul cu încetul, lumea ţi se arată. Eşti la o bază militară, stând în genunchi în noroiul cleios, într-un şir lung de bărbaţi şi flăcăi dubnind, cu mâinile pe cap. Sunt copaci acolo, verdeaţă, cer albastru, nori cumulus catifelaţi şi albi. Pământul de sub picioare e

ud, frunzele şi bracteele copacilor strălucesc datorită ploii recente. Doamne, crezi că niciodată nu te vei mai plânge de ploaie.

Apoi sosesc soldaţii şi cu ei cea de-a treia teamă. E cea din urmă, pentru că celelalte au fost imaginare, dar aceasta e reală. Nu sunt soldaţi imperiali, ca aceia care te-au arestat la punctul de control de la intrarea în Timboroa. Au uniforme negre şi cafenii, negrul imperiului, cafeniul pământului de pe aceste meleaguri. Miliţia. Un ofiţer merge alături de ei. Un ofiţer într-o uniformă neagră şi cafenie. Are un baston cu care atinge fiecare bărbat şi băiat pe lângă care trece. Se uită la tine. Te atinge cu bastonul când ajunge în dreptul tău şi ai vrea să te uşurezi, să simţi urina scurgânduţi-se pe picioare şi toată teama odată cu ea. Dar eşti uscat ca un os ajuns în iad. Stă în faţa ta, lovindu-şi uşor bastonul de picior - tap, tap, tappi-tap, tap - verificând o listă. Strigă cinci nume. Unul dintre ele e al tău. Sosesc soldaţii. Îşi trec mâinile pe după umerii tăi şi te ridică, luându-te pe sus. *Nu, nu, Doamne, nu, nu, îi implori.* Soldaţii râd. *Mocofan tâmpit*, spun ei, *nu ştii că eşti liber să pleci?* Eşti dus la bază pentru a fi spălat şi hrănit şi pentru a ţi se da haine curate. Ceilalţi rămân îngenuncheaţi pe pământul reavăn, cu mâinile pe capete. Sunt prieteni şi vecini printre care ţi-ai trăit întreaga viaţă de adult. Soldaţii i-au obligat pe bărbaţi şi pe flăcăi să-şi scoată hainele. Stau goi, cu mâinile pe cap. Unii au mâinile legate la spate cu sârmă. *Nu mai e problema ta acum*, spune gardianul rânjind şi vă escortează, pe tine şi pe ceilalţi patru, cu nume asemănătoare cu al tău. Te împinge în clădire cu patul puştii într-un mod aproape prietenos. *Aici toţi suntem prieteni*, spune întinzându-ţi mâna stângă.

Dar, deşi te hrănesc, te spală, îţi dau haine curate, aproape pe măsură, şi cheamă prin staţie o maşină care să te ducă oriunde ai vrea să mergi, nu-i simţi prieteni. Sunt dezgustători, duri, ignoranţi şi violenţi. Te înspăimântă violenţa lor nepăsătoare. Tot ce ai în comun cu ei este numele tău şi mâna cu care îl scrii. Dar se pare că e important.

Ofiţerul în negru şi cafeniu vine personal pentru a-şi cere scuze şi pentru a te conduce. Te salută cu bastonul, ca şi cum ai fi plecat cu un automobil imperial, fumegând şi urât mirositor. Treci de un pâlc de arbori pitici; treizeci şi şapte îţi ies la număr, aliniaţi într-un şir lung, cu rădăcinile înfipte în pământul ud de ploaie. Şi mori acolo, pe bancheta din spate, tapetată cu piele, a negrului automobil imperial.

Pe râu, noaptea se ridică din apele întunecate. Cer indigo. O linie roşie deasupra malului dinspre apus: rămăşiţele zilei. Lumini perindându-se. O soră alergând cu viteza curentului râului. Sirene salutându-se reciproc.

- Desigur că am întocmit acuzaţii imediat ce am ajuns la Jadamborazo. Era o simplă formalitate să descopăr unde am fost ţinut şi din ordinele cui. Bineînţeles că n-a folosit la nimic. Marea minciună a democraţiei, paradoxul ei esenţial, constă în faptul că ea trebuie sacrifi-

cată prima când securitatea îi este ameninţată. Orice stat rămâne totalitar în esenţă. Nu există limite în ceea ce priveşte cruzimea de care va da dovadă pentru a se proteja.

- Iartă-mă. Cinismul este un păcat şi chiar unul meschin şi sufocant. Am avut o satisfacţie amară când am auzit la buletinul de ştiri de la radio, câteva luni mai târziu, că centrul regional de detenţie unde mă ţinuseră fusese atacat de Războinicii Destinului, garnizoana măcelărită şi clădirea incendiată. M-am întors. Nu aş fi putut fi pe deplin liber dacă n-aş fi făcut-o, poţi să înţelegi asta? Era o ruină. Războinicii Destinului fuseseră deosebit de conştiincioşi. Curios, dar nici unul dintre oamenii-copaci nu era atins. Treizeci şi şapte. Atunci erau destul de înalţi, destul de frumoşi. Tatăl tău e al zecelea din dreapta. A fost tot timpul alături de mine în transportorul blindat, la dreapta mea. A stat lângă mine, când eu şi ceilalţi cinci am fost strigaţi. Următorul din şir e băiatul rebel pe care a încercat să-l adăpostească.

Doctorul Kalimuni îşi ridică mâinile. Le examină minuţios.

- Priveşte, spuse. Nu mai tremură. Remarcabil. Şi râse scurt şi amar în timp ce Unchunkolo înainta prin noapte spre nord. Apoi, după un moment de tăcere, adăugă:

- Bunicul tău mai este cu tine?

Mathembe încuviinţă din cap şi arătă spre fundul calei, unde capul era adăpostit temporar printre visătorii lui Unchunkolo.

- Mi-ar plăcea să-l mai văd o ultimă dată. Simt că trebuie să-i cer iertare, dar nu ştiu exact pentru ce. Pentru supravieţuire, probabil. Are cineva de pe această navă o tablă de *fili*? Mi-ar plăcea foarte mult să joc cu el un ultim joc.

N-au mai vorbit, deoarece dimineaţa a adus cu ea Anadhrapurul şi ţărmul Ţării Domnului. Frumosul Anadhrapur, aflat în continuarea pădurii. Proclamatorii năvăliră pe punţi pentru a arunca o primă privire oraşului. Arătau cu degetul şi făceau semne cu mâna rudelor, spre chei, nerăbdători să atingă pământul Ţării Domnului. Unii sărutau betonul sau oficialităţile de la biroul pentru emigrări. Alţii se sărutau între ei. Acasă. Acasă. Ajunseseră în sfârşit acasă.

- Dumnezeule, ce s-a întâmplat cu oraşul? întrebă Ridicătoarea, aflată sus, pe puntea principală, împreună cu Mathembe Fileli. Când îşi dăduse seama că admiraţia lui Doi pentru Mathembe nu era împărtăşită de aceasta, îşi permisese să o simpatizeze pe această refugiată fără-sâni-şi-fără-fund. Admira tenacitatea în toate formele ei.

Ridică din umeri, adică: *ce i se poate întâmpla unui oraş? Unei case, da, unei străzi, da, unui cartier, poate, dar unui oraş?*

- Jumătate din el lipseşte. S-a dus. Acolo, acolo şi acolo. Mâna ei preciza zone întregi. Pe dealurile acelea de acolo erau case, drumeaguri, grădini, copaci. Ce s-a întâmplat cu ele?

- Împărțirea în zone, spuse, din mers, Primul Supercargo. N-ai aflat? Dealurile au fost unite într-un cartier numai pentru Proclamatori. Confesorii au fost alungați.

- Cu tot cu casele, livezile, drumeagurile și grădinile lor?

Nefericită curiozitate! Înainte de a coborî pe țărm, Ridicătoarea o convinsese pe Mathembe să poarte în jurul capului o eșarfă în culorile lui Unchunkolo.

- Dacă o să se întâmple ceva, să nu fim confundați cu niște Confesori. Chiar dacă suntem.

Bucuria inițială a Proclamatorilor se transformase în vârtejuri de confuzie și deziluzie. Cei întorși acasă stăteau adunați în grupuri pe chei, cu toată averea îngrămădită lângă ei și cu acea încruntare specifică celor care au ajuns în rai și nu sunt siguri că este exact așa cum și-au imaginat. Mathembe îl văzu pe Dr. Kalimuni vorbind cu un ofițer de la imigrări îmbrăcat în noile culori ale Țării Domnului, albastru și auriu. Își ridică gulerul jachetei sale și se întoarse spre ei cu inscripția: I-AȚI VĂZUT PE ACEȘTI OAMENI?

Străzile frumosului Anadhrapur erau pline de soldații în uniformele albastru cu auriu ale Țării Domnului. Trucșii de luptă vopsiți țipător în aceleași culori moțăiau în umbra copacilor de pe margine.

- Aici se întâmplă ceva care nu-mi place, mormăi Ridicătoarea.

Niște voci strigară după ele dinspre un trux de luptă adormit.

- Hei, cățelelor!

- Tu ia-o pe cea mare. Mie îmi place cele slabe.

- La dracu'! Sunt Confesoare, nu vezi?

- Ochii, băiete, ochii! Privește, cățele de pe nave. Au culorile vasului ăla sosit de dimineață.

- Asta schimbă lucrurile?

- Asta schimbă lucrurile.

Mathembe își puse mâna pe umărul Ridicătoarei. *Liniștește-te, soră.*

- Dacă ar fi încercat, i-aș fi lăsat fără boașe. Îmi plăcea acest oraș. Ce cred ei că-i fac?

Ieșind la lumină de sub păienjenișul de poteci pavate, lucitoare și curate și curți umbrite de frunze, văzură ce-i făcuseră orașului pe care Ridicătoarea îl iubise atât. Deasupra cotei o mie, Anadhrapur nu mai exista. Culmile joase ale dealurilor și malurile abrupte care coborau spre râu erau acoperite de o crustă subțire, verde deschis. Șiroaie din această substanță se scurseseră câțiva zeci de metri în josul străzilor, oprindu-se în pereții dinspre pantă ai caselor.

Mathembe îngenunche și atinse substanța translucidă, verzuie. O mirosi. Moale, dar ușor cleioasă, asemeni cărnii sintetice pe jumătate polimerizată. Mirosea a dimineți proaspete și răcoroase.

O mână întinsă, îndreptată în sus: *ce-i asta?*

- Vechile cartiere din vârful dealului. Orașul Confesorilor, toate casele și fabricile, magazinele și străzile, grădinile și livezile sale.

Cum? întrebă gura deschisă a Mathembei.

- O bombă genetică. De mici dimensiuni. Dumnezeule!

O înclinare a capului, o încruntătură. *Nu înţeleg.*

Înaintară pe întinderea de plasmă, păşind prin verdeaţa care se ondula uşor.

- Probabil că i-au evacuat pe toţi, i-au îngrămădit într-un câmp şi apoi au aruncat bomba genetică. Totul înăuntrul câmpului a fost redus la o mocirlă organică. În acest fel, cu toţi Confesorii morţi, au putut-o replanta, şi toţi acei minunaţi Proclamatori de jos, de pe docuri, conştiincioşi plătitori ai taxelor, vor avea case noi, frumoase şi grădini.

Plasma de sub încălţările lor cu tălpi de plastic, speciale pentru punte, era presărată cu spirale în patruzeci de nuanţe de verde. Vârfurile moarte ale dealurilor sclipeau în căldura soarelui de amiază. Ridicătoarea îşi scutură capul.

- Dumnezeule mare!

Mathembe îi atinse braţul.

Nu toată lumea...

Faţa ei era frumoasă, încadrată de spirale şi vârtejuri de plasmă, iar părul, îngheţat pentru totdeauna în cădere liberă, păstrase fiecare buclă, cârlionţ şi zuluf intacte. Buzele încremeniseră întredeschise, ca şi cum ultimele cuvinte ar fi rămas întipărite pe ele. Mâinile, surprinse de *rigor mortis*, ajungeau până la crusta subţire, verde, care o separa de cer. Roase şi ciugulite de animale venite să-şi caute hrana pe câmpul verde, rămăseseră din ele doar oasele însângerate şi fâşii de piele.

- Invocând, spuse Ridicătoarea. Te rog, Dumnezeule, fereşte-mă de aşa ceva.

Sau oferind? Şi Mathembe mimă o femeie ridicându-şi cu ultimele puteri copilul deasupra plasmei ce se solidifica.

- Salvat sau mâncat? întrebă Ridicătoarea.

Dar inima Mathembei se liniştise de acum. Femeia nu era mama ei.

În acea noapte Unchunkolo primi o nouă încărcătură: Confesorii ieşiţi din magaziile şi depozitele înşirate de-a lungul cheiurilor Anadhrapurului, unde stătuseră ascunşi toată ziua. Purtau hainele cele mai bune, iar copiii erau foarte curaţi. Căpitanul navei şi Departamentul Afacerilor Externe ajunseseră în acea dimineaţă la un acord: în afara celor optzeci de procente care însemnau taxa de ieşire, autorităţile regioale din Anadhrapur vor subvenţiona închirierea navei pentru a-i duce pe Confesori în aval la două zile de navigat, de-a lungul graniţei, până la taberele de reconciliere.

Chemat din cuibul său de deasupra criptei sufletelor de o schimbare în ritmul familiar al muzicii nocturne a lui Unchunkolo, Doi o găsi pe Mathembe stând pe balustrada punţii de la pupa, sub luna şi stelele înfricoşător de apropiate şi mari. Părea o stafie în lumina difuză, îmbrăcată fiind cu tricoul şi jambierele ei albe, deşi noaptea era

răcoroasă în acele ape nordice. De altfel respirația lui Doi se transformase în aburi în timp ce aștepta, înfășurat în pufoaică, nesigur pe curajul său în probleme afective.

Lucruri ciudate ieșeau de sub mâinile ei. Copaci minusculi, micro-trucși, micuțe creaturi zburătoare asemănătoare unor elicoptere. Modelă sub privirile lui o minge de plasmă, scoțând la iveală macheta unei case. O așează apoi printre arbori, alăturând-o celorlalte figurine care alcătuiau mica ei comunitate și Doi realiză că ceea ce luase drept copaci erau de fapt homunculi cu picioarele lipite între ele și brațele ridicate despărțite în crengi, ramuri și frunze. Treizeci și șapte de astfel de copaci. O pădure în toată legea. Mathembe culese un trux de jucărie. Rotițele se învârtiră, iar miniaturalii mușchi motori vibrară. Din punga atârnată de centura sa argintie scoase un aprinzător. Strălucirea galbenă a focului îi scoase fața din întuneric. Cu deosebită grijă ținu micuța ființă deasupra flăcării. Aceasta se aprinse, apoi focul o cuprinse complet. O pocnitură din degete și Mathembe scăpă truxul. Arzând, scheunând, făptura alergă năucă în toate direcțiile până când muri acolo, pe punte, și căzu sfârâind în apele primitoare ale fluviului. Apoi, cu aprinzătorul la maxim, Mathembe revărsă o perdea de flăcări asupra orașului său miniatural. Case, copaci-ființe, trucși, toate pieiră în flăcări.

- Ce faci, Mathembe?

Se întoarse și îl văzu stând acolo, alături de umbra legănându-se a automobilului suspendat al Primului Secund. Scoase un sunet aspru, hârâit, din adâncul gâtlejului și oricine are un animal care mârâie știe că acela era cel mai periculos mârâit dintre toate. În lumina palidă a jucăriilor arzând, degetele se încovoiară în gheare. Caninii se dezveliră.

- Mathembe?

Așteptă să se potolească, să-i treacă iritarea. Lumina lunii se reflecta în apa învolburată de zbaturi.

- Mathembe?

Ea era doar o grămadă slinoasă, înfiorătoare, de bucle și de zdrențe albe, care suspina cuibărită pe parapet.

- E-n regulă, șopti Doi. Totul e-n regulă, acum. Groaznică și reprobabilă minciună!

Se apropie de ea. O îmbrățișă și-i șterse de pe obraji, cu vârful degetelor, dârele lăsate de lacrimi și petele negre de funingine. Îi îndepărtă părul lins și negru din ochi.

- Familia ta?

Da, mimă Mathembe. Însemna de fapt *Nu*, dar Doi nu putea interpreta nuanțat astfel de mesaje.

Scotocind prin punga argintie, Mathembe găsi o cariocă neagră. TATA, scrise ea pe coapsa strânsă în pantaloni albi. TATĂL MEU ESTE MORT.

- Ei drăcie! Îmi pare rău!

Mathembe trasă o linie neagră, verticală, peste buze. *Să nu spui nimănui.*

- O ştii de la bărbatul cu care ai vorbit? Proclamatorul? Ticălosul ăla...

O linie neagră peste chipul lui Doi. *Taci, nu înţelegi nimic.*

PRIETEN APROPIAT. Scrisese cuvintele pe partea interioară a piciorului său drept. PRIETENUL MEU, DOCTORUL KALIMUNI.

- Cum s-a întâmplat?

SOLDAŢI. Şi-şi desenă pe pântece şi pe coapsa dreaptă, cu hieroglife mici şi încâlcite, moartea Chepsenytului, exodul refugiaţilor şi arestarea bărbaţilor. Povestea nu putea fi descrisă nici simplu, nici rapid, iar întrebărilor numeroase ale lui Doi le răspunse cu scurte adnotări: MILIŢIE, ORAŞ, PROCLAMATOR, RĂZBOINICI / DESTIN. Pe umeri şi pe piept schiţă povestea tatălui ei şi moartea sa. TRUX. ÎNTUNERIC. FOAME. FRICĂ. Fiecare însemnare era însoţită de şiruri de spirale, reprezentând pictograma cuvântului *infinit.* În cele din urmă, desenă între sânii micuţi copacul final, vlăstarele, ramurile şi rădăcinile răsucindu-se de-a lungul braţelor, până la buric, înfăşurându-se şi înnodându-se în jurul şoldurilor, pe picioare...

- Mathembe... Ei drăcie!

Ea se aşeză, cuprinsă de focul propriei respiraţii, cu ochii întunecaţi, dar strălucitori.

COPACI FOC FUGA, scrise pe gamba stângă. ÎNTREAGA MEA EXISTENŢĂ PIERDUTĂ, IROSITĂ, CONDUSĂ.

- Condusă de către cine?

De-a lungul cusăturilor pantalonilor ei albi schiţă cu ideograme fine, precise: LUCRURI DIN AFARĂ.

- Ca de exemplu?

OAMENI. POLITICĂ. RESPONSABILITATE. FAMILIE. BUNIC.

- Şi ce crezi că-ţi rămâne de făcut?

NU ŞTIU. Încercui cuvintele de trei, patru, cinci, şase ori. Nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu.

- Dar tu ce doreşti?

BUNICUL CREDE C-AR TREBUI SĂ NE OPRIM. SĂ ÎNCERCĂM O VIAŢĂ NOUĂ.

- Dar tu ce vrei? repetă Doi.

Cu caractere micuţe, mâzgăli pe partea stângă a trupului: *eu înapoi.*

- Nu vrei să rămâi cu noi? *Cu mine*, aproape că-i veni să spună. De data aceasta îl înţelese acel *da, nu.*

- De ce?

VINOVATĂ. Şi înainte ca el să repete întrebarea: OBOSITĂ. FURIOASĂ. VINOVATĂ. Mathembe încercui cuvântul RESPONSABILITATE de pe gleznă şi FAMILIE, TATĂ, BUNIC.

- Şi ce ai de gând să faci?

Un cerc negru. Din nou și din nou simbolul pentru NU ȘTIU. Apoi carioca neagră îl taie pe NU ȘTIU.

Știu. Dintr-odată știu, cu absolută siguranță. O mână întinsă: *Doi, vino.*

Unde să vină?

Aici. Arătă cu vârful cariocii înspre cripta sufletelor. Trase capacul cu dinții - un gest care-l făcu pe Doi să se cutremure, cuprins de un fior erotic neașteptat - și încercui simbolul TATĂL MEU de pe coapsa dreaptă. O schimbare a curentului, o tresărire a vântului nopții, făcură să se clatine mașina Primului Secund, atârnată cum era de bigă.

SĂ-L GĂSESC PE TATA. SĂ AFLU ADEVĂRUL. ADEVĂRUL MĂ VA ELIBERA. CEL PUȚIN... Mathembe mormăi ceva, căci nu-i mai rămăsese nici un loc gol pe trup pentru noi inscripții. Luându-l pe Doi de mână, îi sufleca mânecile și continuă pe pielea lui: VOI FI APOI ÎN STARE SĂ IAU HOTĂRÂRI ÎN CEEA CE MĂ PRIVEȘTE.

Lucrau rapid. Lucrau în tăcere. Lucrau cu eficiența disperată a celor ce se tem să nu fie surprinși în timpul înfăptuirii acțiunii lor nebunești.

- Doamne, ce-ar fi dacă echipajul... protestă Doi. Doamne, dacă nu te poți întoarce? Doamne, dacă...

De fiecare dată Mathembe îl lovea peste față cu carioca neagră, lăsându-i pe obraji cicatrici ale disprețului său. *Lașule.*

Ancorară conexiunile de marginile puțului, desfășurară tamburii cu cablu neural, altoiră plantele cerebrale. *Grăbește-te, acum, nu mai e mult timp.*

- Nu-i cu putință, zise Doi atunci când Mathembe își fixă în jurul capului plantele cerebrale. *Pe vremuri*, în Chepsenyt, mama ei petrecuse nesfârșite și chinuitoare ore netezindu-i și împletindu-i părul în șuvițe și cârlionți. Era prea mică pe-atunci ca să-și dea pe de-a-ntregul seama de marea plăcere încercată de un părinte care își piaptănă copilul. Ce tristă fusese mama atunci când Mathembe își răsese părul din pricina epidemiilor din Gangerabili.

- E o prostie. Te rog, Mathembe, nu fă asta!

Un pocnet din degete. *Ajută-mă, prostule!* Iar el o ajută, înfășurându-i în jurul creștetului plantele cerebrale, până când ajunse o încrengătură de conexiuni cuplate la Visare. O făcuse pentru că era un prost și pentru că o iubea. Aflată în mijlocul țesăturii de legături neuronice, Mathembe se întinse pe punte, închise ochii și transmise comanda mentală către sistemul nervos. Sub o cascadă de foc sinaptic, plantele cerebrale prinseră viață, iar caracteristicile proprii Mathembei Fileli dispărură, dizolvându-se, contopindu-se în conștiința atotcuprinzătoare.

Nimic. Zbatere, urlet, nimic. Aceasta să fie Visarea? Această beznă de nepătruns, acest întuneric? Este, așadar, moartea moarte, anihilare,

iar Visarea nu-i decât speranţă şi iluzie, împletite în matricea complexă?

Unde eşti, tată, părinte al meu? Auzi-ţi fiica, ca te vrea.

Se încetinise oare zborul ei în necuprins, zărise cumva undeva o limită a acestui tărâm nelimitat, un hotar de la care putea fi din nou întoarsă către sine, unde întruparea Mathembei Fileli licărea asemenea unei zeităţi holografice răsărite din mijlocul valurilor ce izbeau ţărmul eternităţii?

Mai întâi somnul, apoi visarea.

Întuneric din nou, dar nu cel dinainte. Un întuneric închis, apăsător, claustrofobic, care te învăluie din toate părţile. Pământul. Ea este sămânţa conştiinţei îngropată în pământ, din care nu-i răsare decât o porţiune infinitezimală a ţestei. Arşiţa verii şi frigul iernii, ploile răcoroase şi secetа cumplită trec peste ea, durere şi plăcere, răsfrânte în simţurile sale. O atrag, o cheamă spre ele pe Mathembe-din-Vis încolăcită în jurul ei înseşi, o sămânţă în pântecul pământului. Simte cum o viaţă nouă se desprinde din ea. *Rădăcini* par a se întinde de-a lungul adâncîngropatelor urme minerale, tânjind după apă. *Mlădiţe* ascmeni unor mâini implorând ţâşnesc în căutarea luminii. Cu un strigăt iese la lumină. La atingerea ploii pe trupul ei cel nou, sufletul pare să-i vibreze. Luni şi anotimpuri galopează peste ea, concentrate în secunde - căci timpul însuşi nu-i decât o invenţie a spiritului omenesc - şi, cu fiecare secundă eternă care trece, Mathembe creşte, împlântându-şi rădăcinile adânc, adânc, o Doamne, în imaterialitatea Visării, întinzându-şi ramurile cu mlădiţele încolăcindu-se mai sus, tot mai sus, către lumină, pentru ca în cele din urmă să irumpă extatic în *frunze*, iar fiecare frunză este o lentilă prin care poate zări curcubeul electromagnetic al acestui spaţiu de vis - întreg, gol, o singură unitate, nefiltrată, neanalizată, nepervertită de conştiinţa umană.

Simte cu ai ei zece mii de ochi de clorofilă lunile şi sorii şi stelele care se succed precipitat deasupra ei, încetişor, pentru ca apoi să reintre în ciclul lor zilnic.

Trec ani. Secunde. Existase un timp al arşiţei şi odată cu el existase o împlinire, o rotunjire, o fericire nemaiîntâlnită până atunci. Lucruri care se mişcau prea repede pentru ca percepţiile ei vegetale să le poată urmări devoraseră fructul de pe ramură, dar şi aceasta fusese o bucurie palpabilă, fecundă. După timpul arşiţei urmase un timp al gerului, iar Mathembe slobozise zece mii de strigăte pentru fiecare frunză smulsă, ucisă, luată pe sus de vântul dinspre nord. Goi şi orbi. Dar la adăpostul scoarţei groase, inima ei se aflase în siguranţă, întoarsă către sine, în meditaţie.

Primăvara adie asupra ei, în timp ce ameninţarea iernii era încă aproape, o răscolire spirituală, senzuală, sexuală, o căldură hormonală ce prindea viaţă în pântecul ei imaginar, crescând şi devenind din ce în ce mai fierbinte, apoi topindu-se şi transformându-se într-o furtună de

enzime şi date genetice, reducându-se la rândul lor la o idee, o potenţialitate, o posibilitate. În adâncul iernii, promisiunea ispititoare a primăverii o stăpânea şi o ardea, o modela conform celor mai senine vise şi celor mai întunecate regrete ale ei. Lună după lună ţipă cuprinsă de flăcările ce o mistuiau. Se luptă între pereţii propriului cocon de lemn, se zbătu neputincioasă, dar primăvara încă nu venea cu forţa şi bucuria ei, *nu a sosit timpul*, îi şoptiră Mathembei vocile din adâncuri, dintre rădăcinile în care era prinsă, *dar va veni în curând*.

Prima rază de soare o atinse pe obraz ca o lamă de cuţit. Fâşii de piele şi lemn se împrăştiară care-încotro în momentul în care trunchiul crăpă. Ceva argintiu se mişcă înăuntru.

Un braţ se întinse spre lumină. Trunchiul scârţâi şi începu să se cutremure. Mâna ridicată spre cer se deschise cu palma în sus, gata să capteze parcă strălucirea soarelui. Tăietura lungă şi îngustă tresări, se lărgi din ce în ce mai mult. Un picior. Un picior argintiu, o coapsă. Mathembe se mişcă, încercând să-şi scuture cordoanele ombilicale şi placentele care o susţinuseră în timpul iernii. Acestea se desprinseră şi lăsară să se scurgă un lichid auriu, translucid. În aceeaşi clipă se ivi şi pieptul Mathembei. Cu mâna liberă îşi şterse ochii. Lumina se năpusti asupra ei. Lumina începuturilor. Ţipă. Şi se eliberă.

Îngenunche, goală, pe covorul multicolor, înspumat. Soarele usca lichidul placentar pe trupul ei, transformându-l într-o pojghiţă ce se crăpa şi cădea în praf, în timp ce ea testa, pipăia, îşi punea la încercare muşchii cei noi care vibrau. Mathembe se ridică, în deplinătatea trupului său reînviat, privindu-şi cu uimire mâinile cele noi, sânii, coapsele, gambele, picioarele, braţele şi pântecul.

Era argintie. Era frumoasă, aşa cum nici nu îndrăznise să viseze. Îşi scuturâ părul lung, de culoarea oţelului, iar buclele scoaseră un sunet ca de clopoţei. Îşi lăsă capul pe spate, ca să se bucure de muşchii ei cei noi, de elasticitatea pielii argintii. Lumina îi umplu ochii, cerul albastru, norii albi, încadraţi de turnurile şi spiralele copacilor.

Îşi îndreptă atenţia de la propriul trup către împrejurimi. Se afla singură şi goală, într-o mică poiană. Din toate părţile o înconjura pădurea primordială, strălucitoare, cântând şi vibrând de viaţă şi culoare. Viaţa pulsa în fiecare ramură şi coloană de lemn, aerul era plin de bâzâitul micilor creaturi înaripate ce se grăbeau să se pogoare pe degetele ei întinse. Mathembe chicoti de încântare şi aceasta fu cea mai mare dintre minuni.

În acel spaţiu de după viaţă, constrângerile dispăruseră. Era liberă să râdă, să strige, să vorbească.

- Mathembe, spuse ea cu voce tare şi la auzul glasului ei o mie de înaripate se înălţară spre cer cântând. Totul era complet în sine, netulburat şi perfect, precum în prima dimineaţă de după Creaţie. Aşa trebuie să fi fost şi locurile pe unde trecuseră Alelii, urmărind transformarea lumii lor. La fel ca acea omenire curată, neinhibată, Mathembe se ridică

şi merse, goală şi netulburată, dând nume tuturor fiinţelor ce se înfăţişau privirilor ei. Lianele prelungi şi uriaşele mormane de resturi vegetale se cutremurară la sunetul vocii ei.

Recunoscu acel loc de după. Era pădurea copilăriei ei, codrii adânci ai Chepsenytului, unde se jucase în singurătate. Se schimbaseră, se transformaseră, deveniseră perfecţi prin moarte.

Nori negri acoperiră cerul. Mathembe se adăposti din faţa ploii torenţiale sub un paravan de crengi, de trei ori mai înalte decât ea. Dintr-odată coralii de pământ şi copacii imenşi fură răscoliţi de vânt. Mathembe îşi ghemui trupul argintiu lângă un boschet. În cele din urmă adormi.

Aflată în Visare, visă. Visă că norii întunecaţi deveneau din ce în ce mai negri. Fulgerele pedepseau pământul, aerul era brăzdat de lumini şi sfâşiat de tunete. De tunete îndepărtate. Era ciudat, acel tunet al visării din interiorul Visării. Avea o dublă rezonanţă, asemenea bătăilor inimii ei. Asemenea tobelor Proclamatoare. Nu. Asemenea paşilor, mereu apropiindu-se şi totuşi rămânând departe. Asemenea paşilor Alelilor. În visul său din vis, ea aşteptă şi ascultă. Un vânt de furtună zgudui pădurea ca pe nişte zdrenţe. Fulgerele scăpărau, fulgere nebune, înnebunitoare, iar în visul din vis ei i se făcu frică. Paşi zdrobeau pământul, fără să se apropie însă.

Apoi adormi. Iar după somn, visă din nou. Visă că vorbeşte cu un înger al Domnului, o creatură luminoasă, strălucitoare, sfântă şi impunătoare, care-i dezvăluia secretele Dumnezeirii şi ale Oamenilor-Întru-Totul-Perfecţi, adică ale sfinţilor Ykondé. Ea se gândea ce uluitor arăta îngerul şi că i-ar fi plăcut tare, tare mult s-o facă cu el.

Apoi se trezi din visul dinlăuntrul Visării şi-şi dădu seama că îngerul nu fusese deloc un vis. Se aşezase pe o grămadă de corali de pământ, de cealaltă parte a paravanului de crengi, la fel de gol şi de firesc în goliciunea lui ca şi ea. Dacă trupul ei părea de argint, al lui părea de bronz. Dar ea înţelese că era un înger după aripile de pe spate. Nu avea frumuseţea nepământeană a îngerului din vis, totuşi era foarte atrăgător. Se gândi dacă nu cumva săvârşea un păcat meditând la lucruri trupeşti, aflată fiind în Visare. Se gândi dacă nu cumva săvârşea un păcat invidiindu-l pentru aripile lui. Minunate aripi. Păreau de mătase şi diamant şi sclipeau în razele de lumină strecurate prin frunzişul pădurii în mica poiană care-i adăpostea. Atât de tare străluceau, încât uneori păreau că nici nu există. Aripi uriaşe de borangic, mândre, învăluitoare. Cu uimire şi sfială, Mathembe le atinse. O cascadă de sunete asurzitoare năvăli în luminiş.

- Îmi dai voie să-ţi ating aripile? spuse îngerul.

- Dar eu nu am aripi, rosti Mathembe-din-Vis.

- Nu? Îi atinse spatele. Mathembe ţipă de durere. Pielea ei argintie se umflă, crăpă şi aripi de-abia înmugurite răsăriră asemeni unor flori ce se deschid în lumina lunii, crescură şi se desfăşurară. Le simţi pline de

putere. Știu că o puteau purta oriunde ar fi dorit să ajungă. Era suficient un singur impuls al minții ei.

- Și tu ești un înger, zise îngerul. Sau nu mai puțin decât mine.

El se ridică în picioare. Privi razele de soare care pătrundeau în poiană. Dădu din aripi și învălui locul cu muzică celestă.

- Vino, mai spuse și se înălță în aer, plutind cu o bătaie a aripilor către coloanele de lumină. Neștiind cum era cu putință să facă ceea ce făcea, Mathembe îl urmă. Și se simți de parcă fusese născută ca să zboare, de parcă nu existase un timp în care nu se putea desprinde de pământ. Pădurea multicoloră dispăru sub ea. Îngerul îi deschidea calea, iar ea îl urma. Nu se uita în jos, nu avea ochi decât pentru frumosul înger de bronz care o conducea, înălțând-o spre lumină, și pentru spațiul ce se despica extatic în jurul trupului ei.

Așa o fac ei oare, se minună ea, *în zbor, departe de grijile și durerile omenești?*

Zburau tot mai sus, mai sus, spintecând tăriile albastre ca o suliță, până când Mathembe simți că dacă se va uita în jos pădurea pe care o lăsase în urmă i se va înfățișa ca un punct aproape imperceptibil. Privi și o văzu: o insulă ca un covor multicolor, plutind într-o mare de nori. Se înălțară mai sus, tot mai sus și observă și alte insulițe în oceane de nori, lumi împădurite ca cea pe care se născuse în Visare, aflată acum la multe, multe ore și zile de zbor distanță. Plutiră până când cerul se întunecă. Zburară până la marginea spațiului, acolo unde nici măcar un înger nu putea supraviețui atmosferei rarefiate. Aripile ei băteau însă cu o forță crescândă, iar ea înțelese că în Visare respiratul și mâncatul, băutul și dormitul, reprezentau plăceri în voia cărora te puteai lăsa oricât.

- Vino, rosti din nou îngerul cel minunat, cufundat în aerul prea diluat ca să-i susțină cuvintele.

Cu o mișcare neașteptată, înfiorată, a trupului, el se îndepărtă de ea, cu aripile strâns pliate pe lângă corp, cu brațele lipite, pledând cu întreaga sa ființă pentru o înălțare mai rapidă, ultimă. Țipând de încântare, ea își umflă aripile de borangic și-l urmă. Trecură cu viteza gândului pe lângă capătul insulei împădurite, într-un ocean de nori. Mathembe întrezări niște chipuri, distorsionate de relativitatea zborului ei. Fețe, siluete întunecate, rând după rând, șir după șir, până când atinseră locul din care izvorau chiar norii. În spatele acestora se întindea o mare cenușie, răscolită de numeroase vânturi. Aripile încremeniră deschise ca niște evantaie, supunându-se forței G. Mathembe și îngerul de bronz își întrerupseră căderea, cu vârfurile aripilor scăldate de apele mării de dimensiunea unei planete, înainte de a se strânge unul într-altul în cercuri concentrice.

- Vezi acum? o întrebă strălucitorul înger.

Mathembe văzu. Iar ceea ce văzu o împietri. Ființe omenești uriașe trudeau pe suprafața mării cenușii, cufundați în apă până la gleznc, fie-

care pas lăsând în urmă un siaj lung de zeci de kilometri. Creaturile aflate în depărtare erau pe jumătate ascunse de curbura lumii, cu picioarele îngropate în ocean şi creştetele învăluite în nori. Cu o tresărire a aripilor, Mathembe porni în spatele îngerului, către cea mai apropiată fiinţă. Cu fiecare bătaie din aripi, aceasta devenea tot mai clară.

Creaturile, înalte de zeci de kilometri, erau alcătuite din milioane şi milioane de trupuri omeneşti întinse şi legate unele de altele într-o carcasă metalică. Se apropie şi văzu cum bărbaţii, femeile şi copiii împingeau nişte manivele, transmiţând energia lor individuală unor mecanisme şi punând astfel în mişcare monstrul. Văzu muşchii înnodaţi şi feţele supte de efortul fără sfârşit. Ar fi trebuit să se audă vaietul milioanelor de voci, strigându-şi durerea comună. Creaturile trudeau însă în tăcere, susţinând pe umerii lor încovoiaţi paradisul.

Fluturat de aripi. Mathembe şi îngerul tâşniră prin paravanul norilor. Capul plecat al unui om-monstru îi privi cu ochii săi omeneşti, buzele se deschiseră, dar fulgerul arămiu-argintiu se mişca prea repede, era prea năucitor de rapid ca să mai poată auzi cuvintele.

Se rotiră deasupra insulei împădurite şi, asemeni unui curcubeu de aripi, atinseră covorul luminişului înconjurat de dumbrăvi cât nişte turnuri.

- Cine sunt ei? întrebă Mathembe înfăşurându-se în aripi ca într-o pelerină.

Îşi imagină condamnaţii, păcătoşii, pe cei avari şi pe cei plini de cruzime sau doar nesocotiţi. Se gândi la cei care într-un fel sau altul trebuie să fi încălcat legile severe ale divinităţii. Îngerul râse. Râsul îngerilor este straniu şi teribil.

- Nu ştii? Sunt Proclamatori.

Apoi se petrecu ceva ca în vise, când recunoşti în persoana străinilor prieteni ascunşi în corpuri nefamiliare, iar prietenii devin de nerecunoscut în propriile lor forme, altădată atât de binecunoscute. Iar îngerii pot fi taţi, iar taţii îngeri.

- Nu există colţ de pământ unde să nu ajungă rădăcinile, vorbi îngerul, care era tatăl ei. Nu există porţiuni necuprinse în matrice. Visarea stăpâneşte totul. Proclamatorii cred că atunci când mor se apropie de Dumnezeu, dar chiar şi ei sunt parte a Visării. În timp ce trupurile muritoare le putrezesc în pământ, rădăcinile se ramifică în sol, cresc în corpurile lor, de-a lungul oaselor lor, umplându-le tigvele şi nervii, absorbind amintirile muribunde ale curilor prin neuronii lor, trăgându-le din moarte înapoi în Visare, acolo unde vor fi năuciţi, intimidaţi, unde vor cădea pradă acelora care şi-au dus viaţa pământească în credinţa izbăvitoare a Visării.

- Nu este paradisul, îţi dai seama. Este o altă treaptă a existenţei, un alt mod de viaţă. Raiul mai poate aştepta, dar în această lume, ca şi în cealaltă, există şi păcat, şi răutate, şi o forţă destructivă, precum există

şi asupriţi şi asupritori. Cu deosebirea însă că aici Confesorii sunt cei ce asupresc, iar Proclamatorii sunt cei ce se supun.

După părerea Mathembei, nici cel mai ridicat grad de agresiune în viaţa pământească nu justifica pedeapsa teribilă pe care Confesorii o aruncau asupra Proclamatorilor morţi. Înţelegea acum nevoia acestora de iad. Şi de ce teologia Confesoare nu închipuise un loc al pedepsei veşnice.

- Tu ai făcut asta! Era o acuzaţie, iar tatăl ei o luă ca atare. Tu m-ai adus aici, în acest loc pe care l-ai creat tu.

Vorbele ei erau greoaie. Nici chiar în Visare nu se pricepea pe de-a-ntregul să le lege.

- Şi mă învinovăţeşti, după câte mi-au făcut? răspunse spiritul tatălui ei. Mă învinovăţeşti pe mine?

Se ridică în picioare, iar Mathembe-din-Vis observă că pielea lui arămie era acoperită de pete. O accentuare a culorii se vedea acolo unde rădăcinile şi crengile îi devoraseră trupul pământesc. Urme de găuri îi acopereau mâinile şi picioarele.

- Te înşeli. Nu eu am făcut acest loc. Nu este Visarea mea. Este a noastră, a tuturor generaţiilor de Fileli. Toţi ai mei sunt aici, ai mei şi ai tăi. Dacă vrei să învinovăţeşti pe cineva, învinovăţeşte-te pe tine, căci acelaşi fir genetic care-i străbate pe ei, te străbate şi pe tine. Acest loc este în egală măsură al tău şi al lor. Ei au pătruns prin matrice, m-au căutat, m-au găsit şi m-au adus aici, iar eu, la rândul meu, te-am găsit pe tine, singură în întuneric şi te-am făcut să apari dintr-o sămânţă.

- Dar eu nu sunt moartă, spuse Mathembe-din-Vis. În asta constă diferenţa. Eu mă pot întoarce.

- Atunci de ce te afli aici? Vocea tatălui era acum severă, suspicioasă. Era oare gelos pe Mathembe pentru că avea o viaţă şi un corp la care se putea întoarce, în timp ce el rămânea prins în cursa visării înaintaşilor săi?

- Pentru că trebuie să ştiu.

- Ce trebuie să ştii?

- Dacă mama şi Hradu mai sunt în viaţă.

- A! Tatăl dădu încet din cap. Moartea schimbă lucrurile, înţelegi? Legături, iubiri, uri, există şi de cealaltă parte a morţii, dar reprezintă ceva diferit. Nu trec de pragul morţii. Ceea ce rezistă dincolo de moarte sunt amintirile sentimentelor. Din aceste amintiri încercăm să ne reclădim iubirile.

- Ce spui?

- Aici am alte iubiri.

Îşi lovi tatăl cu palma argintie. Şi toate zburătoarele din jurul lor se înălţară laolaltă, cu fluturări de aripi.

- Şi tu vei trece prin asta când îţi va veni rândul, spuse el. Aripile îngerului se deschiseră. Tatăl privi cerul albastru, atât de albastru. Dar

încă îmi aduc aminte de afecţiune. Şi de dragoste. Şi încă mai ţin la ei, aşa cum ţin la tine.

Se ridică, nu mult, în aerul albastru.

- Nu i-am găsit nici pe insulele-păduri, nici în matrice. Sunt încă printre cei vii.

- Unde sunt?

- Viaţa pământeană se deosebeşte la fel de mult de viaţa-din-vis ca şi de cea prenatală. Nu pot pătrunde moartea cu atâta uşurinţă ca tine, ori aşa cum o face tatăl meu, aflat pe tărâmul dintre cele două.

- Ştii unde sunt?

Tatăl înălţă din umeri. Aripile îi tremurară, slobozind o notă muzicală.

- I-am văzut. Nu cu ochii mei, bineînţeles, ci prin ochii altora. Doar pentru o clipă, în colţul ochiului. Dar ei erau, crezi că aş putea să uit vreodată chipurile lor?

- Unde sunt?

- Noţiunea de timp aici este diferită de cea din viaţa pământeană. Poate că sunt duşi de secunde, zile sau ani.

- Unde?

- În tabere. Tatăl ei se înalţă la nivelul vârfurilor copacilor. Dacă îi găseşti, spune-le ce s-a întâmplat. Familia reprezintă speranţa viitorului, o comoară genetică transmisă generaţiilor următoare. Spune-i lui Hradu să nu se supere pe mine, salvează-l din prostiile pe care le face. Spune-i mamei tale că nu este vina ei, că niciodată n-a fost vina ei şi dacă poţi, salvează-o din teribila capcană a dorinţei de a fi mereu la înălţime. Dar nu-i povesti despre ceea ce ţi-am spus eu în legătură cu natura iubirii din aceste locuri.

Şi cu un fâlfâit al aripilor arămii dispăru în cerul albastru, atât de albastru.

Mathembe simţi că o cuprinde un fel de sfârşeală. Nu era ceva venit din interiorul ei, ci alţii i-o trimiseseră, strămoşii ei, mai puternici pe tărâmul Visării decât ea. O respingeau, o îndepărtau din locul acela în care pătrunsese ca o intrusă, îi cereau să se înapoieze la viaţa pământească. Încercă să lupte împotriva acestei senzaţii, dar prea mulţi Fileli se uniseră împotriva ei. Învelită în propriile-i aripi, se ghemui pe covorul poienii. Somnul pluti deasupra ei, o cuprinse, iar noţiunea timpului dispăru. Din nou visă în Visare. Visă că soarele, luna şi stelele îţi accelerau rotaţia, până când cerul de deasupra ei deveni un inel de lumină. Visă că dormea sub acel cer sclipitor. Cădeau ploi, vânturile o acopereau cu frunze şi ramuri uscate, ninsori se pogorau peste ea, iar sub ele patul de frunze putrezea, atacat de bacterii, transformându-se în humus, topindu-se în sol. Plante noi îşi înfigeau rădăcinile în inima ei, dându-i lovitură după lovitură, zăpezile se topeau, iar trupul ei decrepit hrănea încrengături roşietice de plante parazite. Muşchiul o acoperea, ferigile izbucneau ca focurile de artificii din trupul ei adormit. În rapida

succesiune a anotimpurilor, întreaga pădure îşi reclama dreptul asupra corpului ei, în timp ce învelişul argintiu, îngeresc, putrezea, reducându-se la o scânteie, la o sclipire a conştiinţei ei adormite ce se scufunda adânc în pământ.

Întunericul o învălui. Asemeni stelelor îndepărtate, pe fundalul negru sticleau alte lumini. Spirite înrudite călătoreau în moarte, în căutarea propriilor paradisuri sau iaduri. Dar drumul Mathembei era în sens contrar, ea se lupta împotriva curenţilor care-i atrăgeau pe ei mai adânc, mai adânc, în matrice. Deasupra se afla lumina, adevărata lumină, iar ea se zbătea să ajungă acolo, se lupta cu valul morţii care devenea din ce în ce mai puternic pe măsură ce îşi dorea să se apropie de lumină. Visarea ameninţa acum, transformată într-un torent, dar ea se împotrivea, se împotrivea, iar lumina creştea, creştea, iar ea se aruncă înspre ea.

Acasă!

Deschise ochii. Rogojina de păr aspru ce acoperea puntea lui Unchunkolo îi zgâriase pielea. Aerul era rece şi mirosea a dimineaţă. O fîşie violetă împodobea orizontul către est. Puntea de sub ea trepidă: zvâcnirea inconfundabilă a motoarelor. Ea îşi contemplă trupul: slăbuţ, uscăţiv, plin de cicatrici. Nu se putea compara cu argintia Mathembe-din-Vis. Dar era al ei. Conexiunile neuronice fuseseră îndepărtate şi zăceau lângă ea pe punte: o grămadă de biotectură contorsionată. Doi îngenunche lângă ea. Îi turnă nişte ceai dintr-un recipient. Era căldut şi aproape lipsit de gust. Mathembe bău cu înghiţituri mici. Făcu un gest înspre ceasul lui.

- O oră şi douăzeci şi şapte de minute. De ce, ţi s-a părut că a durat mai mult?

Ea ridică din umeri şi-i spuse prin gesturi: *Mai vreau ceai.* Doi îi oferi o ceaşcă. O privi în ochi pentru o clipă, profitând de faptul că pavăza ei nu era ridicată, şi pătrunse dincolo de expresia obişnuită a feţei, acolo unde îşi găseau adăpost adevărurile. Văzu ceea ce ascundea ea acolo. Şi în acel moment înţelese că ea îl va părăsi.

Nu-l lăsă s-o însoţească mai departe de scara tambuchiului. Aşa după cum indicaseră demult oracolele, el se născuse cu apa fluviului în sânge, iar pământul avea să-l atragă cu gravitaţia sa emoţională şi să-l distrugă. Ar fi mers cu ea. Îl durea, aşa cum dor lucrurile pe care le simţi în inimă, îl durea ca un cuţit ce ţi se răsuceşte în măruntaie într-o alee dintr-un capăt uitat de oraş. Ea trase fermoarul jachetei pictate, ca să se apere de vântul rece dinspre est. Vântul purta cu sine prevestirea ninsorii şi mirosul trecutelor ierni. O ajută să fixeze capul buricului în simulacrul acela de ţesătură care îl speriase atât de mult la prima lor întâlnire, în noaptea în care el crezuse despre ea că ar fi fost un monstru bicefal venit din Visare. Monştrii ce sălăşluiau acolo, aflase Doi, erau şi mai înspăimântători şi mai uriaşi. Refugiaţii se îngheşuiau la ţărm, ve-

ghind asupra puținelor lucruri care le rămăseseră după achitarea taxei de ieșire impuse de Proclamatori.

- E nebună, spuse capul, furios că fusese mutat de la locul său din căldura sufletească a lui Unchunkolo și a Visării ei. De ce n-ai făcut-o cu ea? Poate că atunci n-ar mai goni ca o nebună în vânătoarea asta fără sfârșit de la capătul lumii. Ei bine, ai pierdut ocazia. Ar fi fost atât de bună!

Doi înțelese că ei nu fuseseră sortiți unul altuia ca iubiți. Zeii substanțelor chimice, stăpânii feromonilor, hotărâseră astfel. Pentru ei puseseră deoparte o legătură mai rară și mai bogată în semnificații!

Simțiseră mirosul taberelor încă de când Unchunkolo se afla la o zi distanță, în susul fluviului. Îl aducea vântul de est, care sufla dinspre colinele pârjolite de foc de deasupra Orașului Vechi Kilimambasa. Era un iz de urină și fecale. Era mirosul pământului roșu, lipsit de viață, pe care miile de picioare îl transformaseră în noroi. Mirosul lemnului fumegând și al cenușii. Mirosul de apă infestată și de organici în putrefacție. Miasma bolilor considerate de toți dispărute din ținutul acela de mii de ani, dar care doar dormitaseră în stare latentă, precum Janeel și Obolunayé în sălașurile lor. Așteptaseră o răsturnare totală a situației mondiale pentru a-și croi drum la suprafață. Mirosul tuturor acestor lucruri luate laolaltă însemna însă, mai presus de toate, mirosul deposedării.

În întunericul dinaintea zorilor, pe când Unchunkolo sonda adâncimea fluviului lansându-și ancorele, tabăra părea chiar arătoasă, o încununare a luminilor din Vechiul Oraș Kilimambasa - o constelație de globuri luminescente și focuri pâlpâitoare. Apoi, puțin câte puțin, lumina împrăștie toate iluziile. Adevărul ieși la iveală. Siluetele negre ale centralelor eoliene din vârful colinelor, orientându-se după vântul de est. Perdeaua de fum degajat de arderea lemnului și de smog hidrocarbonic. Crăpăturile pământului roșu și uscat, tocit de picioare, încrustat de ploi, tăiate adânc în carnea de humă. Baloanele urâte, argintii, ale adăposturilor de urgență și ale cantinelor. Aripile de plastic ale cocioabelor, înghesuite unele într-altele. Zidurile zdrențuite încercuind așazise grădini. Oamenii, care își luaseră deja în lumina dimineții postura de deposedați: stăteau pe vine, cu mâinile atârnând lenește de-a lungul trupurilor sau sprijinite pe genunchi. Șir după șir de refugiați, surprinși în prag, pe alei, rezemați de ziduri și garduri, pe lângă parcările jeepurilor și bursele locurilor de muncă.

- Nu te poți duce acolo, îi spusese Doi.

Mathembe își închisese pumnul drept. Încet, încet. *Hotărâre.*

- N-ai la baza cercetărilor tale decât o idee, o noțiune, ceva ce ți s-a spus într-un vis.

Uneori nu avem nevoie decât de o noțiune, răspunsese ea, dar știa că, chiar să fi plutit pe ape alături de el toată viața, tot nu ar fi putut-o înțelege niciodată.

La capătul scării tambuchiului îl sărută, aşa cum se sărută două spirite înfrăţite, deşi nu astfel şi-o dorea Doi. Apoi, fără nici un semn de rămas-bun, îi întoarse spatele, iar valul permanent al refugiaţilor - uimiţi, oripilaţi, uşuraţi, încântaţi - o cuprinse şi o duse de lângă el. Cu sunetul unei muzici în urechi, sunetul sentimentelor acumulate în timp, unul după altul, se urcă pe puntea de încărcare şi îi zări luciul argintiu al bagajului pe care-l ducea în spate, trecând de rândurile de funcţionari ai imigraţiei, apucând apoi pe străzile întortocheate ale oraşului Kilimambasa, călcând pe pământul reavăn, învăluită de fum. Apoi n-o mai văzu.

În noaptea în care Unchunkolo se îndreptă spre sud ca să preia o încărcătură de buşteni, Doi trecu pe la verişoara sa Ridicătoarea/Afaceri Externe. Coborîră împreună în locul secret unde se ducea toată lumea, aşa că de fapt nu era un secret pentru nimeni, iar acolo se iubiră până când stelele se stinseră, iar marginea lumii se legănă dincolo de soare. Spre marea lor surprindere, totală şi reciprocă, descoperiră că le plăcuse, că se bucuraseră unul de celălalt, că lumea putea fi plină de lucruri interesante, pentru care merita să plângi, să râzi sau să te minunezi împreună cu celălalt. Când se dădură publicităţii anunţurile matrimoniale, cu ocazia solstiţiului de iarnă, numele lor figurau pe listă. Iar în anii care urmară, au trăit şi s-au iubit împreună, tachinându-se din când în când unul pe celălalt, certându-se uneori, membrii mai tineri ai echipajului dispărând în astfel de ocazii de pe câmpul de luptă. Fură investiţi cu ranguri înalte pe navă, în cadrul familiei şi al statului, şi-i dăruiră lui Unchunkolo urmaşi mulţi şi arătoşi de-a lungul anilor în care aceasta continuă să navigheze pe apele marelui fluviu.

Lagărele

Colecționarul de curiozități de dincolo-de-ape cumpără capul de la proprietarul cafenelei, în schimbul sumei de șaizeci de enni, căci se gândise că va reprezenta o atracție irezistibilă în vitrina magazinului său de pe bulevardul Sprijinului Divin.

Proprietarul cafenelei vându capul colecționarului de curiozități de dincolo-de-ape întrucât clienții se plângeau că nu-și puteau bea vinul și mânca gustările în liniște, din cauza zgomotului pe care-l făcea.

Nevasta proprietarului, o femeie de treabă pe care surplusul de kilograme o făcea să fie mulțumită, așezase capul pe raftul de sub televizor, pentru că acesta nu încetase să cânte în stradă până când nu se găsise cineva care să-l aducă înăuntru. De altfel de trei zile ploua încontinuu.

Capul cânta pe stradă, în ploaie, din cauza diferendului pe care-l avusese cu nepoata lui. Înnebunită de exasperare, ea îl lăsase acolo, în ploaie și în noroi, pe strada alunecoasă și denivelată.

Nepoata se certase cu capul pentru că acesta refuzase să o însoțească și să urce strada întortocheată și noroioasă, să treacă de încâlceala baricadelor dinspre lagăr. Fusese o dispută ciudată, cearta aceea dintre cap și nepoata lui, purtată în ploaie, în mijlocul străzii pline de noroi. O fată mută și un cap care vorbea. Lucrătorii din schimbul de noapte care urcau dealul și cei din schimbul de zi care îl coborau se opriseră să asiste la incident.

- De ce se ceartă?
- Se pare că, după părerea lui, e o greșeală să se ducă acolo.
- Bine gândit. Ea ce zice?

O ridicare din umeri.

- Probabil că-l contrazice.
- E nebună.

După plecarea lucrătorilor, străzile se umplură cu organici ce se deplasau încolo și încoace pe numeroasele lor picioare. Erau muncitorii din lagăre, de a căror calificare nu avea nimeni nevoie, fiind astfel obligați să se angajeze cu ziua sau cu săptămâna în serviciul organic. Cei doi, fata mută și bătrânul volubil, încă se mai certau. Indiferent însă de originea lor, acei lucrători deveniseră organici și nu mai puteau înțelege că fata insista să meargă mai departe și că bunicul ei o sfătuia să renunțe, să pună capăt căutării, să accepte faptul că s-ar fi putut să nu găsească niciodată ceea ce căuta. Venise momentul resemnării, al durerii, venise clipa când trebuiau să meargă mai departe, ca apele fluviului,

iar ea să se ocupe şi de propria persoană, nu numai de ceilalţi. Fata cu jacheta argintie, pictată, ridicase capul şi încercase să-l ducă cu forţa spre punctul de control, dar capul începuse să cânte şi să răcnească. Oamenii ieşeau din magazine şi din restaurantele micuţe să vadă ce naiba se petrecea afară. Văzură fata înălţând vasul în care se afla capul şi trântindu-l, zdrobindu-l de pământ. Fără un cuvânt porni ca o furtună în sus pe deal, înfruntând ploaia şi furnicarul organicilor multipezi.

- Drace, are ceva temperament fata asta! spuseseră oamenii. Capul începuse apoi să cânte, cu vasul făcut bucăţi şi cu ruticulii zvârcolindu-se pe dalele murdare. Începuse să cânte în noroi, pe stradă, sub ploaia timpurie de iarnă.

Bineînţeles că ea s-a întors. Sentimentul vinovăţiei era la ea tot atât de natural şi incurabil precum bătăile inimii. Cu ajutorul unei înscripţii pe un carton întreba în fiecare magazin şi restaurant de-a lungul străzii Celui De-al Treilea Deal, dar capul, sătul până peste urechi de pastilele contra răului de călătorie şi de geanta sport în care-l îndesase Mathembe aşa încât să nu trezească interesul vameşilor, se afla acum în apropierea ţărmului imperial.

În fiecare zi, pe când îşi lustruia produsele de olărie, domnul Vrishna îi spunea capului că spera să fie cumpărat de cineva de deasupra celui de-al patrulea nivel. De una dintre acele femei cu picioare lungi, sâni mari şi rase în cap, care treceau pe lângă vitrina lui în automobile albastru-argintiu. Femeile, susţinea el, au un simţ al ororii mai dezvoltat decât bărbaţii, iar femeile de deasupra celui de-al patrulea nivel erau cele mai înaintate dintre toate în această privinţă. Ce bine ar arăta capul ca senzaţie a serii la unul dintre acele supeuri ţinute la al patrulea nivel. Ce subiect de conversaţie ar fi. Cu siguranţă că acea petrecere ar rămâne memorabilă. Da, spera ca astăzi să fie ziua în care unul dintre acele automobile albastre-argintii care se deplasau silenţios de-a lungul bulevardului Sprijinului Divin să se oprească, din el să coboare una dintre acele femei cu picioare lungi, sâni mari şi umbrele care îţ apărau creştetele pudrate cu praf de crom de ploaia acidă, să coboare deci şi să se uite în vitrina domnului Vrishna, proprietarul magazinului "Vrishna şi Compania: *Obiecte de Artă* Internaţională", şi să izbucnească în râsul acela prostesc al celor de la al patrulea nivel, la priveliştea oferită de capul din interiorul vasului crăpat. Aceasta să fie ziua în care să se deschidă uşa, iar clopoţeii de la intrare să sune, să se audă ţăcănitul ritmic al tocurilor acelei femei de la nivelul al patrulea cu picioare lungi, sâni mari şi rase în cap pe podeaua sa de lemn lustruit (nu era de lemn adevărat, bineînţeles, nu-şi putea permite un asemenea articol în zilele acelea, dar plasticul celulozic reuşea să înlocuiască cu succes lemnul), cartela ei să lucească albastru-argintiu în lumina spoturilor din magazin, iar dispozitivul lui de decodare să-i sticlească seducător, el să se încline şi să-i mulţumească şi să-i ofere acea noutate unică şi tocurile ei să

țăcăne afară din magazinul "Vrishna și Compania: *Obiecte de Artă* Internaționale", în ploaia măruntă.

Capul a stat în vitrina domnului Vrishna numai câteva zile. Câmpul său vizual se reducea la câteva sute de metri de fațade de magazine, pavaje de plastic ale intrărilor unsuroase, reclame holografice pentru Berea-Cinci-Inimi (îl cuprinsese sentimentul nostalgiei după apartamentul urât mirositor din aleea Felinarului), taxiuri ce stropeau totul în jur și autobuze fumegătoare, dar văzuse suficient din oraș ca să-și dea seama că automobilul albastru-argintiu nu va opri niciodată acolo, că femeia cu picioare lungi și sâni mari nu va veni să se uite în vitrină, cu pupilele dilatate de oroare și plăcere. În fiecare noapte își ridica privirile dincolo de zâmbetul forțat al Fetei-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi, către vârfurile diamantice ale turnurilor, către locul în care acestea împungeau și risipeau norii eterni și-i făceau să strălucească cu luminile lor, iar circuitele dendrificate ale minții lui îl făceau să-și imagineze turnurile înălțându-se dincolo de ceea ce putea el cuprinde cu privirea, suple, drepte și argintii în lumina lunii. Visa și oamenii frumoși, zvelți, frumoși, argintați de lună, care trăiau întreaga lor viață la altitudini amețitoare, și-și dădea seama că ei erau tot atât de îndepărtați și de neatins, ca și multiubita sa soție decedată, care se îmbarcase pe una dintre Navele Sfinte și colinda universul. Odată ajunși acolo sus, nu mai coborau.

Dacă ideea de a fi punctul de atracție al unui supeu ce se desfășoară la cinci kilometri înălțime în stratosferă nu-l încânta prea tare, nici gândul unei vieți petrecute la nivelul zero, în vitrina magazinului "Vrishna și Compania: *Obiecte de Artă* Internațională" nu-l atrăgea, mai ales că era înghesuit între un ceasornic împodobit cu imagini în care puteai admira toți sfinții zvârcolindu-se într-un rai caleidoscopic și o creatură extrasolară oarecare, mirosind puternic a formaldehidă. Înapoi peste fluviul acela, unde responsabilitățile și legăturile prieteniei erau neglijate. Sus, pe un deal acoperit cu noroi, printre porțile acelea ghimpate, se afla nepoata lui, mută în fața lumii. Chiar și un singur par reprezintă un întreg univers pentru un cap fără trup.

În cea de-a treia noapte în care băiatul trecea pe-acolo, capul îl strigă prin geam. Beat, cu mințile rătăcite de droguri, îndopat cu substanțele neuro-chimice ale virușilor ilegali, băiatul, îmbrăcat cu o haină de ploaie impermeabilă murdară și măturând pământul, cu gluga întesată de insigne, se dădu înapoi, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Dar când dansezi cu diavolul în lumina palidă a lunii, nimic din ceea ce nu-ți dorești să te rănească nu te rănește, nici măcar nu te atinge, așa că băiatul își puse palmele soioase pe geamul imaculat al vitrinei domnului Vrishna, aburindu-l cu respirația.

- Ce obiect mai ești și tu? În întunericul de sub gluga șiroind de ploaie, ochii îi sticleau. Irisul era cuprins de viruși.

- Ajută-mă, spuse capul. Scoate-mă de aici.

Băiatul dădu din cap, rânjind.

- O, nu, asta-i grozav, cea mai bună poantă de până acum! Cea mai bună de departe! Cu capul dat pe spate, râzând în ploaia acidă, începu să se învârtă în mijlocul bulevardului Sprijinului Divin.

În noaptea următoare se întoarse, dar de data aceasta sclipirile din ochi nu mai erau deloc de nebunești. Ploaia se scurgea pe geam. Spuse:

- Hei, ești chiar de-adevăratelea! Ce-ai făcut, frate, de te-ai pricopsit cu o chestie ca asta?

- Am trăit, îi răspunse capul. Asta-i tot.

Băiatul râse, dar nu era hohotul demenț din noaptea precedentă, ci râsul amar, dureros, al solidarității.

- Tu și cu mine, frate. Amîndoi.

Și dispăru. Dar capul știa că acum era al lui. Se va întoarce noaptea următoare și cealaltă și cu fiecare noapte capul îl va atrage mai aproape și mai aproape.

- Știu că mă poți scoate de-aici dacă vrei.

- De ce aș face-o, omule?

- Pentru că eu sunt un bun prețios.

- Atunci de ce te mai afli încă aici, în vitrină?

- Am fost într-un loc unde n-a mai fost nimeni.

- Unde vine asta, omule?

- În moarte.

- Toți ne ducem acolo, bătrâne!

- Dar nimeni nu s-a întors. Cu excepția mea. Eu am fost în moarte și m-am întors. Știu cum este. Moartea, băiete, moartea. Asta este călătoria ultimă. Drogurile tale, băutura, stările de alterare a conștienței, astea sunt nimic, băiete, nimic. Dar eu știu ce se află dincolo de lumina aceea albă, eu am fost acolo. Am fost acolo, îți spun.

Umbrele matinale se înghesuiau pe bulevardul Sprijinului Divin. Deasupra, lumina se agita între turlele turnurilor, ca o ființă prinsă în cursă.

- 'mnezeule, nu știu, bătrâne!

Când ajunse la jumătatea câmpului vizual al capului, băiatul se întoarse, cu haina fluturând în bătaia schimbătoarelor vânturi care măturau străzile capitalei imperiale. Era pe punctul de a spune ceva. De a vorbi. Îi făcu semn cu mâna și dădu din cap. Apoi plecă.

Nu se întoarse în noaptea următoare, nici în cealaltă și nici în cea de după. Apoi, la ora de coșmar când taxiurile zburau pe străzile alunecoase de ploaie, capul se trezi din visele lui vinovate despre străzi noroioase care urcau, urcau, urcau la nesfârșit, tresărind la auzul unui tunet. Și văzu fața care se uita la el, la câțiva centimetri distanță de geam.

- Moartea, bătrâne.

- Vrei să-ți povestesc despre ea? Vrei să afli? Îți pot spune. Tot ce dorești să știi. Răspunsul la cea mai tulburătoare întrebare.

-Știu că poți, spuse băiatul de sub glugă. Închide ochii.

Ciocanul uriaş zdrobi vitrina domnului Vrishna în sute de cioburi strălucitoare. Alarma începu să ţiuie. Capul simţi că e înşfăcat de la locul său, dintre ceasul-panteon şi fiinţa extraplanetară. Mâini îl cuprinseră, îl ascunseră în haina ceruită, în căldura şi mirosul corpului, în timp ce paşii răsunau pe străzile alunecoase, fugind, fugind, fugind.

Se numea Ghundaleyo. Era o făptură a străzilor şi intersecţiilor, rezultată în urma ciocnirilor întâmplătoare ale cromozomilor, petrecute prin colţurile întunecate ale Lumii Sfârşitului de Săptămână. Măturat de vânt de pe străzi, fusese irezistibil atras de încâlceala şi nodurile afacerilor. *Ce faci aici, lasă-mă să văd, să aud, lasă-mă să ating, lasă-mă să intru.* Dar toţi îi întorceau spatele, cu un zâmbet în colţul gurii şi o sclipire în ochi în lumina neonică şi în strălucirea policromă a automobilelor sidefii. Viaţa ca un val izbindu-se la nesfârşit de ţărm, o înălţime tumultoasă care, dacă se întâmplă să-ţi pierzi echilibrul chiar şi o clipă, te trage în jos şi te acoperă. Era inevitabilă deci atracţia faţă de un loc precum jungla razei-I, care i-a fost casă. Acolo unde trei linii monorai traversau păienjenişul grinzilor de oţel, îşi amenajase un mic adăpost printre bare, pardosit cu rafturi de plastic din pieţele părăsite şi acoperit cu fâşii de material din sacii de gunoi. Era un adăpost, o casă, un pântec, un loc în care putea întoarce spatele realităţii - tot timpul zgâlţâit de monoraiurile suburbiilor şi prins în vârtejul peticelor de polietilenă, răscolite de puternicele vânturi dinspre vest.

- Isuse, ce mă fac cu tine? întrebă el gândindu-se că nu-şi va mai putea păstra statutul. Pentru că fura nu ca să-şi asigure nevoile, ci pentru că exista întotdeauna ceva de furat.

- Hrăneşte-mă, răspunse capul.

- Să te hrănesc? Eşti mort, cum poţi să mănânci?

- Dacă nu-mi dai de mâncare, mor. De-adevăratelea.

Ca urmare băiatul fură pentru cap de la magazinul unei staţii monorai suspendate o sticlă cu hrană din plante de casă.

- Povesteşte-mi acum despre moarte. Vărsă cinci picături pe ruticuli. Isuse, ia te uită! Ştii că eşti cineva, bătrâne? Cortul de plastic cu întăriturile de oţel se cutremură sub valul de trepidaţii stârnit de vehiculele suburbane.

- Ce este de ştiut despre moarte? Vei afla totul destul de curând, băiete, dacă n-ai grijă de tine.

- Nu mă enerva, bătrâne, că te scot afară pe linia principală şi te ţin acolo toată ziua să te plouă-n creştet şi poate că trenurile or să te azvârle jos sau poate că nu, dar dacă da, o să cazi jos, jos de tot şi o să te spargi într-o sută de mii de fărâme!

Dornic să mai înainteze cu un pas spre ceea ce-şi propusese, capul îşi stăpâni simţul critic.

- Moartea, zise băiatul în noaptea următoare, pe când vânturile de vest spulberau rămăşiţele de saci de gunoi, lovindu-le de stalactitele de plastic.

- Îţi voi povesti despre moarte, spuse capul. Dar vreau mai întâi să mă scoţi afară. Eu stau toată ziua aici când tu dormi şi toată noaptea când te duci dracu' ştie unde. Ia-mă cu tine. Mă plictisesc.

- Şi ai să-mi povesteşti atunci despre moarte?

- Atunci îţi voi povesti.

Se plimbară pe străzi, în bubuitul de tunet ce înconjura semnalele luminoase de circulaţie de pe turnuri. Pătrunseră în rădăcinile masive de sprijin ale turnurilor, scăldaţi în luminile albe şi în şuieratul domol al monoraiurilor. Capul poposi în cele din urmă pe o măsuţă de lângă nişte ferestre vârstate de ploaie, privind luminile, turnurile şi umbrele care se mişcau prin nori.

- Să mergi toată noaptea cu un singur bilet, spuse băiatul. Să călătoreşti până în zorii zilei. Ai văzut destul?

Fetele de-o noapte, îmbrăcate în pantalonii lor strâmţi şi tricourile lor mulate, al căror câmp de acţiune era trenul nocturn, se aşezară în faţa lui Ghundaleyo şi-i oferiră sex, bani, băutură, droguri, cu condiţia să le lase să se joace cu capul, dar ceea ce-i promiseseră ele nu reprezenta nici o noutate pentru el. Nu-i puteau oferi moartea.

- Haide, spune-mi, cum e? Fulgerele izbucnite din reţeaua de putere a monoraiurilor zburau de la un turn la altul, luminându-le feţele într-un albastru de coşmar.

- Tu cum crezi că e?

Reclame holografice se înghesuiau deasupra lor, o invocaţie către îngerii protectori ai comerţului.

- Îmi închipui că există o clipă după ultima suflare, după ultima bătaie a inimii, când creierul este încă în viaţă şi conştient, când îţi dai seama că inima ţi s-a oprit şi că n-o să mai bată niciodată, că nu mai ai suflare şi că nici nu vei mai avea vreodată. În copilăric încercam să-mi imaginez cum va fi şi-mi ţineam respiraţia până când simţeam că îmi explodează capul, până când vedeam roşu şi negru în faţa ochilor, până când mintea îmi ajungea la limită, încât n-o mai puteam controla şi totul se zvârcolea în durere, în foc şi în panică. Şi atunci respiram din nou şi mă întorceam la viaţă. Aşa-mi imaginez că trebuie să fie moartea. Încetezi pentru totdeauna să respiri.

- Ai dreptate, minţi capul.

- O, Doamne, murmură băiatul.

Fură o friptură. O friptură adevărată, din carne de animal sacrificat, nu una din bucăţile de carne artificială pe care corporaţiile alimentare le numeau aşa. Una copiată după patentele de biotectură provinciale.

- Mâncare bună, adevărată, zise el, cu fărâmiţe de carne căzându-i din gură, printre ruticuli.

- Te-ai gândit vreodată să pleci de-aici? îi sugeră capul. Te-ai gândit că ai putea duce o viaţă mai bună în altă parte? Oraşul ăsta nu-i un loc potrivit pentru oameni. Te înghite, îţi stoarce şi ultima rămăşiţă din ceea

ce e bun în tine, apoi te strânge de gât şi te azvârle în stradă. Ţi-ar merge mai bine în altă parte.

- Da? Chiar aşa? Unde?

- Pleacă spre est. Înspre fluviu. Sunt câteva locuri convenabile acolo. Viaţa e uşoară lângă apă. Poate chiar o să treci dincolo.

- Adică să trăiesc printre oamenii-din-carne. La dracu', de ce?

Dar în noaptea aceea, când ultimii dintre cei mai întârziaţi funcţionari fuseseră duşi de monotrenuri către suburbiile lor elegante care se înşirau nesfârşite în jurul capitalei - de parcă întregul univers ar fi fost alcătuit din vile cu pajişti bine întreţinute, cu câte două automobile şi mese comandate prin satelit - în noaptea aceea, când roboţii nocturni de întreţinere a străzilor se deplasau de-a lungul bulevardelor potolind beţivii şi drogaţii cu mici săgeţi neuronice, mânându-i apoi de la spate ca pe o turmă cu creierele condiţionate, cu ajutorul unui procesor central, în direcţia staţiilor de dezintoxicare, în noaptea aceea, când sirenele de-o noapte îşi îmbrăcau costumele mulate, ţăcănind din tocuri şi umblând la dispozitivele subepidermice pentru a-şi crea contururi mai curbate, mai zvelte, mai aţâţătoare, mai apetisante, în noaptea aceea deci, băiatul şi capul ieşiră să scormonească prin rădăcinile turnurilor. Noapte şi zi, zi şi noapte, maşini speciale prelucrau gunoiul provenit din rămăşiţele aruncate de sus. Megatone de gunoi hrăneau rădăcinile zgârie-norilor. Comunităţi întregi trăiau de pe urma acestor resturi, înaintând şi retrăgându-se precum o adevărată maree, migrând, scormonind, culegând, adulmecând şi mâncând. Înconjuraţi de forme de relief închipuite din gunoaie, băiatul şi capul stăteau la poalele unei grămezi uriaşe de depuneri, sub gura coşului topitorului central în care pierea înghiţită o adevărată furtună de hârtii, ambalaje şi afişe.

- Se ridică chiar până în vârf, spuse băiatul, lăsându-şi capul pe spate, vrând parcă să contemple tromba de hârtii plutitoare înaltă de kilometri. Până în vârf! Se ghemui apoi, cu haina sa slinoasă de orăşean, ochi în ochi cu capul aşezat pe o grămadă de gunoi.

- Moartea, deci.

Şi capul înţelese că nu mai putea continua cu minciuna şi făţărnicia.

- Moartea este nimic.

- Da, da...

- Nu. Serios. Moartea este nimic. Nici lumină. Nici întuneric. Nici spaţiu. Nici timp. Nici senzaţii. Nici lipsa lor. Nici conştienţă. Nimic.

- Dar lumina albă...

- O iluzie produsă de neoxigenarea centrilor văzului din creier.

- Şi în spatele luminii albe?

- Nimic. Nici o cale înapoi. Dacă te poţi întoarce, aceea nu mai e moarte. Din moarte nu te mai întorci.

- Dar tu ai făcut-o!

- Asta înseamnă că n-am murit cu adevărat. Tu crezi că ea survine instantaneu. Nu-i aşa. Se produce lent şi există mai multe feluri de

moarte. Ţi se poate opri inima, plămânii pot înceta să mai lucreze, toate funcţiunile vitale pot înceta şi-atunci intri în moarte clinică, dar poţi fi readus la viaţă printr-o serie de mijloace. Corpul tău fizic poate muri, fără nici o speranţă de revenire, dar creierul poate fi menţinut prin organici. Ca în cazul meu. Şi creierul poate muri, dar conştiinţa, mintea pot fi conservate printr-o reţea informaţională, asemeni matricei noastre pe care o numim Visarea. Apoi există moartea trupului, a creierului şi a conştiinţei, iar asta este adevărata moarte, pentru că nici o tehnologie nu te mai poate readuce la viaţă şi nimeni nu s-a întors din ea şi nimeni nu poate vorbi despre ea.

- Mincinos nenorocit!

Băiatul se dădu înapoi. Foi, resturi şi alte gunoaie cădeau asupra lor de la o înălţime ameţitoare.

- Mincinos nenorocit!

Încă un pas înapoi. Încă unul şi încă unul.

- Mincinos nenorocit!

Ţipătul venea acum de departe. Băiatul, cu haina ceruită fluturând, devenise aproape o nălucă în spatele ninsorii de hârtie.

- Mincinos nenorocit!

Se auzi pentru ultima dată, abia acoperind mugetul ventilatoarelor şi al motoarelor. Şi apoi nimic.

- Băiete!

- Puştiule!

- Ghundaleyo!

Nimic.

Atunci i se făcu frică. Pentru întâia oară de la moartea sa fizică, îşi realiză vulnerabilitatea. O frică paralizantă care îl îngheţa, frica de a se şti slab, expus ninsorii de hârtie ce se aşternea lent peste el, înălţându-se mai mult, tot mai mult, acoperindu-l, umplându-i gura aşa încât ţipetele nu i se mai auzeau, răpindu-i lumina ochilor. Frica de a fi îngropat de viu, căci gunoiul este o hrană îmbelşugată pentru ruticulii săi.

Capului îi era cel mai frică de roboţii care scormoneau gunoiul. Cu o maşină nu se poate comunica, nu există limite ale erorii. Ei nu l-ar auzi, nu l-ar vedea în timp ce ar nivela grămezile de gunoi cu tălpile lor de cauciuc. Şi chiar dacă l-ar auzi şi l-ar vedea, pentru ei nu ar fi decât o rămăşiţă printre multe altele pe care le aveau de răscolit, de încărcat şi de aruncat în uriaşul pântec al compactorului de gunoi sau în la fel de înspăimântătorul incinerator. Privi toată noaptea maşinăriile negre şi galbene deplasându-se încolo şi încoace printre deşeuri. Lumini roşii, albe şi albastre se roteau, averizând: *la o parte din calea mea, la o parte, la o parte.* Lungă şi întunecată noapte a sufletului.

Zorile în Capitală înseamnă o revărsare a griului în noaptea luminată de neon, asemeni unei persistente hemoragii interne. Spirale de ploaie loveau în temelia zgârie-norului. Măturătorii aşezaţi în linie, pe care capul îi urmărise încă de la prima geană de lumină, îşi ridicară glugile şi

se aplecară, lipindu-se aproape de pământ pe măsură ce înaintau spre deal. Capul studie atent chipul omului care urma să-l salveze, înalt, aplecat mult deasupra pământului, atingând cu vârfurile degetelor suprafața gunoiului, în timp ce-și croia drum înspre deal. Din când în când degetele lui se opreau asupra unei comori găsite în munțele de hârtie, o atingeau, o cercetau pe toate părțile, până la cei mai intimi pori, apoi fie o strecurau sub haina groaie, fie o aruncau din nou. Mai aproape. Degetele scormoneau tot mai aproape. La câțiva metri. Centimetri. Cu siguranță că ar fi trebuit să-l vadă până acum.

Degetele măturătorului atinseră vasul. Se opriră. Pipăiră conturul, crăpăturile, suprafața rece și dură. O mână îi trecu peste față. Se retrase, oripilată.

- Hei, ce-i cu tine, ești orb sau ce? zise capul.

Degetele reluară cercetarea, cu mai multă atenție de astă dată.

- Cred că am recunoscut accentul. Mâinile atinseră ochii capului. Ah! A trecut ceva vreme de când n-am mai întâlnit unul din ăsta. Lucrurile pe care le caută bogații. A apărut o modă nouă, capete importate de dincolo-de-ape?

Degetele pipăiră marginile ruticulilor.

- Mai cu atenție! strigă capul. Fața de sub gluga cerută zâmbi.

- Sper că stăpânești limba într-o măsură suficientă ca să apreciezi ironia. Măturătorul de gunoaie stătea în picioare pe fundalul soarelui cenușiu. Își dădu pe spate gluga cerută. Ochii îi erau două orbite galbene, bășicate, aproape închise sub straturile de carne rănită, sângerie, care îi acopereau partea superioară a capului, asemeni unor rădăcini.

- Conaționalii tăi au făcut-o. Și-mi plăcea mult regiunea! Tot ce atingeam părea atât de viu, de real, de strălucitor. Îți imaginezi cum putea să-i apară unui tânăr soldat al imperiului în primul său raid în afara capitalei. De-ar fi și orbirea la fel de frumoasă. Îmi place să cred că aș suporta situația puțin mai bine, dar din păcate mi-am atins ochii odată, când căzuse bandajul. N-o s-o mai fac niciodată.

Gluga acoperi din nou fața mutilată.

- Îmi pare rău. Nu-i pe placul meu să pedepsesc. Nu ești vinovat, iar eu nu fac parte dintre cei care cred că un om poartă vina întregului său popor. Era un fel de armă biologică antipersonal, cred, un dispozitiv care arunca jeturi de spori de ciuperci. Din nefericire aveam vizorul ridicat. Din nefericire, da. Dar am văzut cum ucid lucrurile acelea și nu există o moarte mai teribilă. Ros pe dinafară de infecții fungiforme. Tot ceea ce mi-au mâncat mie au fost ochii. Prefectura Ukerewe, acolo eram în patrulare. O prefectură minunată, Ukerewe. Cred că ne-au orbit copacii. Vizoarele alea te rup de restul lumii. Totul pare televizat. O răscoală locală. Câțiva Băieți Fantomă dintr-o facțiune care-și închipuia că-și poate elibera țara de sub stăpânirea împăratului cu mâinile goale și cu ajutorul sfinților, firește. N-au reușit, bineînțeles. I-am zdrobit. Dar atunci nu era ca acum, nu făceau chestia aia cu copacii. Doamne, e un

lucru îngrozitor. În toți cei patru mii de ani de la spargerea Valului Verde nu s-a inventat o pedeapsă ca asta. Trebuia să și-o închipuie imperiul.

- Cred că au trecut zece ani de atunci. Ne-am jucat aceleași joc de copii întârziați iarăși și iarăși și iarăși, până când am obținut rezultatul dorit. Zece, doisprezece, poate. Unul dintre lucrurile pe care le pierzi odată cu vederea e sentimentul timpului. Zile, nopți, anotimpuri, ani, încetează să-ți mai conducă viața. Asta, îți spun, reprezintă o mare ușurare. Nu există tiranie mai mare decât cea a ceasului.

- Acum trei-patru ani mi-am pierdut pensia de militar. Reduceri de buget, micșorarea cheltuielilor publice... Aveam suficiente economii ca să fiu descalificat, dar nu destul ca să mă întrețin. Bănuiesc că mormanele de gunoi m-au așteptat dintotdeauna.

Soldatul orb îngenunche pe deșeurile umede de ploaie și degetele explorară din nou capul.

- Nu, nu cred c-o să iau mult pe tine. Îmi pare rău. Dar a fost plăcut să aud iarăși un accent prietenesc.

- Așteaptă.

Văzătorii și orbii percep diferit pe cel care le vorbește. Văzătorul privește cu ochii. Orbii, cu urechile.

- Am o idee. O propunere.

- Ce propunere ar putea să mă intereseze?

- O asociere.

- Chiar așa? Și?

- O asociere adevărată, în care fiecare să acopere handicapul celuilalt. Voi fi ochii tăi, dacă vei fi trupul meu.

Orbul râse.

- Mi se pare o propunere bună.

- Accepți? întrebă capul.

Orbul zâmbi cu zâmbetul nevăzătorilor. Un zâmbet mai degrabă al *simțului* decât al *văzului*.

- După cum bine ai spus, într-o asociere viabilă fiecare acoperă handicapul celuilalt. Accept!

Era o asociație bună, adevărată. Orbul locuia în câteva cămăruțe în mijlocul unei reclame incandescente de neon pentru o cremă de față și n-avea nici măcar un singur bec electric. Cele câteva cămăruțe erau împodobite cu *comori* găsite în inima zgârie-norului. Uimitoare lucruri. Statuete argintii ale unor femei rugându-se cu pletele răvășite de vântul spațiului, panouri de cristal pe care dacă le atingeai te umpleau de tristețe și bucurie, spaimă, dorință și extaz, mai presus de orice experiență încercată cu un bărbat sau cu o femeie, acestea părând, prin comparație, palide și reci ca gheața, ouă metalice care în mâinile tale devin moi și ascuțite, tari și reci, fierbinți și umede, putrede și zgrumțuroase, iar în final par a fi chiar sâni, senzația fiind atât de reală încât trebuie să

deschizi ochii ca să-ţi dai seama că nu sunt decât nişte iscusite ouă de metal. Presupunând că ai ochi pe care să-i deschizi. Aproape toate obiectele găsite erau vândute de soldatul orb în schimbul hranei sau locuinţei. Acelea câteva, foarte deosebite, de care nu se îndurase să se despartă, noutăţile depăşite ale celor trăind în sfere înalte, sticleau în violetul şi stacojiul reclamei pentru crema de faţă a Doamnei Lysistra.

Capul se obişnui să trăiască în lumina Doamnei Lysistra, zi şi noapte, fără tirania vreunui ceas. În oricare oră din zi sau din noapte, orbul fixa capul în cingătoarea pe care şi-o făcuse special pentru acest scop, îşi îmbrăca haina şi mergea la turnuri. Pentru prima oară capul îşi justifică salvarea prin găsirea unei schiţe în peniţă, opera dintr-o clipă de plictis a unei femei de la cel de-al patrulea nivel, înfăţişând nudul în întregime lipsit de păr al iubitei ei, întinsă pe un divan.

- E bună. Valorează ceva... spuse capul. Întoarce-o spre mine, s-o văd mai bine... O, Doamne, asta da femeie!

- Pentru mine tot hârtie e, zise orbul. Trebuie să-mi închipui femeia. Deşi poate te surprinde, încă îmi aduc aminte de femei.

În pauze vorbeau sau jucau *fili*. Orbul era un jucător foarte bun, la fel de bun ca avocatul Kalimuni în nopţile acelea de vară, când jucau la o masă sub un copac-umbrelă, într-o piaţă retrasă din Chepsenyt. Juca atingând piesele, dar mai mult din memorie. Capul învăţase şi el să joace în memorie în timpul scurtului popas în Visare. Partidele erau plăcute şi demne de reţinut, dar modalitatea lor favorită de recreere era conversaţia, depănarea amintirilor despre vremuri trecute. Discuţii despre Ţară, întotdeauna despre Ţară. Amintirile geografice ale orbului coincideau uneori cu cele ale capului.

- Descrie-mi oraşul Ol Senok, spunea el. Mi-l aduc aminte cum arăta spre sfârşitul anului, spune-mi cum arăta atunci.

Şi capul începea să-i povestească despre pieţele acoperite cu dale de sticlă şi despre străzile aglomerate, cu case ce-şi schimbau culoarea din auriu în bronz, odată cu succesiunea anotimpurilor, despre copacii şi grădinile din spatele lor, despre ferigile şi copacii-umbrelă din preajma cafenelelor, ce-şi întindeau ramurile în aşa fel încât prima furtună a iernii nu reuşea să smulgă acoperişurile, despre trucşii şi comercianţii şi tracşii, iar când termina descrierea, orbul rămânea tăcut, uneori ore întregi, explorând străzile şi aleile oraşului Ol Senok închis în mintea sa.

- Te poţi întoarce, dacă vrei, îi zise capul într-una din zile, o piatră aruncată în fântâna gândurilor. Dacă ai ţinut atât de mult la el, de ce nu te întorci? Acum e pace.

- Oh, nu ştiu, răspunse orbul, cu zâmbetul său de nevăzător luminat de strălucirea Doamnei Lysistra. Niciodată când te întorci undeva nu mai e acelaşi lucru.

- E ceea ce vrei tu să fie, spuse capul.

- Adevărat, zise orbul. Şi e tentant. Dar doar atât: tentant. Spune-mi: cunoşti drumul care duce la graniţa prefecturii şi străbate dealurile

dintre Kapsabalé şi Elembetét? L-am parcurs cu compania mea într-o iarnă. Povesteşte-mi cum arată iarna, cu zăpada acoperind pădurea.

Cu ploaia bătând în geamuri, capul îi povesti despre felul în care omătul se aşternea ca un oraş alb, minunat, peste spiralele, evantaiele şi trunchiurile pădurii, iar orbul părea mulţumit.

Într-o zi, pe când se plimbau pe străzile umede de ploaie, întâlniră o mulţime de oameni care le bara calea.

- Faceţi loc, faceţi loc, sunt un veteran de război orb, strigă orbul, care nu era omul să-şi afirme în gura mare drepturile. Veteran de război rănit în serviciul împăratului.

- N-are rost, zise capul din locul său de la brâu. Strada e plină dintr-o parte în alta. Câteva mii, după cât îmi dau seama.

Orbul privi cu urechile şi auzi glasul tremurător al unui ceas cu radio. Îl atinse pe tânărul care era proprietarul lui.

- Scuză-mă, ce se petrece aici, de ce s-au strâns toţi oamenii ăştia?

- Nu ştii? răspunse tânărul, pe un ton ridicat, aşa cum vorbesc oamenii cu căşti pe urechi. Soseşte împăratul!

- O procesiune imperială, răcni o femeie grasă, cu o mustaţă neagră pe buza superioară şi un steag de serie cu stema imperiului în mână. Urmează să se întâlnească cu cineva de pe altă planetă. Priviţi! Priviţi! Trăiască împăratul! Dumnezeu să te binecuvânteze, Majestate, să fii victorios şi fericit, să ne conduci ani mulţi!

Era de fapt o procesiune a roboţilor-măturători de străzi, care-şi croiau drum pe bulevardul Luminii. Totul trebuia curăţat, totul trebuia să fie curat ca lacrima, fără nici o urmă de excremente sau de urină, în cinstea sosirii preafericitului şi gloriosului împărat.

- Vă rog, vă rog, lăsaţi-mă să trec, strigă orbul în murmurul crescând al mulţimii. Sunt soldat rănit în război, am fost mutilat pe când eram în serviciul împăratului. Lăsaţi-mă să trec, vă rog.

Mulţimea, cum era şi de aşteptat, îi făcu loc. Cine poate rezista şantajului moral?

- Împăratul, îi spuse orbul capului pe care-l ţinea la piept. Ce măreţ! Ştii bineînţeles că numai foarte rar se întâmplă acum ca împăratul să-şi părăsească Oraşul de Jad, căci a îmbătrânit. Chiar şi cei de stirpe regală sunt muritori. Cel în cauză trebuie să fie un străin destul de important, de vreme ce împăratul se duce la el şi nu invers.

- Este într-adevăr ceva minunat, rar şi preţios. O singură dată l-am văzut pe împărat în carne şi oase. Eram foarte mic pe-atunci. Se îndrepta, ca şi acum, spre portul spaţial. Urma să întreprindă un turneu în cele mai apropiate Lumi Surori, cu o Navă Sfântă închiriată pe o sumă fabuloasă. Cred că nu aveam mai mult de patru-cinci ani, dar încă îmi mai aduc aminte de splendoarea cortegiului imperial. Extraordinar! Minunat! Măreţ!

Un val de emoţie coborî de-a lungul bulevardului Luminii. Mult mai sensibil la mişcările mulţimii, orbul simţi imediat schimbarea.

- Ce se întâmplă? El e? A sosit?

- Cred că-i doar avangarda! răspunse capul! Da, avangarda.

- Avangarda? Spune-mi, arată cei din avangardă așa cum mi-amintesc? Sunt cincizeci de bărbați în armuri aurii, care aleargă înaintea lui cu halebardele pe umăr, după cum făceau în vremurile cele mai îndepărtate? Sunt sigur că aud zgomotul pașilor lor. Nu-i așa că ei sunt? Avangarda în armuri aurii?

Se întoarse în așa fel încât capul să poată vedea bulevardul Luminii: două ziduri omenești compacte împodobite cu steagurile imperiale.

- Da, spuse capul. El este! Iată-l, sosește!

- Sunt și călăreți, o suită de călăreți cu săbii și muschete străvechi pe umeri? Îmi aduc aminte că ei urmau avangărzii. Erau Palatinii, elita cavaleriei, purtând coifuri roșii-albe cu pene, platoșe negre, lustruite atât de perfect, atât de strălucitoare, încât puteai vedea întreaga lume reflectându-se în curbura lor. Da, sunt sigur că aud potcoavele cailor.

- Iar în spatele lor vor apărea consilierii imperiali în litiere, îmbrăcați în ținută de gală și purtând inelele funcțiilor lor pe degete, iar pe frunte sigiliile puterii. Fiecare va fi purtat de douăzeci de eunuci genetici precedați de câte un copil cu un gong. În cele din urmă, din spatele lor va apărea împăratul în caleașca sa de cristal, ascuns sub un văl, astfel încât să nu fie pângărit de privirile muritorilor de rând. Dar îmi amintesc că l-am văzut totuși pentru o clipă în caleașca lui de cristal, dând la o parte un colț al vălului și privindu-și supușii. L-am văzut și-am stat față în față. Îți spun, un astfel de moment nu se uită, când împăratul și unul dintre supușii lui se privesc în ochi. Splendoarea acelui chip, bogăția veșmintelor cuvenite rangului, pe care urma să le poarte în călătoria cu trenul pneumatic și-apoi la bordul Navei Sfinte și în turneul pe care-l făcea în Lumile Fiice. Cuvintele sunt prea sărace ca să-l descrie.

- A ajuns aici? Este în caleașca de cristal? Nu aud nimic în freamătul mulțimii. Spune-mi, ce vezi?

Mulțimea ovaționa și flutura steagurile imperiale din plastic. O tânără femeie își sfâșie tricoul cu stema și în culorile imperiului și o flutură deasupra capului. Sânii ei neobișnuit de mari se legănau în bătaia ploii. Capul privea toate acestea, în timp ce soldatul orb depăna amintiri.

Și sosi împăratul. Mai întâi cincisprezece polițiști în uniforme negre-argintii, cu vizoare de afișaj al datelor, călare pe motociclete silențioase. În al doilea rând trei automobile cu geamuri fumurii. Oameni înarmați și dotați cu aparate de emisie-recepție stăteau pe laturile mașinilor, iar alții ocupau locurile din spate, uitându-se de jur-împrejur și vorbind fără încetare în microfoanele lor. În al treilea rînd o limuzină lungă, joasă. Perdele de mătase acopereau ferestrele. În spate stătea un om foarte, foarte bătrân, atît de bătrân încât nu mai semăna a om. Părea un animal sau un extraterestru. Iar în urma împăratului, alți douăzeci de

polițiști pe motociclete. Întreaga suită trecu în viteză pe lângă ei, în mai puțin de cinci secunde.

- Este așa cum ai spus tu, zise capul. Fiecare detaliu. Perfect. Întocmai cum ai povestit.

Pietrele albe de pe masa exterioară erau în primejdie. Pietrele negre aveau în stăpânire toate mesele din stânga și două dintre cele trei centrale. Un atac pe mesele din dreapta fusese respins, dar nu pentru multă vreme. Principala încleștare nu mai putea fi amânată și odată cu ea, înfrângerea capului. Masa exterioară urma să fie acoperită din cel mult două mișcări. Iar orbul se opri exact la mijlocul mutării și aruncă pietrele de pe tabla de *fîli*. Rămase nemișcat, cu fața scăldată succesiv în luminile violete și vișinii ale neonului. Apoi spuse:

- Cred că vom pleca.

- Vom pleca? zise capul.

- Dincolo de fluviu. Cred că vom trece dincolo de fluviu. Am ceva bani puși de-o parte. Ne vor ajunge pentru autobuz și feribot. Iar traiul este ieftin dincolo de fluviu.

- Mai costisitor oricum decât îți aduci tu aminte.

- Totul este mai scump decât ne amintim. Da, vom pleca. Cred că la sfârșitul săptămânii. Atunci ar fi momentul potrivit. Voi face toate pregătirile. Îți dai seama de ce am hotărât tocmai acum să plecăm?

- Cred că da, îi răspunse capul.

- Poate îmi poți explica și mie, pentru că eu nu știu, continuă orbul. Nu există nici un motiv, cu excepția faptului că îmi doresc acest lucru mai mult decât orice altceva.

- Vei descoperi că situația este diferită de cum o știai tu, îl avertiză capul.

- Totul este altfel decât ne amintim, zise orbul. Pietrele alunecară din nou pe suprafața scobită a meselor de *fîli*.

- Cred că avem o dublă amenințare pentru piesele tale.

Traversară fluviul întins precum marea la bordul unei rapide nave imperiale cu aripi portante, care tăia suprafața apei și se strecura prin traficul riveran greoi și aglomerat. Ambarcațiunea intimida pirogile de pescuit și amfibiile lente prin cele trei sirene și prin scârțâitul continuu al stindardului imperial de la prova. Rafale de ploaie cădeau dinspre nord, dar frigul nu-l împiedică pe orb să iasă pe punte.

- Nu poți să vezi mare lucru, spuse capul, care descoperise că astfel de comentarii aveau darul de a-l binedispune pe orb.

- Da, aud. Miros aerul și simt asta în mișcările vântului. Ploaia îmi face bine. Mă înviorează. Nu-ți murdărește pielea ca ploaia din capitală. Spune-mi, vin ambarcațiuni din partea opusă?

- Tocmai am trecut pe lângă una, care avea punțile încărcate cu automobile.

- Mi-am închipuit. Am auzit zgomotul roții de la pupa, am simțit balansul datorat siajului, am mirosit aroma distinctă a organicilor. Țara ta are un miros specific. Când am fost pentru prima oară acolo, am traversat cu un transportor militar, iar apoi compania mea, îmbarcată într-un autobuz, a ajuns la Ukerewe. Pe tot parcursul călătoriei n-a mirosit atât în avion cât și în autobuz, decât a plastic și aer condiționat. Am sosit la destinație în timpul nopții, iar la coborîrea din autobuz, mirosul m-a izbit de parcă ar fi fost ceva concret. Bogat, ciudat, sălbatic, un miros care cuprindea în sine o mie de arome, dar care era mai mult decât suma lor. Un tot, asemeni felului în care mirosul unei femei se simte dincolo de parfumul folosit și de mirosul trupului ei, formând împreună un tot, o unitate. Nimic nu i se aseamănă. Pe când eram în capitală și primeam încă pensia de veteran, îmi plăcea să mă plimb în zilele în care nu aveam ce face pe lângă o parfumerie de pe strada Gloriei, una cu totul deosebită. Importau uleiuri exotice de dincolo de fluviu și le foloseau ca ingredient de bază pentru parfumurile lor. Treceam pe acolo numai ca să inspir mirosul. Bineînțeles că nu semăna cu cel real. O aromă lipsită de viață, distilată, nu una care să sugereze viața. Era însă cel mai apropiat de original. Spune-mi, mă crezi stupid? Îmi închipui că dacă m-aș strădui să-mi ascut simțurile la maximum - iar atunci când ești orb, toate celelalte par să suplinească lipsa văzului - aș putea să miros acel parfum chiar în acest moment și să simt cum ajunge la mine asemenea ceții. Aroma mirodeniilor și mirosurile verzi, întunecate, ale putregaiurilor, uleiurile și izul de fluide, fructe, carne și excremente se combină și se transformă acolo, ca nicăieri în altă parte a planetei, în ceva minunat, ceva pe care, dacă ar fi să-l ai și să-l îmbuteliezi în recipiente, l-ai putea vinde cu o mie de enni gramul.

- Spune-mi din nou, unde mergem?

- Kilimambasa, spuse capul.

- Locul ăsta nu mi-e cunoscut. De ce mergem acolo? Nu-i departe, în nord? Nu există porturi mai spre sud, mai aproape de Tannalewé și Ukerewe?

- În urma Războiului de Independență au rămas închise, îi răspunse capul care, de vreme ce începuse cu o minciună, le găsea acum pe celelalte firești și inevitabile. Sunt și multe epidemii în porturile din sud. Către sfârșitul războiului s-au utilizat pe scară largă armele biologice. Vor trece generații până când Yembé va fi din nou locuibil și chiar dacă porturile aflate de-a lungul coastei Tannalewé nu sunt la fel de afectate de epidemii, nu cred totuși c-ar fi niște locuri sigure pentru un imperial. Voi nu aveți imunitatea noastră.

- Înțeleg. Îți mulțumesc, zise orbul, iar capul nu simți nici urmă de remușcare.

Sistemul de anunțuri publice informă călătorii că mai erau zece minute până la Kilimambasa. *Zece minute până la Kilimbasa, rugăm toți posesorii de vehicule să se înapoieze la mașinile lor.* Capul spuse că

venise timpul să coboare sub punte, dar orbul se oprise, dorind să mai stea puţin acolo, până când nava cu aripi portante va fi ieşit din labirintul insulițelor şi a bancurilor de nisip care sugrumau fluviul în acel loc situat la mare latitudine, astfel încât capul să-i poată relata prima întâlnire cu ţărmul estic. Pe când nava îşi croia drum prin perdelele de ploaie, înspumând apele cu aripile sale, capul îi descria pâlcurile de copaci de pe marginea apei smălțuite în culorile toamnei şi locuinţele pescarilor, semănând cu cochiliile unor moluşte uriaşe şi terasele şi orezăriile care apăreau când şi când pe dealurile din ce în ce mai înalte, până când atingeau punctul în care ploaia şi perspectiva aeriană învăluiau peisajul într-o ceaţă uşoară, albăstrie. Pădurea se fragmenta în pâlcuri de palmieri şi corali spiralaţi şi în covoare de baloane amestecate cu muşchi şi licheni.

Apoi capul începu să-i descrie oraşul Kilimbasa, situat pe frumoasele-i coline, cu copacii săi impresionanţi, cu oamenii învăluiţi de razele soarelui, mergând încolo şi încoace pe străzile frumoase care şerpuiau în pantă până la apele fluviului. Pe măsură ce vasul se pregătea să acosteze, orbul zâmbea, cu gândul la frumuseţile pe care i le relatase capul, iar acesta continua să se simtă nevinovat, cu nimic culpabil.

Rămaseră pe chei după ce trucşii şi utilajele de descărcare a navei îşi îndepliniseră misiunea şi dispăruseră din vedere. Orbul încă mai avea pe buze zâmbetul acela interiorizat, izvorât din inimă, al omului care s-a trezit la jumătatea visului unei nopţi de vară ca să descopere că toate minunăţiile şi ciudăţeniile închipuite erau, de fapt, reale şi palpabile.

- Ei bine, spuse. Iată-ne ajunşi. Unde mergem mai întâi? întrebă cu entuziasmul copilului care se desprinde din strânsoarea mâinii părintelui său şi aleargă uimit către muzica şi luminile carnavalului iernii.

- În primul rând trebuie să găsim un loc unde să stăm, zise capul. Acolo mergem întâi şi-ntâi. Trebuie să fie o mulţime de moteluri şi mici hoteluri într-un oraş ca ăsta.

În fiecare dintre aceste locuri capul vorbi pe îndelete cu proprietarul respectiv, în timp ce orbul bea ceai şi asculta programele de televiziune captate prin satelit ale imperiului de-peste-ape.

- Vorbeşti în limba veche, spuse orbul în timp ce purta capul de-a lungul unei străzi, spre următorul hotel. O recunosc. Sună atât de muzical. Nu mai ştiu decât câteva cuvinte, pentru că atunci când înapoiezi plantele pentru limbaj, de obicei uiţi totul. Dar încă mai pot recunoaşte sunetele. E plin şi ăsta?

- Da, şi acela era plin, minţi capul.

- Poate că următorul n-o să fie tot aşa, spuse orbul. Nu prea mai pot înghiţi atâta ceai.

Dar şi următorul şi cel de după el şi următorul după acela erau la fel.

- Atâţia vizitatori într-un oraş atât de mic! remarcă orbul care, ca fost ofiţer în serviciul împăratului, nu era omul care să afirme despre cineva că ar fi mincinos. Atâtea parlamentări. N-ar fi fost mai simplu să

afişeze un "Nu avem locuri libere"? Ne-ar fi scutit de tot efortul de până acum.

Atunci capul zise:

- Trebuie să recunosc că n-am fost în întregime cinstit cu tine. Adevărul e că am o rudă în oraşul ăsta, pe care încerc s-o găsesc.

- Este vorba de Mathembe despre care tot pomeneai, spuse orbul. După cum ţi-am spus, încă mai înţeleg câteva cuvinte din limba veche. Îţi cauţi ruda, e-n regulă, dar te rog să fii cinstit şi sincer cu mine într-un loc ca acesta, în care depind cu totul de tine. Poate că o să găsim locuri la hotelul următor?

Găsiră.

Dar capul îşi găsise nepoata?

Da.

În cele din urmă.

La prânz, capul îl rugă ceva.

- Să te duc s-o întâlneşti pe această Mathembe? Bineînţeles. Dar imperiul este un imperiu comercial. Fiind imperial, îţi voi cere în schimb un serviciu. Am fost atât de ocupaţi să alergăm în căutarea rudei tale, încât n-am avut timp să mă bucur de faptul că mă aflu aici. Aşadar, dacă te duc la ea, îmi descrii împrejurimile?

- Nu vorbi în gura mare despre imperiu tocmai aici, îl sfătui capul.

Aşa că începură să urce drumul în pantă, unde se certaseră Mathembe şi capul cu un anotimp în urmă, drumul care ducea spre lagăre trecând prin Kilimambasa.

- De-o parte şi de alta se află cafenele şi restaurante, povestea capul. Apropiindu-se iarna, şi-au strâns mesele de la stradă, dar înăuntru totul e încă strălucitor şi vesel. Oamenii joacă *fili* sau urmăresc programele sportive de la televizor.

- Cafenelele, restaurantele, cum arată?

- Ca toate lucrurile însufleţite: rotunde, curbe, sculptate, unele peste altele, unele în altele. Zidurile le sunt luminate de ultimile sclipiri ale toamnei, spuse capul.

Dar zidurile erau însemnate de urmele gloanţelor, înnegrite de foc şi mâzgălite cu inscripţii ce promiteau o moarte sigură şi rapidă "ticăloşilor de imperiali".

Lăsară în urmă cafenelele şi restaurantele.

- Am ajuns acum în cartierul de locuinţe, grupate în jurul pieţelor şi curţilor. În mijlocul grădinilor micuţe cresc copaci şi tufişuri şi tot felul de lucruri folositoare. Se văd radiouri, fermentatori de vin şi păienjenişuri de plase. Sunt foarte frumoase grădinile.

Dar casele nu mai aveau ferestre şi uşi şi se desfăceau în părţile lor componente. Femei ghemuite pe pragurile goale se uitau cu răutate la alte femei asemeni lor şi la copiii plini de paraziţi care mânau nişte arătări de organici de-a lungul străzilor. Grădinile erau moarte, maronii, pline de excremente şi bucăţi de plasmă putredă.

- Ia ascultă, se aud copii jucându-se! zise capul.

Orbul adulmecă aerul.

- Ce miros se simte?

- Sunt excremente cu care îngraşă pământul grădinilor.

- Minunată economie, spuse orbul.

Continuau să meargă pe lângă case.

- Am ajuns sus. Aproape de capătul oraşului. Suntem deasupra caselor înconjurate de grădini, terase şi orezării. Dealurile sunt acoperite cu ziduri joase, cărări şi terase. În anotimpul acesta toate sunt pline de apă şi strălucesc de parcă ar fi o mie de cioburi ale unei oglinzi sparte pe dealuri.

- O oglindă spartă, repetă orbul. Capul putu să vadă cum totul în mintea prietenului său devenea real, palpabil şi pentru prima oară se simţi vinovat. Cu fiecare pas cu care urcaseră, minciuna crescuse devenind în cele din urmă totală, căci nu existau nici grădini, nici livezi şi orezării, nici lagune strălucitoare ca o mie de cioburi de oglindă sclipind în soarele palid al iernii. Stăteau la poarta lagărului, iar argintiul care lucea era al adăposturilor pentru sinistraţi. Cele o mie de oglinzi erau cele o mie de corturi şi barăci acoperite cu folii de plastic, care păreau a străluci, ude după ploaia repede de iarnă. Terasele erau de fapt zidurile de gunoaie amestecate cu lutul roşu, ridicate de refugiaţi în jurul aşa-zişelor grădini-încercări menite pieirii, cărările erau locuri de trecere bătătorite de picioarele trucşilor şi de paşii oamenilor, în puţinul spaţiu rămas între casele înghesuite.

Stăteau în locul de unde drumul cotea în sus, printre zidurile de protecţie din sârmă ghimpată. Orbul îşi umflă nările, adulmecă şi se încruntă. Spuse:

- Nu simt mirosul! Nu aşa cum mi-l amintesc. Nu-i acelaşi lucru. Spune-mi, este foarte aglomerat? Aud zgomotul multor, multor oameni.

- Este foarte aglomerat, răspunse capul pe măsură ce oameni şi organici treceau în sus şi în jos, pe poarta taberei. Sunt fermierii care pregătesc câmpurile pentru însămânţatul de iarnă. Chiar şi într-o societate bazată pe biotehnologie, cum e cea în care trăim, există încă munci făcute manual.

- Şi eu care credeam că-mi voi trăi restul zilelor în belşug, cu tot ceea ce îmi trebuie chiar la nas, zise orbul.

Intrară în lagăr, lăsând poarta în urmă.

- Ruda ta trăieşte aici? întrebă orbul.

- Bineînţeles, spuse capul, prins oarecum în propria-i minciună. Ăsta este un loc tocmai bun să-ţi petreci restul zilelor.

Înaintară, croindu-şi drum prin mulţimea compactă de oameni şi organici care intraseră pe poartă.

- Dar de ce am senzaţia că mă aflu într-o piaţă? întrebă orbul.

Treceau pe bulevardele pline de noroi, depăşind trucşii ce se mişcau încet şi femeile cu legături atârnând pe spate.

- Pentru că suntem într-o piaţă, spuse capul. Vin oameni de peste tot ca să-şi întindă marfa la marginea drumului şi s-o vândă.

- Dar de ce simt ziduri în jur? întrebă orbul în timp ce capul îl conducea în afara căilor principale de circulaţie, pe cărări şi alei care se strecurau printre cocioabe şi parcele de pământ asemeni unor băieţi năzdrăvani.

- Pentru că de jur împrejurul nostru se află pâlcuri compacte de copaci înalţi, foarte înalţi, răspunse capul, care nu mai ştia decât să persiste în minciună. Dintr-odată ajunseră într-o îngrăditură încadrată din toate părţile de barăci acoperite cu plastic. Copiii priveau din praguri, cu radiourile ţiuind.

- Dar de ce, mai spuse orbul, tot ceea ce simt, tot ceea ce miros şi aud pare să contrazică ceea ce mi-ai spus tu? De ce am senzaţia că fiecare cuvânt pe care mi l-ai spus a fost o minciună? Că tot drumul parcurs până aici a fost o înşelătorie? Că fiecare descriere a fost închipuită? Dumnezeule...

Vocea orbului se auzea tare acum, cu accentul cultivat al celor de-dincolo-de-ape...

- Doamne, unde mă aflu? Unde m-ai adus? Ce loc e ăsta?

Se uita în jur cu orbitele galbene ale ochilor săi, dar deşi se străduia din răsputeri, nu le putea comanda să-i arate cât de profund fusese înşelat.

- Doamne Dumnezeule, m-ai mințit! Toate vorbele tale au fost numai minciuni. Cât îţi închipuiai c-o să-ţi meargă?

Mâinile desprinseră legăturile ce susţineau capul, care căzu strigând în noroi. Liber acum, orbul căuta pe bâjbâite calea de ieşire din labirintul de curţi şi alei.

Iar ei erau acolo. Aşa cum fuseseră întotdeauna, din momentul în care cei doi plecaseră de la hotel în dimineaţa aceea, urmărindu-le fiecare pas ca nişte umbre, de-a lungul drumului lung şi sinuos, pe lângă restaurante şi cafenele, pe lângă casele părăsite şi în lagărul înconjurat de sârmă ghimpată. De-abia acum se lăsau văzuţi, căci acela era sălaşul lor. Băieţii Fantomă. Unii erau complet goi, cu excepţia pungilor de piele ce le atârnau la brâu, alţii aveau tatuaje, în fine, alţii erau îmbrăcaţi în haine confecţionate din ţesături imprimate cu însemne jantice. Toţi purtau măşti *pneuma* înspăimântătoare. Băieţii Fantomă. Ieşind din ascunzişurile lor, din casele şi crăpăturile care-i adăposteau, se îndreptau în pâlcuri către soldatul orb. Mâini îl apucară de mâinile întinse. Îl ridicară pe omul care parcă se holba la ei, cu gâvanele sale goale. Îl imobilizară, înăbuşindu-i strigătele. Îl luară de acolo. Capul ţipă. Pe jumătate acoperit de noroiul roşu, prinse a striga: *nu, nu, lăsaţi-l în pace, n-a făcut nici un rău nimănui, este orb, nu vedeţi?*

Mâinile îl târîră mai departe. Iar radiourile urlau, urlau, urlau.

- Bunicule, trebuie să înţelegi că în acest loc noi suntem legea.

Alte mâini şterseră noroiul roşu din ochii capului. Îl puseră la loc în vasul său, potrivindu-i ruticului răvăşiţi.

- Bunicule, arăţi îngrozitor. O să te duc la mine. Acolo ne vom descurca mai bine.

- La dracu' cu tine, bădăran mic şi ticălos! Mă piş pe tine. Mă cac pe tine.

- Bunicule, sunt de-a dreptul şocat. Ce fel de exemplu îi dai singurului tău nepot?

Oare unde am făcut afirmaţia că cei care trăiesc pentru mult timp şi foarte aproape de idealism capătă cu timpul un aspect luminos, însorit? Acum vă spun că şi situaţia opusă este adevărată: cei ce se complac prea îndelung şi se dedică exclusiv furiei şi amărăciunii, ajung să le împrumute chipul, devin marcaţi şi încovoiaţi ca rădăcinile, duri ca ele, tenaci, necruţători. Copacul poate fi mort, cu lemnul uscat şi albit, dar rădăcinile continuă să se întindă. Aţi văzut asta, cu toţii aţi văzut-o pe chipul femeii care s-a hrănit ani de-a rândul numai cu gânduri de răzbunare, al bărbatului care s-a complăcut ani în şir în situaţia de a-şi imagina toate infidelităţile posibile faţă de soţia sa, al copilului care a simţit ani şi ani de zile biciul umilinţei şi-al dispreţului educatorilor săi. Rădăcina s-a abătut din cale în cazul lor. O poţi constata din diverse amănunte. O sclipire a ochilor. O pată pe memorie. O privire nestăpânită. O îngustare vizibilă a perspectivei. O crispare a obrazului. Rădăcina amară...

În timp ce Hradu îl ducea prin labirintul aflat în stăpânirea lui, bunicul îl studie îndeaproape şi i se făcu frică. Puţine lucruri sunt mai înspăimântătoare decât copilul maturizat înainte de vreme. Mintea şi violenţa unui bărbat, temerile şi responsabilităţile lui apăsând umerii unui băiat, transformându-i principiile morale. Acele luni, multe la număr, în care Unchunkolo navigase pe fluviul istoriei, îl maturizaseră pe Hradu, dar nu constituiau o explicaţie suficientă a nepăsării brutale ce i se citea pe faţă, sau o scuză pentru arcul cu săgeţi bioplastice ce-i atârna la şold, într-o învelitoare de piele.

Era îmbrăcat într-un costum de luptă, mulat pe corp şi tăiat la umeri şi la jumătatea gambelor. Sistemele de camuflaj cameleonic fuseseră deconectate, astfel încât spirale purpurii şi liliachii se întrepătrundeau cu negrul lucios, impermeabil al costumului. Purta cizme grele, cu carâmbii răsfrânţi. Ciorapi imperiali după ultima modă, cu lozinca fabricii producătoare. Părul dat pe spate şi legat strâns cu o cordea de piele în formă de trifoi. Nu mai semăna cu unul dintre Băieţii Fantomă. Arăta ca un Războinic al Destinului. Întruchipa Puterea. Legea.

Şi peste sporovăiala neîncetată a radiourilor şi strigătele copiilor, capul auzi - oare putea fi sigur? - o împuşcătură?

- Prietenul meu. Orbul meu. Ce s-a întâmplat cu el? E bine?

- Aş crede, mai degrabă, spuse Hradu în felul acela măsurat, leneş, batjocoritor, afişat de oamenii periculoşi, că e mort. De fapt, aproape sigur e mort. Îmi pare rău că era prietenul tău. Noi avem nişte reguli şi trebuie să le respectăm. Unde am ajunge dacă n-am mai respecta principiile?

- Iar principiul spune să omorâţi pe oricine are un accent de-dincolo-de-ape? strigă capul, înnebunit de furie, vinovăţie, durere şi confuzie.

- Pe cât posibil, răspunse Hradu cu acelaşi ton jos, leneş, prefăcându-se că urmăreşte cu privirea ceva, într-o parte, aşa cum fac toţi oamenii de temut. Trebuie să dăm exemplu. Aşa stau lucrurile. Avem o...

- Ştiu! strigă capul. Dumnezeu să te pedepsească, ticălosule! Da, ştiu, aveţi reguli. Principii.

Cu un zgomot scurt şi înfundat, patul de plastic al armei ieşi din tocul de piele şi ţeava se lipi de ochiul drept al capului.

- Aşa să mă ajute Dumnezeu, te trimit pe loc înapoi în Visare, şi de data asta n-o să te mai întorci, zise Hradu. Să-ţi fie clar. Noi deţinem puterea în tabere. Nu consiliile locale. Nici guvernul, nici agenţiile Biroului de Reconstrucţie. Nici armata, nici poliţia. Noi suntem PUTEREA. Tot ce se face, se face numai cu acordul nostru. Noi suntem LEGEA. Noi. Eu.

- Sunt comandantul unei unităţi acum, bunicule. Din serviciul activ. Luptăm pentru cauza noastră justă. Împotriva vechiului duşman.

- Nu mai există nici o luptă, zise capul. Nu acum. Lupta a luat sfârşit. De mult timp.

- Greşeşti, spuse Hradu, iar vocea i se transformă într-o şoaptă tăioasă ca lama unui cuţit. Greşeşti, bunicule. Fii mulţumit. Încântat. Sunt cel mai tânăr comandant de unitate din serviciul activ din acest sector al frontului.

- Aşa îl numiţi voi, front? întrebă capul. Văzu apoi buzele lui Hradu subţiindu-se, ajungând din nou tăioase ca o lamă de cuţit. Arăţi ca un gigolo fetişist, îi trânti bunicul, biciuindu-l cu aceste cuvinte izvorâte din mânie, vinovăţie şi frustare.

Un clinchet scurt, abia auzit şi ţeava se lipi din nou de şoldul purpuriu-liliachiu. Hradu izbucni într-un hohot de râs, dar capului i se făcu frică, pentru că nu era un râs sănătos, ci un hohot întunecat, apăsător, înconjurând întreaga lume în căutarea a ceva de care să se lovească.

- Bunele maniere, bunicule. Eşti în lume aici, unde-ţi sunt bunele maniere?

- Mathembe, zise capul. Ai văzut-o? Ştii unde e?

- Am văzut-o pe Mathembe. Ştiu unde este. De fapt la ea te duc acum. Să mergem.

Ultima precizare era inutilă. Genul de lucruri spuse de cei care reprezintă PUTEREA, LEGEA.

Stătea întinsă pe o cuvertură subţire, în colţul cel mai îndepărtat al unui bivuac de plastic, într-atât de asemănător cu acel adăpost dintre li-

niile de tranzit rapid din capitala imperială, încât era la mijoc mai mult decât ironia divină. O constelaţie bioluminescentă lumina încăperea joasă, zgâlţâită de vânt. Sfinţii Ykondé priveau din hologramă unei cutii ieftine de cereale. Mathembe era sumar îmbrăcată, cu o vestă ce-i acoperea bustul, o pereche de pantaloni şi şosete. Pielea îi era uscată ca un pergament. Aţipise în braţele febrei. Pieptul i se ridica şi cobora ritmic, dar prea repede, prea sacadat. Un tub de plastic îi ţinea gura deschisă. Ochii i se adânciseră în orbite. Cabluri de plastic îi legau mâinile şi picioarele de nişte dispozitive metalice îngropate în podeaua adăpostului. Încheieturile mâinilor şi gleznele îi sângerau. În timp ce bunicul o privea, ea se întoarse şi se forţă să se desprindă din legături. Din nări îi picură sânge.

- Au pompat în ea atâta "marfă", încât nu credeam să-şi mai revină.

Hradu îngenunche pe pământul bătătorit lângă sora sa.

- Ţipa tot timpul când am adus-o înapoi. Trei zile şi trei nopţi a urlat. Dacă n-am fi legat-o, şi-ar fi sfâşiat trupul cu propriile mâini.

- Dar ce i-au injectat?

- Halucinogene, spuse Hradu, care părea un înger în lumina globurilor bioluminescente. Stimulenţi neurochimici.

- Cum? întrebă capul. Cine? De ce?

Hradu îi povesti ceea ce ştia din întâmplările trăite de Mathembe, dar nu toate. Nu era treaba lui să o facă. Aşa sunt fraţii.

Se afla din nou acolo, la masa din spatele zidului altarului, fata aceea cu părul negru şi nasul cârn, care semăna cu ea ca o reflectare a ei în oglindă, dar cu pielea nefiresc de palidă. Fusese acolo, la masa aceea din Cafeneaua Sfântului M'zan Bé (sfântul căruia îi era închinat altarul din spate), în fiecare zi când Mathembe intrase ca să-şi ia prânzul modest şi să-şi bea vinul dintr-un pahar de plastic. Şi în fiecare zi ea zâmbise şi-şi ridicase paharul înspre Mathembe, pe deasupra meselor dintre ele, şi-ar fi salutat-o în fiece zi dacă Mathembe nu s-ar fi grăbit să iasă, înainte ca vreun cuvânt să poată fi rostit, şi să o ia la goană pe drumul şerpuitor şi murdar care ducea înspre lagăre.

Graba îi era aliat, neastâmpărul prieten. Căutarea însemna totul, pentru că dacă s-ar fi oprit, fie şi numai pentru o clipă, ar fi căzut zdrobită de înţelegerea propriei sale izolări. Căci era izolată. Iar aceasta o înspăimânta. Singurătatea nu trebuie confundată cu solitudinea. Solitudinea de care se bucurase Mathembe în copilărie fusese selectivă. Întotdeauna existaseră în preajma ei oameni care să-i populeze existenţa, dacă ar fi dorit acest lucru. Aici în Kilimbasa erau doar chipuri. Ale proprietarilor de hoteluri. Ale patronilor de cafenele. Ale funcţionarilor pentru emigraţie ale Statului Liber. Ale celor din lagăre. Feţele acelea, a căror duritate era, mai mult decât la oricare altele, o mărturie a vulnerabilităţii lor extreme. Veghea lor permanentă, alerta continuă, ascundeau o plictiseală profundă. Iar atunci când, îmbrăcată cu jacheta ei costisi-

toare, le-a întrebat "AȚI VĂZUT ACEȘTI OAMENI?", au strâmbat din buze, au dat din cap, n-au știut nimic. Și chiar dacă ar fi știut, tot nu i-ar fi spus (și-ar fi trebuit s-o facă, măcar unul dintre ele), pentru că lagărele erau lagăre.

Iar chipul de la masa de cafenea din spatele altarului lui M'zan Bé era la fel ca al ei. Propria-i reflecție în oglindă.

Mathembe se ducea la M'zan Bé întrucât reprezenta ultima verigă de legătură cu bunicul ei. Soția proprietarului - blândă, solidă și mulțumită de sine - se scuzase, de nenumărate ori, pentru că nu-și dăduse seama, altfel n-ar fi făcut un asemenea lucru, dar capul stârnise o atât de mare zarvă, un tărăboi atât de îngrozitor, hărțuindu-i în permanență pe clienți cu întrebarea lui dacă i-a văzut cineva nepoata. *Tu*, presupuse femeia, *trebuie să fii nepoata*. Iar negustorul de dincolo-de-ape oferise un preț atât de bun... Mulți bani. Nu, e destul de puțin probabil că se va întoarce, poate că niciodată și în nici un caz acum, de când Războinicii Destinului au început campania de ucidere a cetățenilor imperiali descoperiți în teritoriul *lor*, încercând să-l forțeze astfel pe împărat să elibereze Țara Domnului. *Nu-mi dau seama cum de pot crede una ca asta, spusese ea. El nu mai e aici, draga mea. Cred că ar trebui să te obișnuiești cu ideea. Te costă cincisprezece enni, dragă. Și cana cu vin, în total douăzeci și trei de enni.*

Cufundată în vinovăție. Vinovăția ca un râu curgând fără încetare, ducând cu el toate crimele noastre. Doamne, unde este? Undeva, dincolo de cursul fluviului. Unde sunt ei? La capătul șirului aceluia de corturi, la care nu am mai ajuns astăzi din cauza oboselii, întorcându-mă de parcă acolo lăsasem capul, ieșind de parcă intram, coborînd de parcă urcam, întotdeauna cu o clipă prea târziu sau prea devreme. Ei ar putea fi oriunde, oriunde pe cuprinsul acestui ținut răsfirat de frontieră. Cum ai putea spera să-i regăsești. El avea dreptate. Descoperă-ți propria viață, trăiește-o. E suficient - mai mult decât suficient - să îți asumi responsabilitatea propriei persoane.

Atunci îi venea să le lase pe toate baltă. Și ar fi făcut-o, dacă n-ar fi fost acul vinovăției țintuindu-i mâinile de masa aceea din cafeneaua M'zan Bé, din orașul Kilimbasa.

- Nu. N-o fac.

Privi în sus. Ea.

- Îi cunosc pe oamenii ăștia. Dar îmi place jacheta. E grozavă. Ți-o tot admir de la un timp încoace.

Continuă preludiul:

- Nuanțe Pee Jay, nu-i așa? Probabil că vii de pe bărci. De când cu războiul economic, barcagii sunt singurii care pot obține o nuanță ca asta.

Reluă apoi:

- Te-am văzut destul de mult timp pe aici. Vii în fiecare zi. Ca și mine.

Şi din nou:

- Ştii, când te-am văzut prima oară am fost uimită. Era ca şi cum mi-aş fi privit propria-mi imagine în oglindă. Am putea fi surori.

Tăcere.

- Mă rog, îmi pare rău. Iartă-mă că te-am făcut să te simţi stânjenită. Uită că ţi-am vorbit vreodată. Ştiu, n-ar trebui să fiu atât de directă cu persoane complet necunoscute. O să mă întorc pur şi simplu la masa mea şi o să dispar.

O mână întinsă. *Rămâi.* Un scaun tras: *şezi.*

- Cum te numeşti? Pe mine mă cheamă Matinde.

O cartelă, scoasă dintr-unul dintre numeroasele buzunare ale încăpătoarei jachete. MĂ NUMESC MATHEMBE FILELI.

- Mathembe, Matinde, incredibil, de necrezut. Semănăm atât de bine şi-acum şi restul. Dumnezeu a făcut să ne întâlnim. Cum se spune, *urucarai* parcă, unde oamenii care nu se cunosc unii pe alţii sunt reuniţi de Dumnezeu dintr-un motiv special. Nu vorbeşti, ăsta-i necazul? La naiba, îmi pare rău, nu mi-am dat seama. Nu-i nimic, e-n regulă, oricum lumea spune că vorbesc cât două. Mai vrei ceva de băut?

Mathembe neagă din cap, arătând calendarele de pe ziduri înfăţişând femei cu sâni enormi şi bărbaţi goi, cu părul ud, urcând strada în pantă.

- Acolo? De ce vrei să te duci acolo sus? Ce crezi despre mine, eh? Nici n-au trecut cinci secunde de când ne-am cunoscut şi deja m-am apucat să storc totul de la tine. Ce ticăloasă sunt!

Împotriva ei înseşi, împotriva a tot ceea ce era drept, cuvinciios şi sfânt, Mathembe zâmbi.

- Eşti foarte, foarte drăguţă când zâmbeşti, Mathembe Fileli. Familia, asta cauţi? Pun pariu pe prânzurile dintr-o lună că tot ceea ce ai obţinut până acum au fost indivizi şezând pe fundurile lor tâmpite şi privindu-te ca pe un fel de baligă umblătoare, nu-i aşa?

Da.

- Eşti nouă pe-aici. Nu cunoşti limba, semnele, mişcarea. Există feluri şi feluri de a pune o întrebare. Înţelegi ce vreau să spun? Ei bine, dacă vii cu Matinde, vei obţine nişte răspunsuri. Ai o cartelă cu care să plăteşti? Haide, haide, arată-i-o Matindei. N-am de gând să ţi-o fur. Mai ai ceva bani pe ea? Ar trebui să ne ajungă suma asta. Trebuie să ungi, înţelegi? Ca şi în cazul sexului, trebuie să ungi. Vino. O să-ţi arăt.

Matinde definise, în mod conştient, relaţia lor încă din primele cinci secunde ale întâlniri. *Am putea fi surori.* O Matinde vorbăreaţă, atotştiutoare, cu gura mare, începu să umble prin lagăre, salutând în dreapta şi în stânga, dispunând după voie de cartela Mathembei. Iar ea îşi dădu seama că găsise în sfârşit chipul şi fiinţa care-i lipsiseră încă din copilărie, de a căror absenţă fusese conştientă, fără a o putea exprima. O soră. Cineva cu care să plângi sau să te lupţi, să speri şi să te rogi, să visezi, să bei, să suspini şi să te revezi cu plăcere. Matinde îi oferi acea legătură, iar Mathembe o acceptă cu braţele deschise, ca pe o pâine în-

tr-o călătorie pe timp de iarnă. Făcură schimb de haine. Matinde era nostimă ca o ştrengăriţă în îmbrăcămintea de stradă a Mathembei, iar Mathembe se simţea ameţită şi răpitoare în piciile şi mătăsurile scumpe ale Matindei. Între surori o ridicare din umeri poate însemna: *de unde ai luat astea?*

- Binefăcători secreţi. Mă prostituez cu Proclamatorii graşi şi bogaţi din nord, care trec ilegal graniţa ca să se bucure de trupurile interzise ale fetelor Confesoare.

Apoi, când Mathembe o conduse pe Matinde la hotelul mic şi ieftin, ca o fantă de cartelă sau ca o păstaie, înghesuit în spatele unui hangar pentru containere, şi-i arătă cilindrul de biotectură de opt picioare lungime în care dormea, aceasta-i zise:

- E-n regulă, ştiu că e nostim să fii înconjurată de nişte tipi mari, voinici, cu dosuri extraordinare, dar cred totuşi, Mathembe, că ar trebui să te muţi la mine. Am un apartament în spatele hotelului Noul Sirikwa, la încrucişarea străzii Doisprezece cu paralela Trei. E prea mare pentru Matinde, într-adevăr mare. Cât costă nenorocitul ăsta de pat? Opt, zece, doisprezece enni pe noapte? Doisprezece enni? Suficient ca să ungi memoria cuiva de dincolo de sârma ghimpată a lagărului, Mathembe.

Între surori o înălţare a sprâncenelor înseamnă: *Şi cum îşi permite o prăpădită ca tine un apartament în spatele hotelului Noul Sirikwa?*

- Prieteni şi relaţii, Mathembe. Cunosc o mulţime de oameni amabili. Cred că ţi-ar prinde bine să-i întâlneşti şi tu.

Se mută chiar în noaptea aceea în cele trei camere din spatele hotelului Noul Sirikwa. Niciodată nu mai văzuse un asemenea lux. Avea chiar şi un dispozitiv biotermal propriu în baie. Un dispozitiv biotermal propriu.

- Stai în chestia asta vreme mai îndelungată şi-are să-ţi mai rămână de făcut doar o baie bună.

Între surori o orgie cu stropit sibaritic poate fi exact răspunsul necesar. Mathembe dormi în noaptea aceea într-un pat din plastic moale, ca de carne, acoperit cu o cuvertură îmblănită, atât de confortabil, încât afundându-se în el se simţea ca într-un vis prenatal, ca într-o placentă primitoare, aromată şi unsă cu uleiuri secrete.

Capătul lumii era de o oră ascuns în spatele lunii, când Matinde deschise uşa dormitorului. Ascultă o clipă, cinci minute, zece minute, ritmul respiraţiei, ca să fie sigură, absolut sigură. Uşoară ca o arătare, ajunse lângă patul de carne în care dormea Mathembe Filcli, încolăcită de parcă ar fi căzut din ceruri şi s-ar fi izbit de pământ, cu faţa îngropată în blana moale şi sforăind cu gura deschisă.

- Copilă dragă! şopti Matinde. Îngenunche lângă pat. Ascultând. Luând pulsul nopţii. Planetele se roteau în spaţiu, Navele-Sfinte traversau universul, iar ea şedea veghind, ascultând. Mathembe se întorcea. Mathembe tresărea în somn. Mathembe murmura şi bombănea în străfundul creierului său. Ochii i se roteau în spatele pleoapelor.

Cu grijă, cu multă grijă, Matinde îşi suflecă mânecile. Cu grijă, cu multă grijă îşi sfâşie unghia degetului mare de la mâna dreaptă. O migdală din plastic cărnos căzu în întuneric, pierdută definitiv.

- La naiba!

Plasticul metalizat licări în lumina venită din stradă. A doua unghie de la degetul mare ieşi mai repede. Dedesubt străluceau două tăişuri identice. Cu grijă, încetişor, tăie în jurul fiecărei încheieturi. Apucă de marginea cărnii cu mâna dreaptă, scrâşni din dinţi şi dintr-o singură mişcare rapidă desfăcu pielea. Trase pielea încheieturii drepte cu dinţii şi o jupui cu un ţipăt slab şi cu lacrimi bruşte de durere.

Mathembe se foi.

Matinde îngheţă cu mănuşa dezgustătoare de piele în dinţi.

Ochii îşi reluară mişcările lor rapide în spatele pleoapelor.

Matinde ridică mâinile în lumina lunii de iarnă ce intra prin fereastra hotelului Noul Sirikwa. Degete negre de plastic se contractau susţinute de muşchi şi tendoane din carne sintetică, strălucind într-o compactă, imperială tehnologie a maşinii. Acele alunecară din teciţe ascunse în al treilea deget, patru tuburi din degetele mici, primul şi al doilea deget terminate în interconexiuni ale plantelor cerebrale. În scobiturile încheieturilor metalice pulsau bulbi şi săculeţe cu substanţe chimice.

- Visează în continuare, Mathembe Fileli. Vise plăcute, visează pentru Matinde. Doamne, dar tu eşti un copil prea bun pentru asta!

Mâinile negre, artificiale, cuprinseră capul Mathembei. Aproape că nici nu tresări când acele degetelor îi străpunseră gâtul.

- Sst, sst. Taci, copile, taci...

Fibre ca de aţă crescură din vârful primelor două degete ale Matindei, penetrând fără efort, fără durere, pielea de după urechile Mathembei şi alunecând pe sub marginea craniului în creier. Matinde respiră greoi şi închise ochii.

- Hai Mathembe, hai, lasă-mă să văd ce ai pentru sora Matinde.

Acropurtată, zburând, purtată pe sus de spiritul raiului albastru, albastru, căzând dezbrăcată şi jubilând printre milioane de kilometri cubi de aer, căzând liber, liber căzând, căzând pentru totdeauna, până când te spulberi pe tine însuţi în atomi cu viteza căderii, cu un gând totuşi, cu un fâlfâit al aripilor de borangic înfăşurate strâns în jurul corpului tău, cu reflecţia unei clipe să le îndepărtezi şi să le prinzi iar în aer, te poţi avânta în sus, poţi urca pentru totdeauna prin acest albastru nelimitat, fără hotare, eşti stăpâna gravitaţiei, cuceritoarea spaţiului şi a timpului, înger al relativităţii apropiindu-te tot mai mult şi mai mult şi mai mult de viteza ideală, la care fiecare punct din univers stă alături de fiecare alt punct, iar timpul şi spaţiul sunt abolite, mai repede, mai repede, ce bucurie, ce plăcere să te desfeţi în propria-ţi strălucire orbitoare de argint, în propria-ţi frumuseţe şi dibăcie, acolo! aur galben, scânteietor, adăugat argintului tău albastru, el, el este acolo, bătând îns-

pre tine din aripi ce stârnesc vântul printre stele, el! cuvântul este un strigăt de plăcere, dragoste îngerească în interiorul boltei albastre, albastre, a raiului, pe aripa prinsă în înfăşurarea aripilor unuia şi altuia, căzând cu viteză maximă prin infinitul albastru, albastru: el!

Matinde îşi retrase sondele neurale. Rădăcinile şi fibrele eliberate din creierul Mathembei, moleculă cu moleculă, trecură din pielea ei în degetele Matindei. O comandă mentală şi un glonţ cilindric de înregistrare fu eliminat din încheietura mâinii drepte. Matinde aruncă obiectul însărcinat în aer şi îl prinse jucăuş.

- Măi copile, credeam că o să fii bun, dar nu aşa de bun. O să le placă, Mathembe Fileli. Vei face din Matinde o fată bogată.

Se îndreptă spre fereastră. Lumina palidă a zorilor era rece şi posomorâtă. În timp ce privea afară la schimbul de dimineaţă venind şi plecând pe strada lungă, în pantă, un lichid eliminat de porii artificiali îi acoperea mâinile. În câteva minute i se întări în piele. Nuanţe şi culori cuprindeau noile mâini pe măsură ce carnea sintetică încerca să se potrivească cu melanina Matindei. Pielea îndepărtată, moale, translucidă ca memoria unei reptile nocturne, unghiile false, căutate timp de cinci minute şi glonţul de înregistrat luară drumul sacului de la cingătoare.

Pieptul Mathembei se ridică şi coborî într-un somn adânc.

- Curând, surioară, curând.

Veni apoi prânzul la cafeneaua M'zan Bé. Mathembe îşi privi tristă cartela, ceea ce între surori, între oricare doi oameni de fapt, însemna doar un singur lucru: *lefter, falit, în aer, sărac.* Matinde plăti nota cu mărunţişul găsit prin buzunare.

- La naiba Mathembe, ce ai să te faci acum?

Curând, surioară, curând.

Şi veni timpul ploilor de iarnă, scurgându-se pe geamurile apartamentului din spatele hotelului Noul Sirikwa, când Mathembe mergea în sus şi în jos toată dimineaţa fără a reuşi să se liniştească, să se concentreze sau să-şi calmeze nervii, ceea ce între surori, între oricare doi oameni, însemna preludiul întrebării: *îmi poţi împrumuta nişte bani?*

- Mathembe, ştii că dacă aş avea, aş face-o. Ţi-aş da cât ţi-ar trebui, dar lucrurile stau cam aşa: am multe lucruri, dar nici o avere. Înţelegi? Cei care mă plătesc, o fac în obiecte, nu în bani. Nu-ţi pot împrumuta deci nimic, pentru că nu am nimic de împrumutat. Pe cuvânt. Nici o para chioară.

Curând, surioară, curând.

Iar după aceea veni timpul ca Mathembe să privească afară, prin fereastră, la ploaia de iarnă care cădea pieziş şi să arate organicii şi pe muncitorii din schimburi trecând pe strada lungă, în pantă, şiroind de apă, ceea ce, între surori, înseamnă: *voi obţine o slujbă şi voi câştiga ceva bani cu mâinile mele.*

- Doamne, Mathembe, ai fost acolo, știi cum e, câți oameni se prezintă pentru fiecare loc de muncă. Ce șanse crezi că ai? Tot ce poate obține un copil ca tine este un contract pe jumătate de an, care poate fi eventual reînnoit, pentru muncă organică de săpător de șanțuri, menajeră în casă sau altceva de genul ăsta.

Curând, surioară, curând.

Matinde își umezi buzele. Zgomotul se auzi tare în camera bătută de ploaie.

- Mai este un mod de a face bani. Bani buni. Mulți de tot. Ai ceva ce poți vinde.

O răsucire a coloanei vertebrale, o smucitură a șoldului.

- Nu. Asta nu. Nimic de genul ăsta. Traversă camera bântuită de umbrele ploii și atinse ușor fruntea Mathembei. Ceva de aici. Visele tale. Se plătește bine pentru vise.

Înghiți din nou și din nou zgomotul se auzi puternic în cameră.

- Îi cunosc pe acești oameni. Spune-le negustori de vise. Există oameni care ar plăti o grămadă de bani să guste din visele altuia. Oameni bogați, oameni plictisiți, oameni prea înfricoșați de viață ca să o poată trăi, oameni ale căror vise au murit și care au nevoie de visele altora. Nimeni nu poate trăi fără ele. Tu le poți da aceste vise. Acești oameni, acești negustori le pot înregistra cu ajutorul plantelor cerebrale și le pot închiria pentru o grămadă de bani.

Matinde își dădu seama că făcuse o greșeală monstruoasă de logică. Mathembe nu se va lăsa niciodată convinsă. Voise să fie prietenoasă, dar umbra neîncrederii plutea deja în cameră și creștea cu fiecare cuvânt pe care îl rostea. *Ce ești tu, cine ești tu, de ce ești tu?* Se apropie de ea, rămânând în picioare în spatele ei și îi puse mâinile pe umeri, de-o parte și de alta a gâtului.

- Totul va fi bine. Ai încredere în mine.

Simți mușchii de sub degete spunând: *să am încredere în tine? Nu știu nici măcar cine ești.*

Acum, surioară, acum.

Matinde tresări când acul străbătu vârful degetului ei, înfingându-se în gâtul Mathembei. Durerea pricinuită de ac nu însemnă însă nimic pe lângă durerea trădării, dar nici aceea nu dură decât o clipă, o atingere ușoară, nimic mai mult, căci ușa camerei din spatele hotelului Noul Sirikwa se deschise și intră sfârșitul lumii. Da, hotărât, sfârșitul lumii, în toată splendoarea, așa cum citise în povestioarele religioase ale copilăriei. Holul hotelului fu prins în mijlocul transformărilor substanței. Draperiile prăfuite și covorașele tocite timp de ani lumină de către pașii trecătorilor explodară în bucle și spirale haotice de viață, răspândind prin aer ferigile, vița de vie și plantele agățătoare din desenele țesăturii lor. Ori nu-i sfârșitul lumii, căci iată, vin chiar Alelii, uriași ca Navele Sfinte căzute în mare - șaizeci de kilometri au în înălțime și șaizeci în lățime. Mingii grase de osânză sunt acești Aleli. Doi dintre ei

intrară în cameră şi pereţii înfloriră, fructe se scurseră din tavan, iar globurile bioluminescente explodară precum capsulele de polen cu miros dulceag şi cu cadouri micuţe de plastic pentru toată familia. Iar ea dansa la sfârşitul lumii, se răsucea şi se învârtea la sfârşitul lumii, chicotea şi zâmbea mânjeşte la sfârşitul lumii, căci Alelii îmtindeau spre ea mâini făcute din beţe articulate de carne, iar dinţii lor, boabe albe de orez, îi întorceau zâmbetul. Şi părul lor, pe care dintr-odată l-a putut vedea în detaliu sub-microscopic, era din spirale de material genetic. Sosise sfârşitul lumii şi ei veniseră să o ia în paradis. Sări în braţele lor pregătite să o cuprindă, dar alunecă şi simţi cum cade de pe marginea lumii. Depăşi viteza necesară ieşirii de sub puterea gravitaţiei şi intră în beznă, în spaţiu, în timp, în libertatea fără limite a spaţiului-*ur*, unde uriaşe nave transstelare căutau încontinuu.

Maimuţa numărul unu îi dădu fetei o palmă peste fund şi o aruncă pe umăr. Maimuţa numărul doi rânji.

- Să te porţi frumos cu ea, auzi? spuse Matinde, furioasă pe propria ei capacitate de a fi fidelă. E o fată drăguţă. O fată bună. Dacă-i faci ceva, atât îţi trebuie, îţi tai scula. Doamne, urăsc slujba asta. Ceea ce le făcu pe maimuţe să râdă şi mai tare în timp ce o duceau pe Mathembe prin coridorul cu covoare zdrenţuite şi tablouri atârnate pe pereţi, acoperite de praf, înfăţişând cele doisprezece virtuţi religioase.

Chiar şi în cele mai întunecate zile ale Războiului de Independenţă, restaurantul de pe cheile fluviului sfidase canonierele, tirurile de artilerie, asediile, bombardamentele şi foametea, hrănindu-şi clienţii cu câini-de-rugăciune la grătar. Acum, în aceste zile de grandoare reînnoită, "câine-de-rugăciune á la maison" era atracţia meniului. Camera de sus, cu o vedere splendidă asupra meandrelor fluviului, a insulelor sale cu teren sărat şi a crestelor de spumă lăsate de navele cu aripi portante ce apăreau de două ori pe zi, constituia în Kilimambasa etalonul privind "sofisticarea".

- Au spulberat doi turişti imperiali chiar săptămâna trecută, spuse Matinde, clătinând leneş paharul gol de cocktail în direcţia chelnerului care se ocupa cu vinul. Între porţia de orez şi supă. Doar au intrat şi au deschis focul cu armele genetice. Încă n-au curăţat rămăşiţele de pe peretele din spate.

Individul era scund, cu trăsături minuscule, cap mic şi chel şi un zâmbet abia observabil.

- Asta s-a întâmplat într-o tavernă ca o gaură de şobolan de pe strada Cincisprezece. Preţul pe care îl plăteşti dacă nu faci rezervările înainte. Am citit şi eu ziarele. Aici nu i-ar lăsa oricum să intre. Nu fără pantaloni lungi.

- Hei, pişăciosule! Mai vreau un rând.

- Ai băut destule din "astea", chiar dacă se întâmplă să fie un amestec atât de oribil.

- Mie îmi place şi mai vreau unul! Serios, Dhav, scârbele astea de Războinici sunt periculoşi. Nu le pasă pe cine distrug în numele ţării unite.

- Preocuparea ta mă încurajează, dar restul..., îl asigură Matinde. Nici eu nici oricare altul dintre colegii mei nu avem înclinaţii către riscuri care nu sunt necesare. Noi şi Războinicii Destinului ne înţelegem unii pe alţii. Până la urmă suntem de aceeaşi parte. Sau n-ai auzit că au început să ofere protecţie în oraşele mărginaşe?

O pocnitură din degete reuşi să realizeze ceea ce clătinatul paharului gol, pătat de urme de degete, nu izbutise.

- Încă unul din ăsta pentru prietena mea şi pentru mine un ceai de plante, te rog. Într-adevăr, este remarcabil cum a reuşit locul ăsta să treacă prin toate aceste... oh, dificultăţi.

Cu o mişcare a mâinii sale mici, omul cel scund rostogoli spre cealaltă parte a mesei un mic cilindru de plastic.

- Deci a fost bun?

Îşi uni la vârfuri degetele sale mici şi zâmbi. Şters.

- A fost bun. Ai mai mult de la fata asta, cum îi spui?

- Contează?

- Se pare că da, pentru tine.

- Mathembe Fileli.

Paharul înalt de cocktail şi vasul mic, cizelat, pentru ceai, poposiră pe masă. Chelnerul dădu de-o parte cilindrul ce conţinea visul-marfă, şi turnă un jet aburind şi aromat de ceai.

- Mathembe Fileli. Continuă, spuse micuţul. Ridică delicatul castronaş, inspirând aroma. Minunat. Intră mai adânc. Am sentimentul că ceea ce am văzut până acum nu este decât pojghiţa, suprafaţa, vârful icebergului. Cercetează mai profund. Un client cu totul aparte plăteşte o sumă cu totul deosebită de bani pentru chinuri sufleteşti rafinate. Oamenii s-au plictisit de excese sexuale şi de violenţă. Suferinţa sufletească îi pasionează acum. Iar suferinţă de acest fel, la un nivel foarte ridicat, are din plin această Mathembe Fileli. Consider-o o extracţie, Matinde. Minerit psihic. Ar trebui să te felicit pentru asta, o ştii, dar ţi s-ar urca la cap.

Înghiţituri mici, delicate de ceai fierbinte.

- Spune-mi, ce este deosebit în ceea ce o priveşte?

- Nu poate vorbi.

- Credeam că vorbirea este o caracteristică moştenită la voi oamenii, ca faptul de a fi stângaci sau dreptaci sau ca modul în care puteţi interacţiona cu materialul genetic.

- Nu întotdeauna.

- Biata de tine, micuţă Matinde. Chiar cred că te-ai îndrăgostit de ea.

Mâna mică şi curată ţâşni înainte, ca o pasăre, ciupind obrazul Matindei. Micuţul zâmbi.

- Matinde, doar pentru că zâmbesc, glumesc şi mă bucur de această ceaşcă de ceai, de un pahar cu vin, de o masă plăcută într-o atmosferă veselă, să nu îţi imaginezi că poţi fi obraznică sau familiară cu mine. Eşti drăguţă şi spirituală dar eşti nimic, Matinde. Nimic. Doar celule plutind libere într-o naţiune de carne. Carne pe care o putem modela, controla şi manipula cum face sufletul cu noi. Tu ai aşa ceva? Bine. Acum bea-ţi amărâta aia de băutură şi să nu ne mai gândim la asta.

De câte ori intra în cameră, părea că plouă. Ploaie abundentă, de iarnă, scurgându-se zgomotos pe ferestre. Ploaie abundentă, de iarnă, aruncând umbre unduitoare pe visătorii din paturi. Pe grasul care visa excese sexuale, zgomotoase, pe slăbănogul care visa violenţa crudă, dezlănţuită, pe uriaşul încolăcit ca un făt şi bântuit de visele copilăriei, pe cea care murmura continuu în somn, visând că zboară, că se prăbuşeşte, că aleargă, vânată fiind de ceva invizibil, imens şi gata să o sfâşie. Visând în ploaie-lumină, braţe pline de ace de perfuzie, capete legănându-se în halouri de organici. Umbrele ploii pe pielea lor. În timp ce trecea, Matinde îi atingea cu mâinile ei talentate. Erau descărnate acum, jupuite de piele, acele mâini pe care micuţul i le vânduse. Vremea prefăcătoriei trecuse. Mîinile negre şi nerodate aranjară o şuviţă de păr, mângâiară o altă mână.

- Într-o zi, cândva, Mathembe!

Umbrele ploii i se revărsară pe faţă în timp ce îngenunche lângă saltea.

- După ce o să câştigăm destui bani şi o să-mi recapăt mâinile. Sssst. Ssst. Ia, soră! Ceva ca să visezi frumos.

Degetul-ac, zvelt şi metalic, zvâcni ca intrat în erecţie. Lichidul picură din vârf. Încă un strop de ploaie. Nu mai plângea când domnul Deget-Ac o chema.

- Trebuie să intru mai adânc, Mathembe. Îmi pare rău, dar aşa vor ei şi trebuie să le dai ceea ce vor. Privi ploaia curgând pe toate speranţele, lacrimile şi durerile ei.

- Norocos copil, într-adevăr norocos, tu care-ţi visezi viaţa, spuse ea, dar numai din cauza ploii care cădea peste toate.

- Într-o zi îmi voi cumpăra o haină pentru iarnă! spuse, în timp ce degetul ca un cârcel străpungea pielea Mathembei, urcând până la margi -nea craniului, căutându-i visele, amintirile.

- Voi economisi pentru ea. Cu banii mei o voi cumpăra şi va fi toată a mea. Deci, azi ce ai pentru mine?

Ploaia, desigur, ploaia. Te cerţi în ploaie cu un cap fără trup, aflat într-o oală spartă, plină de organici, în faţa cafenelei lui M'zan Bé.

Matinde fluieră cu limba între buzele încreţite, ca un cerşetor nemulţumit de pomană sau ca un chelner după ce a primit un bacşiş jignitor. Mai adânc, mai adânc.

Sex, aromă de mosc, o neliniște în atmosfera caldă, primitoare ca un uter, un culcuș de frunze și bractee, prezența apropiată a unui băiat urât, dar zâmbitor.

- Drăguț, soră, dar Diyamé ar face o treabă mai bună acolo. Suferința, Mathembe. Rănește-mă. Vreau să mă podidească lacrimile. Mai adânc, mai adânc.

O plesnitură și o împroșcătură. Firul monomolecular al unui director de școală, un corp rostogolindu-se în râu, învârtit de curent, purtat ghemuit fără cap, înspre Marea Elder. Un colier de capete decorând prorele teșite ale șlepurilor, cu gurile deschise și reticulii unduind în apă. Țipetele copiilor, liniștea mamelor. Furia bărbaților castrați de istorie, mai puternică, mai grețoasă decât orice duhoare de rahat, puroi și foame.

Matinde șuieră printre dinți, în timp ce imaginile se conturau în mintea ei. Moleculă cu moleculă, legăturile neurale pătrundeau în spiritul Mathembei.

Foc. O întreagă emisferă a lumii în flăcări. Apa fluviului reflectând pălălaia. Scâncetele clădirilor muribunde. Elicoptere jelind ca niște bătrâne în jurul unui rug funerar. Fuga. Fuga. Și flăcările, alergând-o, ținând pasul cu ea, întrecând-o, apoi ajungând în fața ei, pârjolind străzi întregi, traversând vastele bulevarde dintr-o singură mișcare, alunecând iute de-a lungul acoperișurilor.

Mai adânc, mai adânc.

Cenușă ningând pe fețele întoarse în sus. O paradă de oase, pietre, zdrențe și fragmente de căști sparte. Un om blond, îmbrăcat în negru, țipând într-o altă limbă. Un behemot negru, răsturnat peste o fântână plescăind molcom. O adiere, o îmbrățișare și o mască spartă. Zei luptându-se pe străzi și nu mai bine decât diavolii de Băieți Fantomă.

- Drăguț, soră, dar nu suficient de sângeros. Trebuie să doară până la rădăcini și sevă, să lase pământul atât de pârjolit încât doar peste ani să mai poată crește din nou ceva.

O masă răsturnată, acoperită de hieroglife negre, borcane cu mirodenii în cădere și cutii de tablă pentru ceai suspendate în aer, un om cu părul căzându-i în ochi și cu mâini mari, nefolositoare, iar lângă el, o femeie frumoasă, uimitor de frumoasă.

- Cine e, Mathembe? Haide copilă, coboară după el. Arată-mi mai mult.

Lujerii orbi și moi se încolăcirâ.

- Hai, Mathembe, arată-mi-i pe cei care te-au lăsat însângerată și mutilată. Arată-mi durerea inimii, arată-mi chinurile sufletului.

Chipuri și amintiri, fluturând prin mintea ei ca biletele de rugăciune pe o baghetă. Imaginea unui om stând cu mâinile la ceafă sub lumina stelelor pe o cornișă de pe malul fluviului. Bolboroseală continuă de tobe, acorduri sinuoase de chitări. Un moment de perfecțiune, momentul în care se descoperi pentru prima dată îndrăgostită. Cântărindu-și fie-

care pas cu atenţie, Matinde îşi ţinea sub control reacţiile emoţionale. "După el", murmură ea în interiorul craniului Mathembei.

Amfiteatrul unei arene sportive. Ovalul central plin cu copaci. Căutând, alergând în sus şi în jos, în jos şi în sus. Sistemele de apărare ale Mathembei în luptă cu valurile puternice ale fricii şi anticipaţiei. Sus şi jos, jos şi sus. Apoi umbra sa contrapusă razelor de soare care se strecoară printre frunze.

Înapoi. Spre interior.

Amintirile se avântară deasupra stadionului profanat, planând peste păduri şi dealuri şi coborîră pe creasta unui povârniş, deasupra acoperişurilor unui plăcut oraş provincial. De ce stăteau bărbaţii pe o parte a străzii, iar femeile şi tinerii de cealaltă? De ce îi separau soldaţii, împingând bărbaţii în spatele transportoarelor negre? De ce alerga o femeiuşcă nesăbuită în josul dealului, către grădinile acoperite ale plăcutului oraş provincial? De ce a îngenuncheat soldatul şi ce a strigat? Ceea ce se aude este bătaia inimii sale sau a Mathembei? Nu-şi putea aminti când respirase ultima dată. Rând pe rând dădu frâu liber emoţiilor, ridicând protecţiile pentru a gusta amintirile.

Mathembe, cine este?

Vina. O lovi ca un val pe Matinde, gata s-o înece, distrugându-i sistemul defensiv ca un pumn, strivind-o, zdruncinând-o, expediind-o învârtindu-se într-un caleidoscop de amintiri. Trucşi arzînd, alergând speriaţi pe străzi. Dimineţi ploioase în căldura şi siguranţa unei sere. Copacii de pe stadion, unul după altul, pe rând. Un om zâmbitor la un picnic în pădure, ridicând o sticlă de plastic cu vin în cinstea unui camarad. Întuneric stăpânit de frică şi urât mirositor. Cărată pe umerii puternici ai unui bărbat, de-a lungul cărărilor pădurii, în fapt de seară, când un milion de globuri bioluminescente încep să strălucească. Un om aplecat peste patul ei, privind în jos, o voce - nu a lui - *crezi că va mai vorbi vreodată?* Mişcarea dezaprobatoare a capului. Treizeci şi şapte de copaci înşiruiţi de-a lungul unui zid lung, afumat. Treizeci şi şapte. Treizeci şi şapte de copaci.

Vina. Urlă, plânse în Matinde, care lupta să se elibereze, dar sistemul său de apărare emoţională era făcut zob. Gemu de durere şi îşi smulse conexiunile cu craniul Mathembei. O secreţie galbenă şi consistentă i se scurse pe lângă vina zdrobitoare a fetei.

- Doamne, Mathembe. De ce-ţi faci asta? se cutremură ea, strângându-şi şi desfăcându-şi mâinile sfâşiate. Te-aş scuti de asta, dar cunosc oameni care pot folosi vinovăţia. Îmi pare rău că trebuie s-o fac. Poate dacă te iert mă vei ierta şi tu? La mâna ei stângă, mâna ei Proclamatoare, sclipi în lumină celălalt deget cu ac, cu o lacrimă lăptoasă atârnându-i în vârf.

- Visează frumos, surioară. Poate dacă visezi destul de frumos vei putea să te ierţi. Dar nici chiar ea nu credea asta când acul injectă substanţa de visat.

Ploaia continua să oadă. Înfăşurată în folia ei de plastic şi cu punga cu plante cerebrale atârnându-i la brâu, Matinde colindă prin magazine, ajungând în cele din urmă la restaurantul din port, unde mărunţelul cu importante legături îi dădu ceva. Se duse apoi la cafeneaua M'zan Bé. Rămase îndelung, privind de la masa ei de sub chivotul zidului ploile de iarnă şi fumând amestecul imperial de import pe care mărunţelul il dăduse din amuzament.

Maimuţele, care stăteau toată ziua în holul hotelului Noul Sirikwa, jucând *fili* şi râzând de animatorii de la radio, comentară ieşirea ei.

- Iar ai fost plecată?

- Ploile, ştiţi cum e? Toată apa asta, afurisita asta de ploaie, mi-a ajuns, înţelegeţi?

Maimuţele ridicară din umeri. Lor le plăcea ploaia. Dar ele nu aveau nimic în camera de la etajul trei de care să se ascundă în cel mai îndepărtat colţ al cafenelei M'zan Bé. Matinde nu putea suporta să intre în acea cameră. Chiar şi proprietarul a fost auzit plângându-se (cu demnitate dacă doriţi, bineînţeles) despre zgomotul din încăpere.

- Ce-i faci fetei? întrebară maimuţele, obsedate de idei libidinoase şi rămaseră apoi mirate observând lacrimi în ochii Matindei.

Când se duse în cameră să administreze doza zilnică de halucinogen, să schimbe perfuziile, să golească pungile şi să colecteze plantele cerebrale din şopronul ei cu visători, constată că trebuia să stea în prag câteva minute, pentru a-şi face curaj cu mâinile sale elegante şi scumpe închise în pumni negri: "Te rog, te rog, te rog, opreşte-te, opreşte-te odată! Îmi pare rău, te rog nu mai plânge!" I se întâmplase o dată să ia o pernă din iarbă în micuţele şi elegantele ei mâini şi să o pună pe faţa fetei care plângea. Nu realizase că apăsa, apăsa într-una, până când plânsul încetă şi în tăcerea care cobârâse, văzuse ce face. Speriată de propria-i pornire, fugise în colţul ei sfânt din cafenea. Chiar şi acolo, în miezul nopţii, când proprietarul plia scaunele leneşe şi norii de ploaie acopereau cu repeziciune faţa lunii, ea auzea plânsul. Răsuna prin mâinile ei tremurătoare, de-a lungul fibrelor nervoase, în sufletul ei. Acele părţi din ea lăsate în interiorul Mathembei Fileli constituiau o conduită a energiei sale emoţionale, trezită cu ajutorul domnului Deget-Ac şi a iscusitelor sale droguri psihotropice. Ziua, în timp ce râdea de micile ei afaceri prin Kilimanbasa, dar mai ales noaptea, în apartamentul ei confortabil, cu ploaia şiroind pe ferestre, o măcina o vină greu de suportat.

- Problema-i că este o emoţie aşa de neprofitabilă, spuse mărunţelul sorbindu-şi ceaiul din plante la masa sa cu perspectivă spre bărcile de pescuit, legănate de siajul navelor cu aripi portante. Pentru operator, vreau să spun. Ca articol de comerţ, foarte profitabilă într-adevăr. Vina adevărată, de calitate, e parfum în timpul sezonului, în capitală. Se pare că le oferă un fel de ispăşire în intimitatea visurilor lor. Cine poate spune?

O mică ridicare din umeri: *aşa că...*

- Nu, eu cred că trebuie să continuăm. Tendinţele pieţei sunt schimbătoare, aşa că trebuie să maximizăm profitul cât timp marfa mai este încă vandabilă.

Privi spre cutia de plastic aflată pe masă, între ei. O cutie roşie, cu etichete de biomarfă pe ea.

- Nu, eu chiar nu cred că te putem ajuta în această privinţă, Matinde. Eşti mult prea valoroasă pentru noi aşa cum eşti.

Închise cu zgomot capacul peste perechea de mâini amputate cu grijă, care se odihneau acolo într-o baie de gel nutritiv.

Când l-a văzut la cafeneaua M'zan Bé, şi-a dat seama că îl cunoştea, dar nu ştia de unde. A avut grijă să n-o vadă că se holba la el, însă nu suficient, pentru că într-un târziu el s-a îndreptat spre masa ei, cu încrederea şi nonşalanţa pe care ţi le conferă o armă purtată la şold, plin de zâmbete şi cu gesturi manierate (pentru că cei înarmaţi, de regulă, îşi pot permite să fie manieraţi).

Ar deranja-o dacă i-ar ţine companie?

Deloc. Pentru că, de regulă, trebuie să fii manierat la rândul tău faţă de cei înarmaţi.

Ar dori să servească un pahar de vin cu el?

Era cât se poate de drăguţ din partea lui.

Nu-i aşa că era o vreme teribilă?

Teribilă, într-adevăr. Şi între timp construia acele nesfârşite gânduri ca un zigurat, gândind despre ceea ce gândea el că gândea ea despre gândurile lui. Da, arăta bine într-un fel în orbitorul lui echipament de luptă variat colorat. Chiar neobişnuit de frumos, dur şi totuşi vulnerabil şi, da, inconştient de îndrăznet aventurându-se pe aici cu amicii lui înarmaţi şi periculoşi, sub privirea autorităţilor oraşului - *vezi pe cineva încercând să ne oprească?* - dar nu astea erau motivele pentru care se holba la el. Ştia însă că el nu-şi imagina asta.

N-a fost o recoltă prea bună. Dar nimic nu mai era la fel după război, nu-i aşa?

Nu, ea o simţise mai bine. Nu, lucrurile nu au mai fost la fel după Eliberare.

Venea des aici?

Da, în fiecare zi. (Şi în acelaşi timp: *îl cunosc, îl cunosc, îl cunosc).*

Se poate ca ea să fie aici şi mâine?

Este aici în cele mai multe zile, cam la aceeaşi oră.

I-ar face favoarea specială de a lua prânzul cu el mâine?

(Imposibil să refuzi pe cineva, indiferent cât de politicos ai face-o, dacă are o armă): Da, ar fi încântată.

Să flecăreşti şi să-ţi fixezi întâlniri cu unul de cincisprezece ani. Era dezgustată de ea. Dar îl cunoştea. Îl cunoştea.

Şi deodată, printr-unul dintre acele exerciţii de gimnastică mintală prin care ştii cum de ştii ce ştii când ştii că ştii, ştiu cum de-l cunoştea.

Băiatul cu prieteni răi.

Băiatul care stătea lângă fântâna demențial de aplecată, cu o mască crăpată în mâini.

Băiatul care pierdea vremea pe la colțurile străzilor, până când într-o noapte istoria venise să-l caute.

Băiatul încovoiat sub dubla povară a rușinii, umilit pe străzile din Ol Tok.

Băiatul care se săturase de cuvinte, care își ducea propria bătălie, în felul său propriu, punându-și la cale propria salvare și condamnare.

Băiatul de pe costisitoarea jachetă argintie de dincolo-de-ape. I-AI VĂZUT PE ACEȘTI OAMENI?

Numai noaptea camera era tăcută. Ploaia șiroia pe ferestre, răsfrângând lumina străzii în ciudate delte și canale. Și numai noaptea putea suporta să intre în cameră, pentru că numai atunci dormeau ei, goliți de vise.

Îngenunche lângă salteaua unde Mathembe zăcea cufundată în mormane de organici care o hrăneau și îi curățau sângele, îi sorbeau dejecțiile și urina și îi deschideau tărâmurile întunecate ale minții, permițând fluxului neîntrerupt de vise chinuite să țâșnească afară, storcându-i-le din cap și fixându-le pe unitățile de imprimare ale plantelor cerebrale.

- Soră.

Într-o casă, în josul străzii, îndrăgostiții discutau pe fondul unui post nocturn de radio. Era ora la care orice cântec sună delicat și bine.

Luă capul Mathembei în palme, scuturându-l dintr-o parte în alta în timp ce se gândea la lacrimi.

- Soră! Îmi pare rău. Vai, îmi pare atât de rău. Am mers prea departe. Am lăsat prea mult din mine în tine, am luat prea mult din tine în mine. Vină? Știi, acum cred că înțeleg ce ți-am făcut. Îmi pare rău. Nu-i o scuză îndeajuns de bună, dar e singura. Trebuie o fată să-și câștige existența? Desigur. Dar sunt existențe și existențe.

Își înălță privirea, tresărind suspicioasă. Vreun zgomot în noapte, la marginea teritoriului ei? De când se decisese, fiecare zgomot îi trezea suspiciuni.

- Vezi tu, nu pot să-i las să descopere că eu am organizat asta. Sunt iuți la mânie și înceți când iartă. Și puternici. Și mă au pe mine. Deci, se adresă ea celorlalți care dormeau, vă rog să mă iertați, dar mai bine unul salvat și restul osândiți decât toți pedepsiți. Dacă vă poate consola cu ceva, mă număr printre cei pedepsiți.

Plecă apoi în apartamentul ei și căută printre garderobele cumpărate de măruntel. Aduse cea mai bună, mai scumpă și mai provocatoare rochie. O întinse pe pat și se așeză lângă ea. Când se făcu dimineață se îmbrăcă și plecă să ia prânzul cu Hradu Fileli.

Douăsprezece mii de enni. Atât plătise măruntelul inginerilor -geneticieni din Kuwera ca să-i confecționeze o pereche de bodyguarzi. Două-

sprezece mii fiecare. Şi nici măcar nu s-au ridicat de pe scaune când unitatea din serviciul activ al celei de a treia prefecturi din Kilimbasa a năvălit prin uşile şi ferestrele hotelului Noul Sirirkwa. Cu toate reflexele lor ultrarapide se aflau la cel puţin treizeci de centimetri de portarmele ascunse în care îşi ţineau pistoalele artistic lucrate şi teribil de puternice, când capetele de emisie a două agăţătoare neurale (câte unul pentru fiecare) erau deja îndreptate spre glandele lor pineale. Singura afacere proastă pe care o făcuse mărunţelul vreodată.

Bili Bi, proprietarul, sprijinindu-se în degete, rămas în echilibru deasupra butonului de alarmă, socoti că nici unul nu putea avea nici măcar cu o zi mai mult de şaisprezece ani. Totuşi şeful lor, care arăta mai tânăr decât toţi, veni întins pe stradă, în fruntea micii cete înarmate şi urcă treptele cu o eficienţă matură şi dură. Ca şi cum copiii, în jocul lor, distilaseră şi concentraseră esenţa maturităţii într-o parodie grotească.

- Unde este sora mea?

Matinde îşi scoase acele, smulse tuburile, deconectă interfeţele. La un pocnet din degete, doi Războinici o ridicară pe Mathembe. Un alt pocnet din degete şi Matinde fu transportată pe coridor. Al treilea pocnet şi Războinicii Destinului trecură prin cameră, de la un pat la altul, şi îi împuşcară cu neglijenţă pe visătorul de abuzuri sexuale şi pe cel de violenţă şi pe cel al inocenţei copilăriei şi pe cel zburător/ căzător/ vânător. Pe toţi în ochiul drept.

Ţipătul muri în gâtul Matindei, înainte de a se naşte. Gura rece şi neagră a armei sexi/înfiorătoare, vulnerabilă/atrăgătoare îi apăsă cu putere cavitatea oculară dreaptă. Hradu Fileli se uită lung la ea. Ridică arătătorul drept. *Atenţie, acum.* Şi se duse, bocănind în jos pe scări, adunându-şi luptătorii lui tineri, zâmbitori, înarmaţi cu agăţătoare, dirijând maimuţele cu o mişcare rapidă a degetului, mişcă-te, mişcă-te, mişcă-te, afară în stradă, în ploaie - picăturile de ploaie sclipind gras pe butoiaşele armelor - în sus pe deal, sus de-a curmezişul pantei, spre lagăr.

Hradu lăsă capul şi pe unul dintre oamenii lui - aşa se întâmplă mereu, băieţii îşi spun "oameni" iar oamenii îşi spun "băieţi" - să o vegheze pe sora lui şi cu restul continuă să ucidă urcând de-a lungul graniţei. Prima zăpadă a iernii, venită din nordul ţării, plutea în aer, dar contactul cu noroiul şi cu pământul o dizolvă dintr-o suflare. Prea pură pentru străzile şi cărările din lagărul Kilimbasa. Sistemele de camuflaj ale costumelor de luptă şiroiau de alb fractalic, în timp ce Războinicii îşi croiau drum în susul dealului, printre colibele şi adăposturile pline de noroi.

Omul lăsat de Hradu era un puşti de cinsprezece ani, devorat de acnee. Scuipa şi murmura din coardele sale vocale sparte într-un mod foarte clar, că mai bine, mult mai bine, ar fi luat-o din loc de-a lungul graniţei omorând, decât să îngrijească o fostă târfă în pană de droguri şi

pe bunicul ei pe jumătate mort. Când află de unde venea capul, că traversase fluviul împreună cu soldatul orb, își permise o mică plăcere de adolescent meschin detaliând cum aruncase trupul dincolo de marginea lagărului, strâns cu grijă *așa*, cu mădularele aranjate *așa*.

- Tu, spuse deodată capul cu furia neputincioasă a celui lipsit de ajutor, ești cel mai mârșav ticălos pe care l-am întâlnit vreodată în viața mea. Doamne, iartă-mă pentru ceea ce spun, dar mi-ar face mare plăcere să văd câțiva milițieni Proclamatori grași vărsându-ți mațele în poală.

Râse mai tare și mai mult decât ar fi vrut.

În a treia zi Mathembe scoase un geamăt disperat în patul ei și, deși se zvârcoli și încercă să sfâșie legăturile toată ziua, era doar începutul. Tot în a treia zi Hradu se întoarse de la măcelul din Țara Domnului. Stătea atât de întunecat, cu zăpada moale topindu-i-se pe umeri, încât capului îi fu teamă să-i spună despre geamătul Mathembei și despre părerea lui că, precum pornește noaptea către dimineață în momentul ei cel mai întunecat și mai adânc, așa și Mathembe se întorcea din călătoria prin locurile cele mai profunde ale sinelui, pornind pe drumul spre casă. Dar Mathembe gemu din nou și chiar Hradu, cufundat în egocentrismul său colosal, putu să deosebească în scâncet acea notă liniștită scoasă când te afli într-un avion care face acea subtilă schimbare de altitudine de la urcare la coborîre sau într-o Navă Sfântă, adânc îngropat în carcasa concentrică de biotectură, și știi că între o clipă și alta ai parcurs o galaxie. Sunetul acela imperceptibil pentră, străpungându-i masca de om căzut pe gânduri care îl făcea să pară mult mai bătrân și mai disperat decât era de fapt. Cu mișcări agitate și tăcute tăie cu jungherul său spiralat legăturile de plastic, masând apoi mâinile și picioarele Mathembei.

- Un lung, lung drum de străbătut încă.

Se uită la cap și acestuia, deși murise o dată și nu trebuia să-i mai fie așa frică, îi fu totuși. Nu există nimic mai crunt decât propriul tău eu luând-o razna.

- Pe băiatul acela, cel pe care l-am lăsat aici... Îl pot omorî dacă vrei.

De dimineață ea putea sta în capul oaselor. După amiază putea gesticula din nou cu mâinile. Seara era deja capabilă să exploreze, sprijinindu-se, interiorul colibei. Îi era teamă să se ducă la culcare în acea noapte. Îl rugă pe Hradu, rugă capul, apoi pe oricine, să stea cu ea, o oră-două, până dimineața. Hradu acceptă. Nu se putea plimbă cu ea, pentru că era un Războinic, dar, deși în zadar, stătu de veghe toată noaptea. Nu vorbiră, ci gustară tăcerea profundă, benefică. Din ea Mathembe a aflat mai multe despre modul în care izbutise să se realizeze fratele ei, decât din orice explicație de-a lui. Își pierduse rădăcinile, ancora, zburând cu propriile sale puteri. Undeva în pădurea motivațiilor, în jungla imaginației, își pierduse simpla mânie și frustare care explodaseră din el, ca semințele, ca un milion de spori, în acea noapte când ea îl zdro-

bise de piatra tăcerii sale. În noaptea când arsese oraşul. Acea simplă mânie îndreptăţită devenise mânie pentru mânie. Ucisese pentru că era supărat, dar nu ştia de fapt pentru ce era supărat. Era o creatură înspăimântată. Mathembe nu putea să-l placă. Nu era sigură nici dacă îl va mai putea iubi vreodată. Dar în final tăcerea ei fu mai încrâncenată ca oricând şi spre ziuă, în timp ce capul sforăia vulgar în vas, lapoviţa bătea în uşa bivuacului şi radioul şoptea ca pentru sine într-un colţ, el îi spuse lucrurile pe care nu le putea cunoaşte despre ceea ce Matinde îi făcuse, cu omisiuni, hiatusuri şi discreţie şi chiar dacă el ştia că sora lui nu-l plăcea si poate că nici nu-l mai iubea, el încă o plăcea şi voia ca ea să aibă o părere bună despre el.

Ştia că drogurile fuseseră arse în lipsa ei, iar când lagărul începuse să se trezească la viaţă, cu acel simţământ al surprizei faţă de calitatea luminii, după ce zăpada se aşternuse peste noapte strat peste strat, luă un stilou şi scrise pe folia de plastic translucid, zgâriat, a acoperişului: *Matinde?*

- Căţeaua aia? Nu-i datorezi nimic.

Un pumn închis. *Insist.*

- Las-o. Nu-i decât un gunoi. Cu toţii au fost nişte gunoaie. Nişte jigodii de codoşi, nenorociţi de dincolo-de-ape. Paraziţi.

Din nou pumnul închis. Şi apoi un gest pe care Hradu nu avea să înveţe niciodată să-l descifreze: *eşti atât de diferit?*

După numai o zi, *oamenii* erau impacientaţi, plictisiţi, irascibili, gata pentru mai multă *acţiune*, sărind după arme ca nişte câini bucuroşi la comanda din deget a lui Hradu. Se fuduleau prin lagăr, arătând încântaţi când bărbaţii mai în vârstă se fereau din calea lor, iar copiii zburdau pe lângă ei împroşcând noroiul.

Noi suntem legea, asta spuneau ei cu fiecare pas tanţoş.

Cu ghetele noastre sport moderne, de import, şi cu armele noastre înfricoşătoare, noi suntem legea, noi suntem cei cărora le răspunzi cu fiecare gând al tău, cu fiecare acţiune a ta, cu fiecare privire, cuvânt şi faptă. Nu poliţia. Nu armata. Nu Biroul de Recolonizare. Noi. Nouă. Noi înşine, singuri.

Hradu nu se fudulea. Mergea în mijlocul oamenilor săi, mic şi solitar chiar şi în mulţime, iar Mathembei nu i se păruse nicicând mai înspăimântător decât atunci, călcând aşa stăpânit, solitar.

N-a scos un cuvânt când Războinicii au spart uşile şi ferestrele recent refăcute ale hotelului Noul Sirikwa. N-a scos un cuvânt nici când cele două gorile de la uşă au fost prinse, încă o dată, înainte să ajungă la tocurile pistoalelor (douăsprezece mii bucata şi de două ori într-o săptămână, datoriile cel mai bine lichidate în adâncul apelor).

L-a lăsat pe unul dintre delegaţii săi să-l întrebe pe proprietar: *Matinde.* El n-a scos un cuvânt nici când, urcând scara şi înaintând de-a lungul coridorului, l-au găsit pe mărunţelul căruia îi plăcea ceaiul de ierburi aşteptând cu câţiva dintre colegii săi. Detectoarele de ţintă per-

fecționate se confruntară cu agățătoarele neurale și cu aruncătoarele de săgeți.

- Nu consider asta o vizită prietenească, zise mărunțelul. Hradu zâmbi ca iarna, împreunându-și degetele tari.

- În această țară să-ți vizitezi prietenii cu mâinile goale dovedește o lipsă crasă de maniere, răspunse Hradu... Matinde. Am vrea să o vedem. Să avem o mică discuție cu ea. După aceea ne vedem de drum.

- Of! exclamă mărunțelul. Pot să anticipez unele dificultăți în rezolvarea acestei probleme. Matinde, după cum bine știți, s-a dovedit un angajat pe care nu te poți bizui.

- Sper totuși că este capabilă să primească oaspeți, spuse Hradu. Mi-ar displace să fi făcut călătoria degeaba.

- Oh, Matinde trăiește și este bine. Foarte bine. N-am dat-o afară. Am mutat-o, putem spune, într-un alt departament al operațiunilor noastre.

- Sora mea ar vrea foarte mult să o vadă.

- Sora ta? Ah! Doamna cu visuri alese. Sigur. O veți ierta pe Matinde dacă va fi mai puțin exuberantă decât de obicei.

Mathembe se strecură pe lângă afabilul mărunțel.

Ocupa mult din cameră și semăna cu o trompetă. O spirală de țevi și pulsatoare organice evazându-se într-un clopot ca o floare din carne. Întreg obiectivul acela era făurit din carne, din care picurau broboane de sudoare. Pe măsură ce privea, Mathembe începea să realizeze. Remarcă mâinile slabe, inutile, cu degetele răsfirate pe podea. Picioarele delicate, atrofiate ca aripile unei păsări de pradă de iarnă. Fața ruinată, cu nările transformate în lungi șanțuri. Urechile, ajunse delicate încrețituri de zgârciuri acolo unde capul rudimentar se unea cu bulbul de carne pulsândă, străbătută de vene. Gura ca un nod visceral de producătoare de sirop. Și ochii.

Iar o dată realizând, înțelese. Înțelese fiorul cu care bărbații intrau în cameră și se apropiau de lucrul acela, lepădându-și veșmânt după veșmânt, odată cu noțiunile de bine și de rău, până rămâneau goi la trup și în suflet în fața ei, înțelese cum tremurau când buzele se deschideau și cu fiorul și graba abandonului sexual total, se lăsau adânc supți în vulva pulsantă și iubiți cu o intensitate pe care n-ar fi visat-o nicicând într-o altă relație. Supți adânc în întunericul cald al mătcii, păstrați acolo, susținuți acolo, iubiți.

Ochii o întâlniră pe Mathembe. Lacrimi se scurseră din ei.

O furie oarbă, neagră, o cuprinse pe Mathembe. Se năpusti cu mâinile încovoiate ca niște ghiare asupra mărunțelului care zâmbea.

Războinicii Destinului o reținură.

- Eu și fratele tău ne înțelegem, vezi, deși poate că a fost puțin nesăbuit, putem spune, când mi-a închis operativele de producere a viselor, spuse mărunțelul. Dar constat acum că e un om foarte loial familiei și înțeleg acest lucru. Înțelegerea este baza tuturor relațiilor de afaceri

fructuoase. Matinde are o datorie de plătit. Şi cum n-are venituri personale, am schimbat modul de plată. O vom readuce la starea normală când se va rezolva totul. Înţelege, te rog, nu suntem barbari. Doar oameni de afaceri. Asta-i tot. Fratele tău apreciază asta.

Mathembe îl scuipă. O dâră lungă şi vâscoasă de salivă se prelinse de pe faţă pe costumul său elegant. El zâmbi, doar zâmbi, pentru că Hradu şi oamenii săi o scoaseră pe Mathembe afară.

Toate zăpezile sunt la fel. Fiecare zi cu vârtejuri de zăpadă cenuşie e o zi închisă, claustrofobică, luminată de acea lumină galbenă, uniformă, caracteristică zăpezii. Inima fractalică a viscolului sparge timpul într-un miliard de particule, diferite toate, unice toate, învârtindu-te în afara timpului. Stai la fereastră în acele zile de iarnă, cu creierul răvăşit de fulgii care cad, hipnotizat de adevărul că nu sunt doi la fel. Atunci iarna e prietena ta. Nu există nimic din ceea ce oferă celelalte anotimpuri care să egaleze misterul mut al zăpezii. Stai la fereastră până când se lasă întunericul, iar apoi urmăreşti la lumina lămpii fulgii aşternându-se încă şi încerci să ghiceşti câţi alţii mai cad în întuneric fără ca tu să-i poţi vedea, neauziţi, nevăzuţi, căzând de-a lungul întregului pământ, acoperind întreaga lume şi tu ştii că oricând, oricum şi oriunde te vor purta cărările vieţii, când vei vedea din nou zăpadă te vei întoarce la acest moment de bucurie calmă şi reverenţioasă, privind în linişte iarna cu prietenul tău.

Rahat!

Stai la căldură, te simţi bine, sunt ferestre groase între tine şi iarnă, lumini, focuri şi o sticlă, este un acoperiş deasupra ta, pereţi groşi în jurul tău, aşternutul învăluitor al patului la numai câţiva paşi de tine. E al naibii de uşor atunci să numeşti iarna prietenul tău. Iarna nu este prietena nimănui. Acei pereţi groşi, acel acoperiş protector, dă-le la o parte, înlocuieşte-le cu folii de plastic împăturite, care curg pe la suturile improvizate. Patul matlasat, cu un corp cald care aşteaptă acolo să-şi împartă căldura cu tine. Ia în loc un pat de campanie sau o saltea sau o pătură aşezată pe pământul umed. Dă la o parte luminile, focurile, sticla care te înveseleşte. Aici este întotdeauna umed, întotdeauna, întotdeauna umed, aici focul scoate fum şi nu dă căldură, aici biogloburile sunt ceţoase şi palide, cu metabolismul îngreunat de frig. Izbeşte fereastra lângă care stai şi verifici teoria haosului, dă cu piciorul în ea, sparge-o într-un miliard de bucăţele zburătoare. Lasă vântul să aducă zăpada în casă, las-o să se topească şi să curgă pe podea, lasă mirosul de urină şi de rahat să intre prin uşa ta colţuroasă.

Iarna din lagăr nu este prietena nimănui.

Iarna ucide.

Hradu îi conduse singur către poarta de vest a lagărului. Fără nici un om. Fără arme. Fără nici o urmă de mers tanţoş. Îşi strânse şi mai mult în jurul corpului poalele fluturânde ale mantalei militare imperiale.

Omul pe care îl ucisese pentru ea fusese cu câteva măsuri mai mare. Se lupta cu vântul, iar zăpada primei mari furtuni de iarnă îşi croia drum prin spaţiile voluminoase, umflate de vânt, ale hainei. Deasupra lui furtuna vâjâia şi urla.

- Ştii, ai putea să rămâi.

Mathembe îşi trase borurile pălăriei în jos peste urechi şi legă sforile sub bărbie. Hradu îşi cunoştea destul sora ca să-l considere un gest de dispreţ. *Nu cu tine, nu cu ceea ce ai făcut din tine.*

- Ar trebui să rămâi. Măcar până se îndreaptă vremea. Până când se dezăpezesc drumurile.

Nici un minut mai mult decât trebuie, spuse poziţia umerilor săi, în timp ce lega strâns în jurul capului acoperământul impermeabil improvizat din sârmă şi folie de plastic.

- Cât de departe crezi că o să poţi ajunge cu asta? Dumnezeule, soră, eşti aşa de proastă. O să muriţi amândoi şi pentru ce?

Ea îl privi. Îi fu recunoscătoare pentru că arătase o sclipire de grijă. Îşi săltă bagajul pe umeri. Aici, la marginea de răsărit a lagărului, pe coama expusă vântului care bătea neîncetat, nu existau decât câteva încercări de grădini, făcute cu jumătate de inimă, câteva colibe de pază şi turnurile svelte din ceramică ale generatoarelor eoliene. Zdrenţe şi panglici de plastic, smulse şi purtate de vânt, crucificate pe spinii care protejau câmpul.

- Ştii măcar încotro te îndrepţi?

O ridicare din umeri. Săltă capul învelit în plastic pe legătura de pe umeri.

- Nu am de gând să spun că îmi pare rău, nu o să-mi cer scuze pentru ceea ce am făcut sau pentru ceea ce sunt. Îmi fac numărul în acest joc patriotic. Ce lucru demn de mândrie o să se spună despre tine când se va scrie adevărata istorie a lumii?

Ea plecă, luând-o în josul pantei uşoare care cobora din punctul cel mai înalt al lagărului, către graniţă şi către poarta nepăzită.

- Mergi către est.

La cinci paşi de poartă, se întoarse.

- Est. Ei au mers către est. Faradje, ea. Au trecut pe aici acum patru sau cinci luni. Eu nu eram aici, dar am auzit. Toată lumea trece pe aici şi oricine vine mi se spune. Ei au întrebat de mine. Bineînţeles, nimeni nu le-a răspuns. Siguranţa. Chiar de-aş fi fost aici, nu i-aş fi văzut. Nu i-am putut suferi niciodată dispreţul. Ştii cum era ea. N-ar fi înţeles. Nici tu n-ai înţeles niciodată. Numai bunicul începuse să priceapă.

- Spre est. Într-acolo au luat-o. Sunt zeci de lagăre de-a lungul graniţei. Dacă le spui că vii din partea mea o să-ţi fie cu mult mai uşor. Numele meu e cunoscut peste tot de-a lungul graniţei. Spune-le că eşti sora lui Hradu Fileli. Te vor ajuta, îţi vor spune ceea ce ştiu.

Mai curând mi-aş mânca propriul rahat, spuse Mathembe Fileli cu graiul nearticulat al inimii. Ridică pumnul către fratele său, îl strânse cu

putere, energie, pentru ca el să nu poată confunda ceea ce simțea pentru el, apoi se relaxă ușor, lăsă degetele să se deschidă ca o floare.

Du-te atunci și fă-ți numărul în acest joc patriotic.

Apoi îi întoarse spatele și ieși pe poarta care dădea spre est.

Zona de frontieră

Cum ucide iarna.

Se trezi. Curba din organoplast de deasupra feței ei alcătuia un plan al *recelui* și al *sunetului*. Din nervurile arcuite se prelingeau picături de condens. Bulele de căldură erau abia perceptibile, amorțite de frig, pe moarte. O vagă diminuare a întunericului, doar cât să poată recunoaște formele celor câteva lucruri după capete și margini era singurul indiciu că se făcuse zi dincolo de învelișul coconului. Mugetul furtunii, lung de o mie de kilometri, vuietul acela care cobora de la pol, era constant de atâta vreme, încât ea îl îndreptase către murmurul inconștient al minții, peste care putea acum distinge alte zgomote, mai mici, mai tainice: pâcănitul intermitent al fâșiilor de carne cafenie pregătită pentru iarnă, agățate de bățul de susținere al cortului, tulburate de micile anomalii barometrice din interiorul cortului, scârțâitura ritmică a arborelui *dendé* printre suporturile pentru rădăcini unde își căutase refugiu pe timpul crivățului, depunerea zăpezii, strat peste strat, fulg peste fulg, brațele întinse ale cristalelor de gheață prinzându-se și unindu-se într-o impenetrabilă calotă de gheață deasupra capului său, bolborositul capului înfășurat în fâșii din țesătură impermeabilă, stingându-se în tăcere, șuieratul static al radioului, singurul său lux inutil, pierzându-se treptat. Stafiile modulațiilor de frecvență.

Se aplecă în afara sacului de dormit ca să ia radioul cu ambele mâini, să-l desfacă-n bucăți și să-l înfășoare în componentele lui plasmatice. Imediat i se aburi respirația. Deja frigul se infiltra în culcușul cald din interiorul sacului căptușit. Frământă cu repeziciune plasmatele între palme, formând o funie subțire, vâscoasă, de carne, care se frânse sub forma unor picături grase și căzu pe primitoarele bule de căldură. O lumină vișinie, abia perceptibilă, definca lumea sa emisferică de doi metri, aflată în epicentrul furtunii dezlănțuite. Suficient pentru ca ea să se târască afară din sacul de dormit și să încerce prin frecare să încălzească ruticulii înghețați, smălțuiți de gheață, ai bunicului. Își suflă în palme și cuprinse fața crăpată de frig. Ochii se deschiseră, buzele se mișcară. Nimic mai mult. Deja lumina se estompa, temperatura coborînd spre punctul de îngheț.

Începu să muște ușor, convulsiv, cu noduri, înmuind dumicatul din ceașca cu filtru. Mestecă și iar mestecă. Mestecă într-una. Când lumea ți se reduce la o bulă de întuneric, rece și apăsătoare, înveți să prelungești și cele mai mici plăceri. Avea carne pentru încă trei zile de viscol, ba

chiar mai mult, iar apă se găsea în cantităţi enorme dincolo de uşa-sfincter a cortului-cocon. Numai că înaintea tuturor acestora, o va doborî viscolul. Dacă în acea dimineaţă furtuna ar fi încetat, şi-ar fi putut încerca şansele de a ajunge la Casa Ascultătorilor. Dar nu se întâmplase aşa şi ştia că dacă se va mai trezi încă într-o dimineaţă cu furtuna bătând în uşă, o dată viitoare nu va mai exista.Zăpada o va cuprinde şi o va îngropa, iar din pământul dezgolit vor răsări rădăcini şi vlăstari care vor străpunge pielea organoplastică a cortului, intrând în gura şi ochii deschişi, penetrându-i carnea în zeci de locuri, înfingându-se cu o zvâcnire rapidă, vârtoasă, vegetală, chiar în măduva sa. Cârcei albi vor urma curba interioară a craniului, firişoare albe vor aluneca printre cutele creierului, fibre albe se vor înfăşura în jurul fiecărei sinapse şi neuron, coborînd până la nivelul amintirilor.

Amintirile.

Furtuna era propice amintirilor. Întunericul o orbea, vijelia o asurzea, frigul îi amorţea simţurile, îndepărtând-o de lumea perceptibilă, lăsând-o la voia întâmplării într-un spaţiu confuz, unde delimitările dintre lumea reală şi cea onirică se estompau.

Nu voise bani, dar el îi dăduse oricum, la acea intrare de iarnă din estul Lagărului Unu, cu clicea staţiei eoliene rotindu-se deasupra lor. O înfuriase faptul că trebuise să accepte o situaţie pe care o considera prea puţin onorabilă. "Haide, haide! Ia-i pe toţi, am destui!" spusese el, pentru că teroriştii sau luptătorii pentru libertate pot întotdeauna face rost de bani. Luase cât crezuse ea că-i va fi necesar pentru a-şi plăti drumul de-a lungul zonelor urbane şi taberelor de colonizare din zona de frontieră. Şi puţin peste, pentru orice eventualitate.

Cu mult mai târziu şi după mulţi kilometri, pe jumătate adormită de căderea molcomă a fulgilor peste paravanul de vânt al marelui trux-tractor şi de licărirea caldă a panoului de comandă, îşi dădu seama. Banii de pe cartelă însemnaseră binecuvântarea lui pentru călătorie. Îşi dorea tot atât de mult cât ea să reuşească.

Printr-un ţinut traversat de o cicatrice imposibil de şters datorită adâncimii rănii suferite, îşi continuase peregrinarea hibernală zgârcindu-se, economisind, mâncând cu mult mai puţin decât i-ar fi trebuit unui călător într-un astfel de anotimp, făcând autostopul când putea, economisind banii de autobuz, dormind pe la uşi, într-un hambar de orez gol, sub privirile unui sfânt într-un mormânt de la marginea drumului. Peste tot: AŢI VĂZUT ACEŞTI OAMENI? Nu, dar am să-ţi dau treizeci de enni pe jacheta asta frumoasă a ta, sunt sigură că-i călduroasă, da? nu? atunci patruzeci... nu? cincizeci, asta este ultima ofertă. AŢI VĂZUT ACEŞTI OAMENI? Poate, nu, da, *da?* da, femeia, şi bărbatul? o încuviinţare, *asta e bine*, cred că ei erau, *unde se duceau?* spre răsărit mergeau, spre răsărit, femeia şi bărbatul.

Unde te duci? a întrebat el şi ea i-a arătat emblema de carton cu TABĂRA TREI în ideogramele ei urâte, noduroase, copilăreşti, iar el

i-a spus: *urcă, într-acolo mă îndrept şi eu,* apoi au mers, au mers într-una, într-o coloană şerpuită, letargică, de lumini de poziţie, prin mocirlă, prin noroiul învolburat şi roşu, prin diagonalele perfecte ale lapoviţei care te săgetau într-una, într-una, de la stânga la dreapta, în jos, mereu, mereu, iar el a vorbit într-una, aşa cum obişnuiesc conducătorii auto nocturni, şi tot ce şi-a putut ea aminti din acele interminabile ore de mers şi vorbit a fost că el era ofiţer la Oficiul de Recolonizare al Statului Liber şi că Tabăra Trei rămăsese izolată după o săptămână de inundaţii în amontele râului Yé, odată cu brusca intensificare a războiului de gherilă dintre Războinicii Destinului şi Detaşamentul Retribuţiei din Ţara Domnului, iar toate acele mormane răsucite de schelete dezmembrate şi coaste contorsionate înşirate de-a lungul drumului erau victimele atacului cu arme biologice.

Rădăcinile amintirilor. Afundându-se adânc, adânc în pământ, adânc în miezul iernii.

Se trezi ţipând dezorientată, fără să ştie când adormise. Aerul îi usca plămânii şi totuşi în confortul sacului matlasat trupul ei tremura şi asuda. Frig şi fierbinţeală. Gheaţă şi foc. Era oare deja moartă? Era acea dezorientare, acea sinestezie, şocul Visării? Moartă, stingându-se singură, departe de prieteni, de familie, de glasuri şi afecţiune, în humusul întunecat al minţii.

Gheaţă şi foc. Îşi aminti de Tabăra Trei. Îşi aminti cum sosise pe aripile furtunii. Îşi aminti că fugise. Îşi aminti că se ascunsese. Îşi aminti elicopterele învârtindu-se, dând târcoale, atotputernice, atotstăpânitoare, căutându-şi ţintele, lansându-şi rachetele *zvâîc.* Cupolele înălţându-se în vâlvătăile focului roşu izbucnit în noaptea de iarnă. *Zvâîc.* Uzina de biogaz arcuindu-se sus, foarte sus, în jurul coloanei de flăcări, ca într-un foc de artificii, o sută, două sute, trei sute de metri şi căzând în apele umflate ale râului Yé. *Zvâîc.* Oamenii alergând, oamenii ascunzându-se, oamenii râzând şi murind şi elicopterele aşteptând, aşteptând, întorcându-şi boturile negre şi boante dintr-o parte în alta, adulmecând noi victime pe care să le expedieze *zvâîc* aiurea în sus cu armele lor detectoare de ţinte. Îşi aminti de un trux care trecea ca de un lucru monstruos, dezordonat, de coşmar, îşi aminti cum ajunsese şi mâinile apucând-o , iar după aceea nu mai fusese nimic, nimic, pentru un timp ce nu mai părea timp şi pentru tot timpul care ar putea fi vreodată. Apoi următoarea amintire. Amintirea supei fierbinţi, sărate şi acre sorbite la masa pictată cu flori de gheaţă de pe terasa cafenelei din zona urbană Chevyé, în timp ce radioul proprietarului difuza ştiri despre atacurile aeriene efectuate în afara Ţării Domnului, asupra lagărelor din zona de frontieră, ca represalii pentru pierderea a şase soldaţi într-un raid al Războinicilor Destinului.

Se trezi din nou. Întuneric. Noapte. Viscolul era încă un plan curbat al sunetului la douăzeci de centimetri deasupra feţei. Ger intens. Respiraţia ei făcuse un smalţ crăpat de gheaţă pe sacul de dormit matlasat. Se

gândi la frig. Nu te puteai gândi la nimic altceva decât la frig. Invada fiecare gând, fiecare posibilitate de acţiune, fiecare vis. Nimic nu putea face fără permisiunea frigului. Doctorul Kalimuni spunea despre Khirr, iadul Proclamatorilor, că ar fi un loc îngheţat. Un loc al ţipetelor eterne, unde spiritelor condamnaţilor li se înfigeau ace de gheaţă în ochi, în plămâni. Ea îşi imagina că, datorită mulţimii păcatelor, iadul ar trebui să fie un loc populat. Dar chiar şi numai prezenţa altora poate fi o alinare. Cele mai bune iaduri sunt locurile solitare. Iadul a fost întotdeauna el însuşi. De aceea Visarea tatălui ei fusese un Eden atât de pernicios. Prins în mrejele solipsismului intens, mistuitor, al Visării, nimeni n-ar putea delimita vreodată cu siguranţă obiectivul, de creaţia individuală, intimă.

Îşi aminti din nou.

Cu o totală lipsă de consideraţie faţă de normalitate, frontiera îşi croise drum prin inima oraşului Lilongwe. Înainta ferm dinspre pădurile dese, cedând cea mai mare parte din orezul văduvei Muge Proclamatorilor haini, iar trei camere şi anexele domnului Amritraj Confesorilor păgâni. Cablul despărţitor se întindea apoi între familiile Vijram şi Shig - foarte bune prietene şi vecine - aducându-i pe Proclamatori în Statul Liber şi pe Confesori în Ţara Domnului, unde prezenţa lor nu era tolerată. Cu o satisfacţie crescândă se întindea chiar prin mijlocul străzii Doisprezece, apoi spre postul de frontieră din centrul Pieţei Copacului Primordial (bineînţeles Copacul Primordial fusese tăiat, pentru a face loc noii gherete), înainte de a traversa Rondul Trei, confiscând majoritatea livezilor şi grădinilor proprietarilor de pe strada Şase, divizând cu grijă casa familiei Galaveya în partea Confesoare şi partea Proclamatoare, pierzându-se apoi în pădure încă o dată.

Aşteptase şase ore un autobuz care făcea legătura între Jhemba şi Lagărul Zece, în acel microcosmos schizofrenic. Steaguri cu culori în contrast erau amplasate faţă în faţă în jurul Pieţei Copacului Primordial. Graffiti-uri rivale se lăudau sau înjurau de pe pereţii prăvăliilor şi faţadele caselor: *ciopârţit, ucis, împăiat, violat, ars*, diferenţiindu-se numai ca subiect. Capete uscate de vânt se schimonoseau din stâlpi de-a lungul părţii de nord a pieţei. Măştile *pneuma* ale Băieţilor Fantomă priveau înapoi. Frescele murale se confruntau: femei înlăcrimate, cu pieptul gol, fără a le păsa de răcoarea anotimpului, târau săbii însângerate, războinici în echipament de luptă, purtând triumfal deasupra capetelor agăţătoare neurale declamau: VA VENI ZIUA NOASTRĂ, O ŢARĂ DIVIZATĂ NU POATE FI LIBERĂ, NOI SINGURI: A DOUĂZECI ŞI CINCEA DIVIZIE DE LUPTĂTORI AI DESTINULUI. De-a lungul sârmei se înşirau inimi în mâini, arcane ale Lojei Spiritului, albastrul şi auriul, miliţieni asupra cărora îşi aruncau umbrele elicopterele răzbunătoare. CE AVEM, APĂRĂM, proclamau. NICI UN CENTIMETRU, PÂNĂ LA ULTIMA SUFLARE.

Totuşi străzile Proclamatoare erau pustii, cu magazinele, pieţele şi cafenelele închise, în timp ce străzile Confesoare geme au de lume, chelneri supăraţi umblând de la o masă la alta,vânzători agitându-se în prăvăliile pline până la refuz, larma izbucnind din piaţa înţesată de dughene şi chioşcuri evident prospere. Peste tot întâlneai forfota afacerilor încheiate, palme bătute, ciripitul cititoarelor de cartele.

- Proclamatori cu toţii! zise un muncitor din staţia de autobuz, cu o voce tremurândă, ca a vânzătorilor ambulanţi şi a comisionarilor de hrană caldă.

-Toţi din cealaltă parte a oraşului. Asta-i de când s-a distrus paritatea. Când în Ol Tok s-a prăbuşit ennul imperial, ennul Statului Liber i-a luat locul pe piaţa internaţională. Numai cu 10% a scăzut, dar de ajuns pentru a-l scoate din cursă pe orice negustor din zonele mai îndepărtată de graniţă. Asta până când guvernul nordist de la Lyankhra o să impună un mercurial.

În cortul său din inima iernii, înţelese în sfârşit semnificaţia amintirilor. Dacă Visarea şi-o construia fiecare, atunci amintirile acelea alcătuiau materia primă din care. urma să-şi făurească propria viaţă de dincolo de moarte. Un ţinut rece, presărat cu tumori întunecate de o inexplicabilă violenţă, iluminat ici şi colo de o la fel de inexplicabilă blândeţe şi omenie. Un ţinut pustiu, hibernal, prin care o să cutreiere, în timp ce prostia umană îşi va da mereu în petic.

Nu voia să accepte aşa ceva. Cu puţinele puteri lăsate de ger luă materialul viselor în mâini, îl întinse şi îl fărâmiţă. Se frânse cu un scrâşnet ca de cuţite. Lumina pătrunse prin rană în amintirile ei. Ceruri albastre de cristal, îngrăşate cu cumulus, copaci greoi şi tăcuţi sub zăpadă. Toate strălucitoare, toate sclipind, toate tăcute şi liniştite. O siluetă întunecată descrise o cruce neagră pe o lacrimă de stea. Pătrunse apoi în intimitatea întunericului ei şi îngenunche alături. Simţi în vis o mână pe creştet. Imagini succedându-se: un loc cald, un cuib de camere, saloane şi tunele încălzite de solul de desubtul zăpezii, un obiect clar, greoi, balansându-se de un singur fir de păr, oameni tăcuţi mişcându-se printre arbori pitici, mâini pătate cu suc de fructe.

Simţi cum silueta întunecată o ridică şi o purtă spre lumină. O lumină orbitoare, un alb orbitor. Puritate absolută. Conştiinţa i se tulbură. Visă o mişcare rapidă, apoi lentă, o plutire, o alunecare, un zbor peste suprafaţa îngheţată a zăpezii într-un avion zumzăitor. Undeva, în spaţiile superconductoare ale creierului ei, impresia formată era ca de sanie. Se simţi smulsă din învelişul cortului-cocon, sfâşiat de lovitura dibace a unei lame ascuţite, târîtă pe zăpada proaspătă, purtată tot mai adânc în Visare.

O masă solidă, întunecată, zăcea lângă ea, apăsând inconfortabil. Putea fi capul? Vor împărţi oare Visarea împreună? Încercă să se ridice în capul oaselor şi constată că era imobilizată. Silueta întunecată o sfichiuise cu putere cu biciuri din plastic. Într-un moment de luciditate,

realiză că-l văzuse pe omul întunecat, călare pe un organic alb de care era agățată sania ei, spulberând zăpada în urmă, trecând în viteză printre trunchiurile negre ale copacilor. Apoi albul, albul pur, imaculat al Visării pătrunse prin fisura din craniu și îi șterse conștiința.

Se afla din nou pe linia de frontieră.

Femeia din autobuzul de Rungwa pălăvrăgea într-una. Îi mergea gura ca o meliță. În fiecare zi lua autobuzul din Lagărul Doisprezece până la Rungwa, pe frontieră, apoi un tren suburban spre Khuragha, unde lucra într-o curățătorie chimică, scoțând pete rezistente și jenante. O oră și jumătate până acolo, o oră și jumătate înapoi, în fiecare zi. Mai mult decât putea suporta un muncitor. "Le-aș spune blestematilor de Proclamatori s-o închidă, dacă n-ar fi cincizeci de amatori pentru fiecare slujbă în partea asta a frontierei. Și până la urmă e mai ușor pentru noi, decât pentru bărbați. Nu e de lucru pentru ei. Și nu-i lasă înăuntru, înțelegi? Ei cred că fiecare om din partea asta a frontierei e un Războinic al Destinului care dorește o țară reunită, ceea ce desigur e o prostie, dacă mă întrebi pe mine. Tot ce vor sunt locuri de muncă și dacă ceva îi transformă pe oameni în Războinici ai Destinului, nu-i decât plictiseala de a sta toată ziua de pomană. Își bat singuri cuie-n talpă, ticăloșii de Proclamatori. Chiar și noi trebuie să trecem frontiera în fiecare noapte. Nu că n-ar avea încredere în noi - și până la urmă chiar n-au, de vreme ce de toate furturile și cârpăcelile acuzați sunt numai bieții Confesori. Adevăratul motiv este că nu doresc ca prețiosul lor oraș să fie contaminat de Confesorism. Sunt speriați în ultimul hal că o să-i concurăm, ba chiar o să-i depășim. N-ar mai ști atunci care le e dreapta și care stânga. Nu că aș vrea să rămân acolo. Adică nu după tot ce ne-au făcut. Părerea mea e să stați pe lângă ai voștri. Îi cunoașteți mai bine. Stați pe lângă ai voștri. Asta trebuie să faceți, fetițo."

Apoi autobuzul se opri și toți păreau foarte speriați, pentru că se aflau departe de oraș și nu se găsea nici o stație acolo și se lăsa noaptea și singurul motiv pentru care ar fi staționat un autobuz într-un loc ca acela, la o oră ca aceea, era că ar fi fost oprit de cineva. De oameni. Oameni înarmați. Urcară fredonând în autobuz, cu cizmele lor murdare de noroi și cu mantalele cauciucate, trecând printre rândurile de scaune, privind fețele, iar ea și femeia care pălăvrăgise până nu demult, tăcută acum, se uitară la ei și la armele lor negre, cu etichetele "Fabricat în Imperiu" vizibile încă pe patul armei. Până în spatele autobuzului merseră. După ce-i trecură în revistă pe toți călătorii, se întoarseră și cel care părea conducătorul lor pocni din degete, arătând spre un tânăr aflat singur pe rândul al treilea. Tânărul se uită pe rând la toți oamenii din autobuz, apoi se ridică și plecă împreună cu ei. Oamenii înarmați coborîră în strada pustie, în lapovița viscolită, iar cel care părea conducătorul lor îi spuse șoferului că poate merge mai departe. Autobuzul porni, lăsându-i acolo în drum. Ea se mai uită odată înapoi pe fereastră și îl

văzu pe tânăr doborât în genunchi în noroi şi în mocirlă şi în noapte. Urmă apoi o curbă şi nu mai văzu nimic.

Îşi aminti felul în care copacii se împreunau în urma autobuzului, figuri întunecate strângându-se în rânduri, umăr lângă umăr, ca nişte golani stupizi şi greoi. Încercă să-i privească pe cei din laterale perindându-se pe lângă ea, dar nu-i putu vedea. Nu putu vedea nici un copac. În loc de asta, o cuprinse senzaţia că se afla într-o cameră caldă, confortabilă, puţin luminată. Îşi imagină chipuri care pluteau la limita recunoaşterii, chipuri care se îndepărtau de cum se apropia de ele. Strămoşii ei? Erau oare generaţiile care însufleţeau Visarea? Amintiri conturate, reîncarnate? Într-o clipă de luciditate fu sigură că erau chipurile mamei sale, al lui Faradje şi ale unui om înalt, viguros, onest şi totuşi ciudat de bine dispus, ca un înger în vacanţă.

Îşi aminti de sosirea în Rungwa, în noaptea carnavalului de iarnă. Luminile bazarului, aleile învârtindu-se în zgomot, strălucire orbitoare şi veselie prin lapoviţa viscolită, baghetele de rugăciune şi felinarele din hârtie învârtindu-se în vânt, mirosul grăsimii încinse de pe tarabele cu mâncare, hotărârea neclintită a oamenilor, înfofoliţi în hainele de iarnă, *de a se bucura*, nu făceau decât să amplifice izolarea totală a oraşului. Rungwa era ultima zonă urbană înainte de neîntrerupta sălbăticie a marilor păduri din nord. În afară de Ascultători.

Aşa îi spuse din spatele tarabei cu pâine caldă, femeia grasă, cu obrajii lucioşi, transpiraţi şi unsuroşi.

- O grămadă de nebuni trăiesc acolo, în mijlocul pustiului, la o mie de kilometri de orice comunitate, Proclamatori şi Confesori laolaltă, încercând să găsească o cale de a se împăca unii cu alţii. După mine o pierdere de timp a naibii de mare. Ce-ţi intră în sânge nu-ţi mai iese, cu siguranţă. E împotriva naturii. Proclamatorii nu-s ca noi. Suntem specii diferite.

Îmbrăcată cu jacheta argintie, ea întrebă pe la fiecare prăvălie şi tarabă răsărită graţie carnavalului de iarnă, dar fiecare cap se clătină, fiecare umăr se ridică, fiecare buză se ţuguie a *nu*. Cu puţinii bani rămaşi pe cartelă, închiriase o cameră la un motel din apropierea staţiei de autobuz, de unde privea luminile carnavalului mişcându-se printre fulgi. I se părea chinuitoare căderea uşoară şi liniştită a fulgilor. O năpădiră amintiri ale unei alte camere, dintr-un alt hotel ieftin. O altă fereastră, ploaia unui alt anotimp. Şi fata cu mâini de trădătoare.

Chiar şi în agitaţia carnavalului, când fermierii şi pădurarii mai mărginaşi veneau cu trucşii şi chiar şi o parte din clanurile revenite din adâncurile pădurii se alăturau sărbătorii, Rungwa era suficient de mică pentru ca fiecare chip să fie cunoscut de toţi ceilalţi şi nici o carte de credit a unui străin să nu treacă neobservată.

- Nu, nu sunt aici.

- Nu, n-au trecut în ultima vreme. Dealtfel nu trece pe aici decât dacă e Ascultător sau dacă îi caută pe Ascultători.

- Chipuri sudiste. De chipuri ca astea ne-am aminti. Poate... cu luni de zile în urmă... cine mai poate fi sigur în astfel de vremuri, când totul este dat peste cap?

- Ei bine, dacă nu sunt aici şi nici în nici unul din locurile prin care ai trecut, atunci nu există un alt loc în care ar putea fi, nu-i aşa?

- Cum poţi ajunge acolo? Nu poţi.

- Nu pe o vreme ca asta.

- Nici măcar să nu te gândeşti la aşa ceva.

- Transportaţi ocazional cu maşina? Soro, ăsta-i capătul liniei. Drumul se termină aici. Cel mult vreun truxer de ocazie, vreun colecţionar de blănuri, uneori un convoi cu provizii sau unii dintre misionarii lor întorcându-se la bază trec pe aici. Şi asta doar în sezon. Pe o vreme ca asta? Voi, sudiştii, habar n-aveţi cum e când vin marile furtuni. Odată, am fost izolaţi săptămâni întregi. Surioară, nici zece minute n-ai rezista acolo . Nici măcar zece minute.

- Cât de departe? Cam la cinci zile de mers pe jos.

- Cort? Corturile costă de la şase sute de enni în sus. Acel model special este de opt sute cincizeci. Vei avea nevoie de ceva pentru încălzit. Costă două sute de enni. Şi de un sac de dormit. O sută cincizeci de enni. Şi de nişte haine cum trebuie. Şi de pantofi potriviţi. Nu vei ajunge prea departe în ţinuta asta. Îţi ofer optzeci de enni pe jachetă. Îmbrăcămintea şi ghetele te costă şaptezeci de enni şi deoarece cumperi o grămadă de mărunţişuri, îţi voi da cu reducere o pereche de ochelari de schi. Vrei să fii orbită de zăpadă? Mâncare? Nu ţinem aici. Pentru asta mergi la Bilimbé, pe strada Nouăsprezece. Cam cincizeci de enni îţi ajung să cumperi destule. Şi cu cât mai rămâi? Radioul? O, întinde-o, pe ăsta ţi-l dau pe degeaba. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru cauzele pierdute.

- Copilul e nebun, îţi zic eu, e nebun.

Instrucţiunile pe care le primise erau simple, clare, şi-i dădeau fiori.

- Mergi de-a lungul frontierei patru zile. Când ajungi la punctul de control Jerrever, te întorci şi mergi spre sud o zi şi undeva, de-a lungul acelui drum, vei da peste Ascultători.

Acea primă etapă matinală a călătoriei, departe de Rungwa cea uleioasă şi respingătoare, sus pe dealurile înconjurătoare şi în ţinuturile mărginaşe ale marilor păduri nordice, fu un imn. Lumina căzând ca nişte săgeţi printre aglomerările de nori mişcători, transforma pădurea de iarnă în argint orbitor, minunat, sălaşul sfinţilor şi al îngerilor. Ramificaţiile coralilor de pământ erau acoperite cu alb, fiecare pălărie de ciupercă otrăvitoare, de două ori cât ea de înaltă, era plină şi îngropată în zăpadă. Baloane groaie, trase în jos de gheaţă, se mişcau în bătaia vântului, formând cruste strălucitoare de gheaţă. Aburii răsuflării pluteau în jurul ei. Abia dacă simţea greutatea cortului, a raţiilor, a încălzitorului, a radioului, a capului bunicului (înfofolit, înăbuşit pe moment), în timp ce se târa peste grămezile de muşchi îngheţat şi prin văile

abrupte unde curgeau pe sub gheaţă pârâuri repezi. Urmele cizmelor păreau păcate numeroase şi persistente în puritatea albului. De sub zăpadă şi de sub putreziciunea pădurii, degetele ei înmănuşate scoteau roade din carne cafenie. Sugea mugurii cărnoşi abia deschişi. Ceea ce nu mai putea mânca lega de boccea să se usuce şi să se păstreze în vântul rece.

Se îngrijorase că s-ar putea să nu fie în stare să recunoască frontiera. Era inconfundabilă. O fâşie de alb pur, lată de cincizeci de metri, defrişată de copaci, ciuperci, corali, de orice lucru viu. Jos, chiar prin centrul zonei moarte, trecea sârma. Zăpada se strânsese în troiene la baza gardului, mai înalt decât cinci oameni, acoperind grămezile de piele şi oase, avertismente cu mult mai grăitoare decât indicatoarele bilingve în roşu intens şi alb că gardul era electrificat.

Nu-i plăcea să meargă în umbra gardului. Îi simţea greutatea paralizantă ca pe o înăbuşire a spiritului ei, uşurat doar de mersul pe sub streaşina pădurii. Dreaptă, perfect rectilinie ca o crestătură la gât, frontiera trecea peste văi şi dealuri, peste râuri şi pâraie blocate de gheaţă.

La primul post de frontieră, întâlnit la o jumătate de zi de mers pe jos de Rungwa, se ascunsese de gărzi. O mulţime de oameni paraşutaţi din elicopter ca să păzească trecătoarea dintre nimic şi nicăieri, speriaţi de armele lor, de faptul că se simţeau străini, de bărbăţia lor. Dar, pe măsură ce înainta de-a lungul frontierei, zi după zi, post după post, înţelese că paznicii Ţării Domnului nu-i erau duşmani. Acolo iarna era deopotrivă duşmanul celui din Statul Liber, ca şi al celui din Ţara Domnului. Grănicerii o salutau, iar când ea mima un răspuns, păreau s-o ia drept un Ascultător (nu-şi putea imagina de ce) şi îi aruncau cutii de mâncare şi de bere peste gard, aclamându-le pe cele care loveau sârma şi cădeau înapoi într-o impresionantă jerbă de scântei.

În cea de-a patra zi grănicerul din postul Jerrever o trimise spre sud cu o ploaie de cutii de bere Cinci Inimi (cu siguranţă prevestind ceva) şi niciodată nu-i mai venise un aşa chef de cântat.

Apoi simţi întreaga pădure fremătând, un tremur puternic şi înspăimântător, zguduită de o rafală de vânt dinspre nord. În câteva minute norii acoperiseră soarele şi văzu că acel pământ pe care-l crezuse pur, alb şi sfânt, era de fapt albul dinţilor şi al oaselor goale, că frumuseţea şi divinitatea lui fuseseră tot timpul amăgitoare. Se apropia o ninsoare abundentă. Copacii deveneau zgomotoşi şi neobosiţi pe măsură ce avangarda furtunii înainta în spatele unui zid mişcător de ace de gheaţă.

Se înnoptă până îşi montă cortul şi aduse globurile de căldură la viaţă cu o libaţie de bere Cinci Inimi răcită. Închise bine uşa-sfincter, pentru că viscolul lovea pădurea ca un pumn, şi se cuibări în sacul matlasat, călduros şi primitor, bucurându-se ca un copil că e la adăpost de vremea urâtă.

Şi acum era moartă, scufundându-se în matricea de rădăcini care susţineau şi conectau pământul. Iar primăvara, când zăpezile aveau să se

topească, să curgă şi să se repeadă în şuvoaie năvalnice, coborînd de pe pământul înalt şi tare către întinsa vale a râului, călători care se vor strecura prin păduri aveau să găsească rămăşiţele înfiorătoare ale unei fiinţe omeneşti, încâlcite printre vlăstare, rădăcini, fibre şi oase, şi nimeni nu va şti şi nimeni nu va îngenunchea să-şi pună urechea la pământul încă umed de la dezgheţ ca să asculte vocea implorând de sub pământ. Nimeni nu va auzi, nici o voce nu-i va răspunde. Şi implora în Visare *nu mă aude careva!,* iar strigătul destrămă imperiul amintirilor, îl zdrobi şi-l aruncă învârtindu-se ca sloiurile de gheaţă pe un râu revărsat.

Se întinse pe un pat, într-o cameră caldă şi intimă, fără ferestre. Singura lumină venea în valuri de mici bioluminescenţe. O senzaţie neplăcută în jurul gurii şi al nasului. Îşi ridică mâna, văzu trompe, melci, lipitori prinzându-i-se de braţ, simţi organisme forfăindu-i în jurul feţei şi vru să le smulgă.

Se interpuse o mână. O mână. Un chip. Două chipuri. Trei chipuri.Realiză dintr-o dată că silueta înaltă şi angelică, pe care o văzuse în cameră în timpul visului, trăsese sania şi tăiase cortul cu cuţitul de vânătoare. O salvase.

Faradje. Gras. Murdar. Mirosind a mâncare şi a aşternut.

Mama ei.

- Da!

Vocea ta. Cum, ce, de ce o aud?

- În mintea ta! Faradje stătea puţin deoparte, la picioarele patului.

- Toate ţi se vor explica, odihneşte-te. Ai fost multă vreme departe de noi.

Arăta ca Faradje, dar vocea lui nu sunase niciodată atât de amabil pe vremea când locuiau pe aleea Felinarului. Omul cel înalt merse printre biolămpi, făcându-le să lumineze mai tare.

- Javander Shasri! spuse Faradje. Din jumătatea interioară. El te-a găsit şi te-a adus aici.

Aici? Unde? Bunicule!

- Linişte. Bătrânul este îngrijit. Se simte bine. Deja a reuşit să-l supere pe novicele jumătăţii exterioare însărcinat cu supravegherea lui.

Javander. Shasri. Un nume Proclamator. Mama ei, părând să-i cunoască fiecare gând, vorbindu-i spiritului ei. Faradje, transformat. Totul era aici. Nimic nu avea sens.

Mama îşi desfăcu gulerul înalt al tunicii. La lumina bioluminescentă, cicatricea era lividă, şocantă, linia cocilor încreţindu-se asemănător unor buze.

- Operaţia este foarte simplă, spuse Faradje. Rapidă. Nedureroasă. Personalul medical e foarte experimentat. Coardele vocale au fost extirpate cu grijă.

Cel înalt, cu nume de Proclamator, îşi sprijinea degetele mâinii drepte pe o cicatrice de pe gâtul său, de mult vindecată.

Se înşelase. Aceasta era moartea. Asta era în afara realităţii.

- Nu.

Din nou, glasul fără voce venind dintr-un strat mental mai profund decât simţul auzului.

- Nu! Nu! Nu puteai să te înşeli mai mult. Nu-i moartea. Este viaţa adevărată. Eu, Javender, chiar şi Faradje, suntem Ascultători acum.

Înainte de mica, rapida, curata operaţie care i-a luat vocea, înainte chiar de chemarea lui Dumnezeu pe acest tărâm pur, în comunitatea Ascultătorilor, Javander Shasri fusese inginer. Lucrase la căile ferate cu un organic uriaş care înghiţea păduri întregi la unul dintre capete şi elimina şine ceramice paralele şi baloturi bine împachetate de deşeuri organice la celălalt. El şi maşina sa eliminaseră destule şine ca să ajungă până la Dumnezeu, iar într-o zi, când stătea şi îşi servea prânzul urmărind şinele ceramice duble croindu-şi drum din marele rect organic, Dumnezeu chiar a venit, alunecând în josul acelei linii din rai şi i-a arătat lui Javander Shasri adevărul profund care nu era de găsit în adaos, în multiplicarea nesfârşită a numelor, titlurilor, cuvintelor, întâmplărilor, ci în scădere, în diviziunea lucrurilor în ele însele, astfel încât să rămână numai un numitor comun, în debarasarea de toate accesoriile umane ale ceremoniei, ritualului şi dogmei pentru a dezvălui simpla divinitate interioară.

O asemenea teologie exactă, matematică, l-a ispitit pe inginerul Javander. L-a călăuzit mai presus de locul unde se terminau şinele sale, departe de confuzia oamenilor, în adâncul pădurilor şi în marea contemplare a lui Dumnezeu. Spre Ascultători, în citadela din pădurile lor nordice, în mijlocul cărora a găsit un mod practic de a aplica teologia sa, atât de apropiată de spiritul pragmatic, ingineresc. Generatoarele care au menţinut balonul din spaţiul-*ur* iniţial în inima Casei Echilibrului erau omagii aduse priceperii proiectantului lor mort şi într-adevăr Casa Echilibrului însăşi, centrul spiritual metaforic şi actual al echilibrului comunităţii, era o încântare şi o minune pentru el. Semn că lucrurile lui Dumnezeu pot fi înainte de toate simple şi totuşi inteligente şi sofisticate. Într-un asemenea spirit s-a decis să-şi încheie perioada de flotant, să depună jurământul şi să se alăture jumătăţii interioare pentru a fi admis în acest pivot al misterelor.

În paralel cu această structură matematică abstractă a teologiei sale, avea conştiinţa faptului că o imensă şi profundă spiritualitate sălăşluieşte în natură. În inima pădurii sălbatice descoperea un sens al imanentului, al numinosului, pe care îl căutase încă din fragedă copilărie. Nu era Dumnezeu, dar se apropiase de El mai mult decât îşi imaginase vreodată.

Ori de câte ori putea găsi un pretext, lua un vehicul din parcul auto al comunităţii şi conducea ore întregi prin singurătatea netulburată din adâncul pădurii. În orice anotimp, dar mai ales după ce cădeau primele

zăpezi ale iernii, găsea în pădure expresia simplității fundamentale a lui Dumnezeu.

În timpul unei astfel de patrulări de iarnă descoperi după un viscol obișnuita și totuși nefireasca movilă ce ascundea, printre ramificațiile troienite ale unui copac *dendé*, un cort care adăpostea o fată pe jumătate moartă și un cap și mai amorțit. Plecase pe scuterul de zăpadă al comunității - un lucru minunat, cu șine organoplastice lunecoase, motoare musculoase puternice, coamă aspră cu păr de nylon (se trezi gândindu-se în mod cu totul necorespunzător la el ca la o proprietate a lui) - motivând că voia să verifice urmările furtunii asupra postului de frontieră de la Jerrever, cel mai apropiat vecin al comunității.

Dumnezeu nu propovăduiește renunțarea, ci reciclarea. Fiecare lucru vechi trebuie să fie reînnoit, refolosit. Așadar spiritul ingineresc al lui Javander îl făcu să recunoască imediat sunetul distinct al șarjelor demolării. Dinspre nord. Dinspre frontieră. Pe de altă parte viața spirituală n-are sens dacă nu izvorăște din grija față de semeni. Își fixă așadar lentilele antioftalmice pe polarizare maximă și întoarse scuterul spre nord, către zona moartă.

Javander Inginerul trebui să admită că fuseseră neobișnuit de meticuloși. Doborâseră cu ocurateţe, prin atacuri dirijate, nu mai puțin de trei sute de metri de parapet.

Javander Ascultătorul lăsă scuterul să toarcă liniștit lângă sârmă și descinse cuprins de neliniște în Țara Domnului.

Iarna este un anotimp flămând. Mirosul sângelui și căldura atingerii trupurilor în curs de răcire treziseră viața latentă din pământ și o atraseseră prin zăpadă către suprafață. Javander curăță organicii care pulsau și sugeau de pe primul dintre trupurile răstignite în zăpadă. Împușcat în ochiul stâng. După cum se așteptase. Și ceilalți la fel, cu siguranță. I se păru ciudat că nu simțea nici oroare, nici repulsie. Există o liniște detașată în orice șoc. Organicii înfometați de iarnă roiau prin zăpada roz, în timp ce el merse să verifice postul de la graniță. Pe ecranul unui mic televizor portabil un cuplu fericit câștiga o cantitate obscenă de bani într-un joc televizat. Lăzi de bere învelite în plastic zăceau una peste alta sub birou. Pe pereți calendare cu fete zâmbitoare cu sâni mari, sugerând anacronic caldura, vara. Bieți păcătoși de Proclamatori, condamnați la Khirr pentru meschinul act de a privi formele umane.

Găsi transmițătorul portabil și îl scoase pentru a verifica direcția urmelor de scutere. Se îndreptau spre nord, traversând zona liberă dintre copaci. Javander Inginerul știa că autoritățile fuseseră probabil alertate de căderea tensiunii din gard, iar Javander Ascultătorul știa când trebuia să renunțe la liniște.

Își descheie buzunarul de la piept al paltonului său cel greu și desfăcu pe dibuite plicul sigilat de plastic care conținea organicul vocalizator. Căldura gâtului său activă dispozitivul și imediat un cârcel porni în căutare în zona din spatele urechii sale, cuibărindu-se printre sinapse-

le centrilor vorbirii. Numărul cartierului general era primul din memoria transmițătorului.

- Mă numesc Javander-Shasri. Cuvintele artificiale sunau ciudat de greoaie și greșit flexionate, dar inteligibil. Fac parte din Comunitatea Ascultătorilor. Ascultați, vă rog. Punctul de frontieră de la Jerrever a fost atacat și distrus de Războinicii Destinului. Nici un supraviețuitor. Atacatorii s-au îndreptat spre nord, către capul de linie din zona urbană Jerrever. Alertați vă rog autoritățile. Voi aștepta la postul de frontieră sosirea dumneavoastră.

Când au venit elicopterele, stătea cu picioarele pe birou, înconjurat de frumoasele și zâmbitoarele fete cu sâni mari de pe calendare, bând bere și uitându-se la un serial lacrimogen de televiziune despre viețile unor familii învecinate dintr-un oarecare oraș imperial, veșnic însorit și fericit.

În acele prime zile petrecute în Casa Ascultătorilor, în timp ce cadrele medicale ale jumătății exterioare îi vindecau trupul, iar consilierii jumătății interioare spiritul, Mathembe Fileli descoperi că un întreg mănunchi de emoții pot fi difractate din cuvântul *dragoste*.

Bucurie: mama ei și chiar grasul Faradje erau în viață, în siguranță, la căldură, hrăniți, sănătoși psihic și fizic.

Ușurare: a rămas în viață după toate cele întâmplate, a atins punctul final al căutărilor sale, s-au dovedit a fi adevărate speranțele, instinctele și încăpățânările sale.

Mânie: mama ei își găsise o viață și un scop evident, în care fiica și fiul ei nu-și aveau locul.

Vinovăție: pentru că simțea o asemenea mânie față de ea.

Rușine: deoarece căutarea ei, motivația existenței ei în ultimele luni, se încheiase cu un eșec umilitor.

O așa complexitate de emoții, Mathembe Fileli. Iar când mama ei, care stătea alături pe scaunele meditației aflate într-una din grădinile acoperite și pline de fructe ale comunității, încercă s-o atingă, să comunice tactil, fără cuvinte, Mathembe îi împinse mâna la o parte, mânioasă, rușinată, vinovată, ușurată, bucuroasă. Se temea ca spiritul mamei să nu-i examineze prea îndeaproape tristețea și emoțiile. Suferința și rușinile nu și le voia destăinuite nimănui.

- Domolește-te, eliberează-te. Nu mai fi crispată. Încetează să mai fii responsabilă. Încetează să mai dai. Primește. M-ai ajutat odată, atunci în Karasvathi, când eram mânată spre disperare de către propria mea nevoie de a fi capabilă, de a da, de a fi responsabilă. Consimți acum să fii la rândul tău ajutată?.

Afară. Departe. Lasă-mă în pace, strigă la vocea mamei ei din propria-i minte, lovind mâna care o atinsese. Era prea devreme pentru intimități. Iarna apăsa încă greu pământul. Trebuia să se scurgă ceva timp până când rădăcinile și mugurii vor crește sub zăpadă, vor coborî către

adâncul pământului, sorbind de acolo putere şi siguranţă. Amintiri comune, împărtăşirea repetată a experienţelor, explorarea transformărilor interioare, toate constituiau premize obligatorii pentru ca Mathembe să-şi poată permite intimitatea acestui limbaj tăcut.

Mama ei îşi înnodă un sintetizator de voce peste urechi, în jurul gâtului ei mutilat, îl conectă la creier şi vorbi tare, cu o voce artificială care o şocă pe Mathembe, pentru că era atât de diferită de vocea din memoria ei. Vorbiră despre lucruri neînsemnate aflate la marginea vieţilor lor.

Unchiul Faradje? O ducea bine. După cum putea constata. Înclinaţia sa înnăscută pentru locuri strâmte, adevărate vizuini sau cuiburi, îşi găsise o expresie perfectă în acest adăpost de iarnă amenajat sub vreascuri. Teologia Ascultătorului - antiteologie mai degrabă, lupta timidă a comunităţii împotriva doctrinei tăioase, viciate - era perfect compatibilă cu propria filozofie a lui Faradje. *Manifestă-ţi credinţa după puterile tale şi nu peste ele.* În consecinţă câteva ceasuri de scris în birourile jumătăţii exterioare, care se ocupa de conexiunile comunităţii cu lumea de afară, câteva minute de legătură cu transmisia prin satelit a informaţiilor din matricea Visării, o dimineaţă-două de cules fructe în grădinile şi livezile din jur, puţin somn, un strop de bere, unele momente de răgaz, lungit în faţa televizorului, constituiau paşi pe drumul spre izbăvire.

- Până şi Dumnezeu, spunea mama Mathembei, are nevoie de servicii publice.

Dar capul? Bunicul?

Rana de la gâtul mamei sale abia se vindecase (Mathembe dobândise înţelegerea că acel radical legământ al tăcerii cu care te lega jumătatea interioară, semăna cu relaţia dintre cuvintele "Taci" şi "Ascultă", anagramate), dar în acel scurt răgaz, trăind şi umblând printre cei tăcuţi, învăţase mai multe despre elocvenţa comunicării celor muţi decât în toată viaţa ei de până atunci. Mathembe descoperi şi ea plăcerea de a fi înţeles în întregime, cu adevărat.

Oricum cea de-acolo nu mai era Mathembe Fileli care fugise în pădurile din Chepsenyt, ci o persoană mai zveltă, mai rezistentă, ceva mai crudă poate sau poate mai miloasă, iar această schimbare o datora, nu în mică măsură, bunătăţii aspre a bunicului. El îi stimulase cel mai mult dorinţa de supravieţuire. Dar traversarea ţinutului de graniţă pe timpul iernii fusese o grea încercare pentru el. Pielea i se jupuia, atacată de scabie, părul şi barba îi cădeau în smocuri, ruticulii muriseră în mare parte, dendrificaţi, ţeasta de lemn era diformă din cauza loviturilor, a izbiturilor şi a căderilor suferite. Mărturii ale vicisitudinilor. Morţii nu se vindecă.

- De mult mi-am pierdut orice speranţă de a mă întoarce la bătrânul copac Fileli din Dumbrava Strămoşilor din Chepsenyt, îi spusese Mathembei, când aceasta îi făcuse o vizită. Nu mă pot întoarce acolo.

Nici unul dintre noi n-o poate face. Toţi arborii au ars. Chepsenytul este acela pe care ţi-l făureşti singur. Iar pentru noi el va fi aici.

Unul dintre primii paşi spre consolidarea recentelor relaţii înfiripate între Mathembe şi mama ei fu acela de a-i reda capului Visarea în cadrul noului Chepsenyt. Părea semnul şi pecetea unei apropieri mai profunde şi mai dureroase care avea să se stabilească dacă o puteau face împreună.

Mathembe se gândea la Hradu, împins să-şi arunce umbra peste ţinutul de pe malul fluviului, să transforme numele Fileli într-un sinonim al fricii şi teroarei. Se mai gândea la tatăl său, mai degrabă prizonierul propriilor prejudecăţi din Edenul pe care şi-l crease, decât al copacului din şirul de treizeci şi şapte, aflat în afara centrului regional de detenţie. Mai târziu. Nu sosise încă timpul lor. Apropierea era încă prea fragilă, încă în cristalizare, uşor de spulberat.

Morţii ocupau un dom în Casa Ascultării, întunecos, răcăros, plin de şoaptele şi ecourile vieţilor trecute. De-a lungul a zece, douăzeci, treizeci de metri, măştile de lemn ale Visătorilor atârnau înlănţuite pe deasupra capetelor Mathembei şi al mamei sale. Bunicul inspectă interiorul obscur de biolit al domului din oala crăpată şi ciobită în care îl puseseră.

- Ştie vreuna dintre figurile astea să joace *fili*? spuse el.

Schimbă apoi tactica:

- Ai avut dreptate, nepoată. Nu-mi place să recunosc, dar ai făcut bine că m-ai ignorat şi ţi-ai continuat căutarea. Dacă n-aş fi fost aşa de egoist atunci, la Kilimambasa, s-ar fi putut evita multă suferinţă.

Mathembe îl sărută pe bătrânul meschin şi putred pe buze. Acesta tuşi. O tuse uşoară mai întâi, dar transformată în scurt timp într-una profundă. Tuşea mereu, îngrozitor, din rărunchi, de parcă ar fi avut aşa ceva, de parcă existenţa sa n-ar fi fost o amăgire a amintirii, depănându-se prin matricea neurală a ruticulilor. Tuşi şi iar tuşi până când scuipă ceva pe jos. Mathembe ridică imediat obiectul de pe podea. O cartelă. Murdară de pământ şi de secreţiile organicilor. Semnătura era încă descifrabilă: *Kolé Fileli*. Cartela tatălui ei, pe care o ascunsese la punctul de control de la intrarea în Timboroa. Mathembe o privi cu ochi goi. Înainte ca mama s-o vadă sau să pună vreo întrebare, o azvârli cât putu de departe. Cartela descrise un arc strălucitor prin aer şi căzu undeva în întuneric.

Ca Ascultători, deci reticenţi la slujbele oficiale, nu a urmat nici o litanie sau slujbă pentru transmigraţia mortului. O maşinărie organică intră prin uşa îngustă şi, alungindu-şi picioarele la maxim, îi ridică pe cei doi vii şi pe cel pe jumătate mort spre cel mai înalt punct al domului.

- Frumoasă perspectivă, spuse capul cu voce stinsă. Păcat că drumul spre cer este parcurs într-un mod atât de nedemn.

Ştiuse dintotdeauna că existenţa sa ca umbră nu va dura veşnic. Moartea este tărâmul deschis fiecărui om, unde toţi dorm şi mulţi visea-

ză. Un tărâm aspru poate, dar viaţa poate fi şi mai aspră când n-ai mâini şi picioare şi deci nici posibilitatea de a te mişca în vreun fel, când eşti redus la o voce care poate fi oricând ignorată. Dacă sfinţii doriseră ca el să se reîntoarcă din moarte, însemna că aşa trebuia. Esenţa voinţei sfinţilor nu se manifestă prin *a face* ci prin *a fi*, nu prin acţiune, ci prin maturitate, pentru a începe o nouă visare, una depăşind regulile şi limitele vieţii, însemnând poate calea spre rai.

Mama Mathembei ducea oala spartă. Mathembe scoase în afară ruticulii degradaţi şi îi strecură în deschizăturile zidului domului. Unul după altul sfincterele se închiseră, altoii se prinseră.

- Ascultaţi, nepoată şi noră. Mai am ceva să vă spun, o ultimă poveste. Mai cu seamă ţie, Mathembe. Deoarece va fi ultima de această parte a Visării, cel puţin fă-mi onoarea de a mă asculta cu atenţie. Pe vremea când eram flăcău mă cunoşteau toţi în oraşelele prefecturii Timboroa. Obişnuiam să fac vizite în Tetsenok, la familia viitoarei mele soţii. Iar tatăl ei îmi spusese că la capătul străzii locuia un om care prinsese un înger într-o capcană de vânătoare. Decât să-l împuşte, îl dusese acasă şi îl închisese într-un coteţ pentru câinii-de-rugăciune. Era un înger, fără îndoială, iar omul un lăudăros binecunoscut. Îi invită pe toţi să vină să-l vadă. Eu nu m-am dus, dar am fost informat de către înalte autorităţi că în mod sigur era un înger - unul mic, doar o mână-două de energie creatoare primară, evident divină. Tatăl bunicii tale mi-a spus că nu a putut vedea bine în întunericul din coteţul câinelui, dar că fiinţa avea lungimea unui antebraţ, era argintie şi semăna cu un peşte. L-a întrebat pe om ce avea de gând cu el, iar acela i-a spus că o să-l îndoape cu resturi şi sirop de trux până când o să crească suficient de mare ca să-i poată lega un scaun de coadă, în aşa fel încât să-l poată purta spre rai. Se ducea şi-l privea zilnic şi îl hrănea aşa cum spusese. Părea că în fiecare zi îşi pierdea puţin câte puţin culoarea şi luciul său argintiu şi devenea mai întunecat, mai anost, mai mat şi mai conturat ca formă. Începea să-i crească ceva care arăta a *picioare*, un fel de *cap* la capătul unui *gât*, un *corp* şi o *coadă* şi în fiecare zi părea că e din ce în ce mai puţin argintiu şi luminos, din ce în ce mai palpabil şi mai murdar colorat. Până când într-o zi n-a mai găsit nici un înger acolo, nici o fiinţă argintie şi strălucitoare de esenţă divină, ci doar un câine-de-rugăciune mut, mare, care dădea din coadă şi se gudura.

Mathembe înălţă din sprâncene: *şi ce-i cu asta?*.

- Să fiu al naibii dacă ştiu, spuse capul. Găseşte tu un înţeles la toate astea.

Ochii i se închiseră. Apărură muguri din urechi, care deveniră frunze, apoi o barbă alcătuită din flori mici sângerii. Buzele se desfăcură, redeveniră din lemn şi nu mai vorbiră.

Dacă ar fi fost vreo cale prin care să-l fi legat de crimă, Javander Shasri considera că ofiţerul de la Forţele de Apărare ar fi ordonat să fie

împuşcat pe loc. Un bondoc semănând cu un broscoi acest ofiţer şi îşi punea şi mai mult în evidenţă trăsăturile îmbrăcând multiple rânduri de haine de iarnă, cu aura specifică, amfibiană, a unuia a cărui hibernare lungă şi confortabilă a fost în mod nescuzabil deranjată. Pulsul îi zvâcnea în tâmplă, în ritmul sacadat al tobei Lojei Spiritului. Făcea parte dintre aceia pentru care singurul lucru mai rău decât un Confesor era un Proclamator convertit. Refuza să-l lase pe Javander să ajute la înregistrarea şi ambalarea corpurilor şi ordonase ca niciunul dintre oamenii săi să nu se apropie la mai puţin de trei metri de el. Auzise multe despre aceşti Proclamatori convertiţi şi ştia totul despre infecţiile lor. Declaraţia lui Javander fusese înregistrată pe un casetofon de buzunar pe care ofiţerul îl şterse cu grijuliu cu o bucată de tifon. Când elicopterele îşi luară zborul cu încărcătura lor neagră, legată de trenul de aterizare, învelişul rămase, un fluture agitat de culoare albastră purtat în zbor pe deasupra zăpezii, spre sârme.

Când deveniră doar cât un gunoi în ochiul Domnului, Javander se întoarse la coliba goală şi lansă un apel către jumătatea exterioară, un raport scurt asupra fărădelegii, precizându-şi şi intenţia de a se deplasa la Jerrever pentru a controla casa parohială Ascultătoare. Îşi îndepărtă laringofonul şi închise televizorul. Un program pentru copii, care făcea apologia distrugerii proprietăţii şi lăuda anarhia, cu rezultate notabile dealtfel, se pierdu în raza albă din centrul ecranului.

Javander descoperi banda la doisprezece kilometri de Jerrever. Panglica de plastic galben, înfăşurată, drapată şi festonată de-a curmezişul drumului alb care cobora prin vale spre Jerrever, se răsucea şi flutura prin aer. ATENŢIE: INCIDENT CU POLIŢIA. ATENŢIE: INCIDENT CU POLIŢIA. ATENŢIE: INCIDENT CU POLIŢIA. Trucşi de luptă leneveau pe marginea drumului, copilăresc de albaştri şi galbeni pe fundalul culorilor mai reci, adulte, cinice, ale gheţii strânse în grămezi şi recongelată. Albastre şi galbene erau de asemenea spoturile de pe umeri şi insignele milităienilor adunaţi în mijlocul drumului, stăpâniţi de un sentiment de ruşine că fuseseră surprinşi privind la cei pe care îi uciseseră. Scuterul torcea şi îşi freamăta botul în spatele truxului de luptă mare şi cald. Javander se strecură pe sub banda de plastic. Tineri din forţele de apărare ale Proclamatorilor se grăbiră să-l aresteze, cu armele negre îndreptate spre el.

Mâinile sus. Un deget îi pipăi cicatricea de la gât.

Ofiţerul care îi comanda dădu aprobator din cap. Javander putea fi Ascultător, dar reprezenta autoritatea spirituală. Nici măcar unui Războinic al Destinului nu i se putea refuza miruirea de sfârşit.

Femeia şi tânăra fată, teribil de slabă, nu mai aveau şanse de salvare. Creierele muriseră şi se răceau rapid în drumul lor spre zero spiritual absolut. Nu simţi nimic la mână. Nici un puls care să bată, nici măcar urma unei amintiri. În ciuda rănilor care îi sfâşiaseră partea laterală a trupului, scoţându-i la iveală viscerele maronii pe marginea drumului,

unde căldura trupului i se scurgea în gheața topită, tânărul era încă în viață.

Prin iarna grea, întunecată, printre copacii nesfârșiți, cu toții înaintând, înaintând, înaintând; frați și surori, cu armele la spate, tot mai sus, ucigând, înaintând, înaintând spre inima pozițiilor inamice, toți prietenii și camarazii, toți frații și surorile. Împreună. "În noaptea asta vom ataca", spusese el, conducătorul, brunetul cel mic de statură. "În noaptea asta vom vârî lancea groazei în inimile lor, vom face o lume întreagă să se cutremure" și ieșiseră la drum și ei erau în așteptarea lor și armele deschiseseră focul și Silelé, care se afla la stânga ta, căzuse prima și în fața ta o perdea de gloanțe o ridicase pe Aya de pe scuterul ei și o făcuse bucăți, chiar în fața ochilor tăi îi zburase substanța vieții, împroșcând drumul alb de gheață și priviseși în jur de unde, de unde, de unde, dar nu puteai vedea nimic și comandantul strigase, dar tu nu înțelegeai ce spune și te ridicaseși ca să vezi unde? unde? unde e? și apoi te-a nimerit, te-a sfâșiat și nu ai simțit nimic, absolut nimic decât gustul coclit al bronzului și o toropeală teribil de întunecoasă și scuterul tău se cabra și zbiera sub tine și te azvârli și în timp ce cădeai îți vedeai mațele răsucindu-se pe gheață și tot ceea ce puteai realiza era o fascinație profundă în legătură cu cât de dens și complicat ambalată era complexitatea vieții tale interioare...

Încercă să dea ortul popii, să atingă cu degetele, dar singurele mișcări pe care putu să le facă erau doar gesturi ușoare, iar singurele sunete scoase doar niște gemete plăpânde.

Javander îl sărută pe gura deschisă. Tinerii soldați își lăsară în jos armele, stânjeniți, nesiguri. Virușilor le lua doar câteva momente pentru a atinge creierul, dar chiar și așa infecția se extindea, băiatul trăgea să moară.

Eu... tu... Confuzie. Ce? Cum?

N-am timp să vorbesc. Simte. Trăiește. Împărtășește. Eu sunt tu și tu ești eu, iar împreună suntem noi. Împăcați. Eu și tu, o să fiin împăcați.

Dar îi era teamă. Teamă de întunericul, de frigul care punea stăpânire pe el, teamă de această prezență, de această identitate.

Ține-mă, stai cu mine, rămâi cu mine, vino cu mine...

Îl purtă în minte până când ultima izbucnire neurală se întunecă și se stinse. Javander își desprinse buzele de pe carnea care se răcea. Soldații rămaseră deoparte în timp ce el se retrase, iar echipele de ambalare apărură cu sacii lor de plastic cu fermoar.

Ofițerul își țuguie buzele. Așa.

Așa.

La naiba!

Pace pentru cei în viață, nu un sărut pentru cei pe moarte. Își pierduse speranța în Dumnezeu. Să-și fi trimis infecțiile divine să ardă prin sistemul nervos al fiecăruia dintre ei, dintre milițienii aceia speriați,

tineri, ţanţoşi, cu un aer de vinovăţie. Ăsta ar fi fost succes al Ascultătorilor, un succes al Domnului.

Spiritul îşi luase zborul. Marile întinderi împădurite de la nord erau goale, doar copaci, doar zăpadă, doar albul ei, doar fenomene meteorologice prin care îşi croiau drum. Singura suflare ce tulbura liniştea era cea a vântului dinspre nord.

Dacă s-ar fi deplasat ceva mai iute decât un spirit tulburat, sârma l-ar fi tăiat în două. Aşa după cum se întâmplă, simţi ceva ca şi cum Dumnezeu i-ar fi spulberat inima, ca pedeapsă pentru necredinţa sa. Se aşeză pe zăpadă, inspirând sacadat aerul de iarnă, cu privirile orientate înainte, orbit, clătinându-se în timp ce câmpul vizual i se umplea de umbre care s-ar fi putut să fie îngeri luminoşi şi tot atât de bine s-ar fi putut să fie figurile unor tineri mlădioşi, strecurându-se din lumină în materialitate.

Nu exista nici o regulă care să interzică asta. Absolut nici o regulă, cu excepţia celei mai simple şi mai dificile dintre regulile spirituale. *Iubeşte-l pe Domnul şi fă ceea ce doreşti.* Totuşi obiceiul şi uzanţa erau ca jumătatea interioară şi cea exterioară să aibă comandamente separate: vorbirea era vorbire, iar liniştea linişte, în timp ce reconcilierea contrariilor era scopul comunităţii. Două arome prea mult intensificate prin faptul că erau ţinute separat una de cealaltă. Astfel apărea ca neobişnuit, dar nu impropriu, cu atât mai puţin nelegal, ca mama Mathembei să-şi transfere fiica din zona flotanţilor, aflată la periferia comunităţii, în jumătatea interioară, alături de ea.

Înainte de a intra, mama o făcu pe Mathembe să aştepte puţin la uşă.

- Aici nu există cuvinte, spuse ea prin vocalizator. Singurele vorbe în acest loc sunt cugetările spiritului, înţelegi? Te poţi încrede în asta? Poţi avea încredere în mine?

Mathembe ascultă liniştea şi dădu aprobator din cap. *Da. Pot. Vreau, da.* Mama îşi deconectă organicul de la creier şi îl lăsă să sugă dintr-un şir de mamele de perete. Intrară.

Casa jumătăţii interioare era un dom, cu câteva grade magnitudine mai mare decât domul capetelor. Cât de sus permiteau legile arhitecturii, suprafaţa domului era sculptată cu biopoduri, fiecare viu luminat, ca un ochi cu mai multe lămpi. Scări din frânghie şi plase de căţărare permiteau accesul la sălaşurile interioare. Ascensiunea spre acele teci dinspre vârful domului fu vertiginoasă. Mathembe se gândea la un stup de insecte lipsite de judecată, colorate, care îşi făureau plase. Membrane translucide acopereau intrarea în majoritatea tecilor. Puţine erau deschise şi doar câteva erau ocupate. În timp ce Mathembe trecea scena în revistă, o fată zveltă, cafenie ca lanurile de orez toamna, coborî ţopăind pe o plasă de acces, sări pe o singură funie, apoi pe balustrada care înconjura circumferinţa domului, se balansă într-o teacă deschisă şi trase uşa după ea. O agilitate terifiantă.

Teaca mamei sale era la al doisprezecelea nivel, un cilindru de trei metri presărat cu biolămpi. O mână care atinge podeaua, în orice limbă, înseamnă *ia loc*.

Mama ei o atinse cu mâna.

Îi fu teamă la început, când primele semne ale *prezenței* îi apărură în minte și trimiseră lumini neurale spre zone ale *existenței* ei, lăsate întunecoase și nedezvoltate toată viața până atunci. *Cuvinte*, articulate din centrii amorțiți ai vorbirii.

- Nu e o minune, Mathembe. Miracolul este un produs al biotehnologiei, nu al lui Dumnezeu.

Cum?

- Extirparea corzilor vocale constituie partea cea mai neînsemnată a vieții în acest lăcaș. Este doar un simbol, o reducere voluntară la tăcere a vocii exteriorizate, pentru a permite celei interioare să se exprime și să fie auzită. Adevărata semnificație a legământului nostru rezidă în virușii pe care-i alegem în vederea infectării. Și nici chiar această comuniune a sufletelor nu reprezintă tot ceea ce pot face ei, deși înțelegerea prin adevărata comunicare nu-i un fleac. Reconcilierea exprimată prin incapacitatea de a-ți urî vecinul, prin abolirea agresiunii și a prejudecăților rasiale, acesta este adevăratul miracol.

Mathembe semnală incomprehensibilitatea. Mama se aplecă în față în lumina biologică, atinse fața fiicei sale și îi vorbi în minte.

- Care este realizarea majoră a Valului Verde? Lăsând la o parte toate poveștile și înfloriturile, rămân două înfăptuiri epocale: punerea la punct a unui polimer sintetic capabil să acționeze sub toate formele, ca un organism viu, și în același timp descoperirea unui virus ajustat genetic, care a permis sistemului nervos uman să interacționeze și astfel să manipuleze la nivel molecular această substanță numită acum plasmă.

- Lasă-i pe Alelii care păşesc pe pământ semănând haos cu mâna dreaptă și schimbare cu stânga. Lasă-i pe Janeel și Obolumayé care se târăsc din tecile lor creșe, ascunse adânc în inima rocii, unde schimbările genetice nu-i pot afecta, într-o lume nouă, transformată straniu. Acestea sunt mituri. Legende! Scorneli. Și tot așa credința că Proclamatorismul și Confesorismul ar fi diferite din punct de vedere genetic. Un mit. Un mit teribil, o minciună condamnabilă pe care noi, Ascultătorii, o vom dezvălui și distruge, pentru că ea ne ruinează de o mie de ani încoace.

Vocea din mintea ei deveni pasionată acum, declanșând răspunsuri emoționale din partea Mathembei.

- Du-mă în celulele unui Confesor, arată-mi ADN-ul Proclamatorului și secvența codurilor care fac ca unul să creadă în cincisprezece sfinți majori, șase sute treizeci de sfinți de importanță secundară, treizeci și opt de mii nouă sute doisprezece îngeri, iar ceilalți să se închine unui Dumnezeu unic, atotputernic, cu al cărui chip vor semăna toți oamenii, prin viețile și pildele a nouăsprezece martori. Unde stă

scris că unul trebuie să postească de la lăsarea nopții până la amiază în ziua lui sfântă și să stea în așteptarea cuvântului șoptit de Domnul, iar altul să bată din palme în fața altarului și să facă trei plecăciuni, lăsând un bilet de rugăciune în vârful unui bețișor?

- Îți pot arăta oricând unde s-a concretizat tendința genetică printre coloniștii Proclamatori de acum o mie de ani prin transmiterea stângăciei, dar e un drum destul de lung între modul de a te semna și cel în care-l proslăvești pe Domnul. Pot să-ți arăt locul unde se află cotitura pentru limbaj sau răsucirea care asigură ca toți copiii să se nască cu aceeași capacitate creditară de a scrie și de a desena case, trucși sau mumii. Dar nu pot să-ți arăt, nimeni nu-ți poate arăta, locul de unde moleculele lansează comenzile ca tu să te naști Confesor sau Proclamator.

- Mituri! Minciuni! Falsuri!

E un lucru ciudat, emoționant, ardoarea cu care ne iubesc părinții. Valul de impresii, iluzii, voci, continuă.

- Presupun că a fost ca un val, această explozie a tehnologiei de vârf, a noii gândiri, a noului mod de a privi lumea. Foarte puține lucruri au supraviețuit din acele timpuri, dar capetele ne-au facilitat accesul la date esențiale din întreaga lume, iar informațiile culese ne-au dezvăluit că transformarea acestei țări, fundamentarea revoluției biotecturale, trecerea de la structura mecanico-biologică, la cea total biotecturală pare să se fi realizat în mai puțin de opt luni. Avem impresia că trăim vremuri traumatizante, rapid curgătoare. Și acestea nu reprezintă nimic, chiar nimic, în comparație cu adevărata revoluție a Valului Verde. Nici măcar nu-mi pot imagina cum trebuie să le fi părut celor care au trăit-o. Nu-i de mirare că noi considerăm că lumea a început atunci. Într-un fel anume chiar așa a și fost.

- Am schimbat o jumătate de planetă și pe noi înșine nu. Și totuși avem puterea s-o facem dincolo de orice imaginație. Putem adopta orice contur, orice formă, orice funcțiune. Am putea zbura dacă am vrea. Am putea trăi în întunericul foselor oceanice, poate că unii chiar au făcut-o, poate că de acolo se trag legendele celor din neamul Nyakabindi. Am putea călători goi prin cosmos, am putea fi capabili de fotosinteză. Aceste disponibilități se pot regăsi toate în cadrul codului genetic. Și în loc să le folosim, ne ancorăm de drăguțele noastre mituri și nu vedem ceea ce am putea deveni dacă le-am abandona.

- Dar noi suntem Ascultători. Suntem cei care provocăm miturile, cei care își imaginează inimaginabilul. Noi am făcut primul pas pe drumul transformării umanității. Știința acestui lucru e cât se poate de simplă: o modificare asupra vironilor care permit sistemelor noastre nervoase să interacționeze cu materialul genetic, să comunice între ele, prin contact direct. În felul acesta îmi auzi vocea în minte, îmi poți vizualiza imaginile. Simplu. Evident. Ceva la care ar fi trebuit să ne gândim cu secole în urmă, dar ne-a obsedat prea mult ura unuia față de celălalt. Și legat de acel prim viron, mai este un al doilea, mai delicat,

mai dificil de transmis, cel care efectuează adevărata operațiune a reconcilierii, transformând neurochimia persoanei infectate. El se atașează de neuronii cerebrali și răspunde de anumiți stimuli de declanșare - și anume de aceia care produc violența activă sau reactivă sau procesele biosociale bazate pe discriminările din sânul societăților tribale - stimulând creierul să elibereze dopamine și endorfine care neutralizează reacția înainte ca ea să fi început.

Știința o depășea pe Mathembe Fileli, sculptor în carne din Gangerabili, doamnă verde de Unchunkolo. Dar implicațiile erau clare si neasteptat de tulburătoare. O boală care determina victimele să devină incapabile de agresiune una față de cealaltă, reconciliindu-le simultan printr-o identificare intimă a uneia cu cealaltă. O maladie a dragostei.

Dar Ascultătorii, misionarii? Pătrundeau în fiecare colț al lumii, în fiecare lagăr sau punct de cazare, în fiecare loc al suferinței și durerii, ducând un mesaj de pace, bunăvoință față de toți oamenii, dragoste și împăcare, un crez care, spre deosebire de oricare altul, nu necesita o practică a credinței.

Mathembe se retrase de sub atingerea mâinii. Mama o căută din nou.

- Nu se poate transmite prin contact cu mâna. E un organism foarte fragil, nu poate supraviețui izolat, în afara corpului uman. Trebuie transmis prin sânge, salivă sau lichide sexuale. Rana, sărutul, acuplarea.

Mama ei...

Există două descoperiri teribile, după care lumea nu ți se mai arată niciodată așa cum a fost. Prima este faptul că părinții tăi sunt muritori. A doua că sunt ființe sexuale.

Suflete omenești furate cu un sărut, o mușcătură din dragoste, câteva momente de extaz într-o alee lăturalnică. Furate fără să-ți dai seama, fără consimțământ, fără nici o urmă de conștientizare a ceea ce ți se face, până în ziua în care abandonezi lupta dintre grupurile rivale din Piața Copacului Primordial, iar Băieții Fantomă îți strigă că ești un Proclamator cu inima neagră, un om de nimic care face sluj în fața împăratului. Tu zâmbești, dai din cap și-ți vezi de drum. Iei apoi eșarfa, emblema și legământul scris către Loja Spiritului și le dai foc în grădina din spate.

Și nu mai lupți niciodată.

Măreț. Amuzant. Eliberator.

Monstruos. Terifiant. Cutremurător.

Tânăra ar fi vrut să-l schilodească și să-l părăsească la douăzeci de kilometri, în osânda veșnică a pădurii întunecate.

Tânărul cu mustața ridicolă propuse să-l despoaie de veșminte și să-l abandoneze gol în zăpadă.

Tânărul cu accent nordic își dorea să-l ciopârțească cu cuțitul, începând de la extremități, bucată cu bucată.

Sora lui avea intenţia să-l împuşte pe nenorocit şi să termine odată cu el.

În tot acest timp, comandantul lor stătea ghemuit lângă punctul termic şi zâmbea. Doar zâmbea.

- Motivul pentru care niciunul dintre voi n-o să fie niciodată un mare conducător şi mai ales un mare luptător pentru eliberare, este că nu aveţi nici o noţiune asupra valorii lucrurilor. Nici unul dintre voi nu i-a observat cicatricea de pe gât. Este un Ascultător, mica mea turmă. O bucăţică preţioasă, deci. El reprezintă modul de a ieşi din încercuirea în care ne-au prins Proclamatorii. Să dispari înăuntru. Ascultătorii nu refuză pe nimeni. Puteţi pricepe ce zic? Sanctuar.

Apoi încercară cu toţii, pe rând, să-l înspăimânte pe Javander cu o moarte chinuitoare, crudă. Îl ameninţară că o să-l facă harcea-parcea, plimbându-i cuţitele pe la încheieturile mâinilor, îndreptându-i armele spre ochi şi bilţurile monomoleculare spre gât şi în tot acest timp comandantul lor rămase ghemuit la căldură în mantaua sa, dând din cap şi zâmbind cu regret.

- Dacă vă spun că nu ştiţi nimic! Nu poţi înfricoşa un om care nu se teme de moarte. Prin asta Ascultătorii sunt mai bravi decât mine şi decât voi. Finţe, tact. Asta-i cheia. Urmăriţi-mă. Învăţaţi. Se ridică din culcuşul său şi îngenunche în faţa lui Javander.

- Într-adevăr, credinţa trebuie să însemne mult pentru tine, ca să poţi privi moartea în ochi şi să spui că nu ţi-e teamă. Eu admir asta. Şi admit că nu te putem obliga să acţionezi împotriva voinţei tale. Dar tot mai cred că o să ne duci la comunitatea ta. Îţi spun şi de ce. Vezi tu, ori ne duci de bunăvoie şi noi te urmăm paşnici, cu armele îndreptate în jos şi cu mâinile goale, ori te ucidem - lucru, după cum ai spus, lipsit de importanţă pentru tine - şi-i dăm drumul scuterului. E doar o creatură stupidă, iar instinctul îl va îndrepta spre casă. Ne va conduce deci drept spre Casa Ascultării, cred că aşa-i spuneţi, nu? Iar în acest caz, vom avea mâinile ocupate şi armele îndreptate înainte. O să-ţi măcelărim comunitatea până la ultimul copil. Poate pentru tine moartea nu înseamnă nimic, dar ai tu oare aroganţa divină de a hotărî viaţa fraţilor şi surorilor tale? Deci. O întrebare pentru tine. Numai una. Ne duci?

Javander încuviinţă din cap.

Mathembe ştiu ce face mama ei chiar în momentul în care i se arătă Casa Echilibrului. Nu era doar înţelegere, doar iertare, nici acea legătură confortabilă stabilită între părinte şi copil, în momentul în care fiecare îl recunoaşte pe celălalt ca om şi adult. Mama ei dorea transformarea. Evanghelizarea. Fiecare cuvânt nerostit, fiecare mesaj neural transmis prin vironii subtili prinşi de terminaţiile sale nervoase, era îndreptat spre un singur ţel: *Vezi ce am eu, vreau ca şi tu să ai acelaşi lucru.*

Mathembe nu știa dacă putea subscrie dorinței mamei sale. Vironii sacramentali se extinseseră de-a lungul sistemului ei nervos, strecurându-se în toate colțurile trupului. Nu-și imaginase că putea tolera o legătură atât de intimă ca sarcina reconcilierii, indiferent cât de lăudabilă ar fi fost. Să te alături noii comunități semăna prea mult cu o violare a trupului, a spiritului, a individualității.

O a treia revelație teribilă, poate că nu tot atât de comună precum conștientizarea condiției de muritori sau de ființe sexuale a părinților, dar la fel de chinuitoare, este zelul lor evanghelic față de copii.

Casa Echilibrului, centrul spiritual al Ascultătorilor, își avea locașul într-un alt dom, cu mult mai mare decît tot ceea ce văzuse Mathembe Fileli pînă atunci. De zece, douăzeci de ori înălțimea ei și puternic iluminat de biogloburi fixate în mii de nișe, în ziduri, așa cum erau toate domurile și coridoarele din această comunitate înzăpezită, troglodită, îi sugera interiorul corpului omenesc. Casa Echilibrului însăși era un cocon din biotectură, suficient de mare pentru a-i adăposti pe cei din jumătatea interioară, din cea exterioară, pe toți rezidenții temporari și chiar mai mult decât atât. Atârna suspendat de centrul domului printr-o singură fibră, dintr-un material neînchipuit de rezistent. Rampe de acces coborau în arcade largi până aproape de podea, dar fără să o atingă. Cu aceeași atenție pentru amănunte, o mulțime de instalații mecanice fuseseră montate în jurul circumferinței ei. Întregul edificiu se legăna imperceptibil în ritmul propriei respirații, care se făcea simțită pe coridoarele și camerele Casei Ascultării. Mama și fiica înconjurară Casa Echilibrului. Mâna mamei se plimbă ușor pe suprafața pereților. Întreaga structură aeriană începu să se rotească. Printr-un portal deschis, Mathembe zări rânduri de chilii sculptate, luminate de biogloburi și înconjurate de un întuneric atât de profund, încât părea însuși neantul. Balonul spațiului-*ur* de care mai auzise vorbindu-se? Ce nevoie era de un ordin solitar, cvasi-religios, capabil cu ajutorul tehnologiei sale să străbată universul în nave interstelare de zeci de kilometri în diametru?

Din nou atingerea mamei.

- Două elemente pot fi echilibrate, trei la fel, mai multe de asemenea, dar niciodată unul. Asta-i chintesența, înțelegi?

Mathembe nu înțelegea. Atinse și ea Casa Echilibrului aflată în mișcare imperceptibilă și simți în degete duritatea și rugozitatea suprafeței. Încetinea, se oprea.

Toată asta agățată de un singur fir?

Învățase un lucru în legătură cu atingerea telepatică a Ascultătorilor. Funcționa în ambele sensuri. Atingând-o pe mama sa și concentrându-se asupra vizualizărilor, emoțiilor și experiențelor care alcătuiau limbajul ei personal, modul ei de a *comunica*, se putea face auzită. Fie prin intermediul *cuvintelor*, fie sub forma unor impresii, nu știa exact. Cu toată tehnologia lor, Ascultătorii se ciocneau încă de concepte precum *eu* și *celălalt*.

Îşi atinse mama, oprind-o din înaintarea ei în jurul Casei Echilibrului.

De ce m-ai adus aici?

Mama se întoarse cu viteza neaşteptată, uluitoare, a unui animal al pădurii. Până să-şi dea seama Mathembe, îi cuprinsese faţa în palme.

- Înţelege!

Mathembe se înfioră pe măsură ce amintirile îi năpădiră în minte, acute, argintii, dureroase. Nu amintirile ei. Ale mamei.

Mâinile alunecă, mâinile se despart în timp ce flăcările se întind, cuprinzând acoperişurile din Ol Tok. Bărcile se avântă pe apa cu reflexe roşiatice şi ea priveşte de pe ţărm până când nu se mai vede nici o barcă. Toată viaţa ei, toate comorile ei, arse în focul istoriei. Ea şi Faradje se îndreaptă spre nord, urmează drumurile riverane străbătând kilometru după kilometru de suburbii marcate adânc de urmele luptelor, se ascund zile întregi în vile abandonate sau în colţuri de grădină, până când iureşul bătăliei se mută în altă parte. Pe autostrăzile înţesate de blindate, pe sub aripile elicopterelor, sunt înghiţiţi de un val imens de refugiaţi, tot atât de neînsemnaţi ca două picături de ploaie în ocean. Timpul curge. O aşa de mare îngrămădire de necazuri, dureri şi lupte, acoperită de aceste două cuvinte. Ajung la Yorusha, situată la graniţa prefecturii Tannalewé. Bat în uşa depozitului unui bătrân negustor riveran, în piaţă, aproape de linia de demarcaţie dintre naţionalişti şi imperialişti, respectată cu sfinţenie de ambele tabere, ca un sanctuar. Misiunea Ascultătorilor - cei în mod ciudat amuţiţi, mutilaţi, ieşiţi din izolare şi anonimat din pădurile lor din nord cu o nouă viziune - este de a munci dincolo de limitele capacităţii umane, de a hotărâ, îngriji şi oblădui în numele reconcilierii. Se înfiripă o relaţie între ea şi bătrâna, tăcuta Ascultătoare care o îngrijeşte, redându-i sănătatea în lunile de vară ale războiului. Legătura înfloreşte în acea comuniune de suflete când bătrâna îşi deschide memoria sufletului ei în căutare şi acolo vede chipul zărit o singură dată, dar niciodată uitat, al fiului ei. Îl vede pe Hradu într-un grup de băieţi debarcaţi într-un port din nord, iar lumina din ochii lui nu poate fi ascunsă. Ştie că trebuie să-l salveze. Îl încurajează pe Faradje să meargă cu ea spre nord, prin zonele unde războiul civil era pe sfârşite, spre noua graniţă care traversa ţara, spre lagărele de refugiaţi şi deposedaţi crescute în umbra ei. Dar acolo nu dă de Hradu, ci numai de legenda lui. Băiatul-erou, adolescentul-eliberator, ucigaşul rece şi calm al cărui nume este lege şi blestem pentru cei din lagăr. Are grijă să nu i se afle numele de Fileli. Dezamăgirea că nu şi-a putut împiedica fiul să devină ceea ce devenise o consumă. Se gândeşte la sinucidere. Renunţă apoi la acest gând, în ideea că ar fi însemnat o abondonare totală a speranţei. Ba chiar porneşte în căutarea Ascultătorilor. Şi ea şi Faradje sunt acceptaţi temporar în rândurile lor. Dau o mână de ajutor în alinarea celor care suferă îngrozitor în lagăre şi se simte absolvită cât de cât de vină. Se apropie mai mult de micul grup de

misionari. Se confesează şi este acceptată. Printre cei care-şi împărtăşesc amintirile se află un Proclamator bătrân, onorabil, un fost miliţian, tulburat de lucrurile înfăptuite în timpul rebeliunii. Printre amintirile sale sunt treizeci şi şapte de arbori masculi aşezaţi într-un şir.

(Aici se ajunge la dureri şi suferinţe pe care Mathembe nu se încumetă să le investigheze. Un loc întunecos, o noapte a sufletului, o mlaştină de deznădejde).

Următoarea secvenţă este cea în care coboară dintr-un jeep utilitar. Cu ea se află şi bătrânul fost miliţian. În apropiere, dincolo de iarba udată de ploaie, se află ruinele unui vechi centru de detenţie. Zidurile sunt negre, afumate, dar copacii din faţă se înalţă falnici, verzi şi sănătoşi. Ramurile au crescut îngemănate, aşa de strâns, încât nimeni nu le-ar putea desface. Locuitorii prefecturii le-au împodobit cu iconiţe, medalii sacre, jucării de plastic. La baza fiecărui trunchi se află un sanctuar prost îngrijit, cu candele, ofrande, suplice. Înaintează pe sub ramurile îngemănate până când ajunge la cel de-al zecelea copac. Bate din palme şi se apleacă de trei ori şi apoi se lipeşte de trunchiul acoperit de muşchi. Bătrânul Proclamator îi cere iertare. Îl iartă. La întoarcerea din misiune le spune că acum e sigură. Cere să fie primită ca membră deplină a comunităţii Ascultătorilor, în jumătatea interioară. Mathembe o vede ajungând la Casa Ascultării, în lumina toamnei târzii. Vede prima zăpadă aşezându-se pe acoperişuri. Tăişul cuţitului de argint coborînd spre gât. Şi aşa cum Mathembe vede, tot aşa este şi ea văzută.

Amintirile i se deschid în faţa mamei, o poartă spre trecutul său: Unchunkolo, povestea doctorului Kalimuni, revelaţia dureroasă a îngerului damnat, disputa de la Kilimambasa, Matinde şi soarta ei, propriul său eşec cu Hradu, drumul de-a lungul graniţei, iarna, în căutare. Toate văzute, acceptate. Iertate.

- Surori.

În locul acela în care liniştea era păstrată cu sfinţenie, cuvintele sunară neaşteptat de abrupt. Mesagera jumătăţii exterioare ezită în faţa uşii sfincter a Casei Echilibrului. Cu ea se afla o soră din interior. Mathembe o recunoscu pe fata sprintenă care se strecurase cu atâta uşurinţă printre frânghiile şi scările mobile din sălaşul jumătăţii interioare.

- Vă rog să veniţi cu noi la birourile administrative. Cât puteţi de repede, vă rog. Toţi membrii comunităţii, inclusiv flotanţii, sunt chemaţi la staţia meteorologică.

O clătinare a capului, o ridicare din sprâncene însemnând *ce?*

- Au sosit Războinicii Destinului. Spun că sunt în căutarea sanctuarului. Cu ei este şi Javander Shasri. Credem că e folosit ca ostatic. Tânăra din jumătatea interioară îşi întinse mâna cu un gest pe care Mathembe îl reţinuse ca fiind o invitaţie la deschiderea sufletească. Mama ei acceptă palma întinsă spre ea.

În ciuda rănii de la gât, şoaptele erau perceptibile. Mathembe apucă şi ea mâna fetei costelive. *Arată-mi şi mie.*

Iarna, greutăţile vieţii de-a lungul frontierei, se aşternuseră clar pe muşchii încordaţi, îi umpluseră fiinţa, scoţând în evidenţă ultimele trăsături mai delicate ale adolescenţei. Imaginea mentală era pasageră, dar energia aceea întunecată, periculoasă, degajată din fiecare mişcare a sa, era inconfundabilă. Hradu.

Mathembe simţi vibraţia cu o clipă mai târziu decât mama sa. Până şi femeia înaltă, bine făcută, din jumătatea exterioară simţi cum se propagă prin aer.

Casa Echilibrului vibra, dar atât de uşor, încât acest lucru mai degrabă se simţea decât se auzea. Particule de praf erau antrenate de aerul tulburat. Apoi veni sunetul îndepărtat, dar apropiindu-se repede, amplificându-se, crescând în volum până când întreaga Casă a Ascultării intră în rezonanţă, iar Mathembe îşi acoperi urechile cu mâinile pentru a se proteja de huruitul elicopterelor apropiindu-se la joasă înălţime.

Nu erau prea mulţi. Şapte suflete şi tot atâtea scutere de zăpadă. Ceva bagaje, îngrămădite de-a valma, câteva arme, corturi-păstăi bune pe orice vreme. Zăboveau, îşi făceau de lucru cu obiectele de primă necesitate, aşteptând pe zăpadă. Întinderea de tunele şi clădiri a Casei Ascultării îi încercuia, îi respingea. La rândul ei însăşi Casa Ascultării era încercuită de către elicopterele aşteptând afară, la hotarul dintre lanurile de orez şi pădure. Prinşi între cei dinăuntru şi cei dinafară.

Staţia meteorologică fusese amenajată de arhitecţii comunităţii pe acoperişul refectoriului, ca un ochi deschis asupra lumii exterioare. O încăpere cu patru ferestre, un loc de retragere, reculegere şi contemplare a divinului în natură. De la sosirea Războinicilor Destinului şi aterizarea invadatorilor din Ţara Domnului, nu existase nici o oră din zi în care să nu fi fost folosită. De către curioşi, preocupaţi, contemplativi. Majoritatea temători, aşa cum era şi femeia găzduită temporar care îi transmisese Mathembei imaginile.

Elicopterele din Ţara Domnului erau nişte creaturi frumoase, obscene, cu carapace negre, lucioase, de care nu se lipea nici măcar un fulg de zăpadă, cu paletele lăsate în jos pe lângă laturile netede şi armele coconi protejate într-un amalgam de cârlige şi mandibule carnivore. Se ghemuiau printre copaci fără a încerca să se ascundă sub plasele de camuflaj.

Siluete întâmplătoare se puteau zări, deplasându-se de la un elicopter la altul, neîndrăznind să se expună în teren deschis.

Îşi dirijă atenţia spre interior, asupra Războinicilor Destinului. După înăltime si comportament - calm şi senin în cele mai stresante situaţii - îl recunoscu pe Javander Shasri. Omul care o salvase, având acum la rândul lui nevoie să fie salvat. Gândul de a-i întoarce gestul îi făcea plăcere Mathembei. Cu el era Hradu. Lentilele şi circuitele îl lipseau de personalitate, transformându-l într-un mecanism de televiziune, o colecţie de acţiuni şi mişcări inutile fără nici o legătură cu ea.

Ca şi cum echilibrul forţelor dintre Ascultători, Războinici şi nordici nu ar fi fost şi aşa destul de precar, o a patra forţă se apropia, ameninţând să clatine şi să transforme echilibrul în haos.

De câteva ceasuri jumătatea exterioară recepţiona comunicate radio de la o mare unitate a Statului Liber, care avansa dinspre drumul principal spre Rungwa, prin pădurile din nord, cu scopul de a cerceta şi de a respinge incursiunea soldaţilor nordişti.

Prinşi între exteriori şi interiori. Şi nu doar confruntarea forţelor străine lor le crea probleme. Casa Ascultării se scindase în facţiuni. Incursioniştii din nord, apoi trupele Statului Liber, nu se aventuraseră acolo întâmplător. Cineva din comunitate îi chemase.

O casă divizată. Priveşte cu atenţie. Aşa se sfîrşeşte lumea. Diferenţele de opinie deveniră contradicţii, generară dispute, determinară polarizarea, scindarea în tabere ostile. La adunarea membrilor comunităţii la care mesagerul le invitase să participe pe Mathembe şi pe mama ei, Mathembe îi urmărise pe Faradje şi pe mama sa discutând în contradictoriu cu alţii. O dispută stranie, când una din părţi strigă iar cealaltă tace. În fiecare cuvânt, în fiecare gest şi atingere, se regăsea sunetul sfâşietor pe care îl aude un copil când se trezeşte noaptea şi îşi aude părinţii certându-se în camera alăturată. Flotanţii, printre care şi Mathembe, priveau năuciţi precum copiii, cum fiecare principiu de bază al Casei Ascultării era clătinat din temelii. Se putea observa tot atâta pace, înţelegere şi adevărată comunicare cât între doi câini de luptă care se încaieră într-o alee.

După cum suferinţa copiilor poate salva o căsnicie, tot aşa şi flotanţii salvară comunitatea. Târîţi şi sfâşiaţi între tabere opuse, ar fi pornit poate şi ei la atac, cu un strigăt de ură. Dar un tânăr, un băiat de Confesor (de şaptesprezece, optsprezece, nouăsprezece ani?) cu pielea ciocolatie şi ochii celor din prefecturile extrem sudice strigă: *În numele Domnului, vreţi să încetaţi, vă rog să încetaţi! Nu ştim ce să mai credem. Am venit aici sperând că poate Casa Ascultării semnifică ceva deosebit în lumea asta şi voi nu puteţi menţine pacea nici măcar între voi.*

Nici un copil care a văzut ruşinea încercată de părinţii săi nu va uita acest lucru vreodată şi niciodată nu îi va mai privi ca până atunci. Aceasta este cea de-a patra şi cea mai crudă revelaţie a copiilor, pentru că după ea nu mai eşti copil.

În staţia meteorologică bătu gongul. Din jumătatea interioară ca şi din cea exterioară, flotanţii coborîră scara în spirală, străbătură coridoarele înzăpezite şi, prin grădinile îngrijite şi supapele-uşi, ajunseră în marele dom. Unul după altul, Ascultătorii umplură rampele dinspre Casa Echilibrului, iar Mathembe înţelese comentariul enigmatic al mamei ei, făcut odată lângă Casa Echilibrului. Nu poate fi vorba doar de

unul, pentru că pentru a te reconcilia e nevoie de un *eu*. Indiferent de care te apropii, unul e întotdeauna în dezechilibru.

Mathembe urcă pe rampă şi îşi acordă cu grijă cadenţa paşilor cu a celor de pe celelalte rampe. Casa Echilibrului vibră, dar nu se clătină. Înconjură cu atenţie interiorul supraetajat spre scaunul desemnat. Casa Echilibrului trepidă, dar nu se clătină. Mecanismele care controlau balonul spaţiului-*ur* din centrul casei, îl concentraseră într-o sferă de douăzeci de centimetri, aşa de neagră, aşa de captivantă, încât jena ochiul. Dură mult până ce toţi membrii comunităţii urcară, pe rând, câte unul, ocupându-şi locurile. Când se umplură toate rampele, începură să se balanseze. Uşile fură ferecate. Casa Echilibrului se legănă. Flotanţii şi membrii jumătăţii exterioare priviră unii la alţii, cuprinşi de nervozitate.

Se prinseră de mâini. Fiecare suflet intră în comunicare cu celălalt.

La început, Mathembe crezu că echilibrul mental şi eul îi vor fi spulberate de loviturile ca de ciocan ale atâtor vieţi care îi invadaseră propria fiinţă. Apoi o voce îi vorbi în minte şi toată teama îi fu alungată. Vocea mentorului străbun al jumătăţii interne.

- Acum o mie de ani, o sanctitate Confesoare şi un martor Proclamator au pornit în pribegie prin marile păduri din nord. Fiecare venea din altă direcţie, fiecare căuta să descopere adevărul primordial despre Dumnezeu, în spiritul credinţei sale. Au tot pribegit, înaintând tot mai adânc în pădure, până cînd s-au întâlnit într-un luminiş. Recunoscându-se reciproc, fiecare încercă să-l convingă pe celălalt de erorile căii sale şi de superioritatea propriei credinţe. Au dezbătut teologiile, şi-au adus argumente personale, au strigat şi s-au blestemat unul pe celălalt, s-au luptat pe viaţă şi pe moarte, până când din veşmintele lor au rămas doar zdrenţe şi şi-au distrus toate bunurile, dar tot nu au reuşit să se convingă unul pe celălalt că a lor şi numai a lor era adevărata, singura cale spre Dumnezeu. Au dezbătut şi au strigat, s-au luptat atât de îndelungat timp, încât nu şi-au dat seama că îi prinsese iarna şi că rămăseseră despuiaţi şi neajutoraţi în pădurile sălbatice din nord, iar dacă mai doreau să supravieţuiască cel puţin o noapte, cu atât mai mult să se mai şi întoarcă la civilizaţie, trebuia să-şi înghită mândria şi să ignore incompatibilitatea. Aşa că s-au legat să nu mai vorbească, deoarece cuvintele şi înţelesul lor fusese cauza care-i dezbinase şi îi aţâţase unul împotriva celuilalt. În tăcere au lucrat şi s-au ajutat unul pe celălalt, iar tăria unuia acoperea slăbiciunea celuilalt. Şi aşa, muncind în tăcere, au învăţat că lucrurile care îi deosebeau nu erau atât de importante ca cele care îi uneau şi că odată întorşi printre semeni, pacea şi unitatea ar fi fost din nou zădărnicite de către ura şi prejudecăţile lumii. Aşa că au rămas, tăcuţi, în luminişul din pădurile nordice şi de atunci oamenii care caută o cale mai bună, înţelegerea faptului că lucrurile care unesc sunt mai puternice decât lucrurile care dezbină, vin la ei.

Se făcu liniște. Conducătorul jumătății exterioare, o femeie măruntă, viguroasă, de cincizeci și ceva de ani, pe nume Isyé, vorbi în numele oamenilor săi. Pledoaria fu rostită cu precauție și cu întreruperi, însă sună convingător.

Spuse că ea a informat autoritățile Țării Domnului din Kalighash. Ea adusese elicopterele. Pentru aceasta cerea iertare comunității. Motivele sale fuseseră bine întemeiate și, credea ea, în interesul tuturor. Ce era mai nobil și mai măreț în legile oamenilor se întemeia pe legea lui Dumnezeu, noțiunile privind ceea ce se cuvine și ceea ce nu se cuvine fiind programate în moștenirea genetică a fiecărei ființe omenești. Nu se cuvenea să ucizi. Legea Domnului și legile oamenilor erau în consens în această privință. Era drept ca o astfel de fărădelege să fie pedepsită. Iar să lași nepedepsită o abatere de la Legea Domnului era ca și cum ai viola tu însuți Legea.

Acești Războinici ai Destinului erau niște ucigași. Încălcând orice lege, lichidaseră postul de frontieră și ar fi comis fără îndoială atrocități de nedescris împotriva populației nevinovate din Jerrever. În situația în care Casa Ascultării, fie aspirațiile sale cât de nobile, și-ar fi deschis sanctuarul violatorilor Legii Domnului, ar fi încălcat-o la rândul ei. Legea naturală impunea ca acești criminali să fie dați pe mâna justiției, fără nici o amânare. De aceea se adresase prin telex comandantului de brigadă de la Kalighash și îl adusese pe el și escadrila sa de elicoptere, care făceau un zgomot infernal pe deasupra copacilor din ținutul de graniță.

Lăsând la o parte considerațiile morale, în cazul în care comunitatea i-ar fi acceptat pe acești dușmani ai poporului din Țara Domnului, ar fi însemnat, în ochii lor, că le împărtășesc metodele și aspirațiile, ceea ce ar fi îndepărtat irevocabil populația Proclamatoare. O singură cale și numai una avusese de urmat. Și o urmase fără cea mai mică remușcare. Spera că surorile și frații săi să o înțeleagă și să o ierte.

Se lăsase liniștea printre rândurile suprapuse din Casa Echilibrului. Argumentul era puternic și convingător. Apoi vorbi conducătorul celeilalte facțiuni, Tulash, un bătrân din jumătatea interioară, firav, luminos, în vârstă de șaizeci și cinci de ani. Pledoaria sa fu blândă, flexibilă și absolut sinceră.

Ceru iertare și înțelegere din partea fraților și surorilor sale Ascultătoare. Se făcuse vinovat de crori cauzate de mândrie și mânie împotriva întregii comunități. Vironii nu înlăturaseră din păcate aceste porniri - de care numai îngerii erau scutiți - ci doar preveniseră manifestarea lor sub forme violente.

Nu dorea să fie considerat orgolios, dar era membru al comunității de mai mult timp decât oricare din afara Visării. Și în toți acei ani, în acele decenii grele, când filosofia ascultării și reconcilierii părea firavă și insipidă în comparație cu doctrinele consistente, viguroase, care făceau apologia naționalismului și independenței, comunitatea din adân-

cul pădurilor fusese dată uitării de către toți, cu excepția câtorva credincioși din prefecturile înconjurătoare. Nimeni nu este vreodată azvârlit în drum. Indiferent cât de teribilă i-ar fi crima, cât de profund păcatul, cât de neagră vina. Nimănui niciodată nu i-a fost refuzată primirea. Care dintre ei se consideră fără păcat? Care dintre ei nu venise acolo cu spiritul tot atât de întunecat și tulburat ca al acestor Războinici ai Destinului? Diferența era doar de grad, nu de stare. Dacă ei veniseră mânați de nevoia de tămăduire, cu atât mai mult puteau fi ajutați acești Războinici ai Destinului. Dumnezeu nu-i desemnase pe Ascultători drept judecători. Îi alesese pentru a-i îngriji pe cei nevoiași. Nici unul nu era mai nevoiaș decât cei ale căror suflete fuseseră marcate de cicatrici și încercate de calea violenței. Adevărul era că nu puteau să-i refuze și să-și păstreze credibilitatea în același timp.

Când bătrânul termină de vorbit, liniștea se așternu din nou peste Casa Echilibrului. Argumentele celor din interior aveau și ele tărie și valoare. Mathembe le cuprinse pe fiecare în câte o mână și le cumpăni. Greutatea lor era egală. Își împreună atunci mâinile, încercând să le unească într-unul singur. Se opinti și împinse de mai multe ori, dar nu voiau să se cupleze. Rămaseră izolate, inviolabile, incompatibile.

După luările de cuvânt, se lăsă liniștea.

Mathembe crescuse în liniște. Tăcerea fusese complicele său, cu care alerga în pădurile și văile din jurul Chepsenytului. Tăcerea și solitudinea. Dar niciodată nu cunoscuse o tăcere ca aceea. Tăcerea mută nu e tot una cu tăcerea celor care ascultă. Diferența este tot atât de simplă și profundă, ca și diferența dintre gol și plin, prezență și absență. Această tăcere vibrantă a ascultării o înspăimânta. Cu fiecare clipă se tot amplifica, precum o enormă picătură de apă de pe o frunză îmbibată de ploaie. În această liniște putea simți fiecare mișcare și tresărire a Casei Echilibrului, prinsă de firul său diamantin, putea simți cum însăși planeta i se învârtea sub picioare. Și tot așa, necontenit. Tăcere. Clipele îngrozitoare, amplificate, cădeau precum lacrimile. Timpul se încetini. Timpul îngheță. Timpul încetă. Timpul se contopi cu liniștea.

Și deodată din afara liniștii se auzi o voce. Atât de puternică, încât cuvintele făceau să tremure Casa Echilibrului. Vorbea de asemenea și în tăcere, prin comuniunea sufletelor, prin fiecare mână care se prindea de cealaltă în lanțul de ascultători.

Caută căile optime. Caută reconcilierea, oriunde poate fi ea găsită.

Vorbitorul era o tânără din jumătatea exterioară, cam de treizeci și ceva de ani, însărcinată, cu o burtă foarte mare, teribil de emoționată că ea curmase tăcerea. Dar nimeni nu se îndoia că ea rostise de fapt cuvântul pur, nesupus interpretării, al Domnului, pentru că tocmai când vorbea, răspunsul își făcu loc spre învelișul conștiinței Mathembei, spre învelișul fiecărei minți din Casa Echilibrului.

Da, știm ce trebuie să facem, dar cine o va face?

- Eu am s-o fac, spuse tânăra flotantă a cărei revărsare de emoţie şi onestitate provocase convocarea adunării. Continuă apoi fără nici un moment de ezitare:

- O să mă duc eu. Binecuvântat fie cel care cunoaşte voinţa Domnului.

Mă duc eu, spuse în gând o femeie între două vârste din jumătatea interioară, al cărei chip era un amestec de frumuseţe şi urâţenie - frumoasă dar într-un mod neatrăgător, urâtă dar într-un mod plăcut - îmbrăcată într-o salopetă şifonată, plină de pete de vopsea.

Si Mathembe prinse mesajul. Asemeni unei voci clare, asemeni vocii unui poet *jangada*, plutind pe deasupra complexităţii amplificate a acompaniamentului muzical ce-i însoţeşte improvizaţiile extatice. Numeşte-l Dumnezeu, numeşte-l înger, numeşte-l destin sau nebunie, numeşte-l cum vrei, dar numeşte-l cu glas tare. Luă mâna omului din dreapta şi o puse pe umăr, astfel încât cercul să nu se întrerupă, îşi încleştă pumnul drept şi se izbi cu toată puterea în piept.

Merg eu, spuse Mathembe Fileli. *Trimiteţi-mă pe mine.*

Casa Ascultării nu mai cunoscuse niciodată o asemenea însufleţire şi nu mai fusese niciodată atât de unită, ca în acele ceasuri de după sosirea oamenilor, care ieşiseră, unul câte unul, din Casa Echilibrului şi intraseră în istorie. Jumătatea interioară, cea exterioară, flotanţii, cu toţii conlucrau încet, dar cu spor.

În timp ce trupele Statului Liber îşi croiau neînduplecate drum prin zăpada imaculată a nordului cu trucşii lor de luptă blindaţi, soldaţii Ţării Domnului jucau arşice şi ascultau muzică la radiourile cu căşti în interiorul elicopterelor, iar Hradu şi cei şase terorişti ai săi îşi mâncau conservele cu autoîncălzire, folosind linguri de plastic, şi se distrau aruncând cu cuţitele la ţintă, Mathembe şi mama ei coborîră pentru a treia oară în Casa Echilibrului.

Se spune că unu e pentru tine, doi pentru cel pe care-l iubeşti, iar trei pentru sfinţi.

Mathembe prinse în căuşul palmelor sfera spaţiului-*ur*. Întunericul său era atât de profund, încât nu exista nici un punct luminos şi nici o umbră care să sugereze o sferă. O umbră pură, un disc plat de umbră. Un univers cuprins între mâinile ei.

- Bineînţeles că generatoarele îl vor amplifica într-o măsură considerabilă ca să poţi pătrunde în el. Cea dintâi şi cea mai amplă reconciliere este reconcilierea cu tine însuţi. *Acolo* înăuntru (nu putea exista nici un alt *acolo*, decât acel balon lipsit de materialitate) se află tot ceea ce ai sperat vreodată, tot ceea ce te-a înspăimântat vreodată, fiecare vis, fiecare coşmar, toate lucrurile bune şi toate cele rele, tot ceea ce iubeşti şi tot ceea ce urăşti, tot ceea ce te face să te temi şi tot ceea ce disprefuieşti în ceea ce te priveşte, tot ceea ce ţi-a adus bucurie şi tot ceea ce te-a afectat vreodată.

Cum?

- Spațiul-*ur*, matricea, Visarea, raiul, toate sunt aspecte ale aceluiași lucru - un univers al conștiinței aflat în afara și înăuntrul celui propriu ființei noastre - și totuși diferit. Cum se face că Navele Sfinte traversează instantaneu galaxii întregi? Se poate spune tot așa de bine că o fac exprimându-și o dorință sau doar imaginându-și sau prin puterea voinței sau prin matematica și mecanica unei super dimensiuni. Acolo înăuntru este tot ceea ce dorești să fie. Forma tu o conturezi. Acolo toate entitățile mintale care îți alcătuiesc viața devin reale. Le poți distruge, te pot distruge. Te poate aștepta acolo împăcarea cu ele și cu tine.

Mathembe se întrebă ce simțise mama ei după operație, pășind prin întuneric. Ce descoperise acolo și cum avusese loc împăcarea. Sau poate că nu izbutise în acel bestiar psihic.

- Acum ar trebui să te odihnești. Dormi. Pregătește-te.

- Toată viața m-am pregătit, dori să spună.

- Trebuie să-ți alegi un partener.

?

- Nimeni nu intră singur în Casa Echilibrului. Nimeni nu intră singur în spațiu-*ur*. Trebuie să vină din iubire, prin iubire, ca un gest de iubire, pentru că este în sine un fel de iubire.

Prin mâna care o atingea i se transmiseră imagini reprezentând un bărbat scund, îndesat, urât, rânjit, cu niște degete boante, grase, cu mușchi tari, lați, cu părul, lățimea, greutatea și soliditatea și ochii așa de profund îngustați, încât nu le puteai desluși culoarea și cu un spirit generos, ales, plin de umor. Toate de demult. Luni scurse, consumate în inima sudului, în misiune la Ol Tok. Nume, figuri îi năpădiră mintea Mathembei. Toți cei dinăuntru, bărbați și femei, păseau încet prin fața ei.

- Pe cine ai vrea să-ți alegi?

Arătă, înspre afară, în sus, prin dom, pământ și zăpadă. *Pe el.*

Javander nu se miră când Hradu Fileli subscrise cererii exprimată de jumătatea exterioară ca el să fie eliberat și redat comunității. Utilitatea sa ca ostatic, și până atunci limitată, scădea și mai mult ca importanță cu fiecare știre prinsă la radiourile unității de serviciu activ. Acum, când trupele Statului Liber se aflau la cinci kilometri de Casa Ascultării, era practic lipsit de valoare. Echilibrul forțelor se schimbase în mod periculos. Întreaga Casă a Ascultării era ostatică. Și Javander și Hradu Fileli și cei dinafară știau că, în fiecare minut în care forțele Statului Liber se apropiau, creștea probabilitatea ca incursioniștii din nord să lanseze un atac împotriva Războinicilor Destinului și să se retragă apoi dincolo de graniță, înainte ca încercuirea să se închidă.

Ceea ce-l surprinse pe Javander fu faptul că o delegație a fraților din jumătatea interioară îl luară și-l duseră direct la Casa Echilibrului. Înțelese deabia când văzu balonul spațiului-*ur* mărit atât de mult, încât umplea aproape tot centrul deschis al clădirii.

Cele pe care le facem pentru Domnul.

- Nu eşti obligată să mergi!

Casa Echilibrului se balansă uşor în timp ce Javander şi asistentul său se deplasau nevăzuţi dincolo de universul atotdevorator din beznă .

- Nu eşti obligată, repetă mama Mathembei. Aş fi mers eu. Ar fi trebuit să merg eu. E fiul meu.

În timp ce Mathembe se dezbrăca, mama îi dădea ultimele sfaturi. Aminteşte-ţi că nu există gravitaţie în spaţiu-*ur*. Aminteşte-ţi că spaţiul din balon este potenţial infinit. Reţine, atmosfera este apropiată de oxigenul pur şi o poţi supraventila foarte uşor. Reţine, te poţi întoarce oricând, doar dorindu-ţi acest lucru. Reţine, mediul din spaţiul-*ur* nu este atât un obiect fizic, cât mai degrabă un set de concepte metafizice. Reţine, reţine, reţine. Iar Mathembe rămase dezbrăcată în faţa mamei ei, pentru prima dată de când era copil, iar mama ei o privi şi văzu ce fel de femeie devenise fiica ei, cu toate cicatricele dobândite prin educaţie. O îmbrăţişă scurt, pentru că orice altceva ar fi făcut-o praf.

Mathembe Fileli înaintă prin peretele negru, curbat, al spaţiului-*ur*.

Şi fu absorbită.

Neant întunecos, lipsit de lumină, silenţios, intangibil, fără miros, insipid, imponderabil, nimic, nicăieri, nicicând, e aceasta moartea, e aceasta anihilarea, nu, nu poate fi, gândesc, iar dacă gândesc nu pot fi moartă, gândesc deci exist şi dacă exist, trebuie să existe vreo formă materială care să conţină fiinţa gânditoare, eu şi noi şi pe măsură ce îşi formulă gândul îi apăru corpul - sau cumva asta însemna doar că devenea conştientă că are conştiinţa existenţei trupului său?, dar trupul îi era alungit şi fără vlagă şi gol, plutind în acest neant întunecos, silenţios, intangibil, inodor, insipid, imponderabil, şi dacă îşi putea vedea trupul, trebuia să existe şi lumina(care să-i permită percepţia vizuală, şi cum gândi *lumină* se făcu lumină, iar întunericul deveni un spaţiu infinit, bleu, şi dacă exista vederea, trebuia să existe şi sunetul şi palpabilul şi mirosul şi gustul şi pe măsură ce se gândea la ele deveneau aievea; adierea vântului, sentimentul propriei materialităţi, mireasma aerului curat, proaspăt, gustul înălţimilor reci simţit pe limbă. Zbura. Zbura printr-un cer albastru, infinit, priveşte, mult dedesubt, nori rătăciţi, zbura fără motoare, fără aripi, fără absolut nici un mijloc de planare sau propulsie, exceptând propria ei imaginaţie, dacă mă îndoiesc chiar şi pentru o clipă că zbor o să cad? nu, nici măcar să nu concepi asta, dar nu cumva a nu te gândi la ceva, presupune a te gândi la acel ceva? ei bine, nu am căzut, deci nu este adevărat.

Zborul! Era îngerul, îngerul argintiu al Visării, dar această Visare, acest rai, era rodul propriei fantezii, iar gândul acesta o înfiora şi o înspăimânta în acelaşi timp, pentru că în acest cer albastru, infinit, cu norii săi ordonat strânşi în pâlcuri, ar putea sălăşlui o infinitate de

monştri ai psihicului, care ar putea să o distrugă. Şi cum gândi asta, observă că clipă cu clipă infinitatea devenea finită, albastrul nesfârşit de sub ea se îngroşa, se coagula într-un plafon de nori şi recunoscu locul, era Visarea neamului Fileli, Visarea pe care îi promisese bunicul că o să i-o remodeleze şi dacă privea în jos putea oare să vadă? da, insule de o culoare strălucitoare pe fundalul gri de nori. Ştia ce o să descopere în pădurile edenice de pe aceste insule din nori, dar cu o fulgerare a minţii îşi înclină corpul spre ele şi tremură, senzual înfiorată de un milion de kilometri cubi de aer care-i mângâiau trupul gol.

Erau îngeri acolo. O mulţime de îngeri, îngeri minunaţi, cu trupuri de oţel, de crom, de argint, de bronz, de platină, de diamant, de jasp, de carneol şi din fiecare metal şi mineral preţios, toată familia Fileli, generaţie după generaţie, tolăniţi prin copaci, în iazuri calde cu apă limpede, pe covoare moi de muşchi, între petalele unor enorme flori suculente, în vârfurile copacilor şi pe ramuri, pe umbrelele imenselor ciuperci sau cufundaţi în cupe cărnoase cu ambrozie.

Erau plictisiţi. Insuportabil, indescriptibil, etern de plictisiţi.

Paradisul era plictisitor. Raiul consta dintr-o monotonie plicticoasă, nesfârşită, de splendoare, bucurie, belşug, tihnă şi plăcere, unde fiecare dorinţă sau capriciu erau îndeplinite.

Paradis? Mai degrabă o variantă subtilă a infernului.

În timp ce Mathembe trecea pe deasupra, îngerii se metamorfozară în arbori. Prinseră rădăcini, îmbobociră, le crescură ramuri şi frunze. Mai degrabă îşi imaginä că aşa s-ar putea întâmpla.

Ştia ce o să descopere dacă străbătea stratul de nori şi se avânta spre apele care acopereau pământul. Dar spaţiul-Mathembe încă mai avea un caracter propriu, independent, încă mai avea capacitatea de a surprinde.

Behemoţii uriaşi se târau în continuare pe suprafaţa planetei, trăgând după ei hramurile cu apă fiartă, purtând paradisul pe umeri. Dar călcătura monştrilor era apăsată, chiar fermă. Umerii nu se încovoiau sub povara vieţilor trecute, ci le purtau sus, falnic. Capetele nu le erau aplecate, ci priveau înainte, drept, cu îndârjire, spre o ţintă inefabilă. Mathembe se răsuci şi se rostogoli prin aer şi văzu că leviatanii se transformaseră, îşi schimbaseră natura componentelor. Bărbaţii, femeile şi copiii erau încă prinşi cu lanţuri şi frânghii în carcasele lor din chingi metalice, păşind pe roţile lor de ocnă, trăgându-le pârghiile. Dar păşeau cu entuziasm, braţele manevrau pârghiile cu bucurie, iar pe feţele fiecăruia din milioanele de bărbaţi, femei şi copii care alcătuiau trupurile giganţilor în deplasare se putea citi hotărârea, fermitatea, ideea unui scop, a unei ţinte, un ţel împărtăşit de toţi, dacă toţi se alăturau, puneau umărul, mergeau şi acţionau împreună. Bărbaţii zâmbeau, femeile îi priveau şi râdeau, copiii chicoteau şi zâmbeau mânzeşte în timp ce se deplasau pe roţile lor, îşi săltau levierele şi înaintau, pas cu pas. Bărbaţii, femeile şi copiii accia. Desigur. Chipurile din Casa Ascultării.

Se întoarse spre nori. Dar spaţiul-Mathembe tot mai ascundea surprize. Ocoli capul behemotului şi dintr-odată văzu ceea ce nu putuse distinge de la distanţă: era capul bunicului, reîncarnat şi alcătuit din corpuri omeneşti. Se căscă o gură suficient de mare pentru a sorbi marele fluviu dintr-o înghiţitură. Buzele, dinţii, limba, erau alcătuite din bărbaţi şi femei cuplaţi perfect unul de celălalt.

VINOVĂŢIE, rosti capul Bunicului, iar tunetul răsună prin ceaţa densă a stratului de nori. IUBIRE.

Îmboldită de o voinţă care nu-i aparţinea, născută din vreun vârtej al minţii, Mathembe fu atrasă de acea gură deschisă. Simţi frecarea cu aerul, o inhalaţie ciclonică, apoi fu absorbită printre buzele cavernoase, printre dinţii de dimensiunea lui Unchunkolo şi aterizâ uşor pe limba alcătuită din spinări încovoiate.

Era aşteptată cu un serviciu de ceai, nişte piese rare, meşteşugite, de un înalt rafinament.

- Dacă aţi vrea să vorbiţi, Mathembe Fileli, spuse doctorul Kalimuni turnând ceai în ceştile de porţelan. Dacă aţi vrea să vorbiţi răspicat, tu şi toţi cei ca tine, şi să spuneţi: *ajunge cu toate astea*. Dacă aţi refuza măcar o dată să ne mai lăsaţi pe noi, pe cei aflaţi în pragul morţii, bătrâni intoleranţi, să mai vorbim pentru voi. Haide, vorbeşte, spune ceva. Ce ai de spus despre această lume pe care ţi-am oferit-o noi? Îţi place, o urăşti, o doreşti, iar dacă nu, ce vrei în locul ei? Cum o să schimbi lucrurile, ce o să îmbunătăţeşti, ce o să înrăutăţeşti? Ce o să schimbi? Vorbeşte. Spune-o răspicat. De ce ne e aşa de teamă să cerem lucrurile pe care le dorim cu adevărat?

Iar Mathembe Fileli răspunse:

- Lumea care ni s-a oferit este singura existentă. Fiind deci singura, îmi place şi o urăsc, doresc să o fac mai bună şi doresc să o las neschimbată. Ceea ce o să îmbunătăţesc este propria mea persoană. Ceea ce o să înrăutaţesc sunt lucrurile care au fost rele de la început. Pentru că pe urmă o să le vedem aşa cum sunt în realitate, nemascate, nefardate. Ceea ce o să schimb este viaţa tuturor celor care mă întâlnesc. Ne este frică să cerem lucrurile pe care le dorim cu adevărat din teama că nu vom şti ce să facem cu ele. Iar eu n-am vorbit deoarece nu am avut nimic de spus şi mi-au lipsit cuvintele cu care să mă exprim. Dar acum nu-mi mai lipsesc, doctore Kalimuni, şi am ceva de spus şi voi vorbi.

O rafală de vânt o ridică, o împinse din spate, departe de avocat, lăsându-l pe acesta să-şi reia lucrul început la a sa Carte a Martorilor, cu rafinatul său serviciu de ceai, în răsuflarea uraganului din străfundul plămânilor-*ur* ai behemotului. Buzele şi limba conturară suflarea sub forma amintirii cuvintelor: VINOVĂŢIE. IUBIRE.

IUBIRE.

Vinovăţia dispăru. Ca şi povara responsabilităţilor. Dobândi libertatea de a acţiona, nu pentru a ispăşi vreun păcat datorat eşecului, ci pentru bucuria de a *acţiona*. Îndelungata ei linişte asumată fu curmată. Mai

existau şi alţii. Existau nu ca repere faţă de care să-şi poată etala propriile reuşite sau insuccese, vinovăţia sau fericirea, ci pentru a-şi vedea de propriile lor nevoi, griji, bucurii şi dureri. Conştientizarea celuilalt constituia eliberarea supremă, o puternică bătaie de aripă care o trimitea în sus prin stratul de nori în albastrul strălucitor.

Îl zări de departe, un punct întunecat ca un pistrui pe tenul perfect al cerului. Ştia cine şi ce era. Se avântă spre el cuprinsă de bucurie, înaintând ca fulgerul prin cer, pentru a exploda lipindu-se de el într-o dulce detonare de pasiune, pentru a-şi petrece picioarele în jurul mijlocului său, strecurându-şi limba printre dinţii lui, înlănţuindu-l cu braţele, contopindu-se. Gemu, simţindu-i limba jucându-se cu a ei. Apoi până şi plăcerea dragostei înfocate în timp ce se rostogoleau prin cer fu estompată de fiorul datorat vironilor care îi năpădiră trupul, multiplicându-se şi reproducându-se prin fluxul sanguin mai iute ca gândul, strecurându-se în sistemul său nervos. Valuri de extaz îi străbătură creierul mic, ajungând în cele două emisfere ale eului său, infectându-i fiecare părticică, fiecare organ şi glandă, fiecare fir de păr sau celulă a sa, pătrunzând în miile de potenţiale Mathembe Fileli care aşteptau în ovarele ei. Strigă în timp ce jetul vironilor o invadă - o dublă străpungere, o dublă penetraţie - şi tot timpul cât se rostogoliră prin spaţiu, se contopiră unul într-altul, amestecându-şi amintirile, experienţele, iubirile şi urile, şi tot ceea ce li se întâmplase vreodată deveni vizibil prin acea fuzionare a sufletelor.

Întuneric. Lumea imaginată se descâlcise şi fusese înfăşurată la loc în memorie cât timp se uniseră. Acum rămaseseră ei doi, două definiţii ale realităţii în vidul din spaţiu-*ur*. Se întinse lângă el, îl atinse, îl pipăi, îl înţelese.

- De cât timp suntem aici?

- De niciodată şi de-o veşnicie. Ca toate celelalte de aici, timpul nu-i decât o extensie a imaginaţiei tale.

- Deci am putea rămâne aici o veşnicie.

- Suntem deja aici de-o veşnicie.

Veşnicia trecu şi el spuse:

- Eşti gata?

Îşi dădu seama că gândindu-se că ar putea exista o lume la care regre-ta să se întoarcă, era pregătită. Îl caută cu privirea pentru a-l atinge măcar pentru încă o veşnicie personală, dar dispăruse. Se afla din nou singură în întuneric. Bezna se intensifică până deveni palpabilă, o infinitate împungându-i pielea în care era încorsetată. "S-ar putea să nu fie beznă la urma urmelor", gândi ea, "s-ar putea să fie toate culorile lumii", şi pe măsură ce-i trecu asta prin minte, nesubstanţa de sub degetele ei deveni palpabilă, fibroasă şi se rupse la simpla atingere.

Lumina pătrunse prin fisurile bolţii. Îşi croi drum înapoi în lume, ca un nou născut din uterul matern.

- Cât timp am fost acolo?

Acolo. Sfera se micşorase din nou, revenind la dimensiunea unui fruct mic. *Câţi îngeri pot dansa pe coaja unui măr de pâine? Câte universuri poţi cuprinde în căuşul palmelor?*

- Două ore şi douăzeci şi trei de minute.

Discursul sufletesc îi parvenea cu o uşurinţă şi o claritate pe care nu le cunoscuse mai înainte! De parcă... de parcă nu reprezenta transpunerea gesturilor, mişcărilor, vorbirea nearticulată a inimii, ci cuvintele înseşi. Capul îi vâjâia. Încercă să dea contur aerului sub formă de sunete. Nimic.

Era firesc. Făcea parte acum din jumătatea interioară.

Două ore şi douăzeci şi trei de minute?

- Trupele Statului Liber i-au înconjurat pe cei din nord. Comandanţii se consultă prin intermediul jumătăţii exterioare. Comandantul din Statul Liber oferă celui din Ţara Domnului trecere liberă înapoi, peste graniţă, cu condiţia să plece fără tulburări. Cel de-al doilea nu ştie dacă să se încreadă în primul, pe care îl suspectează de alianţă cu Hradu. Dacă se va considera atras într-o capcană, s-ar putea să-şi croiască drum prin forţă.

Prosoape fierbinţi, indispensabili, veşminte de iarnă. Aşa de curând? Cât timp îţi trebuie ca să devii...

- ...purtător? Nu mult. Mai puţin de două ore şi douăzeci şi trei de minute. Vironii se reproduc într-un ritm ameţitor. Biologic eşti capabilă să încerci să duci la bun sfârşit misiunea. Dar spiritual?

Da. Nu. Poate. Un vechi gest Mathembe. Spiritual capabilă? Care dintre noi poate pretinde că este spiritual capabil? Fiecare pas este un pas al credinţei.

Să mergem.

Băiatul din sud îşi trecea degetele peste cicatricea recentă, rozalie. O tot zgândărea cu degetele în timp ce aştepta în cameră, alături de femeia urâtă-drăguţă şi de Mathembe. Femeia urâtă-drăguţă îl atinse pe băiat, Yasda pe numele său, şi Mathembe făcu la fel, pentru a participa şi ea la glumă.

- Dacă-ţi smulgi copcile, o să pierzi tot sângele înainte de a te întoarce de la soldaţii Statului Liber.

Remarca o făcu pe Mathembe să râdă. Fratele din jumătatea exterioară intră însoţit de o rafală rece de vânt, anunţând că scuterele erau pregătite pentru cei care aveau nevoie de ele. Yasda se ridică şi se aşeză la loc imediat. Nervii.

- Curaj!

Femeia Chemde îl lovi peste fund, apoi plecară, lăsând-o pe Mathembe singură în camera rece. Ascultă zgomotul motoarelor până când vântul le înghiţi. Unul pentru Confesor, unul pentru Proclamator. Şi încă unul.

Curaj. Drumul împăcării este drumul curajului. Curajul de a nu accepta lumea așa cum ți se oferă. Curajul de a renunța la prejudecăți, de a admite că la urma urmelor nu sunt chiar atât de sacre. Curajul de a-ți permite să te schimbi. Curajul de a-i schimba pe alții. Ce spusese Faradje? *Ei știu că în cele din urmă vor schimba lumea. Eventual câte un suflet, pe rând.*

Câte un suflet, pe rând. Acolo afară Chemde și Yasda și-or fi îndeplinind deja propria misiune. Vor fi surprinși comandanții, chiar șocați - militarii sunt de regulă conservatori - de impetuozitatea sărutului pe gură. S-ar putea să reactioneze violent, s-ar putea să-l considere un atac, o încercare de asasinat. S-ar putea să-i ucidă pe cei care încercau să-i unească. Acesta a fost întotdeauna pericolul la care s-a expus pacificatorul. Unul singur dacă nu reușea infectarea, urma tragedia. Ar fi trebuit să-i vină mai ușor. Cunoștea trupul pe care urma să-l infecteze pentru totdeauna cu pace. Însă faptul că evoluase așa de diferit îl făcea să devină înfricoșător.

Curaj. Câte un suflet, pe rând. Viață după viață vom pune capăt acestui mileniu de ignoranță și ură. Cu câte un suflet, pe rând, vom restabili pacea pe tărâmul discordiei. Începe cu o viață, iar o viață începe cu un pas.

Se ridică, deschise ușa opusă celei prin care ieșiseră Chemde și Yasda. Păși afară. Războinicii Destinului se ridicară în picioare, cu armele pregătite. Hradu ieși în față. Zăpada se spulbera în jurul Casei Ascultării. Un pas după altul. Pas cu pas, Mathembe înaintă prin zăpadă, cu buzele nepecetluite, spre locul unde aștepta fratele ei.

sfârșit

Cuprins

Zona urbană	*11*
Drumul	*43*
Orașul	*70*
Fluviul	*137*
Lagărele	*191*
Zona de frontieră	*234*

IAN McDONALD

INIMI, MAINI, GLASURI

În *The Land* trăiesc două comunităţi cu convingeri politice şi religioase diferite: Proclamatorii imperialişti şi Confesorii naţionalişti.

În *The Land* s-a născut Mathembe, adolescenta care refuză să vorbească pentru că toate cuvintele şi-au pierdut înţelesul. Rătăcind prin cenuşa imperiului în căutarea familiei pierdute, dar şi a sinelui, a sensului existenţei, ea are ocazia să cunoască urmările nefaste ale prejudecăţilor rigide, ale ignoranţei ridicată la rang de virtute, ale naţionalismului exacerbat până la xenofobie, ale violenţei gratuite. Iar la capătul călătoriei aşteaptă Ascultătorii, cei renegaţi, cei care nu se tem de nimic.

I.S.B.N.- 973-9207-11-1

Coperta: WALTER RIESS

Cyborg

"Ian McDonald îsi asuma toate atrocitatile si conflictele secolului XX, analizându-le în profunzime si îndraznind sa propuna o modalitate de rezolvare. Este o creatie stralucitoare."

LOCUS

"Ca multi alti scriitori irlandezi, McDonald este un maestru desavârsit al limbajului, îmbracându-si proza într-un vesmânt de-a dreptul poetic. Unul dintre cei mai talentati scriitori ai generatiei sale, care a ales science-fiction-ul pentru a talmaci mai bine lumea noastra."

David V Barrett
in NEW STATESMAN

"O carte prin care îl recunosti pe autor ca pe unul ale carei scrieri viitoare le astept cu nerabdare."

Charles Stross in VECTOR

PRET 3922 lei

78 lei TL

4000 lei